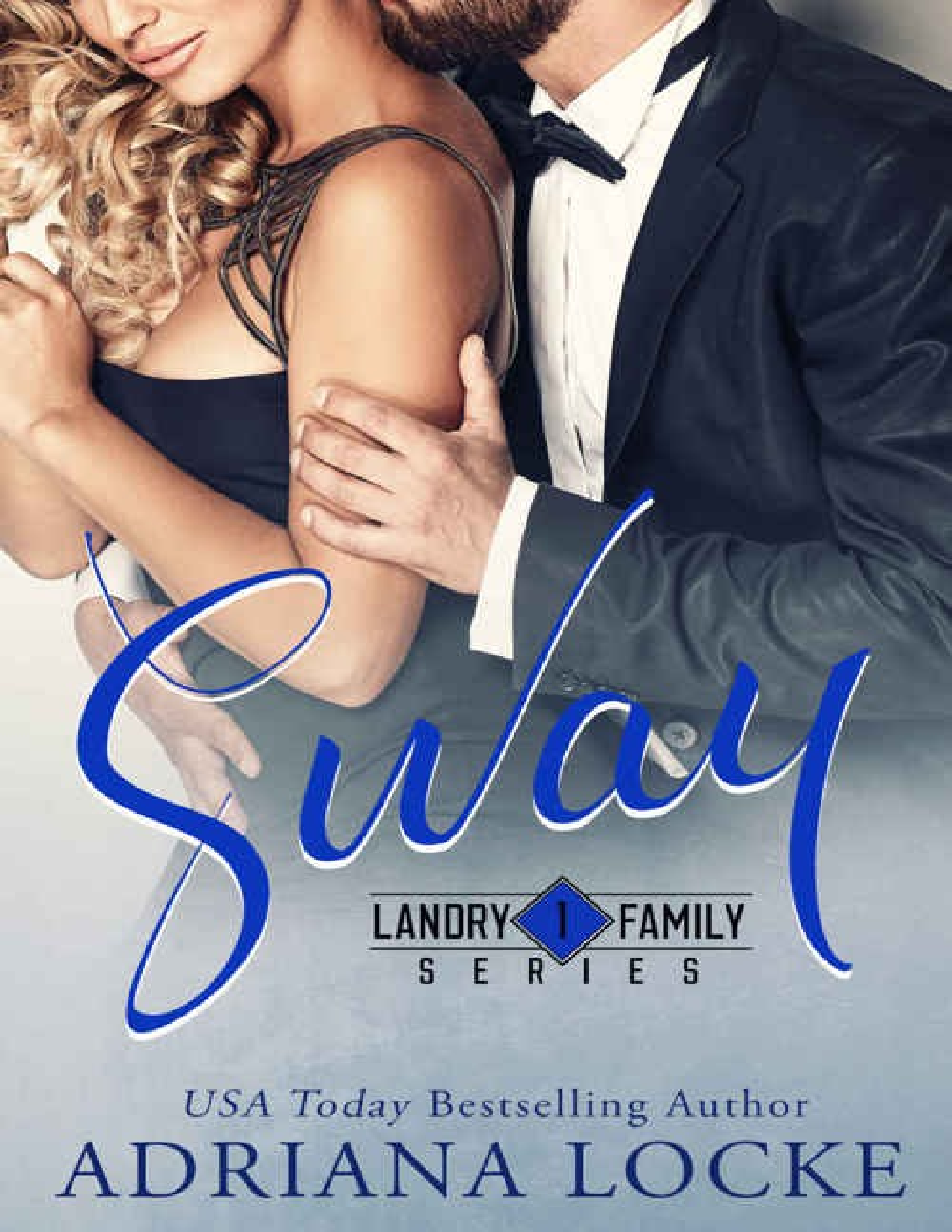

USA Today Bestselling Author

ADRIANA LOCKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AD RIANA LOCKE

Sway

Telif Hakkı (c) Adriana Locke, 2016
TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Bu kitap bir kurgu eseridir. Olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi:
Kari March, Kari March Tasarımları
www.karimarchdesigns.com

Kapak Fotoğrafları:
Adobe Stock

Düzenleme:
Lisa Christman, Adept Edits

İç Tasarım ve Biçimlendirme:
Christine Borgford, Perfectly Publishable
www.perfectlypublishable.com

İçindekiler

Sway

Ayrıca yazan Adriana

Locke İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48 Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Nereye Götürürse Götürsün Alıntı

Also by ADRIANA LOCKE

İSTİSNA SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir)

İstisna (kitap 1)
Amazon'dan satın alın

Bağlantı, bir roman (kitap 1.5)
Amazon'dan satın alın

Algı (2. kitap)
Amazon'dan satın alın

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Fedakarlık
Amazon'dan satın alın

Nereye Götürürse Götürsün
Amazon'dan satın alın

ÇOK YAKINDA!
Benimki (tek başına)
Salıncak (Landry Ailesi Serisi 2. Kitap)

Kış 2016'da geliyor

Dedication

Jennifer Costa'ya

Sen benim için herhangi bir kelimenin tarif edebileceğinden çok daha fazlasısın. Arkadaşım, betam, kız kardeşim, çoğu gün akıl sağlığımsın. Sen benim Patriots destekçim ve çoğu zaman odak noktamsın.

Kim olduğunuz, sevginiz, desteğiniz ve dürüstlüğünüz için teşekkür ederim.

Ve bunu yirmi milyon kez okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu senin için.

xo

Alison

"BURASI BEKAR BİR KIZIN CENNETİ."

"Hayır," diye yüzümü buruşturuyorum, tişörtümden dökülen peynir sosunu silerek. "Cennet, emrime amade seksi bir kabinci çocuğun olduğu tropik bir ada olurdu... ve sonsuz miktarda mojito."

Lola gülüyor, sesi mutfaktaki karmaşadan zar zor duyuluyor. Şefler bağırarak talimatlar veriyor, etkinlik planlayıcıları panikliyor, tabaklar yere düşüyor; yemek dünyası gürültülü bir uğraş.

Sunucu ve Lola'nın göz kamaştırıcı arkadaşı Isaac'in birkaç adım ötedeki balo salonuna koşmasına izin vermek için kenara çekiliyorum. Uzun boylu, siyah buklelerle dolu bir kafası ve insanı istemsizce gülümseten bir kahkahası var. Lola onu kendisinden uzak tuttuğu için delidir, ama işleri böyle yürür. Adamın parası az, kadının ilgisi sınırlı.

"Cabana erkekleri seksi vücutlara ve erkekliğe sahip olabilir Alison, ancak çok önemli iki nitelikten yoksundurlar: şöhret ve

servet."

"Yani gevşek bir aleti sert bir alete tercih edeceğini mi söylüyorsun? İlginç," diyorum gözlerimi devirerek ve sosa bulanmış bezi çamaşır kutusuna atarak.

"Hayır, söylediğim bu değil, ukala. Sağlam bir sik yerine sağlam bir banka hesabını tercih ederim diyorum. Bir düşünsene, o kadar parayla beni hiç becermese de umurumda olmazdı."

"Eğer durum buysa," diye karşılık veriyorum, bir tepsi daha içki alarak, "dışarıda becerilmemek için tonlarca fırsat var."

Yüzündeki hülyalı ifadeye gülüyorum, kısmen komik olduğu için kısmen de şaka yapmadığını bildiğim için.

Lola ve ben birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de yetersiz geçmişlerden geliyoruz ve Luxor Foods bizim ikinci işimiz. Hiç şüphe yok ki ikimiz de burada olmamayı tercih ederdik çünkü zengin sürtüklere hizmet etmek çok aşağılayıcı bir deneyim olabilir. Ama onlar aynı zamanda çalışmak için en iyi partiler çünkü bahşiş veriyorlar. Hem de çok iyi. Tabii ki çoğu zaman kendilerini bizden üstün hissedebiliyorlar ama b i z bunu kabul ediyoruz. Cebimize para giriyor ve bu süreçte bundan zevk alıyorlarsa ne mutlu onlara.

Bununla birlikte, Lo bu işi manikür, pedikür ve kirpik uzatma masraflarını karşılamak için aldı. Oğlum Huxley'e bakmak için yapıyorum. Lola'nın ilk işi bir kuaför salonunda çalışmak ve kariyer hedefleri arasında evlenip yükselmek var. Ben ise gündüzleri Hillary's House restoranında çalışıyorum ve bir gün birilerine ilham verebilecek yazılar yazmak umuduyla gazetecilik okuluna gidiyorum.

"Sikişmekten bahsetmişken," diyor gözleri parlayarak, "Belediye Başkanı Landry'yi gördün mü?"

"Bu konuya bu şekilde girmene bayıldım," diye gülüyorum.

"Bu doğrusal bir karşılaştırma. Bana onu düşündüğünüzde aklınıza gelen ilk şeyin sevişmek olmadığını söyleyin, ben de size yalancı diyeyim."

Elbette gerçek bu. Aklıma gelen ilk şey bu ... ve belki ikinci ve üçüncü de.

Yakın zamanda taçlandırılan En Uygun Bekar'ı düşündükçe kendimden geçiyorum. Barrett Landry'nin her zaman mükemmel görünen gür, kumlu kahverengi saçları, en karanlık sırlarınızı yargılamadan ona anlatabileceğinizi hissettiren geniş, samimi gülümsemesi, bronz teni, sıkı vücudu, geniş omuzları - liste uzayıp gidiyor. Ancak Lo'nun da açık yüreklilikle belirttiği gibi, bunların hepsi onu soyunmuş ve sadece karizmatik sırıtışını takınmış olarak düşünmenize yol açıyor.

Düşündükçe ürperiyorum.

"Gördün mü?" diye sırıtıyor ve parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Doğrusal karşılaştırma."

"Hakkını vereyim. Gerçekten çok iyi."

"Ona yaklaşma şansın oldu mu? Onu içine çekebildin mi?"

"Nefes aldırmak mı?" Kahkahalarım patronumuz Bay Pickner'ın dikkatini çekiyor. İri gövdesini bize doğru çevirerek işe koyulmamız gerektiğini söylüyor.

"Yapmadım," diyorum Lola'ya dönerek. "Daha önce Landry gibi adamlarla birlikte olmuş olsam da -tam olarak onun gibi değil ama bir ölümlünün olabileceği kadar yakın- bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum Lo. Beynimi karıştırıyor. Muhtemelen yüzüstü ona düşer ve içkileri kucağına dökerdim. Sonra ikimiz de ıslanırdık."

Masadan bir tepsi alıyor ve Isaac içeri girerken ona göz kırpıyor. "Kartlarını doğru oynarsan buna değer. Muhtemelen ellerini saçlarında gezdirerek ve hatta belki de sakallı çenesini yalayarak kurtulabilirsin. Bir öpücük muhtemelen abartılı olur ama Güneyli kökleri olay çıkarıp güvenlik istemesini engeller."

"Bunu iyice düşündün, değil mi?" Sahte bir korkuyla soruyorum.

"Tabii ki var ve buradaki diğer tüm kadınlar da var. Kahretsin, muhtemelen erkeklerin yarısı öyle yapmıştır," diye kıkırdıyor. "Fantezimde, o zümrüt yeşili gözleriyle bana bakıyor ve eğilip-"

"Hanımlar! İşinizin başına!"

Bay Pickner geçerken iç çekiyoruz. Kilolu, saçları dökülmüş, huysuz bir herif ama Georgia'daki en iyi yemek şirketinin sahibi. Yani anlaştık. Zar zor.

Lola kalçasıyla bana vuruyor. "Ciddiyim. Bu kadar iyi kalpli olmayı bırak ve dışarı çıkıp kendine bir erkek ve emeklilik planı bul."

Dilimi ısırıyorum. Bu konuşmayı daha önce birkaç kez yaptık ve o bir türlü anlamıyor. Yine de onu suçlamıyorum. Çoğu insan anlamıyor. Parıltıyı ve ihtişamı, tasarımcı etiketlerini ve kaliteli şarabı görüyorlar ve bir Siren'in çağrısı gibi çekiliyorlar. Bu hayat karşı konulamayacak kadar güzel, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Mesele şu ki, kesinlikle haklılar. Öyle.

Yüzümdeki ifadeyi okuyor ve kapıya doğru ilerliyoruz. "Biliyorum, biliyorum. Bir zamanlar böyle yaşamıştın. Bu bir fantezi,

duman ve aynalar . . ."

"Evet."

"Aynalar beni güzelleştirdiği sürece dumanın içinde oynayacağımı söylüyorum."

Homurdanarak balo salonunun kapısını açtım. "Sen devam et ve koridorun sonuna kadar altını kaz."

"Küreğim burada." Kıçını bana doğru salladı. "Şuradakini görüyor musun?"

Bakışlarını odanın diğer ucuna doğru takip ettiğimde Landry kardeşlerden biri olduğunu bildiğim bir adam görüyorum. Yanılmıyorsam dört kişiler ve iki kız kardeşleri var, ikizler. Bu tür şeyleri pek takip etmem ama onlar aslında Georgia kraliyet ailesinden sayılırlar ve benim gibi güncel olaylardan uzak dursanız bile hayatlarının bir kısmından haberdar olmamak elde değil. Seçim sezonu olmasa bile her haber bülteninde Landry ile ilgili bir şey var gibi görünüyor.

Lola, "Ben onu kontrol etmeye gidiyorum," diyor ve beni gülünç derecede pahalı şampanya tepsimle bırakıp gidiyor.

Şık balo salonunun dış kenarlarında dolaşıyor, tepsiden içkisini alan her kişiye pratik bir gülümseme veriyorum. Bazıları genişçe gülümsüyor, bazıları sohbet etmeye çalışıyor, bazıları da muhtemelen evdeki ücretli personele yaptıkları gibi beni tamamen görmezden geliyor. Benim için sorun değil.

Birkaç yıl önce bu tür etkinliklere katılırdım. Albuquerque'de yeni göreve başlamış bir yargıç olan üniversite aşkımla evliyken sık sık balolara, galalara ve yemin törenlerine giderdik. Hayatımın büyülü bir dönemiydi, büyüsü bozulmadan ve her şey yüzüme patlamadan önce.

"Ne kadar güzel bir şeysin sen öyle?"

Sağıma döndüğümde yaşlı bir beyefendinin bana saldırmaya hazır bir yılan gibi sırıttığını görüyorum.

"Bir içki ister misin?" Teklif ediyorum, yanaklarındaki renkten zaten gereğinden fazla içtiğini çok iyi biliyorum.

"Hayır, hayır, sorun değil. Aslında sadece sana hayranlık duyuyordum."

Gülümseyerek ve omuzlarımı geriye atarak sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim, efendim. Şimdi, izin verirseniz-"

"Düşünüyordum da," diyerek sözümü kesti, "sen ve ben küçük bir gezintiye çıksak nasıl olur? Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Kusura bakmayın ama" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, parmağında parlayan alyansa bakarak, "eşinizle bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kulaklarımda kan uğuldayarak olabildiğince sakin bir şekilde uzaklaşıyorum. Arkamdan kıkırdadığını duyabiliyorum ve gerçekten de dönüp yumruğumu onun etli suratına indirmek istiyorum. Bu tip insanların tipik davranışıdır, burjuvaziye karşı istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Kocam da biraz güçlenir güçlenmez aynı şeyi bana yaptığı için bu konuda aşırı gelişmiş bir duyarlılığa sahibim.

Yerleşmek için durakladığımda Lola dikkatimi çekiyor. Dikkat çekmeden odanın diğer ucunu işaret ediyor ve "Şurada" diyor. Gözlerindeki parıltı bana belediye başkanını gördüğünü söylüyor ama ben onu göremiyorum.

Kalabalığı karıştırıyorum ve sonunda günün adamının dışarı çıktığını görüyorum, kolu bütün gece çılgınca davranan bir kadının beline sarılmış. Kadının başı adamınkine yaslanmıştı.

omzuna, elini de sırtına koyuyor. Gülerek Lola'yla göz göze geliyorum ve çıkışa doğru başımı sallıyorum.

"Kaltak," diyor daha önce bana yaklaşan adama yaklaşırken. Onu uyarmak istiyorum ama yapmıyorum. Birincisi, bunun bir işe yaramayacağını biliyorum ve ikincisi, gözlerimi Landry'den alamıyorum.

İnsanlar kelimenin tam anlamıyla onun geçmesi için ayrılıyorlar. Sanki o Musa'dır. Onun gücü ve etkisiyle bölünen Kızıldeniz'den geçip Vaat Edilmiş Topraklar'a gitmeye fazlasıyla isteklidirler.

O arazinin tam olarak ne anlama gelebileceğini düşünürken omzuma bir darbe geldi ve Landry'den kaynaklanan sersemliğimi üzerimden attı.

"Affedersiniz," diyorum. Kimi görmezden geldiğimi fark ettiğimde utançtan yanaklarım kızarıyor. "Çok özür dilerim," diye kekeleyerek Landry kardeşlerden biri olan Camilla Landry'ye bir kadeh şampanya uzatıyorum.

Şahsen daha da güzel, duruş ve sofistikeliğin ders kitabı gibi bir örneği. Annesiyle birlikte yürüttüğü hayır işleri nedeniyle sık sık medyada yer alan genç kadının yüzü, yüksek elmacık kemikleri ve ışıltılı gülümsemesiyle kolayca tanınabiliyor.

"Merak etme," diye nefes alarak beni başından savıyor. "Kadınlar büyülenmeden kardeşlerimi hiçbir yere götüremiyorum. Özellikle de şu," diye gülüyor ve Barrett'ın az önce geçtiği kapı aralığını işaret ediyor. "Yine de, aramızda kalsın, anlamıyorum."

Sırıtışı bulaşıcı ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"Ben Camilla," diyor ve sanki bilmiyormuşum gibi uzun, bakımlı elini uzatıyor.

Tepsiyi bir tarafta dengeliyorum ve elini elime alıyorum. "Ben Alison. Alison Baker."

"Daha önce dökülen bir sosun temizlenmesine yardım ettiniz. Suçu üstlendiğinde kaza geçiren kadını rahatlattın ve dikkatleri onun üzerinden çektin. Bunu gördüğümü ve saygı duyduğumu bilmeni istedim."

"Gerçekten önemli bir şey değildi."

"Bu dünyada her şey büyük bir mesele olabilir. Güven bana. Muhtemelen kardeşimin birkaç oyunu kurtardınız."

"Sadece üzerime düşeni yapıyorum," diye gülüyorum.

Tekrar gülümsüyor, şık gök mavisi elbisesi gözlerine ve topuklu ayakkabılarına uyuyor. "Belediye Başkanı adına teşekkür ederim. Şu anda meşgul görünüyor."

Göz kırpıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben bir şey görmedim."

Başını sallıyor, biraz rahatlamış görünüyor ve bana tekrar teşekkür ettikten sonra arkasını dönüp az önce yemeğini üzerime döken yaşlı kadını selamlıyor. Camilla onun elini tutuyor ve bir sandalyeye oturmasına yardım ediyor.

Zarafeti nefes kesici ve onda daha önce hiç görmediğim bir çekicilik, açıkça mavi kanlı olmasına rağmen bir rahatlık var. Barrett'ın mutfağı da tam olarak bu cazibeyle çalkalanıyor; tam olarak ne olduğunu anlayamadığınız bir karizma.

Barrett

"SENIN IÇIN ISLANDIM, BARRETT."

"Eminim öyledir."

Kolumu Daphne'nin dar beline dolayarak parmaklarımın vücudunu kaplayan kırmızı saten kumaşa yayılmasına izin veriyorum. Bu temas karşısında inliyor, kirpikleri titreyerek kapanıyor ve başı omzuma yaslanıyor.

"Nasıl olmayayım? Çok seksisin," diye mırıldanan Daphne ceketimin yakasından tutup beni kendine doğru çekmeye çalışıyor. "Lütfen, Başkan Landry. Becerin beni."

Onu sabit tutmak için kalçalarını sıkarken, onu buradan çıkaramadan hastalanmasından korkuyorum.

"Beni eve götür şekerim. İstersen beni tuvalete götür, yeter ki götür," diye fısıldadığını sanıyor Daphne, onu Savannah Odası'nın girişine götürürken.

Onun pek de sessiz olmayan isteği mermer duvarları kaplayan takım elbiseli adamların dikkatini çekiyor. Bize, Savannah Belediye Başkanı'na ve bir Birleşik Devletler Senatörü'nün kızına bakıyorlar.

cin bardakları. Birkaçı sırıtıyor ama çoğu sadece başını sallıyor ve petrol ya da borsa hakkındaki tartışmalarına geri dönüyor.

Takım elbisesinin ceketinde Amerikan bayrağı iğnesi olan tek bir adam bile dehşete kapılmadı. Burası insanların nezaket ve görgü kuralları olduğunu düşünmekten hoşlandığı Güney olabilir ama aynı zamanda siyasettir ve ahlakın yerinin olmadığı kendi davranış kuralları vardır. Politika güç demektir, ama aynı zamanda servet, biraz şöhret ve bolca kadın demektir ve bu adamlar tüm bunlardan sonuna kadar yararlanır.

Ben de öyle.

Ancak bugünlerde, ufukta valilik seçimleri göründüğünden ve kampanya rakamlarım güçlü olsa da beni aday yapmaya yetmediğinden, müfredat dışı faaliyetlerimde daha seçici davranıyorum. Bu yılın başlarında seçkin bekar unvanım ve Atlanta'daki bir partide birkaç modelle çekilmiş sinir bozucu fotoğraflarım kampanyama yardımcı olmadı. Rakibim, Homer Hobbs adında bir piç, benim Vali Konağı'nın anahtarlarının emanet edilemeyeceği şımarık bir zengin çocuğu olduğum görüşünü benimsedi. Bu bir bakış açısı. Başkaları da var.

"Benimle eve geliyor musun?" Daphne omzuma sürtünüyor.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyorum, o dengesini sağlarken duraklayarak. "Burada kalmalı ve kitleleri eğlendirmeliyim."

Kıkırdıyor. "Neden onun yerine gelip kıçımı eğlendirmiyorsun?"

Hayal kırıklığımı gizlemek için savaşarak, onu çıkışa doğru elimden geldiğince acele ettiriyorum.

"O kadar çok insan sizi görmeye geldi ki," diye övünüyor. "Umarım bu oylara da yansır."

"Babamın oyuna mı ihtiyacın var, Barrett?"

Ses tonu, bebeksi bir inilti, gözlerimi devirmeme neden oluyor. Tam olarak neye işaret etmek üzere olduğunu biliyorum.

Evet, onu becerdim ve bunu tekrarlamayacağımı söylemiyorum. Ama bu gece onu babasının onayı için sikmeyeceğim. Bu gece cinsel bir alışveriş olmayacak; bu bir güç, zorunluluk iması olacak ve ben buna adım atmayacağım.

Büyük boy kapı, yeşil yelekli takım elbiseli bir adam tarafından itilerek açılır. Şapkasını uzatır. "Sayın Başkan, aracınızı çağırabilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim, bir süre daha kalacağım. Lütfen Bayan Monroe'nun eve sağ salim döndüğünden emin olur musunuz?"

Kolumu belinden çekiyorum ve topuklarının üzerinde sallanışını izliyorum. Siyah saçları dağılmış, elbisesi kırışmış ve vücuduna gelişigüzel yapışmış. Uyuklamaya başlıyor ve ben onun adına utanıyorum. Miles Monroe'nun kızı, ailesini herkesin önünde utandırmaması gerektiğini bilmeli. Bu politik Altın Kural, ciddi sonuçları olmadan çiğnenmemesi gereken bir kural.

Valenin avucuna yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdım. "Lütfen onu hemen buradan çıkarın."

"Sorun değil, efendim. Bekleyen bir arabam var. Başka bir şey var mı?" "Hepsi bu kadar."

Koridorun karşısında babamı görmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Göz kırpıyor, bir elini tuzlu ve biberli saçlarında gezdiriyor.

ve etrafında gerçekleşen konuşmalardan kendini muaf tutuyor.

Ben ziyafete doğru ilerlerken o da yanıma geliyor. Annem Vivian Landry'nin Georgia Yüksek Mahkemesi'nden bir yargıçla sohbet ettiğini görüyorum.

"İyi hamle, evlat," diyor babam, yürürken omzuma vurarak. "Monroe'nun desteğine ihtiyacımız olacak. Rakamlarınız sağlam ama Monroe'nun desteği kazanmanızı sağlayacaktır. O bölge-"

"Biliyorum, baba."

Başını sallar. "Bildiğini biliyorum. Sadece onu buradan çıkardığın için sana minnettar olacağını biliyorum diyorum. Aklından ne geçiyordu ki?"

Omuz silkerek odadaki hareketliliği tarıyorum. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama o kadar içmesine kimin izin verdiğini de bilmiyorum," diyorum babama sırtımı dönerek. Tüm bu süreç hakkında bu kadar duygusuz olabilmesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"O her kimse sana bir iyilik yaptı evlat."

"Birkaç iyilik daha işime yarayabilir. Hobbs suçlamalarıyla hayal ettiğimden daha fazla zarar veriyor. Bugünkü röportajı gördün mü?"

Babam irkildi. "Evet."

"Atlanta'dan o fotoğrafları getirdi. Yine." "Bu

sadece politika, Barrett. Propaganda."

"Propagandanın canı cehenneme," diye ısırıyorum.

Elimi ensemde gezdirerek gerginliğimi atmaya çalışıyorum. Bir seçimin son kısmı her zaman zordur - zihinsel ve fiziksel olarak. Herkes uyardı

Rütbem yükseldikçe daha da zorlaşacak, daha da acımasızlaşacaktı. Hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Yanlış düşünmüşüm.

Her gün medyada hakkımda ne söyleneceğini merak ederek uyanıyorum. Ne söylediğime, ne yaptığıma dikkat etmek, ağzımdan çıkan her nefesi yeniden düşünmek zorundayım çünkü yanlış kişiye söylenen yanlış bir söz her şeyi çarpıtabilir. Ve aslında hiç kimseye güvenemezsiniz.

Bu sürekli bir savunma hali ve beni biraz yormaya başladı. Ya da çok. Her iki durumda da, bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Bu benim hayalim. Kendime bunu hatırlatıp duruyorum. "Öyle bakma, Barrett."

"Ne gibi, baba? Saçmalıklardan bıktığım gibi mi? Özgürce konuşabilmek, bir fincan kahve içmek, Pazar günü kimin bunu yüz farklı şekilde yorumlayacağı konusunda endişelenmeden biraz espri yapmak istediğim gibi mi?"

"Artık büyükler ligindesiniz. Bu yerel bir seçim değil. Senin için burada yapabileceğim pek bir şey yok. Oyunu oynamak zorundasın."

"Oyunu oynamaya çalışıyorum baba ama kuralları olmayan insanlarla oynuyorum. Hobbs'u nasıl destekleyebilir ki?" Bir kadeh şampanyayı reddederek soruyorum.

"Kazanacaksa Hobbs'u destekleyecektir." Babam içkisinden bir yudum alır. "Hobbs da zaten Arazi Yasası'na karşı oy kullanacağını söyledi."

Olduğum yerde durdum ve babama döndüm. Söz konusu yasa tasarısı bu seçimlerin en sıcak tartışma konularından biri. Savannah yakınlarındaki geniş bir araziyi alıp ticari bir bölgeye dönüştürecektir. İnşaatı tetikleyecek, istihdam yaratacak, uygun fiyatlı konutlar yaratacak,

geliri artıracak. Sonuçta, benim ve Monroe'nunki gibi eski paralı aileler olan arazi sahipleri hariç, bu bir kazanç.

Görünüşe göre benim gibi zenginlerin fakirlerin sırtından daha da zenginleşmesinin kötü bir fikir olduğunu düşünen tek kişi benim.

Bu konuya tekrar girmek istemediğim için babama, "Bu konuda şu ya da bu şekilde karar vermeye hazır değilim," diyorum.

"Size söylüyorum, eğer ağırlığınızı koyarsanız, Monroe meselesi çok daha basit hale gelecektir."

"Yani geçmezse ailemiz daha fazla para kazanacağı için mi desteklemem gerektiğini düşünüyorsun? Komik baba, ben bunun için seçildiğimi düşünmüyordum."

Kıkırdıyor, ses tonundaki çakıllar memnun olmadığını belli ediyor. Ayrıca olay çıkarmak niyetinde de değil. "Kartlarını doğru oynamazsan hiç seçilemeyeceksin. Bunu unutma."

Ona, kibar Güneyli yetiştirilme tarzımın babama yüksek sesle söylememi yasakladığı her şeyi söyleyen bir bakış atıyorum. Yüzümü incelerken çenesi geriliyor. "Kafanı toparlayıp önündeki fırsatı değerlendirmelisin. Bunu şimdi berbat edemezsin, evlat. Bu durumdayken olmaz. kapat."

İç çekiyorum ve odayı tarıyorum, tüm gözlerin üzerimde olmasının inanılmaz ağırlığını hissediyorum. Normal şartlar altında, ilgi odağı olmak hoşuma giden bir şeydir. Her kadının sizi istediğini ve her erkeğin sizin gibi olmak istediğini bilmek egoyu tatmin eder. Bunu inkâr edemem. Ama bu öyle bir şey değil. Tam olarak değil. Buradaki insanların yarısı ne yapabileceklerine karar veriyor.

Seçilirsem ve beni desteklerlerse onlara ne gibi iyilikler sunabilirim?

Graham odanın diğer ucundan gözüme takıldı. Birbirimize bakıyoruz, hayatımız boyunca birçok kez bakışmışızdır.

Graham ve ben daha küçükken, okulda bir çatışmaya girdikten sonra babamızın ofisine yürüyorduk. İkimiz eve geç geldiğimizde, ailemiz biz içeri girdiğimizde oturma odasında yarı aydınlık bir şekilde bekliyordu. Ben on dokuz, Graham on yedi yaşındayken babamın yeni Corvette'ini hurdaya çevirdiğimizde ve yaşlı adama 'Vette'inin şehrin dışındaki bir ağaca sarıldığı haberini vermek zorunda kaldığımızda ikimizdik. Tüm kardeşlerim arasında güvenebileceğim tek kişi Graham ve şu anda babamla yaptığım bu konuşmadan beni kurtarması için ona güveniyorum.

"Hey," diyorum keskin bir nefes vererek ve köşeye doğru başımı sallayarak, "Graham'la bir dakika konuşmam lazım."

"Devam et. Ve oğlum, seninle gurur duyuyorum." Memnuniyetle gülümsüyor. Yıllarca siyaset yapmaktan, Landry Holdings'i yönetmekten ve altı çocuk büyütmekten buruşmuş yüzü sırıtıyor. "Çok gururluyum."

Omzunu okşayıp arkamı dönüyorum.

Birkaç kadına sırıtarak bakıyorum, onları bir yerden tanıyıp tanımadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Beyaz elbiseli olan belli belirsiz tanıdık geliyor ama onu çıkaramıyorum. Gözlerindeki, istersem ikisine de aynı anda sahip olabileceğimi söyleyen bakışı görmezden gelerek kardeşime doğru ilerliyorum.

Graham elleri cebinde, Landry Holding'in Başkan Yardımcısı'nın yapması gerektiği gibi ciddi ve derli toplu görünüyor.

"Bence iyi gidiyor," diyor Graham ben yaklaşırken, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Monroe'yu gemiye aldığınız sürece, altın olduğunuzdan oldukça eminim."

"Monroe'yu gemiye alacağım ama emin olmak için muhtemelen Daphne'yi tekrar becermem gerekecek," diye gülüyorum.

"Eminim sikini içine sokmak çok zordur. Kahretsin, kardeşim, neredeyse senin için üzüleceğim."

Omuz silkiyorum, yüzümdeki sırıtış sabit kalıyor ve omuzlarımın saatler sonra ilk kez rahatladığını hissediyorum. "Daha iyisi için yapılması gerekeni yapıyorum."

"Tam bir aptal," diyor ama şaka yaptığını biliyorum. "Ford bugün bana bir e-posta gönderdi. Seçimler yaklaşırken eve dönmeye çalıştığını söyledi. Yanında üniformalı bir Landry'nin olmasının zararı olmaz. O ve Lincoln arasında, tam bir Amerikalı gibi görüneceksin."

Şu anda Tennessee Arrows takımının orta saha oyuncusu olan kardeşimiz hakkında "Lincoln All-American'dı" diyorum.

"Doğru."

"Kardeşlerimizden bahsetmişken, Sienna'dan haber aldınız mı?" Sanatçı ve moda tasarımcısı olarak bir hayat sürmek için politik ve Landry merkezli her şeyden kaçınan ailenin joker çocuğu.

Sienna ve Camilla tek yumurta ikizleri ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Camilla her zaman etrafımızda, işimize karışıyor, gerektiğinde etkinliklere veya hayır kurumlarına yardım ediyor. Sienna genellikle dünyanın dört bir yanında jet-set yapıyor ve kontrol edemeyecek kadar meşgul.

"Hayır. Babam daha önce onu aradı ve burada olmadığı için azarladı sanırım. Lincoln eğitimde olduğu için, Ford da Orta Doğu'da olduğu için mazur görüldü. Ama sen

Babamın resim yapmanın ve elbise tasarlamanın gerçekten iş olduğunu düşünmediğini biliyorum."

"Onu biraz rahat bırakabilirdi."

Graham'ın sırıtışıyla kısa kesiyorum. Gözleri beni geçip parlıyor.

"İkinizden biri bir kadeh şampanya ister mi?" diye bir kadın sesi neredeyse arkamdan fısıldıyor.

Graham göz ucuyla bana bakarak, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Peki ya sen Barrett?"

Onu görmezden geliyorum ve gözlerimin önümdeki kadının kıvrımlarında bayram etmesine izin veriyorum. Siyah pantolonu belinden kuşaklı, beyaz gömleği vücudunun kıvrımlarını sarıyor. Aşırı zayıf ya da aşırı kilolu değil, sadece bir kadının nasıl görünmesi gerektiğine dair mükemmele yakın bir vizyona sahip.

Kremsi bir teni ve burnunun kenarında serpiştirilmiş çilleri var. Saman rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve derin bir nefes alıyor. Güleceğini sanıyorum ama gülmüyor. Onun yerine dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve sanki söylemeyeceği bir sırrı varmış gibi çenesini kaldırıyor.

Bakışları Graham'da kalıyor, sanki bana bakmaktan korkuyormuş gibi. Sonunda bana dönüyor ve döndüğünde titrek bir nefes alırken göğsünde hafif bir yükselme fark ediliyor.

Sırıtıyorum.

Gözleri koyu mavi. Renk fırtınalı, girdaplı, aramızda bir kalkan gibi hareket ediyor.

"Öyle mi efendim?" diye sorar, yarım adım geri çekilerek.

"Ne yapardım?" Yanaklarının gerçek anlamda pembeleşmesinin tadını çıkararak bastırıyorum. Bana hesaplanmış bir planın parçası olarak tepki vermiyor ya da bir şekilde kazanç elde etmek için kendini bana sevdirmeye çalışmıyor. Bu uzun zamandır yaşamadığım bir deneyim ve bir an daha içinde yaşamak istiyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Kelimeler dudaklarından dökülüyor, sanki onları söyleyip kaçmak istiyormuş gibi.

Ona doğru bir adım atıyorum ve güzel gözlerinin genişlemesini izliyorum. Bu kız doğal olarak muhteşem, yüz hatları kalın bir makyaj tabakasıyla gizlenmemiş. "Bu ne teklif ettiğinize bağlı."

Onunla oynamamalıyım ama elimde değil. Onu konuşturmak, tepkilerini izlemek istiyorum.

Benden uzaklaşmak istiyor, bunu hissedebiliyorum ve nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum. Çoğu kadın bana ulaşmak için birbirini eziyor, önüne geleni bıçaklamaya hazır, ama bu kaçmaya çalışıyor.

"Sunacak pek bir şeyim yok," diyor, sesinde biraz gerginlik var. "Şampanya sevmiyorsanız tabii."

"Her türlü şeyi severim." Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, başka tarafa bakmasına izin vermiyorum. Tepsisiyle oynuyor ve zorlukla yutkunuyor ama gözlerini benden ayırmıyor, sanki başka yere bakamayacak kadar meydan okuyormuş gibi. Bakışlarımız eşleştikçe bedenim daha da ısınıyor.

Alt dudağını yavaşça yalıyor, ateşli bakışları benimkileri delip geçiyor. "Öyle mi?"

Graham yanımda kıkırdıyor ve onun orada olduğunu unutmuş gibi sıçrayışını izliyorum. Boğazını temizliyor ve odanın etrafına bakıyor.

Tekrar bize dönüyor, bu sefer yüzünde alıştırılmış bir gülümseme var. O rahat sırıtışı ve fısıltılı kahkahası artık yok. Bu herkeste görmeye alışık olduğum tepki, görmek istediğimi düşündükleri bakış. Onda bundan nefret ediyorum.

"Beyler . . ." Başını sallayarak olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyor. Arkasına bakmıyor ama gözden kaybolana kadar onu izliyorum.

Graham yeşil ipek kravatını gevşeterek, "Sen lanet olası belediye başkanısın," diye kıs kıs gülüyor.

"Bahse girerim belediye başkanını becermek isterdi." Kaşlarımı kaldırıyorum ve kardeşim daha yüksek sesle gülüyor.

"Hiç klasın var mı?" "Ne? Görünüşünü

beğendim."

"Hangilerinin görünüşünü beğenmedin?"

"Birini bulduğumda sana haber veririm."

Kaşlarını çatıyor. "Senin iyi aday rolünü oynaman, önemli olan her konuda ciddi olman gerekmiyor mu?"

"Şimdi Graham," diye takılıyorum, "onun oyunun diğerlerininkinden daha az önemli olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını sallar ve çalan telefonunu çıkarır. "Onun oyu için endişelenmelisin, taşaklarının onun kıçında çıkardığı ses için değil. Şimdi, izin verirseniz ..."

Yan kapıdan çıkıp beni yalnız bıraktığında gülüyorum. Kalabalık odada etrafıma bakınıp sarışın güzeli arıyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve bakmadan Daphne olduğunu anlıyorum, gece için kendini tekrar sunuyor. Hatta yalnız prenses kartını oynayacak kadar ileri gidebilir. Bakmaya bile zahmet etmiyorum, sadece

Elimi cebime sokup kapandığından emin olana kadar yan taraftaki düğmelere basacağım. Aramaya devam edecek ama ben cevap vermeyeceğim. İyi bir gününde, bir sikişten sonra sınırda yapışkan oluyor. Sarhoş olduğunda daha da kötü oluyor.

Odayı tekrar tarıyorum ama sadece her zamanki yüzleri görüyorum. Annemin birkaç kez yattığım arkadaşı Paulina bana bariz bir şekilde gülümsüyor. Onu görmemiş gibi davranıyorum. Tek görmek istediğim, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen garson kız. Ve o hiçbir yerde görünmüyor.

Alison

Tepsiyi en yakın yüzeye bıraktığımda kristaller birbirine çarpıyor. Masanın kenarını tutarken ellerim titriyor ve yere damlayan şampanyayı görmezden gelerek kalbimin atışını sakinleştirmeye çalışıyorum.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Sanki odadaki herkesin önünde beni çırılçıplak soyuyordu. Sanki düşündüğüm her şeyi, aklımdan geçen her müstehcen düşünceyi didik didik ediyordu. Berrak yeşil gözleri beni bir mübaşir gibi tutuyor, başka tarafa bakmama fırsat vermiyordu. Ve tüm bunları öylesine özür dilemez bir şekilde yapıyordu ki kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce oradan ayrılmak zorunda kaldım.

Savannah Belediye Başkanı şahsen benim bile düşündüğümden çok daha etkileyici biri ve beklentilerim yüksekti. Onu televizyonda bir konuşma yaparken veya haber kliplerinde etkileşimde bulunurken izlediğimde, bu çılgın güç ve seksilik karışımını yayıyor. Ama Barrett Landry şahsen? Neredeyse kafayı bulmanız için yeterli.

Bir havlu kapıp şampanyayı siliyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. Başım dönüyor, kanım o kadar çılgınca pompalanıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Kendime gelmeliyim.

Devrilmiş flütleri düzeltirken, nefes alışım nihayet düzene giriyor.

Kapüşonlu gözleri benim için kararmamıştı. Bir oy kazanmak ya da dışarıda bekleyen limuzinde on beş dakikalık bir boğuşma içindi. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Bunların hiçbiri benim için değildi.

Benim için değil. Benim için değil. Benim için. Benim için değil.

Bir kalça benimkine çarpıyor ve Lola'nın hareketli yüzüne bakıyorum. "Seni gördüm!"

"Beni ne gördün?"

"Belediye başkanıyla flört etmek!"

"Belediye başkanıyla flört etmeye hiç niyetim yoktu," diye homurdandım. "Kör değilim bebeğim. Ama hayal kırıklığına uğradım. Ben bekliyordum büyük an için! Onun içine düşmeni, elinin yüzünün yanına gitmesini bekliyordum ..." Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Bir fırsatı kaçırdın."

"Kendimi utandıracak bir fırsatı kaçırdım. Zavallı ben." Gözlerimi devirip başka bir tepsi alıyorum, bu sefer kanepelerle dolu bir tabak.

"Bu kadar eğlenceli birine göre, iş başa düştüğünde pek de eğlenceli değilsin," diye homurdanıyor.

"Bay Pickner ne diyor? Buraya eğlenmeye gelmedik," dedim. "Yapacak işlerim var, Lo." İtirazlarını duymazdan geliyorum ve mutfaktan çıkıyorum. İçeri adımımı atar atmaz

Savannah Room, dirseğim çekildi. Bay Pickner'ın beni kenara doğru yönlendirdiğini görmek için yana döndüm.

Diğer sunucular yanımızdan telaşla geçip bana yan gözle bakıyorlar.

Bu şekilde götürülmek için ne yaptığımdan emin değilim.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Sesimi düz tutarak soruyorum.

"Buradaki kuralları unuttun mu Alison?" "Hayır, efendim."

Dilini çıkarıyor ve dirseğimi bırakıyor. "Her şeyi görüyor ve duyuyorum."

"Bay Pickner, neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama odada dolaştırılması gereken bir tepsim var. İzninizle..." Gitmek için dönüyorum, ama sesi bana işinin bitmediğini haber veriyor.

"İmzaladığınız sözleşmeyi hatırlamanız sizin için iyi olacaktır. Konuklara hizmet edecek ve onlarla sohbet etmeyeceksiniz. Siz, Bayan Baker, misafir değilsiniz. Onları eğlendirmek için para almıyorsunuz. Buraya mezeleri dağıtmak için geldiniz, kendiniz için değil."

Çenem gevşemiş bir halde dönüp yüzüne bakıyorum. "Affedersiniz?"

"Bu insanların sana söyleyecek bir şeyi yok. Eğer seni meze ikram etmekten başka bir şey yaparken yakalarsam, anında kovulursun. Beni anladın mı?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzım pamukla kaplanmış gibi hissediyorum. Ona bu yüksek fiyatlı füme meze tabağını alıp kıçına sokmasını söylemek istiyorum ama buna fırsatım olmuyor.

Ben bir şey yapamadan, mekandaki enerji değişiyor. Bay Pickner da fark etti, çünkü hemen

benden bir adım uzaklaştı. Odadaki her şey boğulmuş gibi görünüyor, bir zamanlar kahkahalar ve sandalyelerin kaymasıyla dolu olan hava şimdi pahalı baharat kokusuyla doymuş durumda.

Gözlerim Barrett Landry'yi görmek için sağıma kayıyor. Koyu mavi kravatı biraz gevşemiş, kol düğmeleri gitmiş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Özel dikim takım elbisesi içinde zarif görünüyor. Daha önce hiç bu kadar derli toplu görünen ve bu şekilde uyanmış gibi davranan bir adam görmemiştim.

Gülümsüyor ve ben hemen rahatlıyorum, vücudum içgüdüsel olarak ona tepki veriyor. Bakışlarını uzun bir süre üzerimde tutuyor, aynı anda hem nefesimi kesiyor hem de bana oksijen veriyor, sonra patronuma dönerken yüzüne bir serinlik çöküyor.

Bay Pickner, çalışanlarına karşı kullanmadığı oyun suratını takınıyor ve elini uzatıyor. Gözleri biraz geniş, sanki o da bizim gibi yıldızlara hayran kalmış gibi.

"Sayın Belediye Başkanı! Umarım eğleniyorsunuzdur. Kampanyanız için bu etkinliği düzenlemek benim için bir onurdu."

Barrett elini sıkıca sallıyor ve ön kolundaki kasların esnediğini görebiliyorum. Damarların patlamasını ve bronz teninin gerginleşmesini izlerken saf kol pornosu.

Barrett elini yanına bırakarak, "Bu gece örnek bir geceydi, teşekkür ederim," dedi. "Yanınızdaki bayanla aranızda geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım."

Patronumun şakağındaki damar nabız gibi atıyor ve boku yediğimi anlıyorum. Bu konuşmanın nereye varacağını görmek için beklerken midemde bir asit çukuru çalkalanıyor. Kendimi affettirmeyi düşünüyorum ama bunun işleri daha da kötüleştireceğini düşünüyorum.

Bunun yerine omuzlarımı geriye atıp kendimi destekliyorum, patronumla bu muhteşem adamın bilmeden yaptığım bir uygunsuzluğu tartışmalarını duymaya hazırlanıyorum ve kovulmayı bekliyorum. Zihnim olası yeni işleri, şu anda okulumun geri kalanını ödememe yardımcı olacak bir fona gidecek türden bir para kazanmanın bir yolunu işaretliyor.

Tanrı yardımcım olsun.

"Bunun için üzgünüm," diyor Bay Pickner. "Çalışanlarım sizi ya da misafirlerinizi rahatsız etmemeleri konusunda kesin emir almışlardır. Lütfen özürlerimi kabul edin ve bu konuyla ilgileneceğime ve bir daha yaşanmayacağına dair güvence verin."

"Umarım öyle değildir," diyor Barrett, sesi sert. "Sorularıma cevap vermek için birkaç dakikanızı ayırdığı için çalışanınızı azarlamayacağınızı umuyorum. Bu bir sosyal toplantı Jim," dedi Barrett, ona dikkatle bakarak, "ve bunun için para ödüyorum. Eğer sosyalleşmek istersem ..."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve sesimi bulmamı bekliyor.

"Alison Baker," diyorum, gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum.

"Alison'la sosyalleşmek istesem, bu onur için para ödüyormuşum gibi görünüyor."

Bay Pickner'ın yüzü soluyor. Kendini toparlamak için sendeledi ama fevkalade başarısız oldu. "Özür dilerim Bay Landry. Hiçbir fikrim yoktu. I . . ."

"Eminim yapmamışsınızdır, bu yüzden onu disipline etmeye hazır olmanızı aşağılayıcı buluyorum. İş hayatında, harekete geçmeden önce gerçekleri öğrenmeniz en iyisidir." Bay Pickner'ın yüzünün pelüş halıya doğru gittikçe daha fazla düşmesini izler

tatmin olana kadar. "Şunu da belirtmek isterim ki, bir kadına elini sürmen asla doğru değildir."

"Ben sadece-" diye başlıyor ama Barrett sözünü kesiyor.

"Asla tamam değil." Tepsiyi benden alıp yakındaki bir masanın üzerine oturtuyor. Kolumu nazikçe kaldırıyor ve vücudumda bir ürperti dalgası yaratıyor. Sesim tekrar kayboluyor ve bir zamanlar sakin kalmak ve nezaketi korumakla ilgili bildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

"İyi misin, Alison?"

Sesi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor ve eminim ki iyi olmasaydım, yanlış olan her şey aniden iyileşirdi. Elim onun dokunduğu yerde karıncalanıyor, tüm duyularım uğulduyor. Sırıtıyor, her zamanki geniş, silahsız gülümsemesi değil, daha önce görme zevkine erişmediğim daha yumuşak bir gülümseme. Unutamayacağım bir gülümseme.

"Ben iyiyim," diyorum elimi çekerek. "Gerçekten."

Barrett duraksıyor, gözleri tekrar kısılıyor ve beni süzüyor. "Senin için de uygunsa, seni biraz temiz hava almaya çıkarmak istiyorum."

Beynimin söylemek istediği kelimeleri kafamın içinde duyabiliyorum. Vücudumun talep ettiği müstehcen teklifler dizisiyle bağlanmış kekelemeli kelimelerden oluşan uzun bir karmaşa. Dudaklarımı bastırıyorum ve riske girmemeyi tercih ediyorum.

Belediye başkanı patronuma dönüyor ve konuşmaya başlıyorlar ama ben onları duymuyorum. Sadece Barrett'ı izliyorum, karşımdaki güzelliğe bakıyorum - sol yanağında zar zor görünen gamzesine, sağ gözünün üstündeki küçük yara izine. Belli ki yetki onda, patronum artık küçük bir çocuktan farksız görünüyor.

Sonunda bana döndüler ve yutkundum. Ne konuşulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sanki benim bilmemi bekliyorlarmış gibi hissediyorum.

Lanet olsun.

"Alison," diyor Bay Pickner, "lütfen daha önce olanlar için beni affet. Gecenizin geri kalanının tadını çıkarmaktan çekinmeyin." Başını eğiyor ve mutfağa geri dönüyor.

Belediye Başkanı Landry'nin yakışıklı yüzüne bakıyorum. Beni inceliyor, bakışlarındaki yoğunluk midemin bulanmasına neden oluyor.

İşte böyle dikkat etmedim. Gah! Dikkatini ver, Ali!

Nefesim kesik kesik geliyor. Onunla hiçbir yere gitmemeliyim. Yaklaşık on beş milyon nedenden ötürü, bu adamla birlikte bu odadan çıkmamalıyım. "Teşekkür ederim, Başkan Landry, ama-"

"Ben Barrett. Lütfen bana Barrett de," diye ısrar ediyor ve savunmamı ortadan kaldırıyor.

"Tamam, Barrett." Kalan azıcık beyin gücümü de kullanarak dik duruyorum. "Yürümek gerçekten gerekli değil. Ben iyiyim. Sadece yoldan çekilmeme yardım ediyordu."

Sırıtıyor. "Bayan Baker, lütfen yaşamak için ne yaptığımı düşünün."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir politikacıyım. Bütün gün yalancılarla çalışıyorum" diye göz kırpıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Eminim öyledir. Ama gerçekten, ben iyiyim. Lütfen siz etkinliğinizin tadını çıkarın, ben de işime döneyim."

Bir adım daha yaklaşıyor, aramızdaki hava alev alev yanıyor. "Seninle birkaç dakika geçirmekten zevk duyarım."

Bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Gözleri benim kızarmamla eğlenerek parlıyor.

"Şimdi, eğer olay çıkarmak istemiyorsanız, daha geniş bir izleyici kitlesi kazanmadan önce buradan sıvışmamızı önereceğim."

Odaya göz gezdirirken, birkaç kişinin etkileşimimizi izlediğini fark ediyorum. Daha önce izlendiğime dair anılar zihnime üşüşürken midemde hastalıklı bir his patlak veriyor.

"Kocanızın Bayan Murphy ile çekilmiş fotoğraflarını gördünüz mü?" Kameraman yüzüme bir video kayıt cihazı dayadı. "Bu sizi nasıl hissettiriyor?"

Yaltaklanıyorum.

Barrett bana kolunu uzatıyor, ben de tutmaya başlıyorum ama bir hamleyle geri çekiyorum. "Daha önce koluma biraz alfredo dökmüştüm. Muhtemelen üzerine bulaşmasını istemezsin."

"Yıkanacaktır." Onun kolay yolu endişemi azaltıyor. Herkese yaptığını bana da yapıyor; beni etkiliyor, büyülüyor. Bunu yapmam gerekenden çok daha fazla seviyorum.

Ceketini kenara fırlattığı, banyoya hazırlanırken gömleğinin düğmelerini açtığı görüntüler zihnimde zum yapıyor. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, ne düşündüğümü bildiğini anlıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kolumu kaldırıp kendi kolunun kıvrımına yerleştiriyor.

Kumaş esnek, altındaki kolu sert. Ona bu kadar yakınken, bir balonun içindeymişim gibi hissediyorum, sadece o ve ben varız ve diğer herkes ve her şey aniden dışarıda kalıyor.

Kokusu sarhoş edici, gülümsemesi büyüleyici. Güç ve cana yakınlığın bir karışımı ve bu kombinasyon akıllara durgunluk veriyor.

Savunmalarım parçalanıyor, sert bir gümbürtüyle yere düşüyorum.

Bizi fark etmemek için büyük çaba sarf eden birkaç adama endişeyle bakıyorum. Buradan çıkmak birden iyi bir fikir gibi göründü.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Beni dikkatle inceliyor. "Haklısın. Yapmak zorunda değilim. Ben istiyorum."

Alison

Barrett beni balo salonundan çıkarırken sırtımızda GAZLARIN AĞIRLIĞINI HİSSEDİYOR, sessiz fısıltılar duyuyorum. Gözleri ileriye sabitlenmiş, vücudu gergin, ama ona kaçması için bir fırsat daha verdiğimde bile kararını ikinci kez düşünmüyor gibi görünüyor. Sadece boştaki elini kolumdaki elimin üzerine kenetliyor ve yürümeye devam ediyor.

Gerçek bir centilmen gibi, ben içeri girerken Fransız kapılarını açık tutuyor. Hava Ekim ayına göre ılık, malikânenin bahçelerinde zar zor fark edilen bir rüzgâr esiyor. Güneş battığı için cırcır böcekleri cıvıldıyor ve gece yarısı mavisi gökyüzü parıldayan milyonlarca yıldızla aydınlanıyor. Kaldırım taşlı verandadan bir patika uzanıyor ve titreyen meşalelerle hülyalı bir şekilde aydınlatılan arazinin içinden kıvrılıyor.

Kapı arkamdan kapanıyor ve Barrett'ın kıpırdamadan durduğunu görüyorum, elleri cebinde, yüzünde meraklı ama yumuşak bir ifade var.

Avlunun uzak köşesinde bir avuç kadın var. Onları görmüyor mu yoksa bizi izlediklerini umursamıyor mu emin değilim. Karnımın ortasına oturan endişe yumağını kenara itiyorum ve onun yerine bana doğru bakan şık adama odaklanıyorum.

Gülümsüyor ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum. Elimi uzatıp kendimi ahşap korkuluklara sabitliyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. O sadece bir adam.

Güldüğümü görmesin diye arkamı dönüyorum.

Sadece bir adam. Doğru.

"Gidelim mi?" Sesi kalın, beni içten dışa eriten ballı bir Güney tınısı. Ben cevap veremeden kolumu kaldırıyor ve sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi kolumu kendi koluna doluyor. Dokunuşu nazik ama baskın, beni nefessiz bırakan bir kombinasyon.

Kibarca gülümsüyorum ve bayılmadığım için kendime övgüler yağdırıyorum. Bir hanımefendi gibi muamele görmenin tamamen sarhoş edici bir yanı var ve görgü kuralları en iyi ön sevişmedir.

Adımlarımızı yavaşça atıyoruz, gecenin içine doğru iniyoruz. Meraklı gözlerden uzaklaşarak yola koyuluyoruz.

Gece havası sanki bizi kozalıyor, herkesten ayırıyor. Gözetim altında olmanın stresi uzaklaşıyor ve sanırım o da bunu hissediyor. Omuzları gevşiyor, nefesi rahatlıyor. Kendimi kolayca ona ayak uydururken buluyorum.

"Bu gece hava çok güzel," diyor.

"Çok güzel. Bu mekan harika."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Bana bakıyor, gözleri ışıkta parlıyor. Çene hattı temiz traşlı,

güçlü ve sabahın erken saatlerinde bir tutam kirli sakalla nasıl görüneceğini merak ediyorum.

"Aslında birkaç hafta önce bir düğün için buradaydım."

"Tanıdığım biri mi?"

"Bilmiyorum. Soyadlarını bile hatırlamıyorum."

"Seni parti bozan biri olarak düşünmemiştim," diye takılıyor. Gülüyorum. "Hayır, burada parti bozan yok. Çalışıyordum."

"Çalışmadığınız zamanlarda hiç buraya geldiniz mi?"

Başımı sallayarak gözlerimi ileriye dikiyorum. Herhalde boş zamanlarımda Savannah Room'da takılmadığımın farkındadır. Sosyal çevrem böyle yerleri ve insanları kapsamıyor, artık kapsamıyor.

"Seninle artık konuşacak bir şeyimiz yok," dedi Hayden. "Ben bir yargıcım. Sen bir ... . Ne olduğunu bile bilmiyorum Alison. Hiçbir şeye dönüşmedin."

"Hiçbir şey mi?! Şaka yapıyorsun, değil mi? Çünkü ben senin okul masraflarını karşılamak için kıçımı yırtarak çalışırken kesinlikle hiçbir şey değildim! Bulunduğun yere gelmene yardım ettim. Çocuğumuza baktım. I . . . Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?" Öfkelendim.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi güldü. "Sana istediğim her şeyi söyleyebilirim. Bu konuda ne yapacaksın? Sadece ... evine git, Ali. Senin gibi insanlarla birlikte ol."

"Hey," diyor kolunu sallayarak ve beni gerçekliğe geri iterek. "Sen iyi misin? Bir şey mi söyledim?"

Eski kocamın beni aşağılamasının acısını üzerimden atarken gözlerindeki endişeye gülümsüyorum. "Hayır. Sorun değil. Sadece ... nasıl olduğunu bilirsin. En olmadık zamanlarda aklına bir şeyler gelir."

"Bu bana her zaman oluyor. Neredeyse ne zaman bir konuşma yapmam gerekse, kürsüye çıkıp ağzımı açıyorum ve tamamen saçma bir şey düşünüp birkaç saniye içinde toparlanmak zorunda kalıyorum."

Göz kırpıyor ve ben bunun doğru olup olmadığını ya da beni daha iyi hissettirmek için mi söylediğini merak ediyorum. Her iki durumda da, üzerimdeki baskıyı kaldırdığını ve tüm durumu daha az ağır hissettirdiğini fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Başarılı bir politikacı olmanızın nedeni bu," diye sırıtıyorum. "Yani tek bir neden mi var?"

Kıkırdayarak, "Seni sadece bir tane olacak kadar iyi tanıyorum. Bulduğunuz gibi konuşun."

"Bulduğun gibi konuş," diye başını sallıyor ve önermeyi beyninde evirip çeviriyor. "Bunu sevdim. Hem de çok."

"Annem hep bunu söyler. Büyürken çok sinir bozucuydu. Ne zaman dedikodu yaptığımızı ya da insanlar hakkında spekülasyonda bulunduğumuzu duysa bunu tekrarlardı," diye hatırlıyorum. "Ama şimdi Huxley'e hep bunu söylüyorum."

"Huxley kim?"

Yolda bir dönemeç alıyoruz ve hava kararıyor. Yürüyüş yolunun kenarlarındaki boşluklar genişliyor, derinleşiyor ve her iki tarafa doğru genişleyen tarlalar zar zor görülebiliyor. Bahse girerim gündüzleri çok güzeldir, çiçekler ve kuşlarla doludur.

"Huxley benim oğlum." Duraksıyorum, bu küçük külçeyi özümsemesi için ona zaman tanıyorum. Başını eğiyor, alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor ama bir şey söylemiyor. Ben de devam ettim. "On yaşında. Delicesine zeki ve beyzbolla ilgili her şeyi seviyor."

Dudağı patlar ve derin bir nefes alır. "Peki, babası buralarda mı? Eski kocan?"

"Eski kocam. Evet," diye onayladım. "Hayır, o buralarda değil. Bu çok uzun ve dramatik bir hikâye."

Yürümeyi bırakıyoruz ve yüzünü bana dönüyor. Merakla bana bakıyor, sanki detayları sormak için can atıyor ama sorması gerekip gerekmediğini bilmiyor. Onu karar vermekten kurtarıyorum.

"Sakıncası yoksa bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Kesinlikle. Konuyu açtığım için özür dilerim."

Elimden geldiğince rahat bir şekilde içimi çekiyorum, umarım bu durumu hafifletir. "Bu sadece beni sinirlendiren bir konu."

"Seni kızdırmak istemeyiz." Kıkırdıyor ve yan tarafa dönüp gökyüzünü işaret ediyor. "Tam orayı. Şunu görüyor musun?"

Gözlerimi gökyüzünün genişliğine dikiyorum ama tam olarak neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Dört trilyon yıldızdan biri mi?"

"Hayır," diye gülüyor. "Şu küçük takımyıldızın tamamı. Görüyor musunuz? Bir beyzbol topu ve bir sopaya benziyor."

"Özür dilerim," diyorum gülmemeye çalışarak. "Bunu göremiyorum. Ve eğer görüyorsan akıl sağlığın konusunda endişeleniyorum."

Kahkahasıyla birlikte göğsü inip kalkıyor. "Bayan Baker, eğer yapmazsanız yaratıcılığınız konusunda endişeleniyorum."

"Sadece beyzbol," diyorum dudaklarımı birbirine bükerek. "Gerçekten sıkıcı. Sadece ..."

"Amerikan tarzı mı?"

"Sıkıcı mı?" Ben de karşı çıkıyorum.

Yüzünde kasvetli bir ifadeyle başını sallıyor. "Senden hoşlanabileceğimden emin değilim."

"Beyzbolu sevmediğim için mi?" Gülüyorum. "Eğer durum buysa, arkadaşlığımız ümitsiz demektir. Böyle bir şeyi sevemem.

yetişkin adamların küçük bir topa sopayla vurmasını saatlerce izlemeyi içeriyor."

"Bu tüm Amerika'nın eğlencesi! Ağabeyim Tennessee Arrows'un orta saha oyuncusu. Beyzbolu sevmek zorundasın, Alison. Sevmelisin!"

Yüzümdeki gülümseme aptalca ama silemiyorum. Belki de ailesinden dolayı hoşlanmam için bir neden olduğunu ima etmek istemediğini biliyorum, ama yine de. Bunu onun ağzından duymak bile içimdeki romantiği harekete geçiriyor.

Konuyu tarafsız bir şeye çevirmeliyim. Cazibesiyle beni içine çekebilir ve bu bana hiç iyi gelmez. "Benim hakkımda bazı şeyler biliyorsun. Bana kendin hakkında bir şey söyle."

Kıs kıs güler ve yere bakar. "Neden bana ne okuduğunu söylemiyorsun, ben de sana gerçek mi kurgu mu olduğunu söyleyeyim. Muhtemelen böylesi daha kolay olur."

"Eğlenceli bir oyuna benziyor," diye takılıyorum. "Oh, toplayabileceğim gerçek parçaları."

"Makale falan yazmıyorsun, değil mi?" "Gazetecilik için okula gidiyorum ..."

Kaşları gökyüzüne fırlıyor.

"Barrett, şaka yapıyorum. Yani, bunun için okula gidiyorum ama asla böyle bir şey yapmam." Rahatlıyor ama yine de biraz endişeli görünüyor.

"Hayır, sana inanıyorum. Muhabir olmak için fazla gerçeksin. Hiçbir şey söylemeden konuşuyorsun. İnan bana, bir muhabiri sıraya dizilmişken bile seçebilirim."

"Onlardan en az sizin kadar nefret ettiğimi söylersem bana güvenin."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden bu sektörde çalışmak istiyorsun? Neredeyse siyaset kadar kötü görünüyor."

Gülüyorum ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Muhtemelen öyledir." Yüzüne bakıyorum, bakışları benimkilere bakıyor, o kadar içten ilgileniyor ki -belki de endişeleniyor- gardımın düştüğünü hissediyorum. "Bir fark yaratmak istiyorum," diye omuz silkiyorum. "Doğru haber yapan, gerçeği bildiren ve önemli olan şeyleri söyleyen kişi olmak istiyorum. Bu aptalca mı?"

"Hayır, hiç de değil," diye düşünüyor. "Bunu yapmak istemek harika bir şey. Benim de yapmak istediğim bu - bu kirli kariyeri üstlenmek ve mantığın sesi olmaya çalışmak. Zor bir iş ama birinin bunu yapması gerekiyor, değil mi?"

"Doğru," diye gülümsüyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Sen bir öncü olacaksın," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Tanrım, bu insanlar hayvan. Yayınlarının bir kopyasını satacağını düşündükleri her şeyi haber yaparlar. Artık etik diye bir şey kalmadı. Hiç yok."

"Bana söylüyorsun. Onlar gaddar ve nefret dolu."

Adımlarını yavaşlatıyor, ay yüz hatlarına vuruyor, çene çizgisini daha keskin, gözlerini her zamankinden daha güçlü gösteriyor. "Gerçekten incindin, değil mi?"

"Sayın Başkan, hiçbir fikriniz yok," diye gülüyorum. "Ama bir kez daha söylüyorum, artık benden bahsetmiyoruz. Sizden ve sizin gerçek ve kurgularınızdan bahsediyoruz."

Gözlerini deviriyor, çok sevimli görünüyor. Bütün gece onun hareketlerini izleyebilirim. Bazı insanlar alışveriş merkezlerinde ve parklarda diğer insanları izlemeyi sever. Barrett'ı gazete okurken izleyebilirim.

"Devam edin. Ateş et," diyor.

"Bunu söylemekten ve egonuzu kırmaktan nefret ediyorum ama hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum ki sorayım."

irkildim. "Özür dilerim."

Çenesi düştü. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet," diye ekliyorum. "Yani, temel bilgileri biliyorum. Kim olduğunu, aileni ve bunun gibi şeyleri biliyorum. Ama şu anda gazete okuyacak ya da televizyon izleyecek vaktim yok."

Belki de gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Vay be. Bir tek boynuzlu at buldum."

"Bu bana hiç söylenmemiş bir şey."

Bana bakıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, bu da onun kahkahalara boğulmasına neden oluyor. Sesi tarlaların üzerinde yuvarlanıyor. Yakındaki bir grup ağaçtan bir kuş sürüsü havalanıyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmemeni ne kadar sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemedim. Sadece senin hakkında soracak bir şey bilmediğimi söyledim."

"Fark ne?"

Göz kırpıyorum ama cevap vermiyorum. Ona ne kadar muhteşem olduğunu ya da bir bakışıyla karnımda nasıl bir ateş yaktığını söylemeyeceğim. Ona, yatakta harika olacağını bildiğimi ve izin verirsem aklımı ve kalbimi ele geçirebileceğinden emin olduğumu söylememin imkanı yok.

Neye ihtiyacım olduğuna ve Huxley için neyin en iyisi olduğuna odaklanmalıyım ve bu da şık bir politikacıya aşık olmak değil. Zaten olduğumdan daha fazla.

"Peki, eğlenmek için ne yaparsın?" Bunun yerine dönüp binaya doğru ilerleyerek soruyorum.

"Şey," diyor başını öne arkaya çevirerek, "bugünlerde eğlenmek için pek zamanım olmuyor."

"Bu çok üzücü."

Homurdanıyor. "Bir de bana sor. Şu anda hayatım bu kampanyaya odaklanmış durumda."

Sesinde bir sertlik, hafif bir hayal kırıklığı duyuyorum. "Eminim hesaplaşma gününe bu kadar yakınken bu çok fazla iş demektir."

"Öyle. Herkesin konuşmak istediği tek şey bu. Aile yemeği bir şekilde kampanya personeli toplantısına dönüşüyor ve bu sadece ...

. uzaklaşmak zor." Virajı dönüyoruz, bina önümüzde parlıyor. "Bunu seviyorum, beni yanlış anlama. Ben bunu yapmak için doğmuşum. Sadece bununla özel hayatım arasındaki dengeyi bulamadım." Derin bir nefes alıyor. "Bazen bir denge olup olmadığını, gerçekten ikisine birden sahip olup olamayacağınızı merak ediyorum."

Evliliğimi düşünüyorum. "Özellikle siyasetle ilgili bir deneyimim yok ama kamusal alanda olmanın ve normal bir hayat sürmeye çalışmanın zorluğunu biliyorum. Zor bir durum. İşle ilgili olmayan şeyleri özel, kutsal tutmak zor. Bir nevi her şeyi zehirliyor."

Sesimdeki zehir yoğun, ama onu dışarıda tutmaya çalışmıyorum bile. İstesem de yapamam.

"Bir gün sana ne olduğunu öğrenmek istiyorum," diye fısıldıyor. "Ama bu gece sormayacağım."

Karşılıklı gülümsüyoruz. Bu ne siyasi rakiplerine karşı kullandığı geniş, çekici sırıtış ne de daha önce bana karşı kullandığı seksi sırıtış. Bu başka bir şey, daha önce

-daha özel bir şey- ve bu içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Bu hafta bir akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin?" diye sorar, sesinde bir tereddüt vardır.

Hemen cevap vermemek için kendimi zor tutarken boğazım yanıyor. Tabii ki istiyorum, kim istemez ki? Ama bunun ne yararı olacak? Onu bir daha görmek istemememe neden olacak bir şey yapma ya da söyleme ihtimali çok düşük ve işin gerçeği, o bir seçimde aday. Bir ilişki için uygun bir yerde değil ve benim ihtiyacım olan, Huxley'nin ihtiyacı olan şey, yaptığım her şeyde ciddi ve hesaplı olmam.

"Alison?"

"Çok isterdim," diyorum derin bir nefes alarak, "ama reddetmek zorundayım."

Şaşırdı, adımları benimkilerin yanında duraksadı. "Yani ... hayır mı?"

"Evet, hayır," diye gülüyorum. "Bunu ilk kez mi duyuyorsun yoksa?"

"Şey, evet. Aşağı yukarı."

Önümüzdeki ışıklar daha parlak hale geldikçe daha yüksek sesle gülüyorum.

"Bu hiç komik değil," diyor yanaklarına yayılan bir sırıtışla. "Seni tekrar görmeyi gerçekten çok isterim."

Işıldıyorum ve karanlığın bunu gizlemesini umuyorum. "Mükemmel bir dünyada seni tekrar görmek isterdim. Ama ikimiz de bunun böyle olmadığını biliyoruz."

"Hayır, değil. Çünkü az önce bana hayır dedin."

"Aman Tanrım," diye iç geçirdim, eğlenerek. "Zamanlama çok kötü Barrett. Sen bir kampanyanın ortasındasın ve ben ..."

"Sen ne?"

"Ben çocuğu için en iyisini yapmaya çalışan bekâr bir anneyim.

Ve bu seninle yemeğe çıkmak değil."

Başını yana eğerek olduğu yerde durdu. "Sorduğum için bağışlayın ama bekâr bir anne olmanızın benimle yemeğe çıkmamanızla ne ilgisi var?"

"Bakın, öyle demek istemedim," diye nefes alıyorum. "Sadece evliliğim yüksek profilli bir şeydi ve fevkalade kötü bitti. Medyadan, özellikle de muhabirlerden korkuyorum," diye yutkunuyorum. Sonra ben daha düşünemeden ekliyorum: "Seninle yemeğe çıkan sadece benim hayatım değil. Huxley'nin hayatı da gidiyor sayılır."

"Yani dergilere atılmaktansa benimle yemeğe çıkmamayı tercih ediyorsun. Bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı salladım.

Şeytani bir şekilde sırıtıyor.

"Bu sadece seninle yemeğe çıkmayı daha çok istememe neden oluyor Alison."

Gülümsemesinin yayıldığı her santimetrede dudaklarım da onunla birlikte çekiliyor.

"Benimle akşam yemeği yemek isteyen birini bulmak son derece zor - sadeleştirilmiş versiyonu. Kadınlar fotoğraf istiyor, herkes benimle olduklarını bilsin istiyor. Ve sen . . . istemiyorsun."

Bakışlarımı onunkilerden çekmeye çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Beni araştırıyor - yüz ifadelerimi ya da duruş açımı değil, beni. Gözlerime ve ruhumun derinliklerine.

Maruz kalma duygusuyla titreyerek sonunda başka tarafa bakıyorum. "Haklısın. Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Bunu düşünüyor, daha önce kardeşinin yaptığını gördüğüm gibi topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Peki ya sana kimsenin bizi görmeyeceği bir yerde yapacağımıza söz versem? Sadece sen ve ben. Gündem yok. Medya yok. Beklenti yok. Sadece iki arkadaş arasında bir akşam yemeği."

"Artık arkadaş mıyız?"

"Seni patronundan kurtardım! Bana bir tane borçlusun. Ve eğer bu kahramanlık gösterisi beni ... arkadaş yapmazsa ... ne

Will?"

"Siz, Bay Landry, arkadaş kelimesini seçtiğiniz için şanslısınız." "Ne seçeceğimi sanıyordunuz?" diye sorar hınzırca.

"Sen imkansızsın."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Kalbimin etrafına ördüğüm duvarın kalıntıları yıkılmadan ve bu adamla yemeğe çıkmayı kabul etmeden önce aramıza mesafe koymam gerekiyor. Topuklarımın üzerinde dönerek patikaya geri dönüyorum.

"Her zaman baş belası mısın?"

"Bay Landry, sanırım az önce kendinize bir oy kaybettiniz," diyorum inanmamış gibi yaparak.

Beni de yanına çekerek olduğu yerde durdu. Yüz yüze gelene kadar ben farkına bile varmadan beni döndürüyor. "Doğru olanı yapabilir ve onu geri kazanmam için bana bir şans daha verebilirsin."

Sesi alçak, gözleri benimkilere dikilmiş. Vücut ısımın yükseldiğini, nabzımın zonkladığını hissediyorum. İçimde bir sızı oluşuyor, alevler her saniye daha da büyüyor.

"Seni kazanmak için bir şans istiyorum," diye nefes alıyor ve bana bakıyor. Gözlerinin benimkileri arama şekli zamanın durduğunu hissettiriyor. "Denememe izin verecek misin?"

Yutkunmaya zorluyor ve yüzündeki tereddüt ifadesi, verdiği içsel mücadele gözümden kaçmıyor. Orada, yüzeyin hemen altında ve karışıma endişelerimi eklediğimde, bu beni tereddüt ettirmeye yetiyor. Sadece birazcık.

"Bunu düşüneceğim," diye fısıldıyorum, kalan küçük cesaret kırıntılarıma tutunarak.

"Evet de."

Cevap vermek yerine, "Sağ gözünün üstündeki yara izini nereden aldın?" diye soruyorum. Uzanıp kabarık deriye hafifçe bastırıyorum. Geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor.

Isınmış tenine dokunduğumda elim titriyor. Alnı ipeksi ve pürüzsüz. Ellerimi her santiminde gezdirmek, parmak uçlarımın altında dalgalandığını hissetmek istiyorum.

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Lincoln kafama beyzbol topuyla vurdu."

"Refleksleriniz mi kötü?"

"Fena falsolu top atmış," diyor, yüzü tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Orta sahada oynadığını sanıyordum?"

"Öyle. Ama biraz büyüdü."

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, elim hafifçe yüzünün yan tarafını okşuyor. Bütün gece burada durup benimle konuşacakmış gibi hissetsem de bu mümkün değil.

Gözlerimi onunkilerden ayırmaya çalışarak, "Gerçekten işe dönmem gerekiyor," diyorum.

"Akşam yemeği mi? Bu hafta mı?"

Evet demem için bana yalvaran bakışlarına karşı koyamıyorum. Gerçekten akşam yemeği yemek ve benimle birkaç saat geçirmek istediğine inanmamı sağlayan bakış.

Uzaklaşmalıyım, yapabiliyorken aramıza biraz mesafe koymalıyım.

"Bu gece karşılaştık," diye omuz silkiyorum. "Eğer birbirimizi tekrar görmemiz gerekiyorsa, sanırım göreceğiz." Bakışları altında tamamen bükülmeden önce arkamı dönmeye başlıyorum.

"Sana nasıl ulaşabilirim? Numaran b e n d e yok" diye arkamdan sesleniyor.

Savannah Odası'na giden merdivenlerden çıkarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sen Belediye Başkanısın. Bir yolunu bul."

Alison

Şehrin öbür ucundaki iki yatak odalı küçük kiralık evime döndüğümde saat geç olmuştu. Arabayı garaj yoluna çekip motoru durdurduğumda mutfağın ışığı yanıyordu. Perdelerin geri çekildiğini ve annemin bana baktığını görüyorum.

Yürüyüş yolunda ilerlerken neredeyse Huxley'nin beyzbol toplarından birine takılıyordum. Beynim dağılmış durumda, hâlâ Barrett'la birlikte bahçelerin yolundayım.

Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Birinin ilgisini çekmenin heyecanını, bir erkek tarafından arzulanma hissini. Belki de Hayden bana ilk başlarda böyle hissettirmişti, ama eğer öyleyse, kısa sürede yerini daha sıradan bir şeye bıraktı. O zamandan beri çıktığım bir avuç randevu bile bu tür bir enerjiyi asla devreye sokmadı. Bana bakışı, dokunuşundaki ateş şu anda bile tenimde.

Ben eşiğe ulaştığımda kapı açılıyor.

"İş nasıldı?" diye soruyor annem, kapıyı arkamdan kapatırken.

"Güzel. Uzun," diye cevap veriyorum, çantamı kanepeye atıp mutfağa gidiyorum. "Burada işler nasıl gitti? Hux nasıl?"

"Bütün ödevlerini yaptı ve çizgi film izlerken uyuyakaldı. Mutfak masasının üzerinde imzalamanız için bir izin kağıdı var."

Mutfağa vardığımızda mor kâğıt parçası tuzluk ve biberliğin yanında duruyordu. "Yemek yedi mi?"

"Spagetti yaptım, tabii ki. En sevdiği yemektir. Acıktıysan dolapta biraz var." Bir adım geri çekiliyor ve sadece bir annenin yapabileceği şekilde dikkatle bana bakıyor. "Neyin var Ali?"

Ona sırtımı dönerek musluktan biraz su akıtıyorum ve kızarmış yanaklarımı yatıştırmasını ve daha fazla kızarmamı engellemesini umarak soğuk sıvıdan uzun bir nefes çekiyorum.

"Yok bir şey," diyorum buzdolabına yaslanarak.

Parmak ucuyla dudaklarına dokunuyor, bu benim hayatım boyunca yaptığı bir şey. "Kızarmış görünüyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ona özellikle harika hissettiğimi, yıllardır bu kadar iyi, bu kadar kadın gibi hissetmediğimi söylemek isterdim. Ama söylemiyorum çünkü heyecanlanıp ayrıntılar isteyecek ve ben bu konuda dersimi aldım. Ayrıca, bu şey, her ne olursa olsun, en iyi ihtimalle akşam yemeği ile bitecek. Ve eğer öyleyse, bu kadar olacak. Başka bir şey olmayacak.

"Ben iyiyim anne. Dur."

"Neyi bırakayım? Anne olmayı mı?" diye iç geçiriyor. "Senin için endişelendiğimi biliyorsun. Kendini çok yoruyorsun. İşin arasında

restoran, catering, okul, Huxley'e bakmak ..." Başını sallar ve sandalyeden çantasını alır.

"Yapacak çok işim var. Biliyorum. Ama bunların hepsi bir amaç için."

"Biliyorum, tatlım. Ama korkarım ki tükeneceksin." "Öyle bir şey olmayacak," diyorum ve ona güven verici bir gülümseme

milyonuncu kez söylüyorum. "Okul masraflarını karşılamak için birikimlerime el atmayacağım. O para kötü günler için bir fon, Huxley için biriktirebileceğim bir şey. Yemek servisi okulun masraflarını karşılamalı ve okul da bir gün hayatımın masraflarını karşılamalı ki garsonluğu bırakabileyim."

"Birikimlerinizi okul için kullanmanızı tercih ederim, sonra-"

"Biliyorum. Yapacağını biliyorum ve endişeni takdir ediyorum. Ama bir planım var. Gençken yapmam gerektiği gibi kendimi hazırlıyorum. Bu şeyleri kendi başıma yapmalıyım ki kimse onları benden alamasın."

Eski kocamdan bahsedince yüzü ekşidi, dudakları birbirine sıkıca yapıştı. Hayden'dan benden daha çok nefret eden biri varsa, o da ailemdir. Beni aşağılanmış ve kalbi kırık görmek onlar için çok zordu ama parçalanmış hayatımın parçalarını toplamama yardım ettiler.

Yeniden inşa edilecek çok fazla parça yoktu. New Mexico'dan ayrıldığımızda giysilerimiz, kişisel eşyalarımız ve biraz da paramız vardı. Bu paranın çoğu da Hayden'ın sefahatine karşı kendimi savunmak, yeni bir ev ve yeni bir iş bulmak için harcadığım avukatlık ücretlerine gitti. Ne bir birikimim, ne güvenli bir yerim, ne bir kariyerim ne de sırtımı dayayabileceğim bir diplomam vardı. Hayden benden her şeyimi aldı. Bir daha kimse benden alamayacak.

"O konuya girmeyelim anne. Olan oldu."

"Olan oldu," diye tekrarlıyor ve çantasını omzuna atıyor. "Eğer iyiysen, ben şimdi çıkıyorum. Geç oldu."

"Git. Babana selam söyle."

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni mutfağın ortasında bırakıyor.

Ev sessiz. Günün bu bölümünden, işten ya da okuldan döndüğümde Huxley'nin uyuduğu ve annemin ergenlik çağındaymışım gibi eve gelmemi beklediği andan korkuyorum. Günün bu saatinde meşhur aynaya bakıp kendimi ve içinde bulunduğum durumu görmek zorunda kalıyorum. Gördüklerimden memnun değilim ama daha iyiye gidiyor.

Karnım gurulduyor, bana boş olduğunu hatırlatıyor. Yine de aç hissetmiyorum. Sanki birkaç yudum tarçınlı viski içmişim gibi tepeden tırnağa sıcak ve bulanık hissediyorum. Ama almadım. Seksi bir politikacının etkisindeyim.

Bir kalem kapıp Huxley'nin izin belgesini imzaladıktan sonra koridordan küçük yatak odasına doğru ilerliyorum. Benimkinin karşısında ve beyzbol temasıyla süslenmiş.

Yatağında yatıyor. Ayın ışığı pencerelerde parlıyor ve sarı saçlarını bir hale varmış gibi gösteriyor. Öne doğru eğilip yavaş nefes alışını, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen o değerli sesi dinliyorum. Eskiden geceleri yatak odasında beşiğinin üzerinde durur ve sadece uyumasını izlerdim. Hayden'dan ayrıldıktan sonra gece geç saatlerde odasına gizlice girer ve kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışırdım. Öz babasının ellerinde yaşadıklarının onu sonsuza dek mahvetmeyeceğine.

"Anne?" Huxley'nin gözyaşı dolu gözleri benimkilerle buluştu, hem umut hem de sefalet bir arada yüzüyordu. "Babam nerede?" Onun küçük

Sesi çatallaştı, kelimeler ağzından yarı bastırılmış bir hıçkırıkla çıktı, feryat olmaktan sadece bir an uzaktı. "Geri gelecek, değil mi?"

Onu kendime çektim ve kollarımı koruyucu bir şekilde omuzlarına doladım. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını görmemesi için yüzünü bilerek karnıma gömdüm ve kalbimin kırıldığını hissetmemesi için dua ettim.

"Her şey yoluna girecek, Hux," diye fısıldadım.

O bana inanmadı. Ben de kendime inanmadım, gerçekten. Uğruna çalıştığınız her şeyin, uzun zamandır inandığınız her şeyin, tüm umutlarınızı bağladığınız adamın onları söküp benzinle ıslatması yüzünden alevler içinde kaldığını gördüğünüzde her şeyin yoluna gireceğine inanmak zordur.

Huxley çekildi, yüzü ıslaklıkla lekelenmişti. "Babam beni neden sevmiyor?"

Hayatımda ne olursa olsun, bunun ona tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Huxley'nin uzun kirpikleri dalgalanıyor ve uykulu bir sırıtışla bana bakıyor. "Merhaba anne. Eve gelmişsin."

"Selam dostum," diyorum, alnındaki birkaç tutam saçı fırçalayarak, göğsümü sızlatan anıları bir kenara itiyorum. "Gecen nasıl geçti?"

"İyi," diye esniyor, gözlerini açık tutmak için mücadele ediyor. "İş nasıldı?"

"İyiydi. Uyumaya devam et. Sabah görüşürüz, tamam mı?" Onu nazikçe öptükten sonra battaniyesini üzerine örtüyorum ve çıkmadan önce ona bir öpücük konduruyorum. Kapı kapanır kapanmaz

Telefonum çalmaya başladı. Hux duymadan önce onu almak için acele ediyorum.

Çantamdan çıkardığımda Lola'nın adını görüyorum ve keyfim yerine geliyor, yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

"Alo?"

"Haber istiyorum."

Gülüyorum ve Huxley'den en uzak oda olan mutfağa girip ahşap masadaki bir sandalyeye yerleşiyorum. "Kepçe mi? Ne demek istiyorsun, Lola?"

"Saçmalamayı kes, Ali. Bu gece belediye başkanıyla ne yaptığını bilmek istiyorum. Her pozisyonu, her dil hareketini bilmek istiyorum."

"Dillerin titremediğini bilmek seni üzecek." "Bu sadece üzücü değil. Bu iç karartıcı."

"Ben bile seninle aynı fikirdeyim," diye iç geçirdim.

Son birkaç saati düşünerek masanın üzerindeki tuzlukla oynuyorum. Onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmemi sağlayabilmesi biraz rahatsız edici. Cazibesi olduğunu biliyordum ama bu kadar değil. Yüzüne bakana ya da koluna dokunana kadar sana onunla olduğunu nasıl unutturduğunu.

"Tüm personel Jim'in Landry tarafından nasıl haddinin bildirildiğini konuşuyordu," diye hatırlıyor Lola. "Isaac çoğuna kulak misafiri oldu ama ben ilk elden bilgi istiyorum. Her kelimeyi, her bakışı. Bana ver."

Her ne kadar istesem de bunu onunla konuşmaktan kaçınmam mümkün değil. Bunu Barrett'la ilgili küçük bir anım olarak saklamak istiyorum, bana aitmiş gibi hissettiren bir şey. Beni aptalca bir şekilde özel hissettiren bir şey.

Yine de bu Lola ve ben pes edene kadar beni rahatsız edecek, bu yüzden onu susturmak için bir çeşit kemik atmak zorundayım.

"Isaac, Barrett'a şampanya ikram ettiğimi gördükten sonra Jim'in bana konuklarla sosyalleşmememi söylediğini duymuş olmalı. Ama Barrett ona konuşmayı kendisinin başlattığını ve partide istediğini yapabileceğini söyledi."

"Barrett? İsim bazında mı?"

"Ona ilk ismiyle hitap etmemi istedi. Önemli bir şey değil."

"Seksi piç kurusuna bu gece de şampanya servis ettim ve ilk isim muamelesi görmedim diyelim. Başka ne oldu? Ve iyi şeyleri atlama."

"İyi bir şey yok, Lo. Düşündüğün gibi değil," diye gülüyorum. "Sadece yürüyüşe çıktık. Rastgele şeyler hakkında konuştuk, hepsi bu."

"O rastgele şeylerden herhangi biri cinsel iyilik talebi miydi?"

"Hayır."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve ben gülüyorum.

"Neden cinsel iyilik yapmayı teklif etmediğinizi sorardım ama cevabı biliyorum" diyor.

"Neymiş o?"

"Eziksin," diyor kesin bir ifadeyle.

"Değilim!"

"Evet, öylesin. L-A-M-E, ezik. Bir sikin ve onun sik maskaralıklarının hayatını mahvetmesine izin vermeye devam ediyorsun. Bu, sevgili dostum, ezikliktir."

"Hayır, değil," diye karşılık veriyorum. "Ben senin yaptığını yapamam ve sadece eğlenmeye gidemem. İstesem bile bu benim için o kadar kolay değil."

Yaptığını göremiyorum ama Lola'nın gözlerini devirdiğini biliyorum. Anlamıyor işte. Ona göre hayat, büyük bir başarıya ulaşana kadar büyük bir partiden ibaret. Benim içinse hayat, koridorun sonundaki yatak odasında, beyzbol çarşaflı ikiz yatağına kıvrılmış yatmak. Aldığım kararlar doğrudan onu etkiliyor ve Huxley benim için her şeyden daha önemli.

"Neden öyle olmasını istemeyesin ki?" Lola soruyor. "Bu gece çıkmanın Huxley ile hiçbir ilgisi yok. Hatta bu seni biraz rahatlatabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

"Evet, bunu düşündüm," diye homurdanıyorum telefonda. "Ama bir saniye kafanı çalıştırır mısın? Landry hakkında durmadan konuşan sensin. Ona kapılmanın ne kadar kolay olabileceğini biliyorsun."

"Az önce ortaya attığınız imayı mı kastettiniz?
Çünkü eğer öyleyse, evet. Evet. İstiyorum."

"Kahretsin, Lo!" Gülüyorum. "Beni dinle. Barrett, Isaac ya da bu gece birlikte olduğun adam gibi değil. O ..."

"Mükemmel mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Şimdiye kadar öyle görünüyor. Ama mesele de bu," diyorum, söylemeye hazır olduğum noktadan güç alarak. "Öyle değil. Tıpkı onun pozisyonundaki diğer adamlar gibi. Güçlü, istediğini elde etmeye alışkın. Kadınlar onun gibi erkekler için oyuncaktır. Ve-" Sözünü keserek şöyle dedim: "-Onunla birlikte olmaya karşı olduğumu söylemiyorum. Ama eğer böyle bir şey olursa, bunun belli kurallar çerçevesinde olması gerekir. Bunu kontrol altında tutmalıyım çünkü seçimi kazanıp Atlanta'ya uçacak ve ben ondan bir daha haber alamayacağım."

Homurdanıyor. "Bu doğru değil."

"Bu doğru. Bunu gördüm. Kahretsin, bunu yaşadım. Evliliğimde ne oldu? Bana değer vereceğine söz veren adamla

sonsuza dek?" Etkili olması için duraksıyorum. "Evet, doğru, biraz güçlendi ve beni unuttu. Karısını. Huxley'i bir fahişeyle, hayatımızı da onun suçlanmasına ve benim de saldırı suçlamasıyla soruşturulmama neden olan bazı arka oda anlaşmalarıyla değiştirdi."

"Bu tutmadı," diye belirtiyor. "Kimse o muhabire saldırdığınıza inanmadı."

"Hayır, ama yüzüm gazetelere çıktı, adım bir hiç uğruna lime lime edildi," diye homurdandım. "Ne demek istediğimi anlamıyor musun? Hayden ve Barrett gibi adamlar için, eminim ki insanlar, basamakları tırmanırken sadece eğlence aracıdır."

Cevap vermiyor. Nefes alış verişi telefondan duyuluyor, o yüzden hâlâ orada olduğunu biliyorum.

"Lo?"

"Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ediyorum. Ve dostum Huxley için de bundan nefret ediyorum. Ama Ali, artık kanatlarını anne olmaktan ve kariyerini belirlemekten daha öteye açma zamanı. Kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

"Yani Landry'yi yapmanın çözüm olduğunu mu düşünüyorsun?" Sırıtıyorum. "Kesinlikle," diye gülüyor.

"Kalbimin bir daha böyle bir adama bağlanmasına izin verememem."

"Dostum, kalbin ve vajinan iki farklı şeydir. Kalbini kapatmak istiyorsan, buyur kapat. Ama bacaklarını açık tut."

"Sen delisin."

"Hayır, ben tamamen mantıklıyım. Sadece orgazm olmak için de seks yapabilirsin, biliyorsun. Kendini bağlamak zorunda değilsin. On altı yaşında değilsin."

Gülüyorum ve ayağa kalkıp arka kapıya doğru yürüyorum ve arka bahçeye bakıyorum. Ev gibi arka bahçe de küçük ama yazın top oynamaya ve şimşek böceklerini yakalamaya yetecek kadar alanı var.

"Bir sürü anlamsız seks yapıyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Hayır, yatmadın. Seni tanıdığım bir avuç yıl içinde her biri birkaç kez olmak üzere iki erkekle yattın. Bu 'çok' değil. Bu fena halde yetersiz."

Haklı olduğunu bilerek iç çekiyorum. "Belki de anlamsız seksi geride bıraktım. Belki de ..." Yansımama bakıyorum ve kafamda kurduğum tek şeyi yüksek sesle söylemeyi düşünüyorum. Bir kez evrene kusarsam, sonsuza dek orada kalır. Ve belki de bu onu doğru yapar. "Belki de anlamlı bir seks yapmaya hazırımdır."

"Neden gidip böyle bir şey yapasın ki?"

"Boşanmanın getirdiği tüm duyguları yaşadım. Üzgündüm. Öfkelendim. Yas tuttum ve anlamsız seks yaptım. Ama belki de artık bu yeterli değildir. Belki de içten içe şipşak bir seksten daha gerçek bir şey aradığımı biliyorum, bu yüzden akıllıca davranıyorum, böylece beni yakan adam gibi bir adam tarafından gafil avlanmıyorum. Böylece başladığım yere geri dönmem. Belki de güvenebileceğim ve Huxley'nin hayatına sokacak kadar saygın birini bulmaya çalışıyorum. Belki de bunun üzerinde çalışıyorumdur." Hat uzun bir süre sessiz kaldı. "Lola?"

"Oh, buradayım. Sadece bunun Barrett'ı beceremeyeceğin anlamına geldiğini anlamaya çalışıyorum."

Gülüyorum ve evi kontrol edip her şeyin sıkıca kilitlendiğinden emin oluyorum. "Tek yönlü bir aklın var."

"Bu doğru. Bu arada, gitmem gerek. Geçen hafta tanıştığım bir adamla ikinci tur için buluşacağım. Çünkü kalpler ve vajinalar ayrı."

"Bir adı bile var mı?" Esniyorum. "Kimin

umurunda? Aleti kocaman."

"Güzel," diyorum başımı sallayarak. "Seninle sonra

konuşuruz." "Hoşça kal, aşkım."

Banyoya giriyorum ve telefonu tezgâhın üzerine koyuyorum. Aynaya baktığımda uzun sarı saçlarım uzun bir mesaiden sonra genellikle olduğu gibi dağınıktı. Ehlileştirmek için kullanmaya çalıştığım kravattan çıkıyor, ben de çekip omuzlarıma dökülmesine izin veriyorum.

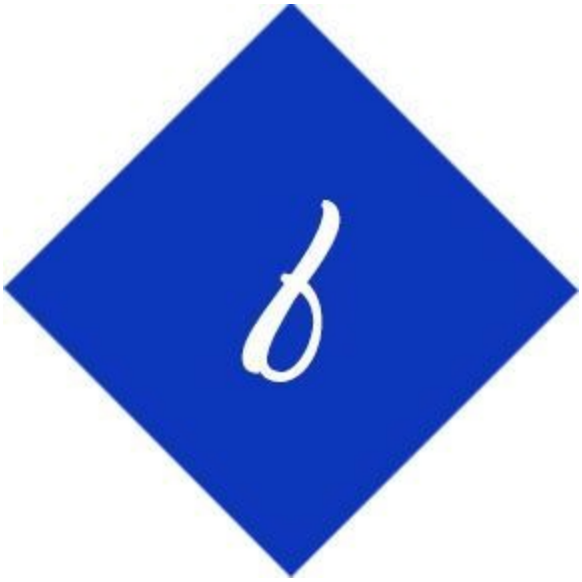
Gözlerim koyu mavi ama içlerinde uzun zamandır görmediğim bir ışıltı var.

"Sana kimsenin bizi görmeyeceği bir yerde yapacağımıza söz versem? Sadece sen ve ben. Gündem yok. Medya yok. Beklenti yok."

Ellerimi tezgâhın üzerine koyup başımı öne eğiyorum.

Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Gülümsemesini düşünmek beni gülümsetiyor, sözlerini hatırlamak daha fazlasını duymak için can atmama neden oluyor.

Keşke Lola olsaydım ve kendimi ona karşılıksız olarak sunabilseydim. Ama ben günlerdir kendine güvenen Lola değilim. İtiraf etmek istediğimden daha fazla kendinden şüphe duyan dul bir kadınım. Duygularımla oynayamam ya da reddedilmekten kurtulamam ve eğer aklım varsa, Barrett Landry gibi bir adamla kalbimin ya da vajinamın herhangi bir parçasını bağlamayı kesinlikle göze alamayacağımı bilirim.

Barrett

Çalışma masamın üzerindeki lambanın ışıltısı odayı aydınlatıyor. Ceketimi, kravatımı ve gömleğimi çıkarıp gelişigüzel bir şekilde sandalyenin arkasına atıyorum. Evde olmak, "kapalı" olmak, nefes almak iyi hissettiriyor. Alison'la geçirdiğim birkaç dakika dışında bütün gece hiç rahatlamamıştım.

Geceyi yeniden gözden geçirmeli, konuşmaların üzerinden geçmeli, kimi yanımda sayabileceğime dair bir fikir edinmeye çalışmalıyım. Ama yapmıyorum. Aklım her seferinde ona kayıyor ve dürüst olmak gerekirse, orada olmak hoşuma gidiyor.

California King yatağa uzanırken vücudum kuştüyü yorganın içine gömülüyor. Göz kapaklarımın kapanmasına izin veriyorum ve aklıma hemen Alison'ın yüzü geliyor. Utangaç gülümsemesi, utandığında uzun kirpiklerinin dalgalanması, onu bildiğim kadar etkilemiyormuşum gibi davranmaya çalıştığında dudaklarının kenarlarının çekilmesi - görüntüler birbirine karışarak muhteşem bir slayt gösterisi oluşturuyor.

Telefonum masanın üzerinde çalıyor ve onu bulana kadar elimle kaydırıyorum. Saate bakıyorum ve beni bu kadar geç saatte kimin aradığını merak ediyorum.

"Alo?" diye soruyorum. Boğazımı temizliyorum, son yirmi saattir ayakta olduğum için sesim boğuk çıkıyor. Her saati ensemde, her hayal kırıklığını kaslarımın gerginliğinde hissedebiliyorum.

"Selam, kardeşim. Nasılsın?"

"Selam, Linc. N'aber?"

Başımı yastığa koyup rahatlıyorum. "Omzumu mahvetti aslında. Uzun bir tane attım
ve bir şey kırıldı. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama sabah takım doktorunu görmem gerekiyor."

"Lanet olsun. Umarım önemli bir şey değildir," diyorum. "En azından sezon bitti, değil mi?"

Bir nefes üflüyor. "Evet. Gümüş astarlar falan. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, kampanya nasıl gidiyor? Bu gece gelemediğim için üzgünüm."

"Bunun için endişelenmeyin. Her şey yolunda gitti. Yarın Nolan bana resmi raporu getirdiğinde daha fazla bilgi sahibi olacağım."

Lincoln güler, sesi ahizeden çatırdayarak gelir. Hiçbir zaman Nolan'ın hayranı olmadı. Onun sinsi ve tutucu olduğunu düşünüyor. Gergin kısmında muhtemelen haklı ama Nolan yıllardır ailemiz için çalışıyor. Sonunda beni Beyaz Saray'a sokacak planın sahibi o.

"Evet, bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Nolan'a ihtiyacın yok dostum. İşi Graham'a devret, bir şey olmaz."

"Graham'ın bu konuda Nolan gibi deneyimi yok."

"Ama G'ye güvenebilirsiniz ve güven en önemli şeydir."

"Küçük beyzbolcu kardeşim ne zamandan beri iş dünyasından anlıyor?" Gülüyorum.

"Yatırımlarım var," diye hatırlatıyor bana. "Ama güveni bilmek için iş bilmek zorunda değilsin. Eğer arkanızı kollayan bir kişi varsa, şanslı bir orospu çocuğusunuz demektir."

"Bu doğru."

Linc yüzünü buruşturuyor. Telefonda inliyor ve omzunu çalıştırdığını, kendisine söylendiği kadar kötü olmadığına kendini ikna etmeye çalıştığını biliyorum.

"Muhtemelen dinlenmen gerekiyor," diye işaret ediyorum. "Dinleniyorum," diye havlıyor.

"Hayır, yapmıyorsun. Etrafında dolanıp duruyorsun, zihinle maddeyi aşma saçmalığını yapmaya çalışıyorsun ama bu onu daha da yıpratmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Sorun değil."

Gözlerimi devirerek telefonu diğer elime alıyorum. "Sen nasıl istersen."

"Kısa kesmek istemem ama cevaplamam gereken bir telefon var."

Sesindeki aceleciliğe gülüyorum. "Kıçımın kenarı sana asılıyor mu?"

Dilini şaklatıyor ve haklı olduğumu anlıyorum. "Öncelik listende bu kadar üst sıralarda olduğumu bilmek güzel," diye şaka yapıyorum.

"Yarın öğleden sonra şehirde olacağım. O zaman görüşürüz." "Dikkatli ol."

Telefonu komodinin üzerine koyup sandalyenin arkasındaki kıyafetlerime bakıyorum. Onları almam gerekiyor.

Duş alıp geceyi atlatmak için. Gerçekten bir şeyler yemem lazım.

Evrak çantamla oturmak ya da mutfağa veya duşa gitmek yerine yatağımın kenarına oturup Alison'ı arama fikriyle oynuyorum. Parmaklarım Graham'ın birkaç saat önce benim için bulduğu numarayı çevirmek için kaşınıyor. Doğal olarak, neden istediğimi bilmiyor ve tam olarak kim olduğunu araştıramayacak kadar meşguldü, aksi takdirde bunu asla yapmazdı.

Saate tekrar bakıyorum, moralim bozuluyor. Artık çok geç. Bir çocuğu olduğunu ve muhtemelen onu uyandıracağımı söyledi.

Yatağa yaslanıyorum ve onun iri mavi gözlerini düşünüyorum. Güldüğünde nasıl parladıklarını, parmaklarını dirseğime doladığında ve onu yönlendirmeme izin verdiğinde nasıl hissettiğimi. Beni yönlendirmedi, kendi gündemini dayatmaya çalışmadı.

Yanaklarımda inkar edilemez bir gülümseme beliriyor.

Etrafımda her şeyden bıkmamış birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Tanıdığım, muhatap olduğum herkes neyi, ne zaman ve nasıl söyleyeceğini biliyor. Çizgiyi takip ediyorlar, tekneyi sallamıyorlar, takım elbiseyi takip ediyorlar - iyi huylu klişenizi seçin. Kendilerinden ne beklendiğini ve kimi kızdırmamaları gerektiğini biliyorlar.

Alison'ın bu tür bir hayat deneyimi var gibi görünüyor, ancak davranışlarını etkiliyor gibi görünmüyor.

Odaklan, dedi Nolan.

Sırıtarak, emirlere uyduğumu fark ediyorum. Odaklanıyorum, tamam. Sadece benden istediği şeye değil.

Barrett

ERKEN AKŞAM GÜNEŞİ perdelerin arasından süzülüyor, sonbahar esintisi pencereden dans ediyor. Bir rüzgâr bir yığın kâğıdı alıp karıştırıyor ve onları büyük ahşap masamın köşesinden aşağı yuvarlamakla tehdit ediyor.

Burası son derece sessiz, kuş cıvıltıları ve alt kattaki sekreterim Rose'un ara sıra çıkardığı sesler beni rahatsız eden tek iki şey.

Temiz havayı uzun uzun içime çekiyorum ve huzuru özümsemeye çalışıyorum. Planlama komitesi, şehir merkezinde yeni bir rekreasyon alanı için tekliflerin açılması, işletmelerden gelen ruhsat taleplerinin incelenmesi ve seçim komitemden gelen telefonlar arasında başım normalden daha hızlı dönüyor. Sabah, kaosun yeni normal seviyesi oldu. Seçildiğim işi yapmak için şehir merkezindeki ofise girmek bile bir başarıydı. Kamera ekipleri ofisin kapılarını kapatmış, muhabirler Hobbs'un son saldırısına yanıt olarak bağırarak sorular soruyordu. Tam bir karmaşaydı. Saat 11'e kadar

Daha fazla dayanamadı ve Rose'u alıp buraya, Çiftliğe gitti.

Şehrin hemen dışında, elli dönümlük bir arazinin tam ortasında yer alan eski bir çiftlik evi, burası benim dünyadaki en sevdiğim yer. Ön tarafı sık ağaçlarla kaplı ve yoldan evi görmek mümkün değil. Onlarca yıl boyunca ailemin siyasi kampanyalarının ve aile toplantılarının merkezi oldu. Şimdi babam ve Graham tarafından Landry Holdings'in iş anlaşmaları için, kardeşim Ford tarafından Deniz Kuvvetleri'nden eve döndüğünde ve rahatlamak için bir yere ihtiyaç duyduğunda ve benim tarafımdan kullanılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve havayı tenimde hissediyorum, perdelerin parke zemine sürtünmesini dinliyorum. Ormanda yürüyüşe çıkmayı çok isterdim ama bugünlerde bunun için zamanım yok. Her geçen gün daha az ilham alıyorum, eskiden boş zamanın nasıl bir his olduğunu daha az hatırlıyorum ve en başta neden bu mesleği istediğimi hatırlamakta daha çok zorlanıyorum. Kimseye güvenememek, herkesin niyetini sorgulamak beni tamamen yalnız hissettiriyor. Tuhaf, hayatım ne kadar kamuya açık hale gelirse kendimi o kadar yalnız hissediyorum.

Bugünkü dikkat dağınıklığıma bir de baştan çıkarıcı bir kız eklendi. Gülüşünü duymak için söyleyecek şeyler düşünüyorum, sadece bir yanıt almak için söyleyecek şeyler buluyorum. Gülüşünü görmeyi, kokusunu duymayı, sesini tekrar duymayı o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bu benim başıma gelmedi.

Kadınlarla ilişkilerimi yüzeysel tutma konusunda kralımdır. Bu konuda her zaman iyiydim, ama bu becerimi çok geliştirdim.

Son birkaç yıldır bıçak sırtındayım çünkü artık kimseye güvenemiyorum.

Gülüşü kulaklarımda çınlarken gülümseyerek dün geceki konuşmamızı tekrar ediyorum. Sonunda uykuya daldığımda aklımdaydı ve uyandığımda gülümseyerek ve azgın bir ereksiyonla düşündüğüm ilk şey oydu.

Masa telefonunu aldım ve dahili telefona bastım. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Landry?"

"Evet, Rose. Öğle yemeği sipariş edebilir misin lütfen? Getirtir misin?"

"Elbette, efendim. Her zamankinden mi?"

"Hayır," diyorum. "Aslında yeni bir yer denemek istiyorum. Hillary'nin Evi'ni duydunuz mu?"

"Evet. Tabii ki."

Gülümsüyorum. "Mükemmel. Bana bir şeyler sipariş eder misin? Kendine de öğle yemeği al."

"Kesinlikle."

Sırıtışım daha da derinleşiyor. "Ve Alison Baker'ın çalışıp çalışmadığına bakabilir misin? Eğer öyleyse, teslimatı onun yapmasını istiyorum."

"Sorun değil."

"Rose?"

"Evet."

"Lütfen isteğimi gizli tutun. Ev sahibine rahatsızlıktan dolayı fazladan ödeme yapacağımı söyleyin, ancak seçim sezonu olduğu için nereye gittiğini bilmemesinden memnun olurum."

"Mantıklı. Yakında burada bir şeyler bulacağım."

Alison

"Sonunda özgürüm!" İş arkadaşlarıma gülümseyerek ve Hillary's House'daki çamaşırhaneye bir havlu atarak şarkı söylüyorum. "Öğle yemeği telaşı beni öldürmek üzereydi. Bir dahaki sefere köfte yaparsan Opal, hasta olduğumu söyleyeceğim! Yemin ederim şehrin dört bir yanından geliyorlar."

"Evet ama artık işin bitti," diye iç geçiriyor Opal, bir tepsi yemeği daha ısıtma çekmecesine koyarken. "İki saat daha buradayım."

"Düşünmezsen çabuk geçer," diye göz kırpıyorum. "İyi eğlenceler! Ben gidiyorum."

"Planladığın eğlenceli bir şey var mı?"

"Sadece uzun, aşırı dolu bir köpük banyosu," diye hülyalı hülyalı iç geçiriyorum. "Hux bu öğleden sonra babamla balık tutuyor ve ben de ilk kez ödevlerimi yaptım. Bu yüzden birkaç dakikamı ayırıp kendimi şımartıyorum."

Opal gülümser. "Tatlım, bunu yapmalısın. Kendine hiç zaman ayırmıyorsun."

"Anneler böyle yapar, değil mi?" Zaman kartımı yuvasından çıkarıp çıkış yapmaya gidiyorum. Patronum köşeden çıkınca havada duruyorum. Uzun sarı saçlarını geriye doğru örmüş, pembe alt dudağını dişlerinin arasına almış. Kaşlarının çatılış şeklinden anlıyorum ki boku yedim.

"Selam Hillary," diyorum, sesim neşeyle dolup taşıyor. "Nasılsın? Ben de şimdi çıkıyordum."

"Oh, gitme vaktin geldi mi?" Şaşırmış gibi yapar ve vurgulamak için saatini kontrol eder. "Lanet olsun. Vakit geldi."

"Öyle. Lanet olsun," diyorum ama yumruk atmıyorum. Hillary'nin Evi harika bir iş. En tatlı kadın olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tanıdığım bir insan. Yani kalmamı isterse, kalacağımı biliyor. Lanet olsun ona.

"Bana küçük bir iyilik yapmak istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye takılıyorum, başımı sallıyorum.

"Hammersmith Yolu'nda bir siparişin teslim edilmesini istiyorum.

Bu senin tarafından değil mi?"

"Beni 10 mil falan geçti. Dylan nerede? Neden teslim etmiyor?"

Hillary mutfağa bakar ve boğazını temizler. "Dylan başka bir teslimat için dışarıda ve bunun hemen alınması gerekiyor."

Duvara yaslanıyorum, sıcak bir banyo hayallerim sönüyor. "On dakika bekleyemez mi?"

"Gerekli olmasa senden bunu yapmanı istemezdim Ali. Bunu alman için sana fazla mesai ödeyeceğim. Gerekirse üç katını öderim."

Opal mutfağın öbür ucundan, "Üç katına alırım," diye bağırıyor. "Kahretsin, iki katına alırım!"

"Bu öğleden sonra turta yapıyorsun. Sus," diye onu uyarıyor Hillary. Başını eğerek bana geri döndü. "Lütfen, Ali. Opal'ın birazdan yapacağı cevizli turtadan sana bir parça ayıracağım."

"Fazla mesai ve cevizli turta mı alıyor? İkinizden de nefret ediyorum," diye inliyor Opal.

İçimi çektim ve kartı yuvama geri koydum. "Tamam. Çifte ödeme ve cevizli turta için bunu yapacağım."

Bir kolunu omzuma doluyor ve başının yan tarafını benimkine yaslıyor. "Sana üç katını vereceğim," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim."

"Evet, evet, evet."

Alison

NEREDE OLDUĞUMA DAİR HİÇBİR FİKRİM YOK.

Girişin önünden üç kez geçtikten sonra giriş olduğunu fark ediyorum. Kapı ağaçların diğer tarafında ve lacivert takım elbiseli bir güvenlik görevlisi beni kaşlarını çatarak karşılıyor. Kimlik bilgilerimi görmek istiyor, ben de ona Hillary'nin tişörtünü ve arkada duran, içinde yiyecek olan büyük kutuyu gösteriyorum. Birkaç aramadan sonra beni içeri buyur etti ve bir kilometre uzunluğundaki araba yolunun sonundaki etkileyici eve doğru yürümeye başladım.

Siyah panjurlu, üç katlı plantasyon tarzı bir ev ve etrafını saran verandasında kancalardan sarkan eğrelti otları var. Sağ tarafa eşit aralıklarla yerleştirilmiş sallanan sandalyeler ve ön kapının solunda büyük boy bir dama tahtası gibi görünen büyük bir masa var. Sarı bir köpek, kuyruğunu sallayarak ve dilini dışarı çıkararak yan taraftan ağır çekimde koşarak geliyor. Siyah takım elbiseli ve siyah kravatlı bir başka güvenlik görevlisi beni bekliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor. Gözleri grinin hınzır bir tonu, saçları kafasına yakın kesilmiş. Cildi pürüzsüz, zeytinimsi bir renkte ve uğruna ölünecek gibi.

"Yemek teslimatı için buradayım," diyorum, gözlerimin mülkü taramasına izin vererek. Muhteşem, sade ve sessiz; tam hayallerimdeki gibi bir ev. Kendimi verandadaki salıncaklardan birine oturmuş, bir bardak limonatayla güneşin batışını izlerken hayal edebiliyorum.

"İsminiz?"

"Alison Baker."

Yolumdan çekildi. "Ben Troy. İçeri girin Bayan Baker. Kapıyı çalmanıza gerek yok."

Ben de gülümseyerek o güzel gözlere son bir kez bakıyorum ve içeri giriyorum. Merakım tavan yapmamış olsaydı, bu küçük maceranın verdiği rahatsızlıktan daha çok rahatsız olurdum. Burada kim yaşıyor? Güvenlikli mi? Ve öğle yemeği Hillary's tarafından mı getiriliyor? Bu kadar uzakta olsam biraz endişelenirdim ama Hillary nerede olduğumu biliyor ve güvenlik görevlisi de baltalı bir katilin ormandan fırlayıp gelmeyeceği konusunda bana biraz huzur veriyor.

Ön kapıyı itip içeri girdiğimde Dylan'ın buraya düzenli olarak gelip gelmediğini merak ediyorum. İçerisi de en az dışarısı kadar büyüleyici. Ahşap zeminler ve koyu renk süslemeler parlak beyaz duvarları, kraliyet mavisi dekoru ve koyu kahverengi vurgu parçalarını renklendiriyor. Köşede düzgünce yığılmış dosya ve klasörlerin bulunduğu beyaz bir masa ve diğer tarafımda bir kanepe var.

Kimse beni karşılamaya gelmiyor, güvenlik dışında kimse burada olduğumu bile bilmiyor gibi görünüyor. Burası bir ev mi yoksa bir tür ofis mi anlayamıyorum.

Parkede ayak sesleri duyunca dönüp baktığımda gri saçlı bir kadının beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırdığını görüyorum.

"Merhaba," diyor yüzündeki gözlüğü çıkararak. "Siz kimsiniz acaba?"

"Ben Hillary's'den Alison." Kollarımdaki yiyecek kutusunu gösterip omuz silkiyorum.

Gülümsüyor ve bu bana büyükannemi hatırlatıyor. Yüzü sakin ve nazik, allığı biraz fazla ağır. Başını sallıyor ve benden küçük kutuyu alıyor. "Bunu merdivenlerden yukarı, sağa ve koridorun sonundaki kapıya götür lütfen."

"I . . ." Nereye gittiğini bildiği halde neden alamadığını sormak için konuşmaya başlıyorum ama yüzündeki gülümseme beni durduruyor. Birden kendimi saygısız gibi hissettim. "Elbette."

Onun yanından sürünerek geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Adımlarım yankılanarak en tepeye ulaşıyor ve sağa dönüyorum.

Eve bu kadar aşık olmasaydım, muhtemelen daha gergin olurdum. Nereye gittiğim ya da beni kimin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım eski bir filmdeki gibi ölmek üzere olan yaşlı bir kadın değildir çünkü bu bana tam olarak bunu hatırlatıyor.

En sonda bana bakan kapı kapalı, etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Diğer kapıların hepsi kapalı. Sadece beyaz bir halının üzerinde duran bir masa ve üzerinde rengarenk misketlerle dolu bir vazo var.

Derin bir nefes alıyorum ve uzun sürmemesini umarak kapıyı çalıyorum. Buradan bir an önce çıkabilirsem banyo için hâlâ umut var.

"Girin," diye bağırıyor bir erkek sesi diğer taraftan. Alçak bir ses ve tanıdık bir şekilde otorite damlıyor.

Midem takla atıyor ve elimi kapıdan çekiyorum. Sanki bana aklımdan geçen sorunun cevabını verecekmiş gibi ona bakıyorum - bu sesi neden tanıyorum?

Kapı bana Disney filmlerindeki gibi bir şey söyleyemeden ardına kadar açıldı. Ve Barrett orada duruyor, fotoğraf çektirmeye hazır gibi.

Oh. Lanet olsun.

Bir eli koyu gri pantolonunun cebinde, diğeri kapının çerçevesine dayanmış, tepkimi beklerken gözleri parlıyor.

Benim tepkim . . .

Konuşmaya başlıyorum ama sadece gülebiliyorum, kelimeler onun görüntüsü tarafından çalınıyor. Kıpkırmızı-beyaz pötikareli gömleğinin üstten açık düğmeleri, bronzlaşmış göğsünün küçük bir parçasını ortaya çıkarıyor ve neredeyse beni mahvediyor. Takım elbise ve kravatla olduğundan daha iyi görünmesi beni aşıyor ama bu kesinlikle mümkün. Önümde duruyor, sırıtışı her saniye daha da derinleşiyor, bakışları kızarmış tenimde dans ediyor.

Tepkimi bekliyorum.

"Yemek mi sipariş ettin?" Başım kelimelerle birlikte sallanıyor, sesim olmak istediğimden çok daha neşeli. Bu çok tuhaf bir soru gibi görünüyor çünkü belli ki sipariş vermiş yoksa güvenlik beni buraya almazdı. Ama Barrett'ın tesadüfen Hillary's'den yemek sipariş etmesi ve benim buraya gelmem ihtimali nedir? Sıfır mı? Eksi üç mü?

Ve sonra aklıma geldi.

"Sen belediye başkanısın. Bir yolunu bul."

Dün geceki sözlerim kafamda çınlıyor ve yanaklarım hatırladıkça kızarıyor. Anladı ama ben fritöz gibi kokarken ve o bir manken gibi görünürken bunu yapmak zorunda mıydı?

Bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyor ve kapıdan bir adım uzaklaşıyor. Omuzları düşmüş gibi görünüyor, yüz hatlarında bir rahatlama dalgası dalgalanıyor. "Sanırım Rose sipariş etti ama evet, öğle yemeği bekliyorum."

Ses tonundaki önceki sertlik aniden kayboldu.

Ofisine doğru birkaç adım atıyorum. Barrett pencerenin altındaki masadan bazı kâğıtları alıyor ve masaya yaslanıyor. Kollarını kavuşturuyor ve beni dehşete düşürecek şekilde tek kelime etmiyor. Sanki aramızdaki buzları eritmemi istiyor ama yüzündeki o lanet sırıtış beni düşünebildiğimden daha hızlı eritiyor.

"Bugün nasılsın?" diye dikkatle soruyor, beni yokluyor.

Gerçek cevabımın uygunsuzluğunu düşünüyorum. Ona vücudumun karıncalandığını, içimde tutuşan alevin için için yandığını, dün gece rüyamda bana dokunma şeklinin şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi olduğunu söylemek muhtemelen doğru bir konuşma başlangıcı olmazdı.

"Bunu nereye koymamı istersiniz?" Bunun yerine kutuyu önümde tutarak soruyorum.

"İşte burada." Yoldan çekiliyor ve ben de kutuyu masanın üzerine koyuyorum. Ona o kadar yakınım ki, dün geceki baharatlı kokuyu alabiliyorum, hafızamdan çıkaramadığım kokuyu. Beynim bulanık; onu çevreleyen bakış, koku ve enerji küçük aklımın alabileceğinden çok daha fazla. Havaya ihtiyacım var. Boşluğa ihtiyacım var.

Bir vibratöre ihtiyacım var. Tekrar.

"Afiyet olsun," diyorum ve konuşmasını bekliyorum ama konuşmuyor. Ona bir gülümseme atıyorum ve gitmek için dönüyorum. Başım bir topaç gibi dönüyor ve burada durup kendimi garip hissetmek yerine, sadece gideceğimi düşündüm. Ama daha iki adım atamadan, nazik ama sert bir el omzuma dokunuyor.

Bağlantıda her şey tekliyor ve fiziksel olarak sıçrıyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor ve umarım tepkimi görmemiştir. Muhtemelen gerçekte olmadığını bildiğim bir beyefendi gibi, fark etmemiş gibi davranıyor.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" Soruyu soruş şekli, o konuştuğunda herkese yaptığı şeyi bana da yapıyor - beni cevap vermeye zorluyor. Öyle bir konuşuyor ki, siz söylemek istemeseniz bile, sanki onu reddetmekten daha iyisini biliyorlarmış gibi, kelimelerinizi bir şekilde içinizden çıkarıyor.

"Evet." En azından kelimelerim hâlâ nasıl yalan söyleneceğini hatırlıyor.

"Benimle öğle yemeği yiyebileceğini umuyordum."

Vücudum kalmak için bağırıyor. Kahretsin, öğle yemeği olmak istiyor. Ama bir yanım kaçabiliyorken kaç diye bağırıyor çünkü Barrett Landry'nin yörüngesine girmek muhtemelen pazarlık edeceğimden ç o k daha fazlası.

Cevap beklemeden masanın etrafında zahmetsizce dolaşıyor ve bir sandalye çekiyor. Yumuşak deriye gömülüyorum, nefesim kesiliyor, az önce onunla öğle yemeği yemeye karar verdiğimi fark ediyorum. Bir panik balonu oluşmaya başladığında duraksıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri parlıyor, dudaklarına sessiz bir gülümseme yerleşiyor. Bakışları samimi, gardını indirmiş ve muhtemelen pek çok insanın bunu göreceğini sanmıyorum. Kalbim çırpınıyor.

Konteynırları açmakla meşgul oluyor ve yarısını benim önüme, diğer yarısını da onun önüne oturtuyor. Bu bana kendimi toparlama, sakinleşme ve farkına varma fırsatı veriyor ... sorun yok. Ben iyiyim. Bu sadece hızlı, doğaçlama bir yemek, her ne kadar tamamen hazırlıksız olsam da.

Karşımdaki deri koltuğa zarifçe uzanarak öğle yemeğini açtı. Gözlerini kaldırıyor ve dudaklarının köşesi onu takip ediyor. "Bu harika görünüyor."

Gülümsüyorum ama cevap vermiyorum. Hâlâ nasıl olup da onunla aynı masaya oturduğumu anlamaya çalışıyorum.

"Yemek yemeyecek misin?" Hâlâ kapalı olan kabıma başıyla işaret ediyor.

"Sana yemek yemek istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum." Gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum ve gözleri doğrudan ağzıma gidiyor.

Sırıtıyor, istediğini elde eden küçük bir çocuk ve istediğini elde etme yolunda ilerleyen seksi bir adam karışımı. "İyi ki bu akşam yemeği değil o zaman. Bu öğle yemeği."

Ben gülüyorum ve onun duruşu daha da rahatlıyor. Tıpkı daha önce yaptığım gibi kendimi onunla bir ritme kaptırmış buluyorum. "Anlambilim, Landry."

"Kurallara göre oynadığım için beni suçlayamazsın. Birbirimizi görmemiz gerekiyorsa, bunun gerçekleşeceğini söylemiştin. Ben sadece, bilirsin, bunun olmasını sağladım."

Arsız sırıtışından, kapüşonlu gözlerinden ya da bileğindeki saatin altında ön kolundaki kasların esneme şeklinden etkilenmemeye çalışıyorum. Ya da masanın altından gizlice uzanıp sikini düzelttiğinden emin olma şekline.

"Öyle yaptın," diyorum nefesimin altında ve önümdeki kabı açıyorum. Yemek çok güzel görünüyor, Opal

harika bir iş çıkarmış ama ben yiyemiyorum. İmkânı yok. İştahım tek bir şey için var, o da karşımda oturan kişi.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor.

"Bugün öğle yemeği çılgıncaydı," diyorum. "Seninki nasıldı?"

"Daha iyiye gidiyor," diyor belli belirsiz ve sonra o muhteşem dudaklarını çatala doluyor.

Ölüyorum. Dudaklarını tenimde hayal etmek, metal çatallara yaptıkları gibi tenimde gezdirmek beni ürpertiyor. Umarım fark etmez ama kontrol edebileceğim bir şey değil. Beni izlediğini hissedebiliyorum ama kafamı kaldırıp bakmıyorum. Bakamıyorum. Düşündüğüm şeyin doğru olduğunu onaylayacak ve utancımdan öleceğim.

Sessizlik garip, kendimi aptal durumuna düşürdüğüm bir konuşmadan daha garip, bu yüzden bir kumar oynuyorum. "Dün geceki etkinlik nasıl geçti? Başarılı mıydı?"

"Öyleydi. Aramızda kalsın, bu tür şeyler genellikle oldukça sıkıcı olsa da pek çok bağlantı kuruldu."

"Bu çok iyi."

Çatalını tabağının kenarına dayıyor ve arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Dün gece işten sonra bir şey yaptın mı?"

"Eve gittim ve kütük gibi uyudum," diyorum, Lola'yla yaptığım telefon görüşmesini ve sonrasında vibratörümle buluşmamı uygun bir şekilde atlayarak. "Sonra kalktım ve bugün işe gittim. Hayatta başka bir gün işte, anlıyor musun?"

"Seviyorum. Ama ne derler bilir misin? Hep çalışıp hiç oynamamak Jack'i sıkıcı bir çocuk yapar."

"Öyle mi?"

"Öyle diyorlar."

"Peki ne oynamaktan hoşlanırsın, Jack?"

Gözleri hemen parladığında ve dudakları seğirdiğinde, bu soruyu sorduğum için kendimi uyarıyorum.

Neden, neden, neden bunu kendime yapıyorum?

"Pek çok şeyi çok iyi çalıyorum," diye ima ediyor.

"Öyle mi?"

Kapa çeneni. Kapa çeneni. Alison.

"Benimle oynamak ister misin?"

Gülüyorum, şu anda etrafımızda bir kasırga gibi dönen cinsel kimyayı hafifletmeye çalışıyorum. Küçük bir baş sallamayla saldıracağından eminim ve sırtüstü düşüp bacaklarımı açmaktan başka bir şey yapacağımdan emin değilim. Ve bu, dayanıklılığı ne kadar sürerse sürsün eğlenceli olacak olsa da - ki bu bilmek istediğim şeyler sınıfına giriyor - ondan sonrası bir felaket olacak. Bundan eminim.

"Bu meydan okumaya hazır olduğumu sanmıyorum," diye sırıtıyorum.

"Kazanmana izin vereceğim," diyor, gözleri daha da büyüyor, beni kırmaya teşvik ediyor.

"Buna saçmalık diyeceğim."

Gülüyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. Neredeyse omuzlarından bir yük kalktığını görebiliyorum. Karanlıkta yürürken dün geceden bile daha rahat görünüyor. Dün onu bir odayı kontrol ederken izlemek çok tahrik ediciydi, ama onu bu şekilde, rahatlamış olarak izlemek belki daha da seksi.

Odanın içinde hafif bir esinti dolaşıyor ve bakışlarımı pencereden dışarı taşıyor. Arazinin arka tarafındaki bir sıra ağacı, sanırım çamları görebiliyorum. Çok huzurlu bir yer.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Burası ofis çok çılgın olduğunda çalışmaya geldiğim yer. Buraya Çiftlik diyoruz."

"Kaçış noktan burası mı? Çok güzel," diye onaylıyorum.

"Burası büyüdüğüm yer değil ama burada kendimi dünyanın her yerinden daha çok evimde hissediyorum."

Yüz hatları değişiyor, daha hafif, daha eğlenceli oluyor. Yeni bisikletini gösteren küçük bir çocuk gibi görünüyor. Çok sevimli.

"Burada olduğunu bile bilmiyordum," diyorum. "İnanılmaz bir yer. Çok sessiz."

"Mesele de bu zaten. I-"

Bakışlarımız masasındaki telefonun ziline takılıyor. Cevap vermem için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Ayağa kalkıyor ve ahizeyi kaldırıyor.

"Evet, Rose?" Duraklıyor ve bana değil, duvara bakıyor. "Onu içeri gönder." Tekrar duraklıyor. "Evet, Nolan?"

Duruşu hemen değişir. Sırtı sertleşir, omuzları gerilir. Nolan'la ileri geri konuşması tamamen siyasi jargona dönüştü, ses tonundaki sertlik geri geldi, eskisinden daha kalın.

Acaba her gün bunları mı yaşıyor? Eminim Hayden'ın yaşadıklarından bile daha streslidir ve bunun onun hayatına ne yaptığını anlayamıyorum. Bunun işin bir parçası olduğunu biliyorum ama Barrett'ın bu hayatı yaşamak için kendinden ne kadar vazgeçmesi gerektiğini merak ediyorum. Ve acaba bundan hoşlanıyor mu?

"Cep telefonum kapalı çünkü gerçek bir iş yapmaya çalışıyorum," diye ısırıyor. Bir eli pantolonunun cebinde, kendinden emin bir şekilde masanın etrafında hareket ediyor. Tamamen kontrollü, kendinden emin, biraz da agresif görünüyor ve bu görsel bir ön sevişmeden başka bir şey değil. Bu görüşme vücudumu sekse hazırlıyor, her ne kadar öyle olması gerekmese de.

"Oyları almanın tek yolu buysa, o zaman tamam," diye iç geçiriyor sonunda. Az önce kabul ettiği şey konusunda pek de heyecanlı olmadığını söyleyebilirim. "Dinle, bu gerçekleşmeden önce araştırdığın diğer seçeneklerin bir listesini istiyorum. Bunu başarmak için başka bir yol ortaya çıkarsa, onu kullanmak istediğimi açıkça belirtmek istiyorum. Bu son çare. Anladınız mı?" Alıcıyı yerine sıkıca yerleştirmeden önce dinliyor. Yüzünü bana dönüyor, önceki neşeli ifadesi çoktan kaybolmuş. Aramanın ne hakkında olduğundan, kucağına ilgilenmesi gereken bir bomba düşüp düşmediğinden emin değilim.

"İyi misin?" Sesimi alçaltarak soruyorum. Kaşlarını çatmaktan başka bir yanıt vermeyince, "Bu retorik bir soru değildi," diyorum.

"Kampanya bir-"

"Barrett," diye araya giriyorum, "benim sorduğum senin kampanyan değildi. Ben seni soruyordum."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor ve sandalyesine oturup arkasına yaslanıyor. "Bu durumda, şu anda dün geceden beri olduğumdan daha iyiyim."

Sırıtıyorum.

Bir an duraksıyor ve sonra tekrar dirseklerine yaslanıyor. "O arama için özür dilerim. Hayatıma hoş geldin demekten başka ne diyebilirim bilmiyorum."

"Her zaman bu kadar stresli mi? Bugün buraya bundan uzaklaşmak için gelmedin mi?"

"Evet," diyor nefesini dışarı üfleyerek. "Bu işin bir parçası. 7 gün 24 saat."

"Bu çok yorucu olmalı."

"Ben bunu yapmak için doğmuşum. Şu anda yaptığım şeyleri yapmak için." "Emin misin?"

"Ne demek istiyorsun, emin miyim? Elbette eminim."

Neredeyse ona karşı şeytanın avukatını oynayacaktım ama yapmadım. "Emin" olmasına izin veriyorum çünkü gerçekten de bu beni ilgilendirmez.

"Neyden eminsin?" diye soruyor bana.

"Eminim yemek dağıtarak zamanımı boşa harcamışımdır."

Ona, cevaben aldığım gülümsemenin başlı başına buna değdiğini asla söylemem.

"Şirketimden hoşlanmadığınızı mı söylüyorsunuz, Bayan Baker?" "Diyorum ki, Bay Landry, arayıp beni yemeğe davet etti, beni buraya kandırarak getirmedi." Yüzüme ciddi bir ifade yapıştırarak öne doğru eğildim. O da eğiliyor ve ben dudaklarımdaki gülümsemeyle savaşıyorum.

"Seni burada kandırmadım," diye yanıtlıyor. "Sadece sana bana hayır deme şansı vermedim. Yine."

Kahkahalarım onu şaşırtıyor. "Kurnazsın ama pürüzsüzsün."

Sırıtışı hınzırlaşıyor. "Benim hareketlerim daha da yumuşak."

Yanaklarım ısınıyor, içim orman yangını gibi yanmaya başlayan bir alevle yanıyor. "Şimdi mi?"

"İpek gibi pürüzsüz. Eğer onları görmek istersen," diye omuz silkiyor, "muhtemelen sana göstermek isterim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Gözlerinle yaptığın şu şey," diyor yüzümü göstererek, "neredeyse etkileyici."

"O zaman buraya seni etkilemek için gelmemiş olmam iyi bir şey, değil mi?"

Sırıtarak toparlanmadan önce çenesi hafifçe düşüyor. "İyi ki seni buraya beni etkilemen için çağırmamışım."

Cevap vermeye başlıyorum ama yaklaşıp sözümü kesiyor. Sırıtış gitti ve yerine daha yumuşak bir gülümseme geldi. Bu benim

kalp kekemeliği.

"Bugün beni etkilemene ihtiyacım yoktu çünkü dün gece beni etkiledin."

"O zaman da seni etkilemeye çalışmamıştım," diye

fısıldıyorum. "Biliyorum. Tam olarak böyle yaptın."

Elim titremeye başlıyor ve görmemesi için kucağıma koyuyorum. Bir yanıt bulmak için çırpınıyorum, bunun hemen şimdi, burada öyle ya da böyle olacağını biliyorum. Ama ben bir şey bulamadan telefonu tekrar çalıyor.

"Gitmeliyim." Masadan kalkıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ben daha hareket edemeden önümdeydi. Gözleri tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi benimkileri tutuyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. Tüm duyularımı ele geçiriyor -yanan gözleri, benimkiyle eşleşen keskin nefesi, kolumdaki elinin hissi ve ben farkına bile varmadan ağzının tadı benimkine değiyor.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde hızlı bir nefes alıyorum. Temas içimden geçerek tepeden tırnağa karıncalanmama neden oluyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama başımın arkasındaki bir el beni ona doğru sıkıca bastırıyor. Elleri sırtımın alt kısmına inerken savaşma isteğim kaçıyor. Tamamen ağının içine çekiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok. Her şeyi yaptığı gibi öpüyor; güçle, tutkuyla ve hiç acımadan. Tamamen ve tamamen ezici.

Tadında sıcaklık ve enerji, güven ve pratik var. Tadı bir erkeğin tatması gerektiği gibi ve duyularım ele geçirilirken dudaklarım titriyor.

Vücudu hayal ettiğim kadar sağlam, dudakları hayal ettiğim kadar esnek ve tatlı. Dudakları benimkileri yavaşça açıyor ve

Ağzımın içine nefes veriyor. Sıcaklık ve samimiyet dizlerimin bükülmesine neden oluyor ve ona yaslanıyorum, sikinin karnımda sertleştiğini hissediyorum.

Bir elimi yüzünün yan tarafına götürüyorum ve kirli sakalının üzerinde gezdiriyorum. Beni kendine daha sıkı çekiyor, elleri sırtımı okşuyor, gömleğimin eteğiyle oynuyor. Parmak uçları sırtımın narin derisinde gezinip kot pantolonumun üst kısmının altına indiğinde nefesim hızlanıyor.

Boğazından bir hırıltı yayılıyor, içime doluyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Geri çekiliyorum. O da bana izin veriyor.

Oda eskisinden on kat daha küçük geliyor.

Onun nefes alış verişi de benimki kadar düzensiz. Yine çalan telefonu duymazdan gelerek birbirimize bakıyoruz. Bizi birbirimize çeken bir bant var ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Sekizde hazır ol. Üzerinden çabucak çıkarabileceğim bir şeyler giy."

"Ne?" Bir adım geri çekiliyorum, ses tonuyla kafamdaki şehvet dağılıyor. Bu bir emir, bir talimat ve sesi hatırlamak istemediğim birçok anıyı ve bir şekilde unuttuğum bir gerçeklik patlamasını geri getiriyor.

"Bu gece," diye tekrarladı. "Troy'a seni sekiz gibi almasını söylerim."

Elimi önümde tutarak başımı sallıyorum. "Bakın, sanırım yanlış anladınız..."

Yüzündeki ukala sırıtış birkaç dakika önce çok sevimli olabilirdi. Şimdi ise sinir bozucu. "Zoru oynamayı bırak. Şirin, evet, ama bunu yüzlerce kez gördüm ve son noktaya varmak daha uzun sürecek. Ve dürüst olalım, son noktaya senin sırtınla varacağız."

Cümlesinin ortasında sözünü keserek beni alt edebileceğini ima etmesine yarı gülüyor, yarı homurdanıyorum.

Kapıya doğru birkaç adım atmadan önce, "Eğer sonuç ben buradan çıkarken arkamdan bakman olacaksa, o zaman haklısın," diyorum.

Kaşları birbirine yapışmış, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var. "Ne yapıyorsun sen? Bunu hissettiğini biliyorum. Sikimin içine gömülmesini benim istediğim kadar çok istediğini biliyorum."

"Sorun ne istediğim ve ne hissettiğim değil. Sorun senin görgü kurallarını unutmuş olman." Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Görünüşe göre iradene boyun eğecek, zıplayacak, sen söylediğinde sevişecek birini istiyorsun. Eğer istediğin buysa," diye omuz silkiyorum, "dün geceki kırmızı elbiseli kızı dene, ama o ben olmayacağım."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi, başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim, Alison. Gerçekten. I . . ."

"Üzülme. Anlıyorum. Kadınlar senin için dizlerinin üstüne çöküyor." Kapı koluna hafifçe vurup kapıyı açıyorum. "Kampanyanda iyi şanslar Barrett."

O farkına varmadan kapının köşesindeyim.

"Alison!" diye sesleniyor ben sahanlığa çıkıp kapıdan dışarı fırlarken, ama arkama bakmıyorum. Neyse ki peşimden gelmedi.

Barrett

"S.KTİR" diye mırıldanarak masamdan uzaklaşıyorum. Sandalyem ofisimin parke zemininde geriye doğru yuvarlanıyor ve duvardan birkaç santim ötede duruveriyor.

Alison Baker'ı görmeyeli üç gün oldu. Düşündüm ki birkaç gün içinde farklı hissedecektim. Dudaklarının tatlı tadını, göğüslerinin göğsüme bastırışını ve kulaklarımı okşayan kahkahasının sesini unutuyordum. Hâlâ konuşmalarımızı tekrarlayacağımı, her gece onun vücudunun sikimin üzerinde oturuşunu hayal ederek otuz bir çekeceğimi hiç düşünmemiştim.

Sikeyim. Ben.

Vücudu kıvrımlı, yüzü güzel, sesi göğsümün içinde bir yere sesleniyor ve benimle konuştuğunda içimin aydınlandığını hissettiriyor. Ama bu sebeplerin hiçbiri bu kıza neden aşık olduğumu açıklamıyor. Daha önce yüzlerce kez sevişen vücutlar gördüm. Yüzler bir düzine ve kulağıma fısıldanan en seksi şeyleri, en tatlı şeyleri, en iğrenç şeyleri duydum.

Alison'ın neye benzediği değil, neye benzediği değil beni darmadağın eden. Ne olmadığı.

Hesaplı ya da işbirlikçi değil. Her sözü, her hareketi önceden düşünülmüş değil. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, o gerçek bir insan ve ondan kurtulamıyorum.

Hayatımda muhtemelen ilk kez bir kadına söylediğim bir şey yüzünden suçluluk duymak beni mahvediyor.

Onu sıradan bir kız gibi hissettirdiğim için kendimi tam bir ibne gibi hissediyorum çünkü öyle olmadığı çok açık. Sıradan bir kız olmamak için kendine güvenmesini seviyorum. Bu onu daha da ilgi çekici, beni de daha da pislik yapıyor.

Kapı itilerek açılmadan önce yumuşak bir gümbürtü duyulur. Camilla'nın topuklu ayakkabıları, parke üzerinde narin bir tıkırtı ile gelişini haber veriyor.

Ofisime giriyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

"Hey, ağabey," diye gülümsüyor ve masamın karşısına oturuyor.

"Nasılsın, Swink?"

"Güzel! Annemin Rose için bazı evrak işleri vardı, ben de öğle yemeği için bir arkadaşımla buluşmaya giderken yanımda getirdim."

"Bir arkadaş mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Bir arkadaş. Adı Joy, o yüzden panik yapmayın."

Gülerek sandalyeye geri oturuyorum ve kız kardeşimin saatiyle oynamasını izliyorum. "Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Yardıma ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Hayır. Her şey yolunda."

Beni çabucak değerlendirdi. "Seni bu konuda uyarmak zorundayım, Barrett."

"Bana ne diyeceksin?"

"Şu küçük 'şeftali' yorumu. Sen böyle şeyler söylemezsin," diye sırıttı, "ve yüzün seni ele verdi. Söyle bakalım. Ne var ne yok?"

"Lakabını hak ettin, Swink. Tam bir işgüzar." "Benim işim bu. Şimdi dökül bakalım Barrett," diyor.

İç çekerek, bunu aşmayı düşünmeye çalışıyorum, ama ben itiraf edene kadar bununla uğraşacağını biliyorum.

"Pekâlâ," diyorum ellerimi masamın üzerinde birleştirerek, "bana bazı tavsiyelerde bulunman için sana bir fırsat vereceğim."

Çenesi düştü. "Gerçekten mi? Gerçekten bana açılacak mısın? Vay canına. Bekle," diyor başını sallayarak, "bunu fazla düşünme. Bugün elbette çok önemli bir gün ama sen sadece konuş, ben de sonrasında heyecanın tadını çıkarayım."

Gözlerimi deviriyorum. "Diyelim ki hoşlandığınız bir erkek, ne bileyim, sizi rahatsız eden bir şey söyledi. Korkunç bir şey değil, sadece ... söylemeye alışık olduğu şeyleri söyledi, ama belli ki daha iyi bilmeliydi. Ve şimdi özür dilemek istiyor."

"Tanrım, Barrett. Ne yaptın sen?"

Ona bir bakış fırlatıyorum ve o da dudaklarını fermuarlıyormuş gibi bir hareket yapıyor.

"Özür dilediğimi nasıl söylerim?" O kaşlarını kaldırırken ben soruyorum.

"Şey," diyor, "bu kızın peşinden koşup onu kendi isteğine boyun eğdirmediğin gerçeği beni biraz şaşırttı. Genelde daha çok 'ne istersem alırım' tarzında bir adamsın."

"Belki de taktik değiştiriyorumdur."

"Belki de onun kim olduğunu bilmem gerekiyordur." "Belki de değil."

"Peki," diye inliyor. "Tamam, özür dilemelisin. Ama şöyle bir şey var: İstediğin kadar özür dileyebilirsin ama kelimeler bir işe yaramaz. Herkes üzgün olduğunu söyler ama nadiren bunu kasteder."

"Peki ben ne yapacağım? Ciddiyim, Camilla. Çok üzgünüm. Kendimi . . . Sanırım kendimi suçlu hissediyorum."

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Evet," diye başımı sallıyorum. "Vay canına."

"Tamam, o zaman ihtiyacın olan şey büyük bir jest," diye haykırıyor, gözleri parlıyor. "Onu, kendini sunduğun gibi bir dangalak olmadığına ikna etmelisin. Sadece kötü bir gün geçirdiğini düşünmesini sağlamalısın. Ve eğer sana inanırsa, dangalak moduna geri dönemezsin, tamam mı?"

Sarkıyorum. "Tabii ki hayır. Ben ... o I

. . ." Camilla tökezlememe kıkırdıyor.

"Ona düşündüğüm gibi hissettirmek istemiyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum, masamın üzerine bir kalem fırlatarak.

"Onu kazanmanız gerekir ve bunu da onu hala düşündüğünüzü göstererek yaparsınız. O konuştuğunda onu dinlediğinizi, söylediklerini önemsediğinizi göstermelisiniz. Tabii eğer onu gerçekten dinlediyseniz."

Camilla bana gülüp geçmemi bekler gibi bir bakış attı. Gülmedim.

"Tabii ki onu dinledim."

"Peki o zaman, eğer bu doğruysa, sevdiği bir şey bul, konuşurken bahsettiği bir şey. Hatırlamanızı beklemeyeceği küçük bir şey ve sonra ona göre hareket edin."

Başımı kaşıyorum. "Yani ona çiçek mi göndermeliyim?"

"Hayır," diye alay ediyor. "Çiçekler annene gönderdiğin şeylerdir ya da, sanırım, başka bir şeyle takip ettiğin sürece karına bir tatil için gönderebilirsin." Sırıtmaya başladı ama ben satır aralarını okuyarak buna bir son verdim.

"Gözlerindeki o bakışla seninle takipleri tartışamam. Sen benim küçük kardeşimsin."

"İyi bir noktaya değindin." Nefesini vermeden önce koltuğunda kıpırdanıyor. "Başka bir şey bul. Çiçek değil. Ona bir şey ifade edecek bir şey. Eğer onu kazanmak istiyorsan, planın bu olmalı."

Kötü bir plan değil. Hatta iyi bir plan, gerçekten. Keşke ona çiçek dışında bir şey göndermeyi düşünebilsem.

"Daha önce hiçbir kadına bir şey göndermediğimin farkındasın, değil mi?" diye soruyorum. "Rose insanlara çiçek gönderiyor -ki biz bunu yapmıyoruz," diye ekliyorum itiraz etmeye başlayınca. "Bunların hepsi benim için yeni."

Ve bunaltıcı.

Masamdaki kağıt yığınına bakıyorum ve Alison'a harcayacak kadar enerjim kalıp kalmadığını merak ediyorum.

"Senin için yeni olmasına bayıldım," diyor kız kardeşim. "Bu onun özel olduğu anlamına geliyor. Sadece bana bahsettiğimiz kişinin Daphne olmadığını söyle."

Gülerek ayağa kalktım ve masamın etrafında dolaştım. "Hayır, Swink.
Daphne değil."

"Tanrıya şükür," diye kıkırdıyor. Ayağa kalkarak bana doğru uzanıyor ve ben de onu kocaman bir kucaklamanın içine çekiyorum. "Daha iyisini yapmanı sağlayacak birini bulmana sevindim."

"Daha iyi misin?" Kendimi geri çekiyorum ve sırıtıyorum. "Bilmek istemezsin-"

"Hayatımdaki bazı şeyleri duymak istemediğini hatırlıyor musun?" diye araya giriyor. "Bu iki şekilde de geçerli, Başkan Landry."

"Not edildi."

Kapıya yöneliyor ama çıkmadan önce duraklıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Bu romantik şeyleri seviyorum."

"Bu romantizm değil," diye belirttim. "Bu sadece benim bir pislik olmamaya çalışmam."

Camilla, annemizin yalanlarımızı anladığında bize yaptığı gibi sırıtıyor. "Bir pislik gibi göründüğün için bunu düzeltmek isteyecek kadar önemsiyorsan, bu çok romantik, Barrett. Bu haberi sana verdiğim için üzgünüm."

Gidişini izliyorum, sözleri beni can evimden vuruyor.

Özür dilemek için elimden geleni yaparsam, bu onu ilgilendiğime inandırır.

İlgileniyorum.

Ama bu kadar ilgili olmak istiyor muyum? Bu kadar ilgilenmeyi göze alabilir miyim?

Çiftlikten çıkarken kapının kapanma sesi anılarımda yankılanıyor.

Alison

PEYNİR, aşağıdaki tabağa dökülmeden önce kasenin kenarından aşağıya doğru yavaşça süzülür.

Harika görünüyor.

Artan makarna ve peyniri oturma odasına taşıyorum ve sehpaya oturup bacaklarımı önüme uzatıyorum. Televizyonda büyükannemin çocukken izlediği bir pembe dizi oynuyor. Her seferinde aylarca izlememeyi ve hiçbir şey kaçırmamış gibi hissetmeyi her zaman histerik bulmuşumdur.

Saate baktığımda, Huxley'nin okuldan dönmesine daha birkaç saat olduğunu görüyorum. Bu sabah faturaları ödedikten ve tuhaf ev işlerini yaptıktan sonra, uzun bir köpük banyosu yapmadan önce en sevdiğim yemeğin tadını çıkarmaya karar verdim

. . üç gün önce kaçırdığım fırsattan bu yana bir türlü fırsat bulamadığım.

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Kalçalarım da öyle.

Barrett olacağını bildiğim her şey. Yoğun, büyüleyici ve günün sonunda biraz kibirli. Kim oluyor da onun için yuvarlanacağımı düşünüyor? Ya da onun altında?

Onun sert, yontulmuş vücudunun altında olma düşüncesiyle yüzümü yelpazeliyorum.

Lanet olsun!

Şimdi bile, günler sonra ve Hayden'da nefret ettiğim kibirli damarın onda da olduğunu bildiğim halde, onu düşünmeden edemiyorum. Kibirli ya da değil, bana yaşadığımı hissettirmediğini, hayatımda düğmelerin açıldığını hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Ben ayrılmadan hemen önce ağzını açana kadar, onun farklı olma ihtimali olduğuna ikna olabilirdim. Ama değil. Ve sanırım bu tür davranışlar onun kalibresindeki erkekler için biraz normal olsa da - her zaman istediklerini elde ettiklerinde nasıl olmasın ki? - bu benim için bir anlaşma kırıcı, açık ve basit.

Çatalımı yapışkan peynir yığınına batırıyorum ve moralimin bozulmasına izin vermemeye çalışıyorum. Her şeyi doğru şekilde yapıyorum, Huxley için bir gelecek inşa ediyorum. Onu hayatlarımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacak adamlardan koruyorum... tıpkı acınası babası gibi.

Sahip olduğumuzu sandığım hayatı hatırladıkça göğsüm biraz sıkışıyor. Ona sevgi ve güven veren rahat, istikrarlı bir hayat. Ama babası merdiveni tırmandı ve daha yükseğe tırmanırken bizi yaptıklarının sonuçlarından kaçmak zorunda bıraktı. Şimdi burada, yüzlerce mil ötedeki bu küçük evde, her şeye yeniden başlıyoruz.

Daha zeki başla.

Oğlum için bir gelecek inşa etmek istiyorum. Aşık olmak istiyorum. Her iki şeyi de uyumlu bir şekilde yapmak istiyorum.

beni ve Hux'u başladığımız yere geri getirme potansiyeli olan adamlardan uzak durmak anlamına geliyor.

Çalan kapı zilinin sesiyle inleyerek ayağa kalkıyorum ve temiz olduğunu umarak tişörtüme bakıyorum.

"Kim o?" Ağır ahşap çerçevenin içinden sesleniyorum. "Alison Baker için bir teslimat."

Merakla kapıyı açtığımda yerel bir kuryenin elinde bir zarfla kapımın önünde durduğunu görüyorum. "Siz Bayan Baker mısınız?"

"Öyleyim."

Gülümsüyor. "Bunu sizin için aldım. Burayı imzalayın lütfen."

Ona tuhaf bir imza verip zarfı alıyorum. İade adresi yok, kimden geldiğini ya da içinde ne olduğunu gösteren bir işaret yok.

Kapı sıkıca kapandığında ve ben kanepeye geri döndüğümde, üstünü açıyorum. Atlanta'daki profesyonel beyzbol takımı Georgia Hornets'in antetli kağıdına yazılmış bir mektup çıkarınca nefesim kesildi.

Sevgili Bayan Baker,
Önümüzdeki sezon evimizde oynayacağımız tüm maçlar için sezonluk bilet ayırdığımızı büyük bir memnuniyetle bildiririz. Her maçtan önce Will Call'da sizin ve bir misafiriniz için iki adet kombine bilet bulunacaktır. Eğer maça katılamayacaksanız, yerinize bir başkasını gönderebilirsiniz. Biletlerinizi uygun bir şekilde saklayabilmemiz için lütfen bize önceden haber verin.
Sizi tribünlerde görmek için sabırsızlanıyoruz!
Bastır Hornets!
Peter Capinella, CEO

Aman Tanrım!

Huxley'nin yüzünü hayal ederek biraz ciyakladım. Daha önce hiç profesyonel bir maça gitmemişti ve sezonluk bilet mi? Her iç saha maçını izleyebilecek mi? Havalara uçacak. Beyzboldan nefret etmeme rağmen benim bile başım dönüyor. Birkaç küçük lig maçına gittik ama hiç profesyonel bir maça gitmemiştik. Öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra gerçekler yüzüme vuruyor ve neden artık Hornets maçları için kombine biletimiz olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Zarfı karıştırıp başka bir mektup, ne kazandığımıza ya da bunun nasıl olduğuna dair bir işaret arıyorum ama boş.

Ben daha düşünemeden kapı zili tekrar çaldı. Sıçrayarak ön kapıya gidiyor ve kapıyı açıyorum. Bir buket gül ve gülümseyen bir teslimatçı kız beni bekliyordu.

"Bayan Baker?" diye cıvıldıyor ve özenle hazırlanmış tasarımı bana doğru itiyor.

"Evet."

"Bunlar senin için. Süper bir gün geçirin!"

Çiçekleri titreyen bir elle alıp içeri dönüyorum. Kanepeye oturup vazoyu yemeğimin yanına koyarken başım dönüyor, kalbim göğsümde takırdıyor.

Yeşilliklerin arasına gömülmüş bir kart bulup çıkarıyorum ve açıyorum.

Alison,
Camilla özür olarak çiçek göndermemem gerektiğini söyledi, ben de onun yerine başka bir şey gönderdim. Umarım Huxley ile yapabileceğin bir şeydir. Onun büyük bir beyzbol hayranı olduğunu biliyorum ve hala oyuna olan sevgini bulabileceğine dair umudum var.

Davranışım için özür dileme fırsatı verirseniz memnun olurum. Eğer beni dinlemek isterseniz numaramı en alta bırakacağım. İnanın bana, daha önce bunu yaptığımı pek duyan olmadı. Ve bunu sizin için yapabilmenin benim için anlamı çok büyük.
Geçen gün seni görmek çok güzeldi.
Barrett.

Elbette, numarası kartın altında çok dikkatli bir şekilde basılmıştı.

Portakallar ve pembelerle dolu bardaktan Hornets'tan gelen zarfa bakıyorum. Bu abartılı hediye karşısında çenem açık kaldı. Beyzbolu seven bir oğlum olduğunu ve benim taraftar olmadığımı hatırlaması bir yana, maçlar için sezonluk biletlerin ne kadar tutacağını bile anlayamıyorum.

Yüksek sesle gülüyorum. Elimde değil. Her şey en muhteşem şekilde gülünç. Kendimi bunun gerçek mi yoksa iyi uygulanmış bir cazibe mi olduğunu merak ederken buluyorum.

Ama eğer bu bir cazibeyse, eğer o sizseniz, ciddi değilseniz neden zahmet edesiniz ki?

Telefonum çiçeklerin yanından benimle alay ediyor, parmaklarım rakamları çevirmek için kaşınıyor.

Mantıklı olmalıyım.

Bunları göndermek için elinden geleni yaptı ve Huxley'i hatırlaması beni çok duygulandırdı. Bu bir telefon görüşmesini hak ediyor.

Onu aramak özel bir anlam ifade etmez, sadece teşekkür etme nezaketini gösterir ve ona bir pislik olduğu için özür dileme fırsatı verir.

Bunu yapabilirim. Ayrıca, onun alçakgönüllülüğünü duymak eğlenceli olacak.

Numarasını çevirirken dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. O cevap vermeden önce hat iki kez çalıyor.

"Landry," diyor, sesi hatırladığım kadar yumuşak ve lezzetli.

"Selam, Barrett. Ben Alison."

Hat boyunca gülümsediğini hissedebiliyorum. "Ne güzel bir sürpriz."

"Gerçekten mi?" Gülüyorum. "Bu aramayı beklediğinden oldukça eminim."

"Senden beklediğim hiçbir şey yok. Buna inan," diye mırıldanıyor.

Aramızda bir duraksama oluyor ve ben onun ne olması gerektiğini bilerek, bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını hayal edebiliyorum.

Olmuyor.

"Yani ..." Ona bir fırsat vererek söylüyorum. "Yani . . ."

Gülümsememe rağmen öfkeyle nefesimi dışarı v e r i y o r u m . "Biliyor musun, daha çok yalvarmanı beklerdim."

"Evet, o konuda." İçinden kıkırdıyor. "Alison, geçen gün haddimi aştığım için özür dilemek istiyorum. I . . . Yanılmışım."

Bunu söylerken yüzünün buruştuğunu biliyorum ve bu beni daha da gülümsetiyor. "Bu kelimeleri söylemenin tadı nasıldı?"

"Sirke gibi."

Gülerek, kucağımda Hornets'ten gelen mektupla kanepeye geri yerleşiyorum. "Söylediğin için teşekkür ederim."

"Beni aradığınız ve bunu söylememe izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğim var mıydı? Beni güzel çiçeklerle ve Major League beyzboluyla yumuşattın, ki ikisi de gereksizdi, bilgin olsun. Arayıp teşekkür etmeliydim."

Derin bir nefes alıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzünü, konuşmadan önce gözlerinin etrafındaki çizgilerin nasıl kırıştığını hayal ediyorum.

"Rica ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Biliyorum 'üzgünüm' çok kullanılan bir terim ama öyleyim. Ben sadece ... ... Sanırım normalde bir kadının benimle zaman geçirmeyi kabul etmesi için çok fazla çemberden atlamam gerekmiyor. Ve düşündüm ki ..."

"Cazibene boyun eğeceğimi ve kolayca yatacağımı mı düşündün?"

"Hayır," diye acele eder, ama olduğu yerde durur. "Şey, belki.

Belli ki yanılmışım." "Belli

ki."

Arka planda kağıtların karıştırıldığını ve gelen bir e-postanın sesini duyuyorum. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederken kendimi yakalıyorum.

Ona teşekkür etmek için arıyorum. Bu kadar.

"Alison," diye başlıyor, sesi biraz titrek, "baştan başlayabilir miyiz? Tam olarak baştan başlamıyoruz. Etkinlikte oldukça iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Sadece başka bir fırsatım olduğu için minnettarım.

. ."

"Götlük yapmayayım mı?" Ben öneririm.

"Oyunuzu geri kazanmak için," diye arsızca karşılık veriyor. "Son birkaç gündür senden milyonlarca kez özür dilemeden Çiftlik'ten ayrılmana izin verdiğim için pişmanım. Kiminle uğraştığımı hatırlamadığım ve sana ona göre davranmadığım için. Bana ilgisini vererek beni onurlandıran saygıdeğer bir kadın gibi."

Gülümsüyorum. Bayılıyorum. Ama aklımı kaybetmedim. "Bu neye benziyor biliyor musun?"

"İyi bir fikir mi?"

"Mükemmel uygulanmış bir çizgi."

Telefonda iç geçiriyor, hoparlöre vuran nefesinin sesi beni ürpertiyor.

"Oğlum birazdan evde olacak," diyorum gerçeği esneterek, "ve yapmam gereken birkaç şey var. O yüzden, sakıncası yoksa, gitmem gerekiyor."

"Elbette." Ses tonu kederli ve bu benim kalbimin tellerine biraz dokunuyor. Tam olarak istediği şeyi yapma ve iradesine boyun eğme, ortaya koyduğu her öneriyi kabul etme dürtüsüne direnmek zorundayım. "Umarım sen ve Huxley biletlerin tadını çıkarırsınız."

"Tekrar teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, sesim daha yumuşak, birkaç saniye önceki cesaretten yoksun. "Çok naziksiniz."

"Benim için bir zevkti." Gerçekten görüşmeyi sonlandırıp sonlandırmayacağımı ya da ona devam etmesi için başka bir şey verip vermeyeceğimi görmek için bir süre bekliyor. "Eğer akşam yemeği konusunda fikrini değiştirirsen, davetim geçerli."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar, Barrett."

"Sana da Alison."

Telefonu kapatıp minderlere yaslanıyorum. Başka bir zaman ve mekânda olsaydım, belki de bu gösterişli politikacıyla risk alırdım. Beni güldürüyor ve şakalaşmamız çok ama çok kolay. Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Ama korku güçlü bir duygu, belki de en güçlüsü ve inşa ettiğim her şeyi kaybetme riskinden kaçamıyorum. Tekrar.

Barrett

"Peki, sizi ofisimde bulma zevkini neye borçluyum?" Kapıyı arkamdan kapatarak soruyorum. Uzun bir gün oldu, muhtemelen odaklanmam boktan olduğu için. Alison'ın sesini duymak ve öğleden sonra tekrar tekliflerimi reddetmesi yardımcı olmadı. Ama beni yeniden canlandırdı. Onu kazanmanın yolunu henüz bulamadım ama bulacağım. Bulmak zorundayım. Beni gülümseten tek kişi o. Bunun ne anlama geldiğinden ya da ne kadar süreceğinden emin değilim, ama tek bildiğim bana başka hiçbir yerde bulamadığım bir kıvılcım verdiği ve bu sarsamadığım bir şey. Sarsmak istemediğim bir şey.

Graham masamda oturmuş, bir yığın kâğıdı inceliyor. "Baba. Ona teşekkür edebilirsin."

"Kendini evindeymiş gibi hissetmen beni heyecanlandırmıyor değil," diyorum çantamı bir sandalyenin üzerine atarak, "ama neden?"

"Bu gece senin şaperonun olarak atandım."

"Şaperon mu?"

"Resmi unvanı her neyse," diye homurdanarak elindeki kalemi baktığı kâğıdın üzerine fırlattı. "Yaklaşık otuz dakika içinde buradan çıkmamız gerekiyor. Troy hâlâ dışarıda mı?"

Başımı sallıyorum ve Rose'un ofisimdeki küçük buzdolabında sakladığı sürahiden kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Anket sonuçlarını gördün mü?"

"Evet," diyorum dudaklarımı şapırdatarak. "O kadar da kötü görünmüyorlar."

Graham ayağa kalkarak, "Aslında şaşırtıcı derecede iyiler," diyor. "Bence bu koltuk için savaşma şansımız var. Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Büyük dalgalar yok, büyük sürprizler yok ve Monroe'dan bir baş selamı ve bence gitmeye hazırsınız."

Gelen kutumdan bir kalem ve bir yığın kâğıt çıkarıp hızlıca bir göz gezdiriyorum. Biri hariç hepsinin altına imzamı atıp Rose için gelen kutuma atıyorum.

"Bugün ne yaptın?" Graham bana şüpheyle bakıyor.

"B a k a l ı m," diyorum bardağın içindeki buzu çınlatarak.

"İçeri girdim

herkesten önce buraya geldim - doğal olarak medya hariç. Bir sürü evrak işi yaptım ve yeni bütçe için raporları gözden geçirdim. Parktaki kurdele kesme törenine katıldım. Yeni kanalizasyon arıtma tesisinin sözleşmeleri üzerinde çalıştım ve öğle yemeği yedim, ardından Atlanta'daki gazetelerle birkaç telefon röportajı yaptım."

"Komik. Sana pek inanmıyorum."

"Peki neden?"

"Çünkü tam olarak gülümsemiyorsun ama tamamen kızgın da değilsin. Ve bu, ağabeyim, çok tuhaf."

"Ne ima ediyorsun?" Sırıtıyorum.

"Gördün mü?" diyor parmağıyla beni göstererek. "Gülümsüyorsun ve burada soyunmak için kamera yok. Bu gerçek bir gülümseme. Hobbs'a suikast mı düzenledin? Eğer öyleyse, bir kardeşime haber ver de mazeretini hazırlamaya başlayayım."

"İşte bu yüzden benim favorimsin," diye gülüyorum. "Her zaman bir planın var."

"Çünkü sen ve Linc kardeşken her zaman bir tanesine ihtiyacım vardı," diye belirtiyor.

"Bugün hiçbir suç işlemediğimden emin olabilirsiniz." "Yani reşit miydi? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

Gülerek karşısındaki sandalyeye oturdum. "Evet, reşit. İlgi çekici biri."

"İlgi çekici "yi tanımla."

"Yüksek lisans derecesi olan sensin," diyorum ona. "Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden eminim."

Ellerini alnında ovuşturuyor, tıpkı babamıza benziyor. "'İlgi çekici' bir kadın hakkında ağzından çıktığında beni endişelendiren bir kelime, Barrett. Yalan söylemeyeceğim."

"Güzel. Onu heyecan verici buluyorum. Onu farklı buluyorum. Onu ..
."

"Fethedilebilir mi?" "Bu
bir kelime değil."

İnliyor ve ayağa kalkıyor, buzdolabıma doğru yürüyor ve Kendine bir içki dolduruyor. "Nolan'ın sana söylediği hiçbir şeyi dinlemiyor musun? İmajını koruman hakkında? Sadece haftalarımız kalmışken kimseyle ilişkiye girmemen konusunda?"

"Evet," diyorum, son sesin uzamasına izin vererek. "Bu yüzden onunla Çiftlik'te buluştum. Orada hiçbir şey görecek kimse yok."

"Akıllıca. Eğer aptalca bir şey yapacaksan, en azından bunu herkesin içinde yapma."

"Bu aptalca değil, Graham. Birkaç gün önce onunla öğle yemeği yedim. Hepsi bu."

Bana boş boş bakıyor, sanki anlamamışım gibi.

"Daphne gibi değil ya da ... ya da ... bir süre önce çıktığım kızıl saçlı kızın adı neydi?"

"Şeker. Demek istediğim de bu."

"Evet, Candy. Adamım, güzel bir kıçı vardı."

"Barrett, lütfen," diye iç geçirir. "Beni dinle. Eminim o diğerleri gibi değildir. Öyle olana kadar asla öyle olmazlar."

Başımı sertçe sallıyorum. "Bu değil. Kötü bir boşanma süreci geçirmiş bekâr bir anne. Reklam yapmak istemiyor, bir amacı yok. O sadece, bilmiyorum, bana nefes alabileceğimi hissettiriyor. Kendim olabiliyormuşum gibi."

"Yani," diye kıkırdıyor, "kendin olabiliyorsun ve o hâlâ senden hoşlanıyor mu? Düzeltiyorum. Bir melek bulmuşsun. Onu yanında tut."

"Tam bir komedyen," diye homurdanarak masamın etrafından dolaşıp yerime oturuyorum. "Ben ciddiyim. Sanırım ondan gerçekten hoşlanabilirim."

Bu tam olarak doğru değil. Ağzının tadı damağımda, vanilya yüklü parfümünün kokusu hafızamda yer etmiş durumda ve adını çoktan kanıma kazıdığını biliyorum. Daha önce bir kızı tanımak için hiç bu kadar ... ... ihtiyaç duymamıştım. Bu dikenli his, sikilmeden sikildiğimi anlamamı sağlıyor.

"Lütfen dikkatli ol. Akıllı ol," diyor Graham ve beni hayallerimden çekip çıkarıyor. "Seni mutlu görmekten mutlu olsam da

İlk beş neden arasında fincan ölçüsü olmayan biri için, muhtemelen bununla uğraşmanın zamanı değil."

"Fark etmez," diyorum Graham'ın dağıttığı bir yığın kâğıdı yeniden düzenlerken. "Benimle ciddi bir şey yaşamak istemediğini hissediyorum."

"Bundan şüpheliyim," diye homurdanıyor.

"Ben ciddiyim. Onu tekrar görmeye çalışacağım, ama o . . . saygıdeğer," diye gülüyorum ve ilk kez bir kız hakkında bu kelimeyi kardeşimle konuşurken kullanabildiğimi fark ediyorum.

Graham bir nefes veriyor, belli ki umduğunu bulamamış. Bana tekrar baktığında ağzında ince bir çizgi oluşmuştu. "Seni bu karmaşadan kurtarmak için bir plan yapacağım."

"Teşekkürler. Şimdi geç kalmadan buradan gidelim."

Alison

STADYUM, en sevmediğim iki şey olan sıcak köpek ve dökülmüş bira gibi kokuyor. Beyzbolla uyumlu oldukları için uygun görünüyorlar.

Lola önümde yürüyor, biz geçerken kalçalarını sallıyor. Yerel ikinci lig beyzbol takımının evi olan Barridge Stadyumu'nun merdivenlerinden inen seksi bir kız. Barrett ile konuştuktan kısa bir süre sonra Lo arayıp biletleri teklif ettiğinde reddedemedim. Huxley'nin en sevdiği şeye bedava bilet almak hiç de akıllıca değildi, özellikle de stadyuma sadece birkaç kez gelebilmişken.

Huxley'e kombine biletlerden henüz bahsetmemeye karar verdim. O hediyeyi başka bir güne saklayıp neşeyi yayarım diye düşündüm. Tüm iyiliği bir günde tüketmenin anlamı yok.

"Bu çok harika," diye soluk soluğa kalıyor Huxley. "Bir gün Birinci Lig'e gittiğimde bundan daha büyük bir stadyumda oynayacağım."

Lola ona içkisini uzatarak, "Eğer yaparsan, sezonluk bilet istiyorum," diyor. "Ve kulüp binasına giriş kartı. Bunu gerçekleştirebilir misin?"

"Elbette," diyor, hiç dikkat etmeden. Küçük yüzü koltukları, ışıklandırmayı ve diğer beyzbol hayranlarını inceliyor.

Lola koltuklarımıza doğru merdivenlerden inmeye başlıyor ve ben de Hux'u dürtüyorum. Sığınağın hemen üstündeki koltuklarımıza yerleşiyoruz.

"Bu çok harika, Lola!" Hux gözlerini kocaman açarak şöyle diyor. "Beni getirdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil ufaklık," diyor, uzanıp adamın saçını karıştırırken. "Saçını kestirmen gerek."

"Hayır, istemiyorum," diye inliyor. "Sakın başlama. Annem kestirmeye çalışıyor ama ben Joe Stalsbach gibi uzun olmasını istiyorum." Onu yine beyzbol dünyasının harikaları arasında kaybediyoruz.

"Bu biletleri nasıl aldın?" Ağzıma bir parça şeker atarak soruyorum.

"Yani, bu koltukları almak için kiminle karşılaşmam gerekti?"

"Lo!" Omzuna vurarak haykırıyorum. "Küçük sürahilerin büyük kulakları vardır."

Bana bir avuç patlamış mısır fırlattı. "Isaac. Bu gece işe çağrıldı. Sirenler'le bir yardım maçı olduğu için onları hiçbir şeye satamadı. O yüzden bana teklif etti. Ben de sana teklif ettim."

En iyi arkadaşıma gülümsüyorum. Bu gece her şeyi yapabilirdi ama Huxley'i mutlu etmek için kendi yolundan çıkmayı seçti ve bu benim için dünyadaki her şeyden daha anlamlı.

"Bunu yaptığın için teşekkürler. Bir ay boyunca bunun hakkında konuşacak."

"Küçük adam için her şeyi yaparım. Yani, o benim yedek planım. Eğer kendime bakmanın bir yolunu bulamazsam, bana yedek kulübesine tüm erişimi veriyor. Bu geceye bir sigorta poliçesi olarak bakıyorum."

"Aman Tanrım," diye gülüyorum ve herkesin etrafımızdaki yerlerini almasını izliyorum.

"Yani, bahsetmişken ..." "Neyden

bahsediyorsun? Tanrı'dan mı?"

"Barrett."

"Şşşt," diyorum gözlerimi devirerek. "Gerçekten, Lo. Tıklım tıklım dolu bir stadyumda olduğumuzun farkına var. İnsanlar kulak misafiri oluyor."

"Ve eğer bu kadar açık tepki vermeseydiniz kimse neden bahsettiğimi anlamayacaktı."

Bir parça şeker daha patlatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Bana boş boş bakıyor, davranışına şaşırmayı bırakıp konuşmaya devam etmemi beklerken kullandığı bakışını.

"Ben burada ... ... hakkında konuşmuyorum," diye uyarıyorum.

"Öğle yemeğini birlikte yediğiniz o küçük bilgi kırıntısını ortaya çıkarma zahmetine katlanmadınız-"

"Lola!"

"Bir arkadaşımla," diye değiştiriyor, "ben seni alana kadar. Ne bekliyordun ki? Beni tanıyorsun, değil mi?"

Yan tarafıma küçük bir dirseğin girdiğini hissediyorum ve tatlı oğlumun bana baktığını görmek için dönüyorum. Kahverengi gözleri, tıpkı babasınınkiler gibi, beni de heyecanlandıran bir heyecanla bana bakıyor.

Oyuncuların benim haberim olmadan yerlerini aldıkları sahayı işaret ediyor. Topları geri atıyorlar.

bazıları tribünlere koşarak taraftarlar için forma ve şapka imzaladı.

"Gidip bir imza alabilir miyim?" Hux sorar. Koltuğunda zıplıyor, bir eli beyzbol eldiveninin içinde. "Lütfen anne."

"Burada kimseyi görmüyorum," diyorum çitleri tarayarak. "Eğer biri gelirse, dikkatlerini çekebilir miyiz diye bakarız, tamam mı?"

"Evet!" diye bağırıyor, yumruklarını sıkarak Lola ve beni güldürüyor.

Tepedeki hoparlörler gürlüyor ve spikerin sesi stadyumda yankılanıyor. "Genç ve yaşlı beyzbol hayranları, Casey Çocuk Hastanesi yararına bu akşamki yardım maçına hoş geldiniz!"

En sevdikleri oyunculardan bazıları sahadan ve yedek kulübesinden el sallarken kalabalık çılgına döner. Spiker devam ederken yerlerini alıyorlar. "Savannah'nın Tennessee Arrows takımının orta saha oyuncusu Lincoln Landry'ye özellikle sıcak bir karşılama yapmak istiyoruz!"

Ben sandalyeme gömülürken kalabalık ayağa fırlıyor. Lincoln'ün altımızdaki yedek kulübesinden çıkıp kalabalığa el sallamasını izlerken Hux eldivenini havada sallıyor.

Onu iyice görebilmek için öne doğru eğildim. Barrett'tan daha uzun boylu, daha zayıf ama daha kaslı. Arkadan söyleyebileceğim tek şey bu.

Lola tepkimi izliyor. "Barrett'ın burada olduğunu mu düşünüyorsun?" Omuzlarımın inip kalkmasına izin veriyorum.

"Memleketin seni seviyor, Lincoln! Bu gece hastanemizi desteklemek için evinize geldiğiniz için çok teşekkür ederiz!" diye bağırıyor spiker.

Lincoln koltuklarımızın üzerinde yer alan kabine doğru dönüyor ve ben onun ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Barrett'in daha genç bir versiyonu olan Lincoln'ün daha yumuşak bir çene hattı ve daha asi saçları var. Gülümseyip kalabalığa başparmağını gösterdiğinde Lola neredeyse ölüyor.

"Geri alıyorum. İstediğim bu," diye nefes alıyor, çenesi bir karış açık. "Aman Tanrım. Bu adamların genetiklerinin yeniden üretilmesi gerekiyor ve ben bu iş için gönüllü oluyorum."

Onu görmezden geliyorum, midemde tuhaf bir his kabarıyor. Dikkatim bir mıknatıs gibi yedek kulübesine çekiliyor. Nedenini bilmiyorum ama nefesimi tutarak bekliyorum.

Ve sonra sebebini anladım.

"Bayanlar ve baylar, şimdi ilk atışı yapacak olan Belediye Başkanı Landry'yi alkışlayalım!"

Nefesim kesildi.

Lola bana yandan çarpıyor, nefesi yakın çevredeki tüm havayı alıp götürüyor.

Huxley etkilenmemiş bir şekilde oturur.

Kalabalıktaki fangirller çılgına dönerken Barrett tümseğe yerleşiyor ve yedek kulübesine doğru söylenen bazı müstehcen öneriler karşısında Huxley'nin kulaklarını kapatmayı aklımdan geçiriyorum.

Atışı yapmadan önce taraftarlara el sallıyor. Top kaleye ulaşmadan önce bir kez sekiyor. Kalabalık çılgınca tezahürat yapıyor ve ben onun zayıf vücudunun kaleye doğru koşuşunu ve tutucuya yarı sarılışını izliyorum.

"Bu adam beyzbol topunu fırlatamıyor," diyor Huxley. "En azından kaleye gidebilecek birini almaları gerekirdi."

"İşte belediye başkanı," diyor Lola ona, çünkü hâlâ konuşamıyorum, kulüp binasına doğru ilerlerken gözlerim ona yapışmış durumda.

"O bir beyzbol oyuncusu değil, orası kesin," diye alay eder Hux. Barrett merdivenlerde kardeşi tarafından karşılanır. Yan yana,

nefes kesici. Aile fotoğraflarının ne kadar güzel olduğunu hayal bile edemiyorum.

Lincoln omzuna bir tokat atıyor ve kulağına bir şeyler söylüyor, Barrett'ı güldürüyor ve ben duyamadığım için kıskanıyorum. Kelimeleri değil ama sesini. Daha bugün duydum ama şimdiden özledim ... özellikle de muhtemelen bir daha duyamayacağımı bildiğim için.

Sanki izlediğimi biliyormuş gibi başını kaldırıp bakıyor. Sanki tribünde oturan tek kişi benmişim gibi bakışları tam üzerime düşüyor.

Geniş bir gülümsemeye dönüşmeden önce yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Barrett

Bir oyuncu sahaya çıkmak için yedek kulübesinden kaçmadan önce "İyi iş çıkardınız Başkan" diyor.

"Ona yalan söyleme!" Lincoln arkasından bağırıyor ve giden diğer adamları güldürüyor. "Bu hayatımda gördüğüm en boktan atıştı. Senden daha önce de utanmıştım ama bu gece hepsinin üstüne çıktı. Siktir."

"İyi ki oyuncu değilim o zaman," diye mırıldandım.

Onun burada ne işi var?

Lincoln kardeşimize dönerek, "Bir daha beyzbolla ilgili bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ya da Graham'ı ara," diyor. "Kahretsin,

G. Seni yedekte tutmalıydık. Yuppie polo tişörtünü değiştirir ve gözlüklerini çıkarırsan Barrett olarak geçebilirsin. Yeterince yakın olurdu. En azından beni utandırmazdın."

Graham duvara yaslanıyor ve Linc ile muhtemelen benimle dalga geçmeyi de içeren bir sohbete dalıyorlar.

Onu nasıl görebilirim?

Onu şimdi, tam da burada, tüm şehrin ortasında görmek istemenin riskli ve aptalca olduğunu biliyorum. Ama elimde değil. Benden bir metre uzakta olduğunu bilmek ve onu görememek beni öldürüyor.

Onun burada başka biriyle olması fikri de öyle.

Sahaya çıkan birkaç basamağı sıçrayarak çıkıyorum ve tribünlere bir göz atıyorum. Belli belirsiz tanıdık gelen kuzguni saçlı bir kız ve eli eldivenli küçük sarışın bir çocukla oturuyor.

Bingo!

"Hey, Linc!" Arkamı dönüp yedek kulübesine inerek söylüyorum. "Çocukken kıçına tekmeyi yediğin ve benim seni kurtardığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Ah, hayır," diyor, sesi odanın artık boş olan duvarlarında yankılanıyor. Oynamayan oyuncular taraftarlarla konuşuyor, tanıtım çalışmaları yapıyor. Etrafta sadece biz varız. "Böyle bir şey olmadı."

"Öyle olduğunu varsayalım. Ve bugün bana borcunu ödeyeceğin gün."

"Bu da ne?" diye gülüyor, bana deliymişim gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir.

"Neyin var senin?" Graham dik durarak soruyor. Tıpkı babamız gibi kaşlarını çatıyor ve acil durum planını harekete geçirmeye hazırlanıyor. "Sakın bana bunun o olduğunu söyleme."

"İşte bu," diye genişçe sırıtıyorum.

"Bu mu? Bu ne? Neymiş o?" Linc sorar.

Graham inliyor.

Küçük bir daire çizerek her şeyin yolunda gitmesi ve daha da kötüye gitmemesi için bir strateji belirlemeye çalışıyorum.

"Merhaba pislikler," diyor Lincoln, kollarını önüne atarak. "Neler oluyor? Sanki anlamadığım bir dilde konuşuyormuşsunuz gibi hissediyorum."

"Linc, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Siktir git," diye mırıldanıyor Graham, tekrar duvara yığılıyor. "Bu gece yapacağın her türlü aptallığın benim gözetimimde olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Sen benim bebek bakıcım değilsin, Graham. Ben yetişkin bir adamım." "O zaman lütfen yetişkin adam kararları ver," diye karşılık veriyor.

Linc'in kafası bir ileri bir geri sallanıyor. "Beni kaybediyorsunuz ama bu ses hoşuma gitti."

"Dört sıra geride küçük bir çocuk var," diyorum Linc'e. "Sarı saçlı, eldiven giyiyor. Annesinin yanında oturuyor. Benim yaşlarımda, sarı saçlı, beyaz tişörtlü."

"Ve?"

"Git çocuğu getir."

Benden uzaklaşıyor ve gülüyor. "Neden? Tribünde oturan bir çocuktan sana ne? Sen çocukları sevmezsin bile."

"Bu doğru değil. Sadece Sienna'nın son erkek arkadaşının küçük çocuğunu sevmiyorum. Pislik herif takım elbiseme kustu."

Graham, "Çocuklar bunu yapar," diye belirtiyor.

"O değil. O dokuz ya da on yaşında ya da öyle bir şey."

Lincoln bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ama baş belası olduğu için bundan hoşlanıyor. Ben söyleyebilirim. Bir tarafı

ağzı bir sırıtışla kıvrılıyor. Omuz silkiyor, benim için olumlu olan tepkisinin Graham'ı ve akşam için dikkatle kurguladığı ve artık geçersiz olan planlarını kızdıracağını biliyor.

"Ben varım," diyor Lincoln. "Onu yakalayacağım. Ama onunla ne yapmamı istiyorsun?"

"Sanki bir ödül falan kazanmış gibi onu buraya getirin."

"Peki ya annesi?" Sırıtışı derinleşiyor, benimkiyle eşleşiyor. "Buraya yalnız gelmesine asla izin vermez."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Yapmayacak. İyi bir anne olduğuna ve çocuğunu gözünün önünden ayırmayacağına bahse girerim."

Graham duvarı itti ve benimle en küçük kardeşimizin arasında durdu. "Bunu iyice düşündüğüne emin misin? Yanlış bir fotoğrafın yarın gazetelerde milyonlarca farklı şekilde yer alabileceğinin ve alacağının farkındasın değil mi?"

"Nasıl? Lincoln küçük bir çocukla görünecek, beyzbol şeyini yapacak ve rastgele bir çocuğun gününü güzelleştirecek. Alison'la asla fotoğrafım çekilmeyecek, yani sorun yok."

"Bundan hoşlanmıyorum. Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye itiraz ediyor Graham, ellerini yüzünde ovuşturarak.

"Ah, G," diye dalga geçiyor Lincoln, sırtını sıvazlayarak. "Biraz yaşa dostum."

"Evet, tabii. O zaman siz pisliklere kim bakacak?"

"Anne," diyor Linc ve merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Alison

"ANNE! BAK! ŞURAYA GİDEBİLİR MİYİM?" Huxley oturduğu yerden fırlıyor, parmağıyla tarlayı işaret ediyor. "Lütfen! Anne!"

Bakışlarını takip ediyorum, nefesim kesiliyor, Lincoln'ü görmek için

Landry tam altımızdaki çitte. Çocuklar yerlerinden fırlıyor, şapkalarını, resimlerini ve kalemlerini ona doğru fırlatıyorlar. Tıpkı Barrett'ın kalabalıkta yaptığı gibi, o da her gün yapıyormuş gibi davranıyor. Belki de öyledir.

"Anne! Lütfen!"

"Evet, devam et. Ben seni buradan izleyeceğim."

Lola'nın üzerinden tırmanıp çitlere doğru koşuyor, küçük adımlarında kaçırılması imkansız bir yay var.

"Şuna bakın," diye iç geçiriyor Lola.

"Biliyorum. Onun bu kadar mutlu olmasını izlemek hoşuma gidiyor. Keşke beyzbol hakkında daha çok şey bilseydim, ama bir gün arabalar ve patlayan şeyler de aynı şekilde olacak. Babasının böyle inanılmaz bir pislik olmasından nefret ediyorum."

Lo bana bir bakış attı. "Lincoln hakkında konuşuyordum." "Tabii ki bahsediyordun."

Huxley sıranın önüne doğru ilerler, ayakta kalan son çocuklardan biridir. Lincoln eldivenini alıyor, elini saçlarında gezdiriyor. Tribünlere, bana bakıyor, gözleri muziplik dolu.

Yüzüne yayılan sırıtış Barrett'ınkinden daha şakacı ve daha az seksi, ama yine de bir külot düşürücü. Benim de aşağı inmemi işaret etmeden önce bana göz kırpıyor.

"Aman Tanrım, seni istiyor," diye neredeyse çığlık atacaktı Lola. "Git. Kaldır kıçını, Ali!"

Cevap veremiyorum çünkü hava olmadan bunu yapamazsınız. Ben de hareket edemiyorum çünkü oturduğum yerde kısmen donmuş durumdayım.

Lincoln tekrar işaret eder ve Huxley döner, yüzü neredeyse gülümsemesiyle yutulmuştur. "Anne! Buraya gel!"

Yavaşça kalkıp, Lincoln'ün bir kıkırdamasına daha yol açarak, çitlere doğru ilerliyorum. Barrett'tan hâlâ bir iz yok ama yakında olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Enerjisi gölgelerin arasından bana sataşıyor.

"Hey, oradaki!" Lincoln diyor, sesi biraz daha fazla gusto ile damlıyor. "Burada Hux var ama Sharpie yok."

"Olamaz!" Kendimi tüm zamanların en büyük anne başarısızlığına imza atmış gibi hissederek "Hayır!" diyorum.

"Her zaman hazırlıklı olmam iyi bir şey," diye sırıtıyor Linc. "Onda bir tane var anne! Yedek kulübesinde!"

Lincoln sırıtıyor.

Ona en iyi 'eminim biliyorsundur' bakışımı atıyorum. O da gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum ama gülmekten de kendimi alamıyorum. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Gerçek hayattaki Süpermen olarak ünüm benden önce geliyor. Şimdi şuradaki kapıyı görüyor musun? Oradan geç ve benimle yedek kulübesinde buluş."

"Bunu yapabilir miyiz?" Güvenliğe bakarak soruyorum.

"Evet, bu bir yardım maçı. Umurlarında değil. Sadece atıcının tümseğine falan hücum etmeyin."

"Kendimi tutmaya çalışacağım," diye mırıldandım.

Hux kolumu tutuyor, aşağı yukarı sallıyor. "Hadi gidelim!"

Lincoln, Huxley'nin beni tribünlerden aşağıya ve kapıya doğru sürüklemesini eğlenerek izliyor ve tüm bu süre boyunca durmadan gevezelik ediyor. Onun tüm fanboy maskaralıklarını takip ediyormuş gibi yapıyorum ama soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Barrett beni beklemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve kontrolden çıkıyor. Hux'un sesini duyuyorum ama kulaklarımdaki kan uğultusundan kelimeleri duyamıyorum.

İstesem de istemesem de onu tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Beyzbol oyuncularıyla dolu bir yedek kulübesinde ve yıldızlara vurulmuş küçük bir çocukla olsa bile, bunu inkar edemem.

Sanki bizi bekliyormuş gibi, dev gibi bir adam geçmemize izin verdi ve çakılların üzerinde kalmamızı ve oyun hattına girmememizi söyledi.

"Gerçek bir sığınak, anne!" Biz yaklaştıkça Hux haykırıyor. "Çok havalı! Okuldaki arkadaşlarım bana asla inanmayacak!"

"Harika, değil mi?" Gülümsüyorum.

"Çok harika." Bana eksik dişini gösteren geniş bir sırıtış atıyor. Üzerinden saf mutluluk damlıyor ve bir an için onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissetmiyorum. Biriyle birlikte değil

Ben çalışırken bebek bakıcısı ya da babaları olan küçük çocukların yapabildiği aktiviteleri kaçırmak. Bir kez olsun, asla unutamayacağı, küçük arkadaşlarına övünebileceği bir anda onunla birlikteyim.

Aşağıya inen basamaklar kirli ve hava ter ve tuz kokuyor. İçime çekmemeye çalışıyorum ama ürperirken kolonyasının notalarını yakalıyorum.

Hux soluk soluğa "Vay canına" derken, başımı kaldırıp Barrett'ın yüzüne bakıyorum.

Sanki kızacağımdan korkuyormuş gibi bir damla tereddütle gülümsüyor. Hux'un yılını doldurmuşken nasıl kızabilirim ki? İki kere.

Geri dönüş gülümsememin etkileri anında ve açıkça görülüyor. Omuzları gevşiyor ve gözle görülür bir şekilde derin bir nefes alıyor.

"Hey, oradaki!" Lincoln, Hux'un yanına geldiğini söylüyor. Omuzlarını tutuyor ve bir tür hoş geldin hareketiyle sallıyor. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Bu harika," diyor Hux, her şeyi içine çekerek.

"Öyle, değil mi? Oynuyor musun?"

"Evet, ikinci kalede oynuyorum," diyor gururla. "Kolum atıcı ya da orta saha oynamak için olması gerektiği kadar güçlü değil."

"İsterseniz gitmeden önce size yardımcı olacak bazı egzersizler göstereyim."

"Gerçekten mi?" Hux ayaklarının üzerinde zıplayarak sorar.

"Evet, gerçekten," diye kıkırdıyor Lincoln. Bana bakıyor ve bir el uzatır. "Ben Lincoln Landry."

Tokalaşıyoruz, onun eli Barrett'ınkinden biraz daha küçük ama daha nasırlı. "Ben Alison Baker."

"Çocuklar, bunlar Alison ve Hux Baker. Bu benim kardeşim Graham ve en büyük kardeşim, belediye başkanı Barrett."

"Beyzbol oyuncusu olmadığını biliyordum," diyor Huxley.

"Hux!" Graham ve Lincoln kahkahalara boğulurken yanaklarım kızararak haykırıyorum. Barrett sadece sırıtıyor ve başını sallıyor.

Hux, "Tabağa bile ulaşamadın," diye işaret ediyor. "Sen artık resmi olarak benim en sevdiğim çocuksun," Lincoln diyor, nefesini tutarak. "Hadi gel. Gidip yedek kulübesinde top oynayalım."

"Yapabilir miyim?" Hux yalvarıyor. "Lütfen, anne?"

Tereddüt ediyorum ama daha düşünemeden Lincoln beni rahatlatıyor.

"Burası güvenli. Kimse oraya giremez. Ona çarpacak top falan da yok. Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum. Barrett'a attığı yumruktan sonra ona bir borcum var."

"Lütfen?" Hux yalvarır.

Barrett'a bakıyorum. Sırtını duvara dayamış, kollarını göğsünde birleştirmiş duruyor. Etkileşimi izliyor, kasıtlı olarak bunun dışında kalıyor, onun baskısı olmadan kararı benim vermeme izin veriyor.

"Tabii," diye yumuşadım. "Koltuğumda bekleyebilirim."

"Burada bekleyebilirsin," diye araya giriyor Barrett. "Arkada bir oda var, böylece adamlar içeri girdiğinde ezilmezsin. Linc onu oraya götürebilir, değil mi?"

"Elbette," diyor Lincoln. Hux'un omzunu tutuyor ve gidiyorlar, Graham arkalarından geliyor, nefesinin altında mırıldanıyor.

Belediye başkanının yanında kaldım.

Konuşmaya başladı ama sonra vazgeçti. Bunun yerine sırtımın küçük bir kısmına hafifçe dokunuyor, bu hareket bir seyirci için zararsız görünebilir ama bana hiç de öyle gelmiyor. Avucunun sıcaklığı, temasın zing'i çenemi gevşetiyor ve dizlerimi zayıflatıyor.

Beni kulübenin arka tarafındaki bir kapıdan geçirerek bir koridora giriyoruz. Beni bir masa ve su soğutucusu olan küçük bir odaya götürüyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve arkamı döndüğümde göğsü tıpkı benimki gibi inip kalkıyor.

"Burada ne işin var diye soracaktım ama biliyor musun? Gerçekten umurumda değil," diye hayret ediyor. "Sadece burada olmana sevindim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve tam önümde duruyor. Elimi uzatsam yüzüne dokunabilir, parmaklarımı yeni tıraş olmuş yanaklarında gezdirebilirim. Dudaklarını öpebilirim, ben endişeyle, kaygıyla ... nefes nefese izlerken dilinin üzerinde gezindiği dudaklarını.

"Teşekkür ederim," diyorum zümrüt gözlerinde kaybolurken. "Lincoln ve Huxley ile ilgili her şeyi senin ayarladığını biliyorum ve sana ne kadar teşekkür etsem az. Bugünkü biletlerden sonra mı? Onun yılını güzelleştirdin."

"Benim için bir zevkti. Ama sana bir sır verebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, vücut ısım tehlikeli bir şekilde yükseliyor. Dudakları kulağımın altındaki hassas derinin hemen üzerinde durana kadar yavaşça alçalıyor. Bir ürpertiyle savaşıyorum, nefesimi tutup konuşmasını beklerken göğsüm yükseliyor.

"Sadece Hux için değildi. Benim için de öyleydi," diye itiraf ediyor, sözleri yanağımda dans ediyor. "Nedenini bilmek ister misin?"

Tekrar başımı sallıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Çünkü seni öpmek istiyorum," diye fısıldıyor. "İzin mi istiyorsun?" Nefes alıyorum.

"Kurallara göre oynamaya çalışıyorum," diyor içtenlikle, geri çekilip gözlerimin içine bakarak. "Eğer hiç kural olmasaydı, seni alıp duvara yaslar ve kendimi senin içinde kaybederdim."

Sözleri erotik, ağzından içime doğru uzanan doğrudan bir ateş hattı. Gözlerinin içine tekrar bakabilmem için yeterince geri çekiliyor, kullandığı ihtiyatı, kendini kontrol etmeyi görebiliyorum.

Ona olan çekimim hiçbir zaman sorun olmadı. Şu anda gözlerindeki parıltı, sabırlı bir parıltı, bir şekilde kendime bir an için eğlenme izni vermem için yeterli. Ne de olsa günlerdir düşünebildiğim tek şey bu.

"Alabilir miyim?" diye nefes alıyor, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyor.

Eli yanağıma değiyor ve nefesim kesiliyor. Başımı hafifçe sallamamla dudakları dudaklarıma değiyor, ilk başta şefkatle ve ben onun sert bedeninde eriyorum.

Tıpkı söylediği gibi, beni istediğim gibi yutmasını engelleyen bir dizi kurala göre oynuyor. Kafamın arkasındaki bir ses, dilinin her vuruşunda bunun tehlikeli hale geldiğini hatırlatmaya çalışsa da, onu öpmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kolları beni sarıyor, kendine doğru çekiyor. Avuç içlerinin sırtıma bastırdığını hissediyorum. Teslim oluyorum, sahip olabileceğim tüm savunmalar yok oluyor ve parmaklarımın onun bukleleri arasında dolaşmasına izin veriyorum.

Ona bir yapboz parçası gibi uyuyorum, sanki bu dansı o kadar çok prova etmişiz ki, hiç adım atmadan uyum sağlıyoruz.

Tereddüt. Birlikte akıcı ve zahmetsizce hareket ediyoruz.

Aşırı duyusal yüklenme. Naneli nefesinin tadı, kolonyasının kokusu. Ellerinin sertliği ve dudaklarının inanılmaz pürüzsüzlüğü. Sözümüz kesildiğinde dudaklarımdan bir inilti süzülmeye başlıyor.

Tak tak!

Omuzlarım bu davetsiz misafir karşısında çöküyor, Barrett öpücüğü kesiyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor. Kesik kesik nefeslerimiz odada yankılanıyor.

Kapıyı çal! "Barrett, seni görmem gerek."

Geri çekiliyor ama beni ağından kurtarmıyor. Sadece gözlerimin içini görecek kadar.

"D a y a n Graham," diye sesleniyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Hux'u alıp yerime döneceğim," diye fısıldıyorum, gerçekliğin o anı ezdiğini hissederek.

Derin bir nefes alır. "Alison . . ."

Sesindeki törpü, elle tutulur ihtiyaç, içime doğru ilerliyor. Bir centilmen olmaya çalışıyor, yapmak istediğini bildiğim gibi kontrolü ele almamaya çalışıyor. Eğer öyle yapsaydı, her şey çok daha kolay olurdu çünkü bunu yapmasını istiyorum. Onun içinde kaybolmak istiyorum, bunun en iyi şey olmadığını bilsem bile.

Onun duraksaması, kurallara göre oynaması bana düşünme şansı veriyor.

Ellerini belimden çekip bırakıyor ve usulca bana bakıyor. "Seni tekrar görmek istiyorum."

"Barrett, ben-"

"Bu senin kararın," diyor aceleyle. "Ve sana bir daha sormayacağım. Sana baskı yapmak istemiyorum ve bu hiç de

Yapmaya çalışıyorum. Sadece ... sadece seninle vakit geçirmek istediğimi söylemem klişe mi?"

Kalbim sesindeki samimiyetle kabarıyor.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Çekincelerin olduğunu biliyorum ve bunu anlıyorum. Buna saygı duyduğumu söylediğimde bana güven. Ama seninle tanıştığımdan beri seni düşünüyorum ve sen bana hiç çaba sarf etmeden hayatımı erteleme fırsatı verdin."

Bana baktığında, gözleri geniş ve kesinlikle kristal berraklığında. Yeşil derinliklerin ardında gizli hiçbir şey yok, politik saçmalıklar yok. Sadece bir adam bir kadına birlikte yemek yemeyi teklif ediyor.

"Yani gerçekten istemiyorsan ..."

"Bunu düşünebilir miyim?"

Yüz hatlarında bir hayal kırıklığı titreşimi belirir. Bu kısa bir bakış ve hemen toparlanıyor. "Kesinlikle. Seni yarın ararım ve konuşuruz?"

Gülümsemesini sonuna kadar kabul ederek başımı sallıyorum ve beni kapıya kadar götürmesine izin veriyorum. Kapıyı açmadan önce bana tatlı, narin bir öpücük daha veriyor. Bu öpücük beni diğerlerinden daha çok etkiliyor, bir daha unutamayacağım bir öpücük.

Barrett

Önümde duran teklifin sayfasında KELİMELER YÜZMEYE BAŞLIYOR. Gün doğumundan beri durmadan çalışıyorum ve muhtemelen bir cümle daha okuyamayacağım.

Arkama yaslanıp kahve mi yoksa enerji içeceği mi içeceğime karar vermeye çalışıyorum,

Sert bir kapı sesi duyulur ve kapı açılır. "Hey, Barrett,"

diyor Lincoln, Graham topuklarının üzerinde.

"Bugün gideceğini sanıyordum." Ben de öyle dedim.

"Yok, bir süre kalırım diye düşündüm. Omzum oldukça ağrıyor ve Tennessee'ye dönersem çocuklarla antrenman yapmaya çalışacağım ve bu da omzumu olduğundan daha kötü hale getirecek."

Ayaktayken kendi kendime biraz esneme hareketleri yapıyorum. Hareket etmek, biraz kan akışı sağlamak iyi geliyor.

Dün gece gözüme uyku girmedi, aklım seçimden Alison'a ve tekrar Alison'a gitti geldi. Sabahın üçünde, Alison'la ilgili sorunun şu olduğunu fark ettim.

O sadece benim değil. Ve bu küçük teknik detaydan rahatsız olduğum gerçeği canımı sıkıyor.

Bu farkındalık sabahın erken saatlerinde Jack şişesine biraz ağır vurmama neden oldu. Tek eşlilik hakkında düşünmeye başlamanın ne yeri ne de zamanı. Bu erkekleri mahveder. Hayalarını kırpar, testosteronlarını tüketir, politikacıları iyi politikacı yapan şeyleri yok eder.

Ben bir politikacıyım.

Taşaklarımın ona gömülmesini istiyorum.

İnleyerek başımı kaldırıp kardeşlerime bakıyorum. Linc buzdolabımı kendine ev edinmiş, bir elinde elma, diğerinde bir bardak su var. Graham masamın karşısında oturmuş beni izliyor.

Graham, "Buraya ne için geldiğime gelmeden önce şu işi bitirelim," diye iç geçiriyor. "Ne kadar derindesin?"

"Neyin
derinliklerinde?"

"Alison Baker."

Linc elmadan bir ısırık alarak, "Bunun içinde ne kadar derin olacağımı sana söyleyeyim," diyor.

Ona ters ters bakıyorum ve o
sadece omuz silkiyor. "Değilim,"
diyorum dikkatlice.

Graham buna inanmıyor çünkü aptal değil. "Geçmişini araştırmam gerekiyor mu?"

"Onun hakkında her şeyi biliyorum," diye söz veriyorum.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Nasıl y a p a r s ı n ? Onu ne zamandır tanıyorsun? Bir haftadır mı?"

"Tamam," diye yumuşuyorum, "en sevdiği renk ne bilmiyorum ama-"

"Amının nasıl hissettirdiğini biliyor musun?" Linc araya giriyor.

Graham ve ben hep bir ağızdan, "Kapa çeneni, Linc," diyoruz. Meyvesinden bir ısırık daha koparıyor.

İç çekiyorum, konuyu nasıl geçiştireceğimi bulmaya çalışıyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum ve o haklı. Akıllı olmam gerekiyor. Ama aynı zamanda bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyım.

"İmajıma dikkat etmem gerektiğini biliyorum."

Başını sallar ve ayağa kalkar. "Evet, öyle. Seni bu noktaya getirmek için canımızı dişimize taktık. Büyükbabamızdan bu yana ailemizden kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmanın eşiğindesin ve eğer oraya ulaşabilirsen, sonunda Beyaz Saray'da bir şansın olacak. Risk almanın zamanı değil kardeşim. Bu bölümde değil."

Ona sırtımı dönüyorum. Yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini görmesini istemiyorum. Bu daha önce yaptığımız bir konuşma değil. Genellikle bana bir hatunu becermeyi bırakmamı söyler, ben de gülerek kabul ederim. Ama bu öyle değil. Onu sikmedim bile.

Sikilen benim.

"Bak," diyor Graham, sesi aşırı sakin, "bu kızdan hoşlandığını anlıyorum. Seksi, tatlı birine benziyor, harika bir çocuğu var."

"Akıllı çocuk," diye araya giriyor Linc gülerek.

"Ama bu şey bitene kadar birkaç hafta bekleyemez mi?"

Graham'ın sorusu kapının bir kez daha çalınması ve açılmasıyla yarıda kesilir. Nolan aceleyle içeri giriyor, gözlükleri uzun burnunun ucundan sarkıyor. Elinde bir yığın dosya, takım elbisesi buruş buruş, kardeşimin yanındaki sandalyeye çöküyor.

Birimizden diğerine bakarak, "Birkaç hafta bekleyemez miyiz?" diye soruyor.

Graham'a bir bakış attım. "Bir tatil. Lincoln Avustralya'ya gidip köpekbalıklarıyla yüzmek istiyor."

Elmasını yerken boğuluyor.

"Güzel," diyor Nolan, bir dosyayı çevirerek açarken. "Dün gece maçta birlikte görüldüğün bir kız hakkında konuştuğunu sanıyordum."

Yanaklarım kızardı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"İnsanlar bana bir şeyler söylüyor," diyor Nolan. "Bu benim parkta ya da beyzbol sahasında ilk yürüyüşüm değil. Eminim Graham şu anda burada sana akıl vermeye çalışıyor, burnunu temiz tutman için seni uyarıyordur. Ve o haklı, Barrett. Bu işte aptal olamayacak kadar çok şey var."

"Aptal değilim," diye itiraz ediyorum. Lincoln'e bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor, Nolan'ı küçümsediği her halinden belli. "Onunla sadece arkadaşız. Hepsi bu."

"Bu şekilde kalsın. Boşandı, New Mexico'da bir basın mensubu tarafından kendisine saldırı suçlaması yöneltildi." Nolan gözlüklerini çıkarıyor ve bana bir zafer kazanmış gibi bakıyor.

Bakışlarımı kısıyorum. "Bunu yapmanı anlıyorum çünkü bu senin işin. Ama geri çekilmeni istiyorum, tamam mı?"

Bu yeni bilgiyle başım dönüyor ama bunu görmesine izin verememem. Zırhımdaki bir yarayı gösterecek ve bundan faydalanmaya çalışmasını istemiyorum. Yine de suçlaması karşısında şok oldum ve bunun doğru olup olmadığını, doğruysa arkasındaki hikâyenin ne olduğunu merak ediyorum.

"Elini yüzünden çekerek, "Kardeşini dinleyeceğini varsayıyorum," diye alay ediyor. Graham ve Lincoln'e bakar. "Graham. O değil,"

Linc'e başını sallayarak. "Ve düzeltmemiz gereken bir sürü soruna yol açmadan önce bunu durdur. Yılların çalışması bu ana kadar geldi Barrett. Bunu bir darbe için mahvetme."

Ben gülüyorum, ama Nolan sesin içinde sessizce yayılan öfke karşısında bembeyaz kesiliyor. "İşte senin sorunun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Alison hakkında arka kanallarından edindiğin ikinci el, belki de üçüncü el bilgiler dışında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve sen, herkesin, gerçekleri kaç kez doğru bildiğini biliyor olmalısın."

"Onu mu savunuyorsun?" diye soruyor, kaşları kalkık.

"Evet, onu savunuyorum. O iyi bir insan ve sanki ucuz bir randevuymuş gibi davranman beni kızdırıyor."

"Dürüst olalım," diyor Nolan ayakta, "bu sizin tipik çalışma yönteminiz."

"I-" Başlıyorum ama Graham daha başlamadan beni durduruyor. "Hepimiz sakinleşelim," dedi ağabeyim, bana bakarak
gözünün içine bakarak. "Odak noktamız seçim olmalı, Barrett'in haftanın lezzeti değil."

Ona bir mesaj göndermek için ağzım hızla açılıyor ama bana attığı bakış beni durduruyor.

"Şimdi Monroe hakkında konuşalım," diyor Nolan, gözlüklerini yüzüne geri kaydırarak. "Arazi Yasası'na karşı isyankâr duygular beslediğini biliyorum ama seçilmek istiyorsan mantıklı olman gerekecek."

"Mantık bunun Gürcistan halkı için yanlış bir şey olduğunu söylüyor," diye belirtiyorum. Tekrar. "Bu tasarı kabul edilirse, benimki gibi bir grup varlıklı aile daha fazla para kazanır. Geçmezse, işletmeler gelir. İnsanlar işe gider. Ekonomi gelişir."

"Bu teoride harika Barrett, ama asla gerçekleşmeyecek. Hobbs çoktan Monroe'ya tasarıya oy vereceğini garanti etti. Monroe'nun en azından bir şekilde sizi desteklediğini biliyoruz çünkü aynı partidesiniz ve aileleriniz arkadaş. Ama bu tasarı onun için önemli."

"Çünkü yirmi milyon dolar kazanacak," diye hırlıyorum.

"O haklı," diye homurdanıyor Graham. "Bazı kararlar vermen gerekecek. Hayatta ne istediğine karar vermeli, bir plan yapmalı ve onu takip etmelisin."

Bu ima beni şaşırtmadı ve saldırmak istedim. Ama yapmıyorum. Çünkü günün sonunda, bu adamlar benim için en iyisini istiyorlar.

"Bunu düşüneceğim," diyorum. Bu, her şeyden tiksinmiş görünen Linc hariç hepsini yatıştırmış görünüyor. "Bazı toplantılarım var, bu yüzden hepiniz bana izin verirseniz ..."

Konuyu anladılar ve kapıya yöneldiler. En son Linc çıktı. Çıkmadan önce bana döndü. "Bütün bunlar hakkında ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"O da ne?"

"Siktir et. Seni ne mutlu ediyorsa onu yap."

Kapı arkasından kapanıyor ve hayatımda ilk kez en küçük kardeşimin tavsiyesine uyuyorum.

Alison

"Her şeyi aldın mı?" Fermuarını çekmeden önce sırt çantasına son bir kez bakarak soruyorum. "Siz çocuklar çok eğleneceksiniz."

"Yakalayacağız. Hiçbir şey yakalamasak bile harika olacak çünkü bugün okulu kaçırmam gerekecek," diye belirtiyor Huxley.

Saat sabahın 10'u ve ders çalışıyor olmam gerekiyor. Onun yerine, dünyada en sevdiğim iş olan anneliği yapıyorum. Diğer kısma daha sonra yetişmem gerekecek.

"Büyükbabana söyle, can yeleği giydiğinden emin olsun, tamam mı?" Kapıya doğru koşmaya çalışırken onu başından öperek soruyorum. "Eğer tekneden düşersen, sezonluk biletleri kullanmayı kaçırmak zorunda kalacağız."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Bunun şakasını bile yapma. Keşke beyzbol sezonu çoktan açılmış olsaydı!"

"Biliyorum," diye sırıtıyorum, ona biletlerden bahsettiğimde nasıl hoplayıp zıpladığını hatırlıyorum. "Ama değil, o yüzden büyükbabamla iyi eğlenceler."

"Tamam, anne! Seni seviyorum!" diyor.

Kapıya vardığımda, babamın kamyonetindeydi.
Babam camını indiriyor.

"Can yeleği giydiğinden emin olacağım," diye göz kırpıyor.

"Ve teknenin üzerine eğilmek yok. Balığın ne kadar büyük olduğu umurumda değil," diye irkiliyorum. Kalbim göğsümde titriyor. "Tamam mı?"

"Onu güvende tutacağım. Seni ben büyüttüm, değil mi?" "Evet, ama o benim bebeğim."

"Ve sen de benimdin." Göz kırpıyor ve camı açıyor. Garaj yolundan geri geri çıkıp gözden kaybolurlarken el sallıyorum.

Mutfakta telefonum çalıyor ve dördüncü çalışında elime alıyorum. "Alo?"

"Hey, Alison," Barrett'ın sesi telefonda eriyor. "Nasılsın?"

Karnım zil çalıyor, yüzümde ben farkında olmadan bir gülümseme beliriyor. Masada yerimi aldım ve

Soğuk.

Bu telefon görüşmesine hazırlanırken onu çok düşündüm. Dün gece maçtan sonra uyumak çok zordu. Gecenin bitmek bilmeyen saatlerini kalbimdeki gerçeği, ne istediğimi, neyi kaldırabileceğimi ve kaldırmam gerektiğini düşünerek geçirdim. Kendimi bundan vazgeçirmek için yüz binlerce yol denesem de, her seferinde onunla birlikteyken hissettiğim duygunun daha fazlasını istemeye geri döndüm. Bunu, kadın gibi hissetme duygusunu özledim.

Bu sabah altı sularında kendimle bir anlaşma yaptım: Aradığında onu tekrar göreceğim. Ve eğer yine bir pislik gibi davranırsa, çekip gideceğim ve bu konuda iyi hissedeceğim.

Ve eğer bu arada onun kıçını gerçekten görürsem, bunu bir bonus olarak kabul edeceğim.

"Ben iyiyim. Şey," diyorum endişeme yenik düşerek, "pek değil. Huxley'i biraz önce babamla balık tutmaya gönderdim. Çok gerginim."

"Ah, biraz güneş için okulu asmak mı? Tam benim tarzım bir çocuk," diye şaka yapıyor.

"Böyle bir şeyi asla yapamaz, neden olmasın?" "Okul duvarlarının dışında da en az
içeri girebilirsin."

"Evet, şimdi bir de boğulma kısmını atlatabilirsem, harika olacak."

Gülüyor, dikkatimi dağıtan yumuşak, seksi bir ses. Buna sevindim.

Barrett, "Eskiden yazın her hafta sonu tekneyle gezmeye giderdik," diyor. "Kontrollü bir ortamda suyla ilgili biraz deneyim sahibi olmak iyi bir şey. Eminim baban onu izleyecektir."

"Yapacak. Her şey benim omuzlarımdaymış gibi hissediyorum, anlıyor musun? Ve onu hayatında o kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum ki, özellikle tetikte olmam gerekiyor."

"Bunun doğru olduğundan şüpheliyim."

"Öyle, ama bu konuda konuşmayalım. Bugün ne yapıyorsun?"

İç çekişi hatta yayılıyor. "Toplantılar. Komiteler. Görüşmeler. Bugün Hobbs'un kampanyasından gelen bu açıklamayla mücadele ediyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Canının sıkkın olduğunu söyleyebilirim. Sesinin kenarlarındaki gerginlikten, tonunu tırmalayan kumdan.

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim. Nasılsın? Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Meşgulüm. Biraz yalnızım," diye ima ediyorum.

"Beni tekrar görmeyi hiç düşündün mü?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Biraz," diye yalan söylüyorum çünkü düşüncelerime hükmediyor.

"Umarım sadece birazdır çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu anlaman iki saniyeni aldı."

"Ben ... istiyorum." Ayağa kalkıyorum ve kafamı toparlamaya çalışıyorum. "Neden korkuyorsun Alison? Konuş benimle."

Ruhumu açığa çıkarmaya karar verdim. Her şeyi orada bırakacağım ve belki o zaman kararım benim için verilmiş olacak.

"Seninleyken. . ." Nereden başlayacağımı bulmaya çalışarak başlıyorum.

"Kendini gülümserken mi buluyorsun? Sonra beni terk ediyorsun ve tek düşündüğün beni tekrar görmeyi nasıl başaracağın mı?"

Kulaklarım bir şeyler duyduğundan emin. "Barrett. . ."

"Senden biraz zaman ayırmandan başka bir şey istemiyorum. Sadece aramızda beni delirten şeyin ne olduğunu görmek istiyorum. Beni geceleri uyutmayan, kampanya üzerinde çalışmam gerekirken aklıma seni getiren şey." Acele bir nefes alır. "Eğer aynı gemide değilseniz, tabiri caizse, o zaman bu takibi bırakacağım. Ama Alison, bence aynı hedefe doğru kürek çekiyoruz. Sadece birlikte kürek çekersek oraya varıp varamayacağımızı görmemiz gerekiyor."

Ya yap ya öl zamanı ve bir yön seçmeliyim. Eğer onu gerçekten bir daha görmek istemiyorsam, gitmesine izin vermeliyim. O haklı. Ama bu düşünce beni panikletiyor, midemi bulandırıyor. Telefon çaldığında diğer ucunda onun olma ihtimalinin olmaması fikri çok kötü hissettiriyor.

"Yemek ne zaman?" Ben soruyorum.

Telefonun içinden sırıttığını duyabiliyorum. "Seninle bu gece daha sonra buluşabilirim ya da istersen öğleden sonra öğle yemeği için programımda bir saat kadar zaman ayırabilirim?"

"Daha önce başladığım ödevi bitirmem gerekiyor ama saat dörtte çalışıyorum. Saat birde yapabilir misin?"

"Eğer geleceksen on iki ya da bir ya da altı yapabilirim."

Deli gibi gülümsüyorum. "Çiftlikte mi?"

"Evet."

"Saat 1'de orada olacağım. O zaman görüşürüz."

Telefonu kapattım ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabıma yöneldim.

Alison

Arabanın tekerlekleri garaj yolundaki çakılları çıtırdatıyor. Sona ulaşıp motoru kapattığımda kalp atışlarım hızlanıyor. Troy çiftliğin köşesinden geliyor ve ben de ona Dışarı çıkarken sıkı bir gülümseme. "İyi misiniz Bayan Baker?" "İyiyim," diyorum gergin bir şekilde.

İyiyim, sadece heyecanlıyım, gerginim ve kusmaya hazırım.

"Bay Landry ile kardeşi Ford aracılığıyla tanıştım. Ford'la tanıştınız mı?"

Barrett'ı nereden tanıdığının benim için neden önemli olduğunu merak ederek başımı sallıyorum.

"Ford ve ben orduda beraberdik. Aslında Ford hâlâ deniz piyadesi. Her neyse, denizaşırı bir görev turundan sonra ayrılmayı tercih ettim." Beni evin önüne doğru götürüyor, adımları kesinlikle yavaş. "Orada bazı aksiyonlar gördük ve diyelim ki bu beni bir süre rahatsız etti.

Eve. Oldukça kötü durumdaydım ve kurduğum tüm köprüler yanmıştı. Ve ne oldu biliyor musunuz?"

Olduğu yerde durup bana bakıyor, gri gözleri sıcacık.

"Barrett bana sırtını dönmeyen tek kişiydi. Onunla daha önce sadece iki kez Ford'u aramaya geldiğimde karşılaşmıştım, izinde olduğunu duymuştum. Berbat durumdaydım," diye sırıtıyor. "Barrett beni kenara çekti ve temizlenmeme yardım etti. Güvenlik ekibinde bana bir şans verdi." Çenesi sertleşiyor, gözleri kısılıyor. "Onu tanımadığını biliyorum ve seninle konuşmamdan bile hoşlanmayabilir ve düşününce, yüzünde bir endişe ifadesi görmem dışında neden hoşlandığımdan emin değilim. Ama inan bana, o tanıdığım en iyi adam."

Bu beni daha iyi hissettiriyor ama zaten bilmediğim bir şey değil. Barrett iyi bir adam; beni Bay Pickner'la bulduğu andan itibaren bunu biliyordum. Sinirlerim bundan kaynaklanmıyor. Gerçekten ne kadar iyi olabileceğinden kaynaklanıyor.

Kabarık sarı bir köpek, dili ağzından dışarı çıkmış bir şekilde evin diğer tarafından bize doğru hızla geliyor.

"Tetik, dur," diye emrediyor Troy. Köpek tereddüt etmeden oturuyor.

"Vay canına, iyi eğitilmiş," diye yorum yapıyorum, onu merdivenlere kadar takip ederken.

"Elbette öyle. Ford başka türlüsünü istemezdi."

Troy ön kapı açılırken kenara çekilir. "Sonra görüşürüz. İyi eğlenceler." Ve gitti.

Troy'un gidişini zar zor fark ediyorum çünkü gözlerim Barrett'a yapışmış durumda. Çerçeveye yaslanmış, bir kolu

Yüzünde muzip bir gülümsemeyle başının üzerinde uzanıyor. Beyaz gömleğinin kenarı, gömlek ile kot pantolonunun üst kısmı arasındaki bronzlaşmış ve tonlanmış tenini gösterecek kadar kalkıyor.

Ona doğru gitmeli, merhaba demeliyim, ama ona alışmak bir saniye sürüyor - ondan dalgalar halinde yayılan enerjiye.

"İyi günler," diye mırıldanıyor. Sesi tatlı ve sade, ballı ve karmaşık bir karışım. Güçlü olmam gerekirken beni güçsüzleştiriyor. Derin bir nefes alıp kendimi toparlayarak hormonlarımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum sonunda, onu çok eğlendirerek. Kapıdan uzaklaşırken dudakları arsız bir sırıtışla birbirine çarpıyor.

"Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Dürüst olalım," diyorum, o yaklaştıkça kelimeler zorlukla çıkıyor, "hayır demeyi kolaylaştırmayacaktın."

Göğsü bir kıkırdamayla gümbürdüyor. "Hayır, hayır, değildim."

Yanağımı öpüyor. Yüzümü çevirmek ve onun çökmekte olan yumuşak dudaklarını kendi dudaklarımla yakalamak istiyorum.

"Burası çok güzel," diye yorum yapıyorum, yanaklarımın onun dokunuşuyla ısındığını hissederek.

"Öyle, değil mi? Burası dünyada en sevdiğim yer."

Rüzgâr verandanın üzerinden esiyor, sıcak bir hava püskürüyor ve peşinde sonbahar havası var. Eğrelti otları askılarında sallanırken, Trigger altlarında yürüyor ve verandanın köşesindeki sallanan sandalyeye yerleşiyor.

Barrett'a bakarken gözleri benimkilere kilitleniyor. "İçeri girmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum. Arkamdaki kapının yumuşak gümbürtüsü odada yankılanıyor.

Barrett'ı içeriye ve rahat bir mutfağa kadar takip ediyorum. Tekrar verandaya çıktık, bu sefer evin arka tarafındaydık.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, çimenliğin en ucunda küçük bir göl görüyorum. "Bu inanılmaz bir şey. Böyle bir yer olduğunu asla bilemezsin."

"Mükemmel, değil mi? Büyükbabamın yeriydi ve şimdi teknik olarak babamın. Muhtemelen herkesten çok ben kullanıyorum. Burada çok kalıyorum."

"Ben de isterdim. Çok sessiz."

Barrett sol tarafımızdaki masaya oturmamı işaret ediyor. Dört ahşap sandalyeyle çevrili, beyaz keten örtülü küçük yuvarlak bir masa. Her birinde strafor bir paket servis kabı bulunan iki yer ayarlanmıştı.

"Umarım plastikle yemenin bir sakıncası yoktur," diye yüzünü buruşturuyor. "Çok küstahça davranıp Yolanda'nın gelip bir şeyleri düzeltmesini istemedim. Bu yüzden teklifimi kabul ettiğinde hızlı düşünmem gerekti."

Karşılıklı gülümsüyoruz ve bir kez daha zahmetsizce. Onunla ilgili her şey çok pürüzsüz, çok kolay. Bunun bir dış görünüş olduğunu düşündüğüm anı bekliyorum, ama kaplamasında hiçbir çatlak yok.

"Sanırım yemek yapmıyorsun?" O da aynısını yaparken ben de kabımın kapağını kaldırarak soruyorum. İçinden yengeç kekleri ve lahana salatası çıkıyor ve yükselen kokular ağzımı sulandırıyor.

"Yemek pişirmek, yapmadığım ve yapmak istemediğim çok az şeyden biri," diye gülüyor. "Yemekleri annem ve kız kardeşlerim yapardı ve boşluğu doldurmak için bir hizmetçimiz vardı. Şimdi Yolanda var."

"İnsanlarınız var. Söylediğin şey bu."

Çatalını bir parça yengeçli kekle birlikte ağzına götürüyor. "Aşağı yukarı."

"Bulaşık ya da çamaşır yıkamadığınızı varsayıyorum," diye gülüyorum.

"Haklısın."

"Seni biraz kıskanıyorum ve senin için biraz üzülüyorum."

Gülerek bir ısırık daha alıyor. "Hayatımdaki birkaç şey için üzülürdüm ama ev işi yapmak zorunda olmamak bunlardan biri olmazdı."

"Kesinlikle acı veriyorlar. Ancak günlük hayatın angarya işlerinden nefret ettiğim kadar, bunları yapmasaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum. Bir bakıma, hayatın tüm angarya işleri, yemek pişirmeniz gereken, çamaşır yıkaması gereken sevdiğiniz birileri olduğu anlamına geliyor. Lavaboda kaplar ya da yıkanması gereken küçük kirli gömlekler olmasaydı, bu Huxley'e sahip olmadığım anlamına gelirdi. Onlar sadece dolu dolu bir hayatın küçük hatırlatıcıları, anlıyor musun?" Devam etmeden önce duraksıyorum. "Ama hizmetçi hizmetini geri çevireceğimi söylemiyorum."

"Belki yarın kahvaltıdan sonra bir kase yıkarım ve bakış açımı değiştirip değiştirmeyeceğini görürüm," diye dalga geçiyor. "Hayatımı değiştiren bir deneyim olabilir. Kim bilir?"

"Rapor verin. Ellerinizi güzel ve yumuşak tutacak bir sabun aldığınızdan emin olun."

"Not edildi."

Sessizce oturuyoruz, yemeğimizi yiyoruz ve birbirimize gülümsüyoruz. Kendimi hiç garip ya da konuşmak zorunda hissetmiyorum, bu da beni şaşırtıyor. Sanki rutin bir öğleden sonraymış gibi oturmak ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmak son derece normal geliyor.

Kafamın içinde ne kadar rahat hissettiğimi düşünürken başımı kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. Arkasına yaslanmıştı.

sandalye sadece beni izliyor.

Kızardım. "Ne?"

"Sadece seni izliyordum."

"Belli ki," diye sinirli bir şekilde gülüyorum. "Neden?"

Omuzlarını omuz silkmek için yarım yamalak bir girişimle kaldırıyor. Yüzünün yan tarafında bir gülümseme kıvrılıyor. "Deli gibi güzelsin."

"I . . ." Çatalımı yere bırakıp ellerimi kucağıma koyuyorum. Yutkunmaya zorlayarak, ona tekrar bakmak için kendimi zorluyorum. "Teşekkür ederim."

"İltifatları iyi karşılamıyorsun."

"Her zaman beklenmediktirler. Hepsi bu."

Başını yana eğiyor, sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi. "Erkekler bunu sana her zaman söylemiyor mu? Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Bazen, evet, sanırım," diyorum, kelimeleri ararken. "Hiçbir zaman biriyle çıkmak için yolumdan sapmam. Yani birinin bunu ağzından kaçıracağı bir durumda değilim."

"Çıkmıyor musun? Hiç mi?"

Başımı sallayarak hüzünle gülümsüyorum. "Hayır. Ara sıra, sanırım. Ama çok az ve çok nadir. Kasıtlı olarak," diye son anda araya giriyorum, kötü malmışım gibi görünmek istemiyorum.

"Bir insanın hayatının belli dönemlerinde neden biriyle çıkmak istemediğini çok iyi anladığımı söylersem bana güvenin. Ben de şu anda o durumdayım." Sırıtışını gizlemeye çalışarak parmağını dudağına götürüyor. "Şu anda orada olmam gerekiyor," diye kendini düzeltiyor.

Kıkırdıyorum, kabımı kapatıp kenara koyuyorum. İştahım çoktan kesilmişti ve gergin olduğumda keman çalma eğilimim vardı. Küçük bir çocuk gibi lahana salatasıyla oynaşmak istemiyorum ve eğer onu yüzümden çekmezsem öyle olacağım.

"Eminim öyledir," diye kabul ediyorum.

"Bu seçimde ben de varım ve kulağa ne kadar aptalca gelse de imajımı korumak zorundayım."

"Senin hakkında pek bir şey bilmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Göz kırpıyorum. "Bir playboy olarak tasvir edildiğini bilecek kadar tanıyorum. Bu yüzden 'imajını kilitlemek' iyi bir fikir gibi görünüyor."

Gözlerini deviriyor ve belli ki bu onun için bir anlaşmazlık noktası. "Kiminle çıktığım işimi nasıl yaptığımı etkilemez."

"Tartışmanın her iki tarafını da görebiliyorum."

"Başka bir günün tartışması," diyor, belli ki bu konuya girmek istemiyor. "Benim sorum şu: neden biriyle çıkmıyorsunuz?"

Elleri çenesinin dayandığı bir çan kulesi oluşturuyor. Sol yanağındaki gamze biraz içeri çöküyor ve tenine dokunmak, kendi tenimin altındaki pürüzsüzlüğü hissetmek istiyorum.

"Alison?"

"Pek çok neden var," diyorum basitçe, bunun konuyu geçiştirmek için yeterli olmayacağını bilerek.

Bir yanım bilmesini istiyor ki belki bundan sonra olacaklar daha kolay olur. İster beni bir daha aramasın, isterse öğle ya da akşam yemeği için buluşalım, tüm bunlara karşı tereddütlerimi bilirse daha kolay olur.

"Size bir oğlum olduğunu söylemiştim. Babası tamamen ortalıkta yok ve ben gerçekten oğluma odaklandığımdan emin olmalıyım.

onu. Bunu benden hak ediyor ve ben onun sahip olduğu tek ebeveynim."

"Babasının nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Zorla yutkunuyorum. "O hapiste."

Barrett'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve tekrar yerine oturuyor. "Albuquerque'de yargıçtı," diye devam ettim. Bu konuyu kapatalım bari. "Bazı büyük skandallara karıştı ve sonunda barodan ihraç edildi, delilleri karartma, rüşvet, rüşvete azmettirme, fuhuşa azmettirme ve uyuşturucu bulundurma suçlarından hüküm giydi. Diğer şeylerin yanı sıra. Hızlı liste bu."

Barrett dişlerinin arasından ıslık çalarak, "İyi adam," diyor.

"Değil mi? Tüm bunlar ortaya çıktığında dehşet vericiydi. New Mexico'da uzun zamandır yaşanan en büyük skandaldı. Her şey ortaya çıktığında ayrılma sürecinde olmamıza rağmen eşi olduğum için kısa bir süre soruşturma bile geçirdim."

Bu anı midemi bulandırıyor ve gözlerindeki hayal kırıklığını ya da yargılamayı görmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Bunu başkalarının gözlerinde o kadar çok gördüm ki, onun gözlerinde görmek beni mahvederdi.

"Alison," diye nefes alıyor, ben başımı çevirip ona tekrar bakana kadar konuşmuyor. "Özür dilerim. Zor olmalı."

Çenem düşüyor, beynim onun benim olası suç ortaklığımı açıkça reddetmesini algılayamıyor. Elbette bununla bir ilgim yok ama o beni tanımıyor.

"Bana bunu sormayacak mısın?" İnanamayarak sordum. "Suçlu olup olmadığımı mı soracaksın? Soruşturmanın ne bulduğunu sormayacak mısınız?"

Başı hafifçe iki yana sallanıyor. "Ne bulduğunu zaten biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Ellerim masanın altında titriyor, gergin enerjim devreye giriyor. Saklayacak bir şeyim yok. Ama beni araştırdıysa ve söyledikleri her şeyi okuduysa, Hayden'ın fahişelerle bir otel odasından çıkarken çekilen fotoğraflarını gördüyse, hakkımdaki soruşturmayı gördüyse, ona bir daha asla bakamayacağım. Bu dayanılmaz derecede bir aşağılanma.

"Biliyorum çünkü seni tanıyorum," diyor alt dudağını çiğneyerek.

"Barrett, bu hiç mantıklı değil." Esinti artıyor, kumaşın kenarı parmaklarımın arasında dalgalanıyor. Havanın serinliğine rağmen yanaklarım yanıyor. Her ne kadar kaçınılmaz olduğunu düşünsem de bu tartışmayı yapmak istemiyordum.

"Bu çok mantıklı. Senin kim olduğunu biliyorum. Savcının ne karar verdiğini sormama gerek yok. Bir şey bulamadıklarını biliyorum."

"Yani beni araştırtmadınız mı? Sanırım buna inceleme diyorlar."

Başını sallar ve suyunu alır. "Hayır."

Şaşkınlıkla oturup uzun bir içki içmesini izliyorum. Tepemden beni izliyor, tepki vermemi bekliyor.

"Yemin ederim bunların hiçbiriyle ilgim yok," diye saçmalıyorum, masum olduğumu ve masum kalacağımı açıkça belirtmek istiyorum. "Hiçbir fikrim yoktu. Öyle olsaydı, onu çok daha önce terk ederdim. I-"

"Sus," diyor, sesinde kesintiyi hafifleten bir yumuşaklık var. "Sana az önce ne o l d u ğ u n u bildiğimi söyledim. Yapabilirim

Anlat. Bu bok benim hayatım. Bunu unutma."

Bunu beni rahatlatmak ve kamusal alanda işlerin nasıl yürüdüğünü anladığını fark etmemi sağlamak için söylüyor. Ama sözleri bunun tam tersini yapıyor.

Bu bok benim hayatım.

Kaçınmak istediğim, geride bıraktığım her şey güçlendirilmiş bir şekilde önümde duruyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar. "Ne

gibi?" Yutkunuyorum.

"Bilmiyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibisin."

"Sadece anılar, sanırım."

"Bu anılar yüzünden mi kimseyle çıkmıyorsun? Tekrar incinmekten mi korkuyorsun?"

"Hayır, özellikle değil. Kalp kırıklığı hayatın bir parçası. Bununla başa çıkabilirim." Çimenlere bakıyorum, belli bir şeyden çok ondan uzaklaşıyorum. "Sadece bu sefer çok seçici davranıyorum. Birisi buna yüzde yüz değmedikçe ve benimle aynı şeyi yapmadıkça, enerjimi kendim ve Hux için yapmam gerekenlerden almayacağım. Sadece anlamsız geliyor."

Başını sallıyor ve masadan uzaklaşmadan önce her şeyi bir şekilde içine alıyor. Şaşırmış bir halde yanıma gelip bana elini uzatmasını izliyorum.

Beni ayağa kaldırarak verandadan çimenliğe doğru birkaç adım attık. Çimenler ayakkabılarımın altında yumuşacık, sonbaharın kokusu havada dans ediyor.

"Yakında kış gelecek," diyor, her şeyden çok kendi kendine. "Son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın ne getireceğini asla tahmin edemeyeceğinizdir.

Tıpkı hava durumunu tahmin edemeyeceğiniz gibi."

Bununla nereye varmak istediğinden emin değilim, o yüzden cevap vermiyorum.

Parlak yeşil gözlerinin ucuyla bana bakıyor. "Hayatta yaptığınız hiçbir şey, hatta çözdüğünüzü sandığınız şeyler bile garanti değildir."

"Doğru."

"Ancak aynı zamanda, ödülleri toplamak için bazı riskler almanız gerekiyor."

"Ben pek risk alan biri değilim."

Yüzünü bana dönüyor, bir şey arıyor. Gömleğinin kol düğmelerini geriye doğru sardığında, ılık öğleden sonra güneşinin altında ısınan kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Ön kolları bronzlaşmış ve sıkılaşmış, gümüş saatiyle süslenmiş. Rahat ve sofistike bir karışım, yakındaki çocuk güçlü bir gizemle buluşuyor.

"Beni bir risk olarak mı görüyorsun Alison?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kesinlikle." "Neden?"

"Çünkü sen ... sensin," diye fısıldıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bizi ayıran adımı atıyor. Vücudu neredeyse benimkine değiyor, aramızdaki tek şey kâğıt inceliğinde bir marj.

Gözlerinin içine bakıyorum, sert çene hattını süsleyen kirli sakalını, burnundaki hafif açıyı görüyorum, bu da ona aldığından daha fazla seksapel katıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor. Hafif bir tereddütten sonra yüzü santim santim alçalıyor.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde hızlı bir nefes alıyorum. Temas içime işliyor, tepeden tırnağa ürperiyorum. Elleri

Sırtımın küçük kısmına düşüyor, nazikçe ama kararlı bir şekilde beni ona yaklaşmaya teşvik ediyor.

Titreyerek geri çekilince, onun nefes alışının da benimki kadar düzensiz olduğunu görüyorum. Birbirimizi yiyip bitirmek mi yoksa yollarımızı ayırmak mı gerektiğini bilemiyormuşuz gibi birbirimizi izliyoruz.

İlkini istiyorum ama ikincisini yapmam gerektiğini de biliyorum. Gözlerindeki bakış bana onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyor. Onun kampanyası için de pek iyi olamam. Kafamda seçenekleri, ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu evirip çevirirken telefonumun alarmı çalıyor.

Cihazı cebimden çıkarıp kapatırken Barrett şaşkınlıkla beni izliyor.

"Gitmem gerekiyor," diyorum, ses tonum pişmanlık ve rahatlamayla karışık. "Bu gece Luxor için çalışıyorum. Orada biraz erken olmam gerekiyor, bu yüzden alarmı çaldım."

Elini saçlarında gezdiriyor, ipeksi bukleleri karıştırıyor. Sonunda kararlı görünmeden önce çenesi açılıp kapanıyor. "Tamam."

Omuzlarında hafif bir çökme ile beni evin yan tarafına götürüyor.

Tempo hızlı ve sinirlerim de onunla birlikte geriliyor. Bunu nasıl sonlandıracağımdan emin değilim. Kafamda binlerce farklı seçenek dönüyor ama ne olduğunu anlamadan durup beni önüne çekiyor.

"Beni tekrar görmek istiyor musun?"

Basit bir soru ama cevaplamakta zorlanıyorum. "Barrett. . ."

"Bu hayır demek değil."

"Bu da evet demek değil," diye sırıtıyorum.

O da gülümsüyor ve bu gülümseme hafızama kazınıyor. "Seni yakında arayacağım. Belki ikimizin de boş olduğu bir gün bulabiliriz."

"Belki."

"Bu hoşuma giderdi."

"Sanırım bunu ben de isterdim," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor ve konuşmaya başlıyor ama sonra vazgeçiyor gibi görünüyor. Bunun yerine yanağımı tekrar öpüyor ve beni arabama kadar geçiriyor.

Barrett

Kişisel antrenörümle yaptığım antrenman yüzünden vücudum terledi. Spor salonuna gitmek yerine buraya geldi. Serbest ağırlıklarla çalıştık ve biraz basit kardiyo yaptık.

Telefonum çaldığında sırılsıklam tişörtümü çıkarıyorum. Gördüm ki

Daphne'ydi ama yine de cevap verdim. Hâlâ babasının onayına ihtiyacım var, bu yüzden onu istediğim gibi görmezden gelemem. Bu pek iyi olmaz.

"Hey," diyorum mutfak adasındaki bar taburesine oturarak.

"Hey, Barrett," diye melodramatik bir şekilde şarkı söylüyor. "Nasıl

Sen misin?"

"Güzel. Antrenmanı yeni bitirdim."

"Güzel. Bu akşam için bir planın var mı?"

Boş mutfağa bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece bitirmem gereken bazı işler var. Bugün biraz geride kaldım."

Alison'ın ailemin evinin verandasındaki anıları içimi ısıtıyor. Bu normalde itici bir şeydir.

Aileme ve eşyalarımıza yakın bir yerde bir kadının olması çok garip bir duygu, ama onunlayken normal geliyor. Organik.

"Barrett?"

Gerçekliğe geri dönüyorum. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

"Bu akşam babamla bir işim olduğunu söylüyordum ve senin de benimle gelebileceğini umuyordum. Nasıl olduğunu bilirsin, tüm o havasız adamlar sıkıcı şeyler hakkında konuşurlar. Boğazımı kesmemek için birlikte gidebileceğim birine ihtiyacım var."

"Raparasey Yemeği mi?"

"Evet, sanırım öyle. Seaton Block'ta benimle birkaç kez gittiğin yer. Ben sadece . . . Benimle tekrar gelmen için ateşli kıçına ihtiyacım var."

Kıkırdayarak ayağa kalkıyorum ve bir şişe su almak için buzdolabına yöneliyorum. "Üzgünüm, Daph, ama yapamam."

"Neden?" diye somurtuyor. Ses tonundaki hayal kırıklığını, hatta belki biraz öfkeyi duyabiliyorum.

"Sana yapacak işlerim olduğunu söyledim," diye belirttim.

"Evet, ama sen hep benimle geliyorsun. Ve kurabileceğin tüm bağlantıları düşün şekerim. Bu senin için iyi olur. Baban da orada olacak elbette ve henüz seni resmen desteklemediğini biliyorum..."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

diye bastırıyor. "Gerçekten aynı şey,

değil mi?"

"Hayır!" diye haykırır. "Öyle değil. Her zaman benimle geliyorsun. Her zaman birbirimizi kurtardık Barrett ve bu gece sana ihtiyacım var."

Son birkaç kelime o kadar ağır, o kadar ima dolu ki, omuzlarımın ağırlıkla düştüğünü hissediyorum.

"Bana ihtiyacın yok," diye alay ediyorum.

"İstiyorum."

Bana küçük bir kızı hatırlatıyor, istediğini elde etmek için surat asıyor. Acaba hep böyle sinir bozucu muydu ve eğer öyleyse, neden bu kadar kötü olduğunu yeni fark ediyorum?

Bu tür şeylerin genelde nasıl bittiğini hatırlıyorum; kıçı havada, büyük, sahte göğüsleri balon gibi zıplıyor. Bu da genellikle beni rahatsız etmez, ama bu gece, onu tekrar görmek için ilham almadığımı hissettiriyor.

"Bak, Daphne, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama gerçekten çok meşgulüm ve öngörülebilir gelecekte de öyle olmaya devam edeceğim."

Aramızdaki hava değişiyor. Bunu telefondan ve bizi ayıran kilometrelerden hissedebiliyorum.

"Bunun nedeni kampanya mı yoksa görüştüğünü duyduğum o kız mı?"

Beni hazırlıksız yakaladı. Cevap vermedim.

"Eğer tanıdığım kadar zeki bir adamsan," diyor sesi tatlılıkla damlayarak, "ekmeğinin nerede tereyağlı olduğunu anlayacaksın, Barrett. Ve orası da tam burası, şekerim."

"Ben senin 'şekerin' değilim."

Uzun, dramatik bir nefes veriyor. "Sen ve ben her zaman bir şey olduk. Kiminle görüşürsen görüş, kiminle çıkarsam çıkayım, sonunda hep senin yatağında oluyorum. Bunu sen de biliyorsun. Hayatımız boyunca aynı okullarda, aynı seçimlerde, aynı saçmalıklarda bulunduk. Şimdi beni istemiyormuş gibi davranma, özellikle de bana ihtiyacın olduğu şu anda."

Bunu söyleme şekli, sanki benden üstünmüş gibi. Bu beni çileden çıkarıyor ve kırmızı görüyorum.

"Kimseye ihtiyacım yok, Daphne," diye tükürdüm. "Eğer istediğin buysa arkadaş olabiliriz. Ama arkadaş olmayacağız.

Bundan daha fazlası ve bunun hiçbir zaman olmadığımızdan başka bir nedeni yok."

"Sıçıp batırıyorsun."

Gülme sırası bende. "Olabilir. Ama bu ilk kez olmayacak ve muhtemelen son da olmayacak."

Alison

En sevdiğim sözcükleri, Son'u yazıyorum ve ödevimi bitiriyorum. Son beş saatlik çalışmamı kaybetmeden önce kaydet tuşuna basıp bilgisayarımı ve gözlerimi kapatıyorum.

Saat sabahın ikisini geçiyor ve son birkaç gündür birkaç saatten fazla uyumadım. Gün boyunca Hillary's'de çalışmak, derslerimle ilgili bir dizi ödev ve araya karışan birkaç catering işi arasında çok yorgunum.

Odama gitmeden önce Huxley'i kontrol ediyorum ve dişlerimi bile fırçalamadan yorganın altına giriyorum.

Ödevim gazetecilikte etik üzerineydi ve tüm bunlar bana Barrett'ı ve onu hedef alan etik dışı uygulamaları düşündürdü. Barrett'in sesinin sıklıkla çarpıtılmasından ve bazen de haberi yazan gazetecinin eğilimine göre azaltılmasından nefret ediyorum. Sanırım bu tüm politikacılar ve ünlüler için geçerli ama Barrett'ı tanıyorum. Ya da tanıdığımı sanıyorum.

Bu hafta beni görmek istedi, belki ben de onu görmek istedim ama olmadı. Ve bunun için biraz memnunum. Geçtiğimiz hafta boyunca, herhangi bir baskı olmadan birbirimizi tanıma fırsatı bulduk. Birlikte

birkaç telefon görüşmesi ve bir gemi dolusu mesaj, ve ben onlara göz gezdirip gülümsüyorum.

Uyanık olduğumu ve onu düşündüğümü hissetmiş gibi, telefonum elimde çalıyor.

Barrett: Yuvarlanıp seni görebilseydim sanırım daha iyi uyurdum.

Ben: Horluyorum.

Barrett: Ağzını nasıl işgal edeceğimi bulabilirim.

Ben: Bir beyefendi olduğun için sana verdiğim tüm övgüler buraya kadarmış.

Barrett: Kaplama gece geç saatlerde çıkıyor.

;) Ben: Neden ayaktasın?

Barrett: Seni düşünüyormuşum ya da aklımdan sen geçiyormuşsun gibi bir cümle kurmak isterdim ama gerçekten çalışıyorum.

Onu yatağında uzanmış hayal ederken gülüyorum. Kafamda çırılçıplak, muhteşem vücudu tam teşhir halinde. Saçları duştan ıslanmış, karın kasları mükemmel bir şekilde kesilmiş.

Barrett'ın bir sonraki mesajı alınırken ping sesi çıkarıyor.

Barrett: Günün nasıldı? Huxley nasıl?

Cevabımı yazarken kalbim çok dolu.

Ben: İyiydi. Hux iyidir. Bugün fazla konuşamadığım için üzgünüm. Hillary'nin Evi, sınıf ödevim ve Hux'un ödevi derken bugün berbat geçti.

Seni ve Hux'u ilk sıraya koyduğum için asla özür dileme Alison. Olması gereken bu.

Cevap vermek için kendimi toparlayamadan önce birkaç saniye boyunca kelimelere bakıyorum. O kadar tatlı, Huxley'e karşı o kadar düşünceli ki, ona cevap vermek için doğru anahtarları bulmaya çalışırken gözlerim yaşarıyor.

Ben: Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Ben: Eğer durum buysa, ikinci sırada sağlam bir şekilde kalmanı sağlayacağım ;)

Barrett: Seni özledim.

Ben: Ben de seni

özledim.

Yarın akşam seni görmeyi çok isterim. Sence bu mümkün mü?

Yanaklarım çatladı ve pes ettim. Belki çekici olduğu için ya da Huxley hakkında çok tatlı konuştuğu için ya da saat çok geç olduğu ve savunmam düştüğü için, ama ilk kez tereddüt etmeden cevap veriyorum.

Ben: Bunu isterim.

Bu çok kolay oldu. Troy'u sekiz gibi seni alması için gönderirim. Tamam mı?

Ben: Tamam. :)

Öndeyken bırakacağım. İyi geceler, Alison.

İyi geceler Barrett.

Alison

Çiftliğin önüne geldiğimizde güneş batıyordu. Akşam ışıkları birkaç bulutun arkasından yayılıyor ve en nefes kesici gün batımında pembeler ve turunculardan oluşan ışınlar yaratıyor.

Durduk ve Troy kontağı kapattı. Ben daha emniyet kemerimi çıkaramadan Rover'ın etrafında dönüyor ve kapıyı açıyor.

"Bay Landry onunla evin arkasında buluşmanızı istedi. Beni takip edin," diyor ve yolu gösteriyor.

Güneş ışıklarıyla aydınlatılmış patika ağaçların arasından kayıyor, havayı yaprak dökmeyen yeşil kokular dolduruyor. Troy yoldan çekiliyor ve ben de olduğum yerde duruyorum.

Ağaçların arkasına gizlenmiş, evden görünmeyen bir açık hava yapısı var. Beton bir döşeme üzerinde dört yığma sütun var. Her bir sütuna klasik bir resimdeki gibi beyaz kumaş bağlanmış ve çözüldükleri takdirde

İç mekana başka bir mahremiyet katmanı. Arka duvar, içine yerleştirilmiş büyük bir şeffaf şömine ile sağlamdır.

Bir adım daha yaklaştığımda, odanın ortasına doğru uzanan on kişilik büyük bir ahşap masa görüyorum. Kraliyet mavisi örtülere ve altın desenli parlak beyaz yastıklara sahip büyük boy açık hava kanepe ve sandalyeleri küçük, rahat alanlar yaratıyor.

Yapının üstünü kapatan kubbe, hem güneşin son ışınlarını hem de masanın üzerinde asılı duran büyük boy kristal avizenin ışığını yansıtıyor.

İnanılmaz bir şey.

Troy, "Bir şeye ihtiyacın olursa ben evde olacağım," diyor. Cevap vermek için dönmeye başladığımda izlerimde durdum. Köşeden dönerken bütün gece gördüğüm en muhteşem şey karşımdaydı.

Barrett bana doğru yürürken gülümsüyor. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve kenarları deri görünümlü siyah bir tişört var.

Sanki bir şöminenin köşesinden değil de bir derginin sayfalarından fırlamış gibi görünüyor. Seksi ve sinirli, güzel ve klasik. O her şey.

"Harikasın," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

O yaklaşırken nabzım hızlanıyor, parfümü havayı dolduruyor. Bana ulaşıp yanağımdan nazikçe öptüğünde sırıtışı genişliyor. Bu basit temas vücudumu isyan ettiriyor, kalçalarım aralarında hızla büyüyen ağrıyı dindirmek için birbirine kenetleniyor.

Yanıma sokuluyor ve kumaşı geride tutan bağları çözüyor. Birkaç saniye içinde, yapının ön kısmı

Tüllü, dökümlü kumaşla örtülü ve sadece ortamın romantik havasına katkıda bulunuyor.

Yüzünü bana döndüğünde dudaklarında hınzır bir sırıtış beliriyor. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor elimi tutarken. Beni sandalyeme götürmeden önce elimi uzunca bir süre tutuyor ve temasın sıcaklığının birbirine karışmasına izin veriyor.

Büyük, cam vazolar içinde sütun mumlar ve beyaz kumla zarif bir şekilde hazırlanmış masaya ulaşıyoruz. Ortadaki kaplardan taze çiçekler ve ikimizin de bir gecede tüketebileceğinden çok daha fazla yiyecek fışkırıyor.

"Bu çok güzel," diye nefes alıyorum. Bir uçta kristal şarap kadehleri ve yerel bir mağazadan çıkmadığı belli olan porselenlerle resmi olarak kurulmuş iki yer var. Ucuzluk raflarından indirdiğim elbiseme bakıyorum ve bir nefes veriyorum.

Hayatımın bir döneminde, bu senaryo tam da bana göreydi. Hayden'den ayrıldığımda arabama sığmayacak kadar pahalı kıyafetlerle dolu bir dolabım vardı. Rutin kuaför ziyaretlerim, yeni manikürlerim ve pahalı makyaj malzemelerim vardı.

Öncesi ve sonrasını karşılaştırırken utanmamaya çalışıyorum çünkü şu anda bulunduğum yer burası ve ben buyum. Ve önemli olan her yönden daha iyiyim.

Bir sandalye çekerek oturmamı işaret etti. "Umarım biftek ve Petrus Pomeral işinizi görür."

"Dürüst olacağım," diyorum kendimi sandalyeye bırakırken. "Bifteği severim ama diğer şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kahkahası havayı dolduruyor, mum ışığını dalgalandıran hafif esintide süzülüyor. "Bu bir Fransız şarabı. Benim favorim. Sen

Şarap seviyorsun, değil mi?"

"Şarap sever miyim?" Alay ediyorum. "Ne tür bir soru bu?"

"Birinin bir başkasına istediği zaman sorduğu bir soru onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için."

Karşıma oturduğunda sırıtıyorum. Onu hareket ederken, kasları bükülürken ve iterken izlemeyi seviyorum.

Önündeki gümüş kapağı kaldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Kapağın altında büyük bir biftek duruyor, tabağından hâlâ ısı yükseliyor. Tüm bunları bir araya getirmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama sanırım Landry olunca kolay oluyor.

"Günün daha iyi geçti mi?" Yüzüne düşen gölgeyi izleyerek soruyorum.

"Pek sayılmaz. Bir süre daha düzelmeyecek." Bana bakıyor. "En azından iş açısından."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve bunun geri döndüğünü görmek beni mutlu ediyor.

"Seninki nasıldı?" diye soruyor.

"İşe gitmeden önce biraz ders çalıştım. Eve döndüğümde bitirmem gerekecek. Ama onun dışında iyiydi."

"Ödevini buraya getirebilirdin," diye öneriyor. "Çalışmana yardım edebilirdim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Elbette. Bu seni uyutur."

"Köpek parkıyla ilgili toplantılarda uyanık kalabiliyorsam Seni okurken uyanık kalabileceğimden oldukça eminim. Hatta muhtemelen hoşuma bile gider."

Yüzüm kızarıyor, şarabımdan bir yudum alıyorum. Zengin ve lezzetli. "Oğlun bugün seninle balık tutarken iyi bir gün geçirdi mi?

Baba? Yine gittiler, değil mi?"

"Evet," diye gülüyorum, buraya gelirken yaptığı aramayı hatırlayarak. "Çok eğlendiler."

"Babası onunla hiç böyle bir şey yaptı mı?"

Başka tarafa bakıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Hayden her zaman meşguldü." "Bunu sormamalıydım. Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Sadece bunu gerekenden fazla düşünmüyorum. Her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınıyorum, gerçekten."

"Bunu anlayabiliyorum," diye yumuşakça gülümsüyor. "Hux harika bir çocuğa benziyor. Lincoln onu severdi."

Gülerek bardağımı masaya geri koyuyorum. "Çünkü sunumunuz hakkında size seslendi."

Barrett kıkırdıyor.

"Hux da Lincoln'ü sevdi. Bir rock yıldızıyla tanıştığını düşünüyor."

"Evet, çünkü muhtemelen aynı şeylerle ilgileniyorlar. Beyzbol ve kızlar."

"Oğlum kızlardan hoşlanmıyor!" Haykırıyorum.

Barrett, "Biraz zaman ver," diye kıkırdıyor. "Gecenin her saati telefonunuzu arıyor olacaklar."

"Bunun için hazır değilim," diyorum, biraz panik hissederek. "Silahım bile yok."

Barrett bir kahkaha krizine girer. "Troy'u ödünç almana izin vereceğim. Hux'un yeni güvenlik elemanı olabilir."

Az önce söyledikleri hakkında hiçbir şey düşünmüyor gibi görünüyor, ama ben düşünüyorum. Bifteğini dilimlemesini izliyorum, ama aramızda bir şey olursa, Hux'un gerçekten bir güvenlik görevlisine ihtiyaç duyabileceği fikrinden kurtulamıyorum. Bu düşünce beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Sorun nedir?" Barrett çatalını yere bırakarak soruyor.

"Yemek yediğimizi biliyorum ve sohbet genellikle ama az önce söylediklerin beni düşündürdü."

"Az önce ne dedim?" Yüzünü buruşturuyor, neyi kastettiğimi anlamaya çalışıyor. "Troy hakkında mı?"

Sandalyemde arkama yaslanıp aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Konuşmaya ve birbirimizi görmeye devam ediyoruz. Ve bunun yakın zamanda duracağını düşünmüyorum."

"Tanrım, umarım değildir."

Yanaklarım kızarıyor, bayılmamaya ve odaklanmaya çalışıyorum. "Ama sonra ne olacak Barrett? Bu Huxley için ne anlama geliyor?"

Sorumu düşünüyor. Cevap vermeden önce şarabından bir yudum alıyor. "Sen onun annesisin. Bu senin kararın."

"Yani, bunun bir yere varmayacağını biliyorum," diyorum aceleyle. "Senin için berbat bir zamanlama olduğunu biliyorum ve zaten bir yere varmasını istediğimden bile emin değilim-"

"İstiyorum."

Zorla yutkunuyorum. Açık sözlülüğü, sözümü kesmesi beni ürkütüyor. Yüzünde bir an için "Lanet olsun, bunu söylemek istememiştim" ifadesini arıyorum ama göremiyorum. Öyle bir şey yok.

"Öyle mi?"

"Haklı olsan da, biriyle ilişkiye başlamak için yanlış bir zaman. Sadece o da değil, ben aslında senin kaçtığın adamım ve bunun bazı şeyler üzerinde ekstra baskı yarattığını biliyorum. Bunun bir yere varmasını istiyorum. Olup olamayacağını görmek istiyorum. Belki de gitmez," diye ekliyor küçük bir gülümsemeyle, "ama hep merak etmek istemiyorum."

Gözlerim kapanıyor. Dünyadaki her kadının ondan duymak isteyeceği şeyleri söylüyor, ama ben bunlara karşılık verebilir miyim bilmiyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Medyada yer almak ya da Huxley'nin özgürlüğünü kaybetmesini istemiyorum. Sorularla taciz edilmek istemiyorum ve ..." Ona elimden geldiğince ciddiyetle bakıyorum. "Kamuoyu önünde utandırılmak istemiyorum."

"Seni asla utandırmam."

"Biliyorum. Ben de buna inanıyorum. Ama bazen, bilirsiniz. Ya seçilirseniz? Sonra Atlanta'ya taşınırsın ve birdenbire medya her yerde sorular sorar, kameraları ait olmadıkları yerlere yerleştirir? Bunu düşündükçe deja vu yaşıyorum."

"Neden?" diye homurdanıyor. "Yargıç olarak işe girdiği için kendini kral sanan bir embesille evlendiğin için mi?"

"Evet, aslında. Çünkü ya merdivenden yukarı çıkıp beni geride bırakırsan?"

Bu düşünce içimi bir panik dalgasının kaplamasına neden oluyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Yapabileceğim şey yalnız kalma fikri değil. Gereksiz olma hissi.

Kucağındaki keten peçeteyi masanın üzerine atıyor. Gözleri ateş saçıyor. "Bunu neden yapayım ki?" "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Hayır, ne gördüğünü biliyorsun. Ama beni görmediniz. Sana nasıl hissettiğimi, nasıl davrandığımı göstermem için bana bir şans vermedin. Seçimi kazansam da kazanmasam da senin hakkında hissettiklerim değişmeyecek. İşi alırsam tam olarak ne olacağını bilmiyorum. Bunu o zaman birlikte çözmemiz gerekecek." Sırıtıyor. "Şu 'Bulduğun gibi konuş' olayına ne oldu?"

Kendimi kaptırmamı çok kolaylaştırıyor. Güzel gözlerinden ve seksi gülümsemesinden, beni cezbeden tüm cazibelerden uzaklara bakıyorum.

"Peki ya Huxley?" Anlaşmayı bozacak biri varsa o da odur diye düşünerek sordum.

"Peki ya o? Beyzbol halkla ilişkiler işimi ona yaptıracağım."

Kıkırdayarak ona bakıyorum. Mum ışığında yüz hatları yumuşamış, gülümsemesi o kadar gerçek ki kendimden geçiyorum.

O beni istiyor. Ve Hux.

"Korunduğundan nasıl emin olabilirim?"

"Nasıl korunmasını? Fiziksel olarak mı?"

"Evet. Her şekilde. Seni sevmesini ve sonra da çekip gitmeni istemiyorum."

Bu kez gözlerini benden kaçırıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Eğer işleri ağırdan alırsak, medyadan uzak tutarsak, ben
bunun çok fazla sonucu olacağını sanmıyorum. Ve ağırdan almak, her şeyi yapmadan önce işe yarayıp yaramayacağını görmemiz için bize bir şans verir. İkinizi de incitmek istemiyorum Alison."

Bana doğru eğiliyor ve göğüslerimin arasında duran altın tavus kuşu tüyü kolyeyi alıyor. Elinin tersi bana gereğinden uzun bir süre dayanıyor ve altında kalbimin gümbürtüsünü hissedebildiğini biliyorum. Temas nefes almamı durduruyor ve ben sadece elinin amblemin üzerinde dönmesini izliyorum.

"Bu çok güzel." Onu bulduğu yere yerleştiriyor, elbisemin içine hafifçe bastırıyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve sandalyesinde geriye doğru çöküyor.

Aramızdaki hava yoğun, serin bir akşamda sıcak bir battaniye gibi. Bana baktığını hissediyorum ve gözlerim onunkileri bulduğunda yanaklarım kızarıyor.

"Hayattan ne istiyorsun Alison?"

Uzun bir süre bunu düşündüm. "Huxley ve benim için iyi bir hayat kurmak istiyorum, gurur duyabileceğim bir hayat. Elimden alınamayacak bir hayat."

"Daha derine in."

"Ne?"

"Kendinizi elli yıl sonra hayal edin" diye talimat veriyor. "Torunlarınıza hangi hikayeleri anlatmak istersiniz?"

"Şey," diye başlıyorum aklımı karıştırmaya çalışarak, "onlara güldüğüm, ağladığım tüm zamanları anlatmak istiyorum çünkü çok mutluydum. Umarım onlara bol gülümsemeli fotoğraflar gösterebilirim ve aptalca küçük piknikleri ve tonlarca özel anı hatırlayabilirim."

"Yani mutlu olmak

istiyorsun?" "Evet. Mutlu

olmak istiyorum."

"Mutlu olmak sana nasıl görünüyor?"

Sen. Bana baktığında hissettiğim gibi hissetmek. Gülümsediğini gördüğümde küçük bir sersemlik yumağına sahip olmak, daha önce bir erkekle hissetmediğim bu rahatlık seviyesi.

Ama bunu söylemiyorum. Onun yerine seçeneklerimi değerlendiriyorum. "Sundurma salıncağında sonbahar öğleden sonralarına, havuz başında bir bardak limonatayla geçen yaz öğleden sonralarına benziyor. Mutlu olmak, beni benim onu sevdiğim gibi seven bir adamla bir yığın battaniyenin altında gece geç saatlere kadar konuşmaya benziyor."

Barrett'ın dudakları seğiriyor ama gülümsemiyor. Sadece sözcükleri, imgeleri içine çekiyor ve öne doğru eğiliyor. "Kelimelerle aran iyi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kafamdaki fikirleri aldın ve onları benim yapabileceğimden çok daha güzel bir şekilde ifade ettin."

Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "O şeyleri benimle birlikte bulmaya çalışır mısın?

Sadece bak bakalım

yapabilirim."

"Yavaşça mı?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bunu istiyorum, bunu istediğimi biliyorum. Kahretsin, bunu o kadar çok istiyorum ki beni boğuyor. Bu bir risk, karanlıkta bir atış, şeytani derecede yakışıklı bir politikacının defnelerine asılı bir umut. Ama onun gözlerine baktığımda, daha önce kimsenin gözlerinde görmediğim bir şey görüyorum. Ve bunu uzun süre görmek istiyorum.

"Hızlı, yavaş, yana doğru, ne gerekiyorsa. Ama ben burada ölüyorum," diye mırıldanıyor, sesinde de bir titreme var.

Cevap verdiğim anda kalbim ve vajinam birbirine bağlanıyor.

Bunu biliyorum. Ama ciltlemeyi hazırlıyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum, kan basıncım yükseliyor. "Hadi deneyelim."

Barrett

Masadan uzaklaşıp arkasından yürüyorum. Yüzü öne dönük ama başını eğerek boynunu ortaya çıkarıyor. Saçlarını yana doğru tarıyorum ve ellerimi sıkıca omuzlarına koyuyorum. Elbisesinin askılarının ince şeridi aramızdaki tek engel. Tenimiz birbirine değdiğinde tüyleri diken diken oluyor. Dokunuşumun altında titriyor ve bunu sikimde hissedebiliyorum. Hemen sertleşiyorum, uzunluğum kotuma karşı şişiyor.

Bunu doğru oynamalıyım. O hayatımda yarın görüp görmeyeceğimi umursamayacağım başka bir kadın değil. O benim hayatımdaki kadın.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum, onun tepkisini izliyorum.

Başını çeviriyor ve gözlerinde normalde çok sevdiğim ama şu anda daha da parlak olan bir parıltıyla bana bakıyor. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana küçük bir sırıtış atıyor.

Parmak uçlarımın omzunun çıkıntısı boyunca derisini okşamasına izin verdim. "Seni istiyorum. Her şeyini, Alison. Her şeyini istiyorum."

Mekana bakıyor ve onun için özenle oluşturduğum ambiyansı içine çekiyor. Kendisini özel hissetmesini, onu etkilemek için zaman ayırdığımı hissetmesini istedim. Bir kadını etkilemek istemek garip bir duyguydu. Bunu daha önce yaptığımı hiç hatırlamıyorum.

"Ben de seni istiyorum," diyor sonunda, muhteşem dudaklarına baştan çıkarıcı bir gülümseme yerleşiyor. Gözlerimle tekrar buluşmadan önce sikime bakıyor. "Hepinizi."

Ellerimi omuzlarının önünden aşağıya doğru yuvarlıyorum ve elbisesinin ön kısmına daldırıyorum. Üstündeki pürüzsüz kumaş ve altındaki ipeksi ten tam bir cennet.

"Ah," diye inliyor, başını sağ koluma yaslıyor. Göğüsleri ellerimden taşıyor, şehveti beni tamamen çılgına çeviriyor.

Kulağının arkasından boynuna doğru tembel öpücükler bırakıyorum. O kadar narin ki, bu anın bu güçlü ama kırılgan kıza neler yapabileceğine dair düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Bir şeyler ters giderse sonuçlarının ne olabileceğini.

Nefes alışları, parmaklarımın altındaki hissinden başka her türlü düşünceyi yok ediyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sesi vücudumda dolaşan kadar ihtiyaçla dolu.

Dudaklarımı boynuna, kulağının hemen altına bastırıyorum. "Tam olarak sana yapacağımı düşündüğün şeyi. Benim olmayı kabul ettiğinde zihninde canlandırdığın şey."

Meme uçlarından birini parmaklarımın arasında yuvarladığımda Alison dokunuşumun altında titriyor. Başını çevirip bana bakıyor.

ve ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Ağzımın içinde inliyor ve bu ses içimde yankılanıyor. Vücudumun her santimetresinde hissediyorum ve onun içinde olmak için duyduğum çılgınca ihtiyacı artırıyor.

Dillerimiz birlikte dans ediyor, kendimizi inkâr ettiğimiz onca zamandan faydalanan çılgınca bir hareket. Sarhoş edici, dilinde taze şarap tadı var. Ellerimi yüzüne götürüyorum, her iki yanağını kavrıyorum, öpücüğü derinleştirirken parmaklarım tenine bastırıyor.

Ayağa kalkıyor, sandalye arkamızdan yere çarpıyor. Bana doğru eğilmek için kalçasıyla masaya vurduğunda masanın üzerindeki eşyalar sallanıyor, bazıları devriliyor. Elleri boynumdan yukarı, sırtımdan aşağı kayıyor, dokunabildiği kadar çok yerime dokunuyor.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duygu. Her şey daha önce hiç hissetmediğim bir seviyede yoğunlaştı.

Kıçını ellerimle kavrıyorum, sıkıyorum ve kalçalarını fırlatıp dilini benimkine değdirdiğinde neredeyse parçalanıyorum. Onu hızla kaldırıyorum, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Onu tabağından birkaç adım ötedeki masaya oturturken öpücüğü hiç kesmiyor.

Öpüşmeyi askıya aldığımda Alison'ın dudakları benimkileri çekiyor. Parmak uçlarımı kollarında gezdirirken nefes alış verişi benimkiyle eşleşiyor. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bir sonraki hamlemi yapmamı bekliyor.

Gerçekten sadece onun içine dalmak ve vücudunun benimkine sarıldığını hissetmek istiyorum. Bundan zevk almak, bunu yaşamaya değer bir anı haline getirmek istiyorum.

O kadar güzel ki.

Parmak uçlarım elbisesinin askılarına ulaşıyor ve parmak uçlarımla askıları kaldırıyorum. Kollarından aşağı kaydırıyorum.

elbisesinin üst kısmı belinde toplanana kadar. Kırmızı dantelli bir sütyenden başka bir şey giymeden bana bakıyor. Dantelin arasından göğüs uçlarını seçebiliyorum ve bu beni çileden çıkarıyor.

"Bir şey mi bekliyorsun?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Aramızdaki yarım adımlık mesafeyi kapatırken boğazımdan kısık bir kıkırdama kaçıyor. Ben öne çıkarken dudağını ısırıyor. Büyük göğüslerini sütyeninden çıkararak, üstte oturmalarına izin veriyorum, meme uçları sert tepeler halinde bana doğru bakıyor.

Çok mükemmel.

Bir tanesini ağzıma alıyorum, meme ucunu dilimle yuvarlıyorum. Zevkle inliyor, saçlarımı tutuyor ve yüzümü ona daha sert bastırıyor. Kıstırıp emiyorum, pürüzsüz teninin ağzımı doldurduğunu hissediyorum. Diğer elim diğerine gidiyor, avuçluyor, dolgunluğunun ağırlığını hissediyorum.

"Barrett," diye inliyor, bacaklarını iki yana açarak. Başını arkaya doğru eğmiş, saçları arkasından dağılıyor. Bu en saf, en erotik gösteriydi.

"Arkana yaslan," diye emrediyorum, önünde durarak. Kaşlarını kaldırıyor ve ben kurnazca başımı sallıyorum. "Geri, Alison."

Kendini masanın üzerine bırakırken, hızlı nefes alışları gecenin içinde yankılanıyor. Her hareketinde göğüsleri zıplıyor ve sikim acı verecek kadar sert zonkluyor.

Bacaklarından birini kaldırıyorum, elbisesi kalçalarına doğru yuvarlanıyor. Kukusu ıslaklıkla parıldıyor, tamamen açıkta.

Ayak bileğinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum, temas edince sarsılıyor. Elimi ayağının etrafına daha sıkı sarıyorum, bir öpücük daha konduruyorum ama o kıpırdamıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. Ayak bileğinden bacağındaki kıvrıma kadar hafif bir iz yalıyorum, derin bir nefes almak için duruyorum

Koku. Vanilya, baş döndürücü bir misk kokusuyla karışıyor. Yutkunmaya zorluyorum ama boğazım sıkılıyor. Tüm vücudumun, her bir parçamın rahatlamaya ihtiyacı var.

Kalçasını yalayarak ilerliyorum, bacağı dokunuşumun altında titriyor. Tepeye ulaştığımda dilimi düzleştiriyorum, uyluklarının tepesine doğru yolculuğumu yavaşlatıyorum. Ellerimi beline götürerek, elbisesini göğsünün hemen altında toplanacak şekilde geri çekiyorum. Onu tamamen çıkarabilir ve bunu düşünebilirdim, ama beklemek istemiyorum.

Yapamam.

Dilim bacağının üstünden ıslak ve beni bekleyen amına doğru kayıyor. Tereddüt etmiyorum, kekelemiyorum, dilim onun derinliklerine batıyor.

Haykırıyor, kolları başının iki yanındaki masaya uzanıyor. Meyve tepsisi devrildi. Üzümler, meyveler ve portakallar yanımdan geçip yere yuvarlanıyor.

Klitorisini ağzıma alıyorum, şişmiş tomurcuğu hafifçe ısırıyorum. Kalçalarını kavislendiriyor ve dilimi tekrar açıklığına doğru kaydırıp yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum.

Vücudu isyan ediyor, her tarafıma yayılıyor ve ben de onu kucaklıyorum. Ellerimin altında titriyor, amı dilimi kavrıyor.

Beline yakın bir yerde elimde bir üzüm salkımı duruyor ve ben de onları tutuyorum. Bir an için geri çekiliyorum, meyvelerden birkaçını sapından ayırıyorum, sonra üzümlerden birini klitorisinin etrafında yuvarlıyorum. Titriyor, uzaklaşmaya çalışıyor. Bir elimi göbeğine koyup kıpırdamaması için onu uyarıyorum. Başını kaldırıyor ve göğüslerinin yuvarlak tepelerinin üzerinden bana bakıyor. Gülümsemeye çalışıyor ama o gülümseyemeden ben bir üzümü içine sokuyorum.

"Ah!" Başı tekrar masaya düşüyor. Bir tane daha, sonra üçüncü bir üzümü içine itiyorum. O çok ıslak, çok

kolayca içeri girmeye hazırlar. "Barrett!"

Bacaklarını daha da açarak bir parmağımı içeri kaydırıyorum. Üzümler teninin sıcaklığına karşı serin. Parmağımla onları hareket ettiriyorum, içeride itişip kakıştıklarını hissediyorum.

"Aman Tanrım!"

Başka bir parmağımla klitorisini çalıştırarak, parmağımı içine girene kadar aşağı kaydırıyorum. Yüksek sesle inliyor, sırtını tekrar kamburlaştırıyor. Sikim kotuma karşı mücadele ediyor, patlamaya hazır.

Parmaklarımın onun içinde çalışmasını izliyorum, onları içeri ve dışarı kaydırıyorum, bir üzümün patladığını hissediyorum. Suyu içinden çıkıp bileğimden aşağı yuvarlanıyor.

Bu sefer daha sert bastırıyorum, ikinci üzümü de patlayana kadar yana doğru itiyorum. Alison mırıldanıyor, çırpınıyor, elleriyle ellerimi tutmaya çalışıyor. Ona bunu yapanın ben olduğumu bilmek, onu böyle bir çılgınlığa sürükleyenin ben olduğumu bilmek, o baştan çıkarıcı sesle sikim için yalvarmasının ben olduğumu bilmek neredeyse dayanılmaz.

Son üzümü de patlattıktan sonra parmaklarımı ondan gelen yüksek sesli bir nefesle çekiyorum. Başımı amına doğru indiriyorum ve dilimin düz kısmıyla yalıyorum. Bu temas onu inletiyor, nefes nefese bırakıyor, elleriyle yüzümü ona bastırıyor. Onunla buluşmak için yüzümü yukarı çekmesine izin vermeden önce açıklığından damlayan suyu emiyorum.

Beni var gücüyle öpmeden önce bir saniye boyunca bakışlarımı tutarken yarı oturuyor. Dili ağzımın içine dalıyor ve beni şaşırtıyor. Geri çekildiğinde zar zor nefes alıyordu.

"Seni istiyorum." Sesi düzensiz, arzuyla damlıyor. "Sikini şimdi istiyorum, Barrett."

Ben düğmeyi çözerken ve aynı anda cebimden bir prezervatif çıkarırken elleri fermuarımı karıştırıyor. Pantolonum ayaklarımın etrafında yere indiğinde bacaklarını açıyor ve kıçını masanın kenarına doğru uzatıyor. Bir adım öne çıkıp prezervatifi boyumdan aşağı yuvarlıyorum. Elleri belimin etrafında kayıyor, tırnakları kıçımı kazıyor.

"Şimdi," diye fısıldıyor ve ben de kolayca içine kayıyorum.

"Siktir!" Ağlıyorum, kaygan ıslaklık içime kadar girmeme izin veriyor. Etrafımda kenetleniyor, vücudu uzunluğumun etrafına sıkıca oturuyor.

Gözlerim kapalı, yavaşça dışarı ve içeri kayarken hissettiğim duygunun tadını çıkarıyorum, hareket ederken sıcaklığının her santimini hissediyorum. Beni tekrar öpüyor, bu sefer şefkatle, dolgun dudakları benimkileri ayırıyor. Geri çekilmeden önce alt dudağımı ısırıyor ve beni sisten çıkarıyor.

Hızımı arttırarak ellerimi onun altına sokuyorum. Yanaklarını sıkıyorum ve bir ritim buluyorum. Tenlerimizin birbirine çarpması, sikimi ve kasıklarımı kaplayan ıslaklık, bana karşı zıplayan göğüsleri hayal ettiğimden bile daha fazlası. Yine de daha fazlasına ihtiyacım var, vücudunun her yerine damgamı vurmak istiyorum.

Bacaklarını kollarıma doluyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, böylece kendimi amının derinliklerine gömebiliyorum. Vücudu benimkinin etrafında kasılıyor, orgazmı yeniden artıyor. Ben kendiminkini bulmadan o tekrar boşalacak.

Sikim klitorisinin üzerinde kayıyor. Hepsi bu kadar.
Etrafımda tekrar daralıyor ve kendimi bırakıyorum.

İçine girebildiğim kadar giriyorum, vücudum akla gelebilecek her şekilde patlarken yüzünü izliyorum. Bacaklarım titriyor. Kalçalarını tutarken ellerim titriyor. Başım sanki

Tüm gecenin, son birkaç gecenin doruk noktası bir noktaya geldiğinde bedenimi havaya uçuracak.

Sırtını masaya yaslıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye nefes veriyor. Bedenini benimkinden ayırıyor ve saçlarını bir yana savuruyor. Bana sadece dudaklarını tekrar dudaklarımla süpürmek istememe neden olan yumuşak bir gülümseme veriyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Sanırım temizlenmem gerekiyor," diye fısıldıyor uzaklaşırken.

"Şöminenin arkasında bir tuvalet var." Masadan kalkmasına yardım ediyorum, bunun yerine onu kendime çekme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yanakları birkaç dakika önceki sevişmeden dolayı hâlâ alev alev yanıyor.

Sadece gidişini izleyebiliyorum. Az önce ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen birden fazla şekilde boku yediğime eminim.

Alison

"ÜZÜMLERİN ÇIKTIĞINI SÖYLE BANA!" Lola telefonda kıkırdıyor. "Tabii ki çıktı," diye gülüyorum, "ama nasıl çıktığını söylemeyeceğim.

ya da nerede."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi hikâye. Tüylerim diken diken oldu. Gerçekten ürperdim, Ali."

"Ben de. Anlamıyorsun bile."

"Şimdi Isaac'i arayıp bunu tekrar oynatmaya çalışmam gerekecek, ancak bu asla yeterli olmayacak. Oh. Aman Tanrım. Tanrım."

Gülüyorum, yatağıma geri düşüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve mutlu olma hissinin tadını çıkarıyorum. Seksi hissetmenin. Vücudum sarsılmış gibi hissediyorum.

"Ben sadece . . . Beni nutkum tutuldu! Burada kirli kuşun ben olduğumu sanıyordum!"

"O her şeyim." Bacağımı öperken gözlerindeki bakışı, neredeyse elle tutulur şehveti hatırlıyorum. Bacaklarımı birleştirerek ürperiyorum. Dokunuşunu, parmak uçlarının tenimde hafifçe gezinişini hâlâ hissedebiliyorum. Dilinin

içime daldı. Sikinin içime derinlemesine girerken verdiği his.

"Ali mi? Dünya'dan Ali'ye," diyor Lola ve beni hafızamdan çekip çıkarıyor. "Kendi kendime mi konuşuyorum?"

"Ben buradayım."

Homurdanıyor. "Sanırım hâlâ yarı-şaraphanedesin. Öyle olacağımı biliyorum. Hatta biraz öyleyim ve daha doğru dürüst bir grap bile almadım."

"Bunu nasıl unutacağımı bilmiyorum, Lola. Sadece erotikti. Tamamen akıl almazdı."

"Ve sen de bunu deneyimlemelisin."

Dirseklerimin üzerinde duruyorum. "Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. Ya da küçük değil. Onun küçük bir yanı yok."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye iç geçiriyor. "Peki onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

Duraksıyorum, konuyu nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum. Görünüşe göre çok uzun bir sessizlik oldu çünkü Lola hemen anladı.

"Neden bana büyük bir şey söylemiyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

"Sana onun çok büyük olduğunu söylemiştim," diyerek elimden geldiğince konuyu saptırıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir kez olsun penis boyutundan bahsetmiyorum." "İşleri yavaştan almak konusunda anlaşmıştık," diyorum.

Mümkün.

"Oha!" Arka planda bir şey çarpıyor, fayanslara çarpan şişelerin sesi. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

İç çekerek kendimi destekliyorum. "Bunun, daha iyi bir kelime bulamadığım için belediye başkanıyla çıktığım anlamına geldiğini düşünüyorsanız, evet. Bu

yapar."

"Son on iki saat içinde sana ne oldu? İşe giderken beni aradın, Huxley balığa gidiyor diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordun. Sonra beni aradın ve az önce kukundan bir üzüm emdirdin ve ülkedeki en uygun bekârla mı çıkıyorsun?"

"Evet, bu her şeyi özetliyor," diye gülüyorum, kendime inanamayarak. Bunu her düşündüğümde otomatik olarak paniklemeye çalışıyorum. Yine de endişe gelmiyor. Sadece olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

"Kalplerin ve vajinaların ayrılmasına ne oldu? Buna karşı olduğumdan değil. Emeklilik planımı yepyeni bir seviyeye taşıdınız..."

"Bu öyle bir şey değil," diye uyarıyorum.

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum. Sen öyle değilsin, benim gibi," diye belirtiyor. "Ve bence bu iyi bir şey. Ama fikrini ne değiştirdi?"

Ay pencereden parlıyor, kiraz rengi yatak örtümü aydınlatıyor. O milyon dolarlık bir soru sordu ve ben milyon dolarlık bir cevap için savaşıyorum.

"O."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

Şöhret, servet ve siyasi bağlantıların yanı sıra, onun hayal ettiğim her şey olduğunu nasıl açıklayabilirim?

"Yani, o inanılmaz biri. Daha önce yaşadıklarımdan dolayı dış görünüşünden korktuğumu fark ettim. İşe yarayıp yaramadığını görmek için buna değer diye düşünüyorum. Ve eğer işe yaramazsa . . . Sanırım hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım. Daha önce yaptım."

"İşte benim kızım! İçinde olduğunu biliyordum. Belki de içinde olması için gerçekten içinde olması gerekiyordu."

Gülüyorum, onun maskaralıkları imkansız. "Omzunda ağlarken bana bunu hatırlat."

"Peki ya medya? Peki ya Hux?"

"Sakin olursak her şey yoluna girecek. Gizli kalırsak. Ve eğer seçimi kazanırsa, sanırım neler olacağını göreceğiz," diyorum alt dudağımı çiğneyerek. Bu fikir midemi bulandırıyor ama onu uzaklaştırıyorum. İyi olana odaklanıyorum. "Ve eğer kazanamazsa, yolumuzu bulmak daha kolay olacak."

Telefonum gelen bir aramayla çalıyor. "Hey, annem arıyor. Huxley'e bir şey olursa diye onu almam gerek."

"Git. Seninle gurur duyduğumu bil, Ali!"

"Teşekkürler, Lo. Bye."

"Güle güle."

Barrett

Kabinin ışıkları kapalı ama oraya giden yol boyunca güneş ışıkları hâlâ yanıyor. Etraf sessiz ve ben hariç herkes gitmiş.

Evrak çantam masanın üzerinde açık duruyor. Son bir aydır defalarca bakmaktan kenarları aşınmış bir dosyayı kaydırarak, burada kaldığım zamanlarda kullandığım yatağa uzanıyorum ve dosyaya tekrar bakıyorum.

Kelimelere odaklanmaya çalışıyorum ama aklım sürekli Alison'a gidiyor. Kendimi neyin içine soktuğumdan emin değilim, sadece çok uzun zamandır ilk defa

Doğru kararı verdim. Benim kararım. Etrafımdaki herkesin öneri ve istekleriyle gölgelenmemiş bir karar.

Her ne kadar sessiz kalsak da, kamuoyuna açıklanırsa ortalığın karışacağını biliyorum. Nolan öfkelenecek. Babam hayal kırıklığına uğrayacak. İçlerinde en güvendiğim kişi olan Graham bunun yanlış olduğunu düşünecek.

Umurumda değil.

Yeterince uzun düşündüğümde, endişelenmememin aslında beni endişelendirdiğini fark ediyorum. Haklı oldukları noktalar var. Bu kampanyam için büyük bir başarısızlık olabilir. Bunun yanlış gidebileceği milyonlarca yol var. Peki neden bu yeni ilişki konusunda daha endişeli değilim?

Hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, midemde biraz huzur, adımlarımda bırakmak istemediğim bir hafiflik olduğu.

Stres ve pisliklerle dolu bir dünyada, planlı hareketler ve tavizlerle dolu bir hayatta, o en saf anlaşma. Sadece beni isteyen tek kişi. Bana bakıyor ve ismim, görünüşüm, gülümsemem ya da gösterip istediğimi elde edebileceğim nüfuzum olmadan içimde kim olduğumu görüyor.

Bunun peşini bırakamam. Ne derlerse desinler.

Telefonum çaldı ve onu aldım. Ekranda annemin adını görüyorum. Hemen gülümseyip cevap veriyorum. "Selam anne."

"Merhaba, Barrett. Bir şeyi bölüyor muyum?"

"Hayır," diyorum, dosyayı kapatıp yatağın kenarına fırlatıyorum. "Olsaydın bile seninle konuşmak için durdurdum."

"Ah, çok çekicisin," diye gülüyor. "En büyük çocuğum nasıl? Dayanabiliyor musun? Bir kampanyanın son haftalarının nasıl geçtiğini bilirim."

"Evet, ben iyiyim."

"Yalan söylediğini nereden biliyorum?"

Kıkırdayarak yüzünü hayal ediyorum. Gözleri kısılmış, dudakları birbirine yapışmış.

"Çünkü sen benim annemsin, sanırım."

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Sadece . . . lanet olsun." Önce ona Alison'dan bahsetmeyi düşünüyorum. Bu konuyu beni hemen yargılamayacak biriyle konuşmak istiyorum.

"O Arazi Bill mi? Baban bu gece ondan bahsediyordu. Oyundaki arazilerin bir kısmının bize ait olduğunu biliyorum ve senin buna karşı çıkmanı istiyor."

İç çekerek başımı salladım. "Evet. Şu anda en önemli şey bu. Herkes tarafından bunu unutmam için zorlanıyorum ama ben sadece ..."

"Barrett, beni dinle. Bu senin kariyerin. Yapmayı seçtiğin şey senin mirasın. Doğru olduğunu düşündüğün, adının eklenmesinden gurur duyacağın şeyi yapmalısın."

"Buna karşı çıkmazsam babamın beni evlatlıktan reddedeceğini biliyorsun, değil mi? Kişisel olarak birkaç milyon dolar kaybedeceğinin farkında mısın?"

"Gelecekteki çocuklarınızın asla çalışmak zorunda kalmaması için yeterince param olduğunu biliyorsunuz. Ayrıca babandan sonra öleceğimi ve kimin vasiyette yer alacağına benim karar vereceğimi de biliyorsun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Kısmen şaka yaptığını biliyorum ama bir bakıma doğruyu da söylüyor.

"Ciddi bir not olarak," diyor, "babanızın ne dediğini önemsediğiniz gerçeğini anlıyor ve saygı duyuyorum. Sen iyi bir adam, iyi bir belediye başkanı, iyi bir evlatsın. Ama baban

Dünyada iz bırakacak bir hayatı vardı ve siz çocuklara baktığımda, altı güzel, akıllı izlenim bıraktığını söylemeliyim. Ama bu sizin hayatınız, onun değil. O sizi zorlamaya ve yönlendirmeye çalışıyor ama siz kendi kararlarınızı verebilirsiniz."

Daha önce verdiğim ve onun da karşı çıkacağını bildiğim bir kararı düşünüyorum.

"Ya bu da yanlış bir kararsa?" diye sordum.

"Yanlış mı?"

"Unut gitsin," diyorum dilimin sürçtüğünü fark ederek. "Yanlış konuştum."

Sonsuz bilgeliğini aktarmadan önce yaptığı gibi duraklıyor. Büyürken bu uzun sessizlik sürelerinden nefret ederdim. Her zaman bana karşı çıkamayacağım bir şey söyleyeceğini, beynimde kök salacak ve belli bir şekilde hissetmeme neden olacak bir şey söyleyeceğini bilirdim. Şimdi de aynı endişeyle bekliyorum.

"Bunu hatırlamıyorsun ve bundan hiç bahsetmeni istemiyorum. Ama Ford'a hamileyken çok yüksek tansiyonum vardı. Doktorlar hamileliği sonlandırmamı istediler; eğer onu taşırsam ölebileceğimi söylediler. Baban sonlandırmamı istedi. Hayatımı riske atmaya değmeyeceğini ve siz çocukların geri kalanını düşünmem gerektiğini söyledi."

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum şaşkınlıkla.

"Donup kalmıştım Barrett. İstediğim şeyi, yani bebeği doğurmayı nasıl seçebilirdim ve diğer pek çok kişiyi etkileyecek bu kadar çok şeyi nasıl riske atabilirdim? İçinde bulunmak korkunç bir durumdu."

Başımı sallıyorum, onun durumunu hayal ettiğinden çok daha iyi anlıyorum.

"Ama günün sonunda, bununla yaşamak zorunda olan bendim. Ve belki de, bir şekilde, bununla yaşamak zorunda olduğumu düşünerek yaşayamazdım.

işe yarayacağını düşündüm. Ve o küçük bebeğin hayatına sizinkine ya da Graham'ınkine verdiğim değer kadar değer veriyordum. Bu yüzden hamileliği sürdürmeyi seçtim.

"Baban memnun olmadı. Sağlığımı, belki de mümkün olmayan bir şey için riske atarak bu konuda kibirli davrandığımı düşünüyordu. Ama ben seçimimi yaptım çünkü bu benim kararımdı. Ve hepimizin bildiği gibi, işe yaradı."

"Ama ya olmasaydı?" Diyorum, beynim dönüyor. "Ya sen ölseydin ya da Ford başaramasaydı?"

"Bu mümkündü. Hiçbir şeyin garantisi yoktur. Ama bilmeden yaşamak, güvenli oynamaktan daha kötü olurdu. Barrett, bazen risk alman gerekir."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor, sözleri her zamanki gibi dokunaklı.

"Teşekkürler anne."

"Rica ederim. Eğer mümkünse yakında seninle öğle yemeği yemek istiyorum. Yakışıklı yüzünü görmeyi özledim."

"Bu hafta bir şeyler ayarlarım. Buluşmak zorundayım Monroe sabah ..."

Hızlı bir nefes alır. "Bir şey daha... Paulina sizin için bazı arkadaşlarıyla bir akşam yemeği ayarlamaktan mutluluk duyacağını söyledi. Birinin savcı olduğunu, diğerinin de Mason'daki hastanede büyük bir hayırsever olduğunu biliyorum. Belki bu yardımcı olur?"

Paulina'nın akşam yemeklerini çok iyi bilirim ve her zaman o ve benim sevişmemizle sonuçlanır. Normalde buna hazırım ama işler değişti. Büyük ölçüde.

"Takvimimde böyle bir şey için hiç boş yerim yok," diyerek onu konuyu zorlamaktan vazgeçirmeye çalışıyorum.

"Küçük, samimi bir şey olacağını söyledi."

Eminim öyledir.

Kıkırdamamı saklamaya çalışıyorum. "Muhtemelen iyi bir fikir değil ama lütfen benim için ona teşekkür et."

"Yapacağım. Biraz uyu. Yakında konuşuruz."

"Seni seviyorum," diyorum ayakkabılarımı tekmeleyerek. "Barrett?"

"Öyle mi?"

"İçgüdülerinize güvenin. Sizi asla yarı yolda bırakmazlar."

Barrett

Kapıyı itip açtığımda banyodan buhar fışkırıyor. Beni yatak odasına kadar takip ediyor. Havluyu belime daha sıkı sarıyorum, neredeyse haşlayıcı su bir süre beni dövdükten sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

Telefonum komodinin üzerinde vızıldıyor ve onu almak için odanın diğer ucuna koşuyorum. Alison'ı birkaç gündür görmedim, benimle bir şeyler denemeyi kabul ettiği geceden beri görmedim ve onun aramaları ve mesajları hiç bitmeyen bir bıkkınlık hayatındaki tek parlak nokta.

Onun sadece benim için görüntülendiği düşüncesi, utangaç gülümsemesi, tatlı sesi sikimi sertleştiriyor. Onu görmem gerek.

Telefonu elime alıp ekrana bakmadan kaydırıyorum ve cevap verdiğimde yüzüme geniş bir sırıtma yerleşiyor. "Landry."

"Hey, Barrett," diye mırıldanıyor Daphne. "Nasılsın şekerim?"

Gözlerim başımın içinde dönüyor, elim saçlarımı buluyor. Patlamak için yalvaran bir iniltiyi bastırarak, yatağımın kenarına oturuyorum.

Yatak.

"Fazla değil."

Garip bir duraklama hattın üzerine yerleşiyor. Sonunda, amına olan ilgisizliğimi kişisel algılayarak ofluyor. "Barrett? Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Senden haber alamadım, seni buralarda hiç görmedim. Neyin var senin?"

"İçime hiçbir şey girmedi," diye mırıldandım. "Bak Daph, bugünlerde çok meşgulüm."

"Biraz stres atmama izin ver, şekerim."

Derin bir nefes alıyorum ve keşke bu çağrıya cevap vermeseydim diyorum. "Sorun değil."

"Kukuyu asla geri çevirmezsin, özellikle de benimkini ve o çok sevdiğin siyah dantelli tangayı giyeceğime söz veriyorum."

İç çekerek sakin kalmaya çalışıyorum. "Yoruldum."

"Beni beceremeyecek kadar yorgunsun, ha?" diye baştan çıkarıyor. "Sikine binmemden ne kadar hoşlandığını hatırlıyor musun? Bana ne kadar sıkı olduğumu söylediğini, seni ters kovboy kızına bindirdiğimde kıçımın üzerinde zıplamasını izlemeyi nasıl sevdiğini?"

"Daphne. Dur."

"Neden? Bu doğru. Senin için ıslanmamı seviyorsun."

Tavana bakıyorum, sanki tavan pervazını inceleyerek gerçekleşecek ilahi bir müdahale varmış gibi.

"Bak," diyorum sesim titreyerek, "o konuya girmeyelim, Daph."

Fırçalandığı için kendini iyi hissetmesini sağlamalıyım. Babasının desteğine ihtiyacım var; onu kızdıramam. Bunun kimseye faydası olmaz.

"Şu anda kiminle sevişiyorsan, bu uzun sürmeyecek, Barrett. Bunu biliyorsun. Her zaman bana geri dönüyorsun."

"Bunu neden zorlaştırıyorsun, Daph?"

"Ben her zaman zorlaştırırım. Bunu biliyorsun."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bu doğru olsun ya da olmasın, bu gece meşgul olduğum gerçeğini değiştirmez. Merak ediyorsan yarın ve sonraki gece de meşgul olacağım," diye ekliyorum.

"Demek doğruymuş," diye cıvıldıyor. "Biliyorsun arkadaşlarımız onun bizden biri olmadığını söylüyor. Hatta garson bile olabilirmiş."

"Affedersiniz?" Kükredim. "Bu da ne demek oluyor ve seni neden ilgilendiriyor?"

Telefonda gülüyor. "Bu her şeyi anlatıyor."

"Onun hakkında böyle konuşma. Sanki senden aşağıdaymış gibi."

"Savunmadayız, değil mi? Vay be. Çapkın Barrett Landry'yi parmağında oynattığına göre çok iyi bir kadın olmalı."

"Kapa o lanet çeneni, Daphne."

Kahkahası daha da yükseliyor ve kanımın neredeyse kaynamasına neden oluyor. "Bir bayanla böyle konuşulmaz," diye tersliyor.

"O zaman bir bayanla konuşmuyor olmam iyi bir şey, değil mi?" "Touché."

Arka planda köpeğinin havlamasını duyuyorum, kapı zili çalıyor.

Yine gülüyor.

"Gitmeliyim, Barrett. Misafirim var."

"Hey, Daph?"

"Öyle mi?"

"Beni bir daha arama."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu yatağa fırlatıyorum. Battaniyemin içine batıyor ve keşke ben de onunla birlikte batabilseydim.

İçimde atlatamadığım bir acı var. Daphne patlamayı bekleyen bir kokteyl. Her zaman öyleydi, bu onun DNA'sının bir parçası. Normalde bunun bir önemi yok ama şimdi Alison'ın bu durumla iç içe olması sinir bozucu.

Daphne'yi her zaman biraz cazibe ve horozla idare ettim; şimdi bunu yapamam. Dahası, her ikisini de ondan saklamak, herhangi bir tepkiyi sadece Alison'a yönlendirecektir, çılgınlığı hissetmek istemediğim tek kişi.

Telefonumu tekrar açıyorum, Alison birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Alo?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Hey, sen."

"Barrett," diyor. Çarşafların ve battaniyelerin hareket ettiğini duyuyorum. "İyi misin? Geç oldu."

Parmak uçlarımı alnıma bastırıyorum. "Seni uyandırdım mı? Ya da Huxley'i? Özür dilerim. Kahretsin."

"Hayır, hayır, sorun değil," diyor çabucak. "Sadece beni korkuttun, hepsi bu."

Nefesimi üfleyerek, makyajsız ve uykulu gözlerle yatakta nasıl göründüğünü hayal ediyorum. "Seni özledim."

"Ah, Barrett. Ben de seni özledim."

"Günün nasıl geçti? Ödevini bitirdin mi?"

"Hayır," diye inliyor. "Birkaç sayfam daha kaldı. Hillary'de fazladan birkaç saat çalışmak zorunda kaldım ve sonra Huxley'nin ödevleri kontrolden çıktı. Her gece yapması gereken şeylerin miktarını görmelisin. İnanılmaz."

Hux'la birlikte bir masada oturup bilim problemleri ve tarih soruları üzerinde çalıştığımız bir görüntü beynimde yanıp sönüyor. Çok net görebiliyorum.

"Durumu iyi mi? Özel öğretmene ya da başka bir şeye ihtiyacı var mı?" Ben gönüllü oluyorum.

"Hayır. O bir çivi kadar keskin. Sadece o kadar çok iş yapıyor ki kendime ayırdığım zamanı azaltıyor. Bekar bir annenin hayatı bu," diyor rahatlıkla. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa-" "Biz iyiyiz, Barrett."

Sesindeki uyarıyı duyuyorum, çok yaklaşmamam için. Bundan nefret ediyorum. Aramızda bir bariyer olmasından, her türlü mesafeyi korumamın söylenmesinden nefret ediyorum. Ona yardım etmek, sorunsuzca kaldırabileceğim yükleri üzerinden almak istiyorum.

"İyi olduğunu biliyorum Alison. Sadece yardım etmek istediğimi söylüyorum."

"Biliyorum ve takdir ediyorum. Ancak bunu kendi başıma yapmam benim için önemli."

"Kendi başına ne yapacaksın? Hayatı mı?" Huysuzlanıyorum. "Hayır," diye iç geçiriyor. "Tam olarak değil."

"Senden bir şey almaya çalışmadığımın farkındasın, değil mi?" Soruyorum. "Buna katkıda bulunmak istiyorum. Yapabilirsem daha iyi, daha kolay hale getirmek."

Uzun bir süre cevap vermiyor ve ben de ona düşündüğü her neyse onu halletmesi için zaman tanıyorum. Keşke yanında olsaydım, onu kollarımla sarıp sarmalasaydım. Bu pek çok şeyi çok daha iyi yapardı.

"Zorlamak istememiştim..." Sözlerimin düşmesine izin vererek söylüyorum. "İtmiyorsun, Barrett. Önemsemeni seviyorum."

"Tabii ki umurumda," diye homurdanıyorum.

"Parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Benim dünyamda," diyor duraksayarak, "şövalye benim. Günü kurtaran benim."

"Buna saygı duyabilirim. Sadece bineceğin aygırın ben olmama izin ver."

Gülüyor, benim de katılmama neden olan özgür, akıcı bir kahkaha. "Barrett Landry, sen imkansızsın."

Yastıklarıma yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve onun sesini dinliyorum. İhtiyacım olan şey buydu, panzehirim.

"Yatağa dönmem gerekiyor," diye esniyor. "Sabah kahvaltı vardiyam var, bu yüzden annem Hux'u kaldırıp okula hazırlanmak üzere evine götürmek için çok erken burada olacak."

"Tamam. Ama keşke orada seninle

olsaydım." "Ben de isterdim," diye

fısıldıyor.

"Senin yanında uyanmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim."

Kıkırdaması telefonda hızla yayılıyor. "Yataktan çıkamazdık."

"Yataktan çıkmana izin vermezdim," diye homurdanıyorum.

"İşte bu yüzden şu anda yanımda olmaman iyi bir şey," diyor. "Tamam, ben gidiyorum. Yarın beni ara, tamam mı?"

"Tamam. Sonra konuşuruz." "İyi

geceler, Barrett."

"İyi geceler."

Barrett

İnanılmaz uzun bir sabahın ardından baş ağrım azalmaya başladı, ancak sol gözümün hemen arkasında devam ettiğini hissedebiliyorum. Moralim bozuk, özellikle de basında beni yerden yere vuran yeni bir makale okuduktan sonra.

Nolan'la Monroe'yla buluşacağımız restoran Picante'nin bulunduğu otelin köşesinden bana bakan küçük bir kadın grubuna gülümseyerek el sallıyorum.

Nolan yüzünü öne çeviriyor ve küçük hayran kulübümün el sallamalarını ve jestlerini fark etmemiş gibi davranıyor. Öğrendiğimize göre, benimle bir "an" yaşadıklarını düşünmek kadınları daha mutlu ediyormuş. Saçma ama gerçek.

Genellikle onlara hızlıca bir göz atarım, sadece biraz kontrol ederim, neler sunulduğuna bakarım. Normalde, özellikle ilgilendiğimi hissedersem, yanlarına gider, küçük bir konuşma yapar ve daha sonra kullanmak üzere bir telefon numarası alırım.

Ya da iki.

Bazen üç.

Bugün hiç ilgim yok.

"Şimdi, buraya girdiğimizde, onu yatıştırmak için burada olduğunu hatırlamanı istiyorum," diyor Nolan nefesinin altından.

"Göreceğiz," diye mırıldandım.

Asansörün kapısı açılıyor ve içeri giriyoruz. Nolan kimse bizimle birlikte binmeden önce kapıları kapatmak için düğmeye basıyor. Kapı çalınana ve Picante'ye açılana kadar birkaç saniye sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Zenginler tarafından kullanılan küçük bir restoran. Üyelik ücreti ödüyorsunuz ve size mükemmel yemekler ve mahremiyet sağlıyorlar.

Hostes beni hemen tanıyor ve bir yıl kadar önceki randevumuzu tekrar hatırladığını görebiliyorum. Arabamın kaputunun üzerine eğilmiş halini de hatırlamadan edemiyorum.

Dudakları aralanıyor ve gözleri donuklaşıyor; ben de ona elimden geldiğince az cesaret verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

"Belediye Başkanı Landry," diye nefes alıyor kirpiklerini kırpıştırarak. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Ben boğazımı temizlerken Nolan yanıma yaklaşıyor. "Sanırım bizi bekleyen bir masa var."

Kızararak başını sallıyor ve bizi odaya doğru götürüyor. "Rezervasyonları gördüğümde kardeşlerinden biri değil de sen olduğunu umuyordum," diyor Nolan yanıma dirseğini dayarken tatlı bir şekilde.

"Unutma," diye fısıldıyor. "Yakında Garalent Galası var."

Bu düşünce şakaklarımın yeniden zonklamasına neden oluyor. Bunu düşünmek istemiyorum. Hem de hiç.

"Al bakalım." Yana doğru adım atıyor ama bana sürtünmeyi başarıyor. Alison ortada olmasaydı ve bu konuşma ruh halimi bozmasaydı, muhtemelen onu tekrar görmek için planlar yapardım.

Ona bakıyorum ve göz kırpıyor. Bugün

onun günü değil.

Monroe bizi selamlamak için ayağa kalkarken Nolan gülümsüyor.

El sıkıştık ve karşısındaki koltuklara oturduk.

"Seni görmek güzel," diye gülümsüyor. Bu yırtıcı bir jest. Kan kokusu alıyor ve bugün öldürmek için gelmemde ısrar ediyor. Beni cebine koymaya ve seçildikten sonra dört yıl boyunca kullanmaya hazır. Her zamankinden daha fazla, ona herhangi bir taviz vermek istemiyorum.

"Seni gördüğüme sevindim," diye yalan söyleyerek peçetemi kucağıma koyuyorum.

Garson gelip siparişimizi alıyor ve neredeyse kıçını koluma sürtüyor. Eğilip menüden rastgele bir şey seçiyorum, içinde üzüm olan bir yemek.

"Barrett, hadi iş konuşalım, olur mu?" Monroe gülümseme dürtüsüyle savaşıyor.

"Evet. Nolan bana destek konusunda karar vermeye yakın olduğunu söyledi," diyorum Nolan'a bakarak. "Şu anda nasıl hissediyorsun, Monroe?"

Kıkırdıyor. "Şey, nasıl hissettiğimden emin değilim. Bildiğiniz gibi, parti politikalarını takip etmem gerekmiyor."

"Bu yüzden buradayız," diyor Nolan. "Kendi partinizin adayını desteklemeniz için ne gerekiyor? Önümüzde tehlikede olan çok şey var."

"Bu çok doğru, bu yüzden herhangi birini desteklemekten kaçındım."

Oyun oynaması beni sinirlendiriyor. Dişlerimi sıkarak söylemek istediğim şeyi ağzımdan kaçırmamaya çalışıyorum. "O kadar uzun süre erteledin ki neredeyse hiçbir önemi kalmadı." Bunu söylediğimde Nolan masanın altından diziyle beni dürtüyor. Ona bakmıyorum. Konuyu zorluyorum ama söylediklerim doğru.

Monroe kaşlarını kaldırıyor ve konuşmadan önce düşünüyor. "Desteklediğim kişinin bölgem için önemli olacağına inanıyorum Bay Landry. Sanırım siz de buna inanıyorsunuz. Bu yüzden buradasınız."

"Bak," diyorum, onun bu kendini beğenmiş tavrından bıkmıştım. "Neden sadede gelmiyoruz ve bana ne aradığını söylemiyorsun? Bugün dolu bir programım var ve eminim senin de öyledir."

Kahkahalarla gülüyor, sesi köşedeki yuvarlak masada oturan bazı işadamlarının dikkatini çekiyor.

"Sende sevdiğim bir şey var evlat, kendine güvenin. Bu senin lehine bir nokta."

Yaptığı saygısızlığa gülmekten kendimi alamıyorum. "Alabileceğim tüm puanları alacağım."

Bir dakika beni inceledi. Ateş ederek gelmemi kesinlikle beklemiyordu. Ben de beklemiyordum.

"Bak ne diyeceğim, Barrett," diye iç geçirerek öne doğru eğildi. "Bu yarışta benim için önemli olan iki şey var. Biri Arazi Yasası. Diğeri de desteklediğim adayın görevde ne kadar iyi performans göstereceği. Sözüm benim için önemlidir. Bunu biliyorsunuz," diye duraklıyor. Kümesteki tilki gibi. Konuşmaya devam ederken sırıtışının büyümesini izliyorum. "Ve sana gerçeği söyleyeyim, itibarın için endişeleniyorum. Sen bir tırmıksın.

Açıkça. Yapılması gereken işler kadar kadınlarla da ilgilenen bir bekar."

"Özür dilerim," diyorum gözlerimi kısarak. "Savannah Belediye Başkanı olarak onaylanma oranım, modern tarihte bu görevde bulunan herhangi bir kişi için en yüksek seviyede."

"Bakın," diye araya girdi Nolan, "Landry'nin kendi zamanında ne yaptığını tartışmak için burada değiliz. Onu desteklemeniz için ne gerektiğini görmek için buradayız. Peki, ne olacak? Saçmalamayı kes ve bize doğruyu söyle."

Gözlerimin içine bakarak, "Arazi Yasası'na karşı oy kullanacağınıza dair bir taahhüde ihtiyacım var," dedi.

Tereddüt etmiyorum. İptal edilirse yerel ekonomiyi öldüreceğini ve cebine para koyacağını bildiğim için midem bulanıyor.

"Bu yasa tasarısının önümüzdeki beş yıl içinde masada olacağı bile garanti değil."

"Ama eğer öyleyse," diyor başını eğerek, "bunu desteklemeyeceğinize dair tam güvence istiyorum. Hadi ama Barrett," diye iç geçirdi. "Kendi ailenin orada arazisi var. O kadar parayı kaybetmeyi ciddi ciddi düşünmezsin, değil mi? Bu konuda akıllı ol. Muhtemelen oraya gidip insanlar için iyi bir şeyler yapacağını düşündüğünü biliyorum ve yapabilirsin de. Yapabilirsin. Ama bunun için kendi ayağına kurşun sıkmanın bir anlamı yok."

Nolan'a bakıyorum ve o da beni dikkatle izliyor. Onu yatıştıracak bir cevap bulmak için beynimi zorluyorum.

"Hobbs, iş o noktaya gelirse bunu desteklemeyeceğine dair bana söz verdi."

Çenemi sıktım. "Sizi temin ederim, herhangi bir karar verilmeden önce bu konuyu sizinle konuşacağım."

Garson tabaklarımızı önümüze koyup giderken bir nefes üflüyor.

"Bu adil," diyor kendinden emin bir ses tonuyla.

"Kesinlikle öyle," diyorum.

Başını sallar ve tabağını önüne çeker. "Pekâlâ. Daphne'yi Garalent'e götüreceğinizi de varsayabilirim, doğru mu?"

"Öyle," diye sertçe bakıyor Nolan bana. "Bunu zaten konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Bunu tartıştık, tamam, ama bu tartışma Alison'dan çok önceydi.

Monroe'nun yüzüne bakınca gözleri parlıyor. Kızını almam onun için büyük bir nimet ve şimdi cayarsam bu tabutuma çivi çakmak olur.

Tavuk göğsünü dilimliyor. "Bunu duyduğuna memnun olacak."

"Beyler, sakıncası yoksa," diyorum sandalyemi geriye çekerek, "gitmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde iptal edeceğim bir randevum var, ama burada işimiz bitmiş gibi göründüğüne göre, sanırım yetişmeye çalışacağım."

Monroe gülüyor, uydurduğumu biliyor. "Sorun değil. Seninle iş yapmak güzeldi Barrett."

"Sen de," diye ısırıyorum. Nolan'a bakmaya zahmet etmedim. Hostesten kaçarak restoranın içinden geçip kapıdan çıkıyorum.

Alison

Günün son ödevini hocama teslim ediyor ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Bütün gün bunun üzerinde çalıştım, yazının temasını yakalamaya çalıştım ve başardığımdan eminim. Bir yıl daha okul ve iki işte çalıştıktan sonra kendi ayaklarımın üzerinde sağlam bir şekilde duracağım.

Huxley arka bahçede bisiklete biniyor, neredeyse ortada duran tek ağacın etrafında küçük bir patika oluşturuyor. Daha iyi bir mahallede, büyük bir alanı olan daha büyük bir ev almak için sabırsızlanıyorum, böylece gönlünce oynayabilir ve hareket edebilir.

Kapı çalıyor ve girişe yönelmeden önce Hux'a son bir kez bakıyorum. Bir teslimatçı diğer tarafta duruyor, elinde koyu mor çiçeklerle dolu bir vazo ve saten beyaz bir kurdele tutuyor.

"Bayan Baker?"

"O benim."

"Bunlar senin için."

Bana ağır vazoyu uzatıyor ve ben ona teşekkür edemeden minibüsüne geri dönüyor. Onları burnuma götürüp harika kokusunu içime çekiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Heyecanlı bir adımla mutfağa doğru ilerliyorum, onları tezgâhın üzerine koyuyorum ve beyaz kâğıda yazılmış kartı çıkarıyorum.

Umarım beni düşünüyorsundur, çünkü ben seni düşünüyorum.
-Barrett

Kartı göğsüme götürerek kalbimin üzerinde tutuyorum ve kendime gülümseme, istenme hissinin tadını çıkarma izni veriyorum. Bu meşgul adam, kariyerinin en yorucu anının ortasında, bana böyle hissettirmek için gününden bir saniye ayırdı.

Kabinden beri birbirimizi görmedik ama her gün defalarca konuştuk. O da benim kadar ya da benden daha fazla konuşmaya teşvik ediyor ve bu çok rahatlatıcı. Bazen bana ilginç bulacağımı düşündüğü bir makale içeren bir mesaj gönderiyor, bazen de sadece merhaba demek için. Ne olursa olsun, bu çok hoş ve yüzümde kalıcı bir gülümseme bıraktı.

Bunu yavaştan alıyoruz, düşündüğümden daha yavaş ve ... Sanırım işe yarıyor.

Huxley arka kapıdan içeri dalıyor ve ben kendimi toparlayamadan beni yakalıyor. "Bunlar nereden geldi?" diye soruyor, dizleri çimenler yüzünden kirlenmiş.

"Biri bana gönderdi." "Çok
güzeller."
"Teşekkür ederim."

"Erkek miydi?"

Beynim tüm silindirleriyle çalışıyor, Hux'a onu korkutmadan ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Öyleydi," diyorum dürüstçe. "Bir adam bana çiçek gönderdi."

"Umarım güzel bir tanedir. Lincoln Landry gibi," diyor buzdolabını açarken. "Bana yakında beyzbol oynayacağımıza söz verdi."

O kutuları karıştırırken gülümsüyorum. "Muhtemelen çok meşgul olduğunu biliyorsun. Aramazsa hayal kırıklığına uğrama, tamam mı?"

"Yapacak," diyor kesin bir ifadeyle. "Neredeyse en iyi arkadaşız."

Gülerek, Landry'nin o küçük açılışını çiçekleri kimin gönderdiğine bağlayıp bağlamayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Hux benim yerime karar verdi.

"Lincoln değildi, değil mi? Bunları gönderen?"

"Hayır," diyorum dikkatlice. "Ama kardeşini tanıyor musun? Belediye başkanını?"

Başını sallıyor, bir dil peyniri açıyor.

"Onları bana o gönderdi."

"Beyzbol oynayamayan mı?"

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Beyzbol oynayamayan."

Huxley on yaşında dil peyniri yiyen bir çocuk gibi omuz silkiyor. "En azından havalı bir kardeşi var sanırım."

Odanın karşısına geçip ona kocaman sarılıyorum. "Bence o da oldukça havalı."

"O şimdi senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Biz sadece arkadaşız. Birbirimizden hoşlanıyor muyuz diye bakıyoruz."

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Burnunun kenarındaki çillere karışmış kir parçacıkları var. "Seni sevecek anne. Neden sevmesin ki?"

"Kim bilir," diye gülümsüyorum. "Ama bu konuda ne hissediyorsun? Arada bir bir erkek gelse. Bu seni rahatsız eder miydi?"

Son lokmayı çiğniyor ve paketini çöpe atıyor. "Hayır, sanırım değil." Gözlerini benimkilere çevirmeden önce yere bakıyor, gözlerinde tereddüt yüzüyor. "Bunu söylemiyorum çünkü duygularını incitebileceğimi düşünüyorum ve öyle demek istemiyorum anne. Ama bir babam olmasını özlüyorum. Gerçek bir erkekle erkek işi yapmayı özledim. Sen en iyisi olmadığından değil-"

Sözünü bitiremeden onu kendime çektim. Ne söyleyeceğini biliyorum ve bunu söylemenin acısını ondan esirgemek istiyorum.

. ve benim bunu duymak zorunda kalmam.

"Anne, beni eziyorsun" diyor, sesi boğuk. Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu gece büyükanneme gideceğim, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Eğer istersen."

"Ben çalıyorum. Büyükbabamın eski gitarını çıkarıyor ve çalıp çalamayacağımıza bakacağız."

"Birazdan burada olur. Gidip hazırlansan iyi olur."

Kalkıyor ama aniden duruyor ve eşikte bana bakıyor. "Anne?"

"Evet, dostum?"

"Sen en iyisisin. Yetişkinlerin bazen birlikte olmayı sevdiğini bilecek kadar yaşlıyım. Uzun zamandır sadece sen ve ben varız ama bence bir arkadaşının olması sorun değil. Beyzboldan hoşlanmayan bir erkek arkadaşın olsa bile."

Tek yapabildiğim gülümsemek. Beni dikkatle izliyor, başını sallıyor ve merdivenleri hızla çıkıyor.

Barrett

Kravatımı boynumdan çekip çıkarıyorum ve yatak odasına doğru uçuruyorum. Bir abajurun üzerine düşüyor ve orada sallanıyor, sanki düşecekmiş gibi ama düşmüyor.

Bir öğleden sonra daha fazla toplantı ve Monroe'yu hemen kilitlemezsem lanet bir aptal olduğumu söyleyen babamla yaptığım bir görüşmeden sonra nihayet eve gelebildim.

Kendi alanımı ve yalnız kalmayı her zaman sevmişimdir. Kalabalık bir aileden geldiğim için, kesintisiz zaman geçirmek her zaman bir lükstü ve üniversite için taşındığımdan beri koruduğum bir şeydi. Yalnız yaşamak pazarlık konusu olamazdı. Asla kız arkadaşlarımla yaşamadım, kaç kez önerirlerse önersinler bu fikri hiç düşünmedim. Mahremiyet eşittir akıl sağlığı, sessizlik huzur demektir. Ta ki bu geceye kadar. Şimdi sadece yalnız hissediyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Açtığımda ekranda Alison'ın adını görüyorum. Uygulamayı açtığımda stresimin eridiğini hissediyorum, tıpkı bana her mesaj gönderdiğinde olduğu gibi. Israrcı değiller, kışkırtmıyorlar. Sadece beni güldürüyorlar ya da iyi hissettiriyorlar ve daha önce hiçbir kadınla böyle bir etkileşimim olmamıştı.

> Alison: Tabii ki hala seni düşünüyorum. Nasıl düşünmeyeyim ki?
>
> Ben: Aklında kalmamı sağlayacaksa her gün çiçek gönderirim.

Alison: Çok güzeller ama bugün beni gülümseten çiçekler değil.

Ben: Lütfen söyle.

Alison: Rengi, bu koyu üzüm moru güzel.

Onunla birlikte olma anıları, dokunuşumun altında hissettikleri, onu son gördüğümde şişmiş dudaklarındaki ismim tüm bedenimi içten içe aydınlatıyor.

Artık sadece yalnız hissetmiyorum. Muhtacım, onu görmek, ona dokunmak, onu duymak için can atıyorum.

Tadına bak.

Bütün hafta boyunca ilk kez eve nispeten erken geldim ve onu görmeliyim. Hissettiğim gibi davranmak isterken bu konuda ağırdan almak varlığımın her zerresini aldı. Ama yapmıyorum, çünkü Alison'la bu işe yaramaz ... ve tam da bu yüzden ondan hoşlanıyorum.

Ben: Bu gece görüşebilir miyiz?

Alison: Hux az önce annemle gitmek için

çıktı. Ben: Troy'u otuz dakika içinde orada

bulabilirim. Alison: Araba kullanabilirim. LOL

Geliyor. Hazır ol.

Troy'a hızlıca bir mesaj gönderdikten sonra duşa girip çıkıyorum ve kapı çaldığında mutfakta volta atıyorum. Koşarak girişe gidip kapıyı açarken kendime gülüyorum.

Alison verandada duruyor, gülümsemesinde bir gerginlik var. Parmakları çantasının askısıyla oynuyor. Dizlerine kadar inen lacivert bir elbise giymiş.

"İçeri gel," diye sırıtarak kapıyı açık tutuyorum. Ayaklarını sürüyerek içeri giriyor ve kapıyı kapatıp yüzümü ona döndüğümde evimdeki tüm his değişiyor. Sıcak ve canlı, boşluğu onun enerjisi dolduruyor.

Bana bakarken gözleri yumuşacıktı. Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve onu kollarımla sarıyorum.

"Hey," diye sırıtarak çenesini eğiyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Tüm gün boyunca ilk kez Monroe, Toprak Yasası ya da babamın durumla ilgili görüşleri umurumda değil. Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü şu anda bu anlaşma tüm savaşları sona erdirecek.

"Günün iyi geçti mi?" diye soruyor.

Kayıtsızca omuz silkiyorum ve yüzü

düşüyor. "Bana anlatmak ister misin?"

"Cennette başka bir gün," diye gülümsüyorum.

"Belediye başkanı olmayı seviyorsun, değil mi?" Yüzümü arıyor. "Yani, adaylığını koydun."

Elini tutuyorum ve onu oturma odasına çekiyorum. "Evet, tabii ki. Ben en büyük Landry'yim. Hayatım boyunca bunun için eğitildim."

"Bu hoşuna gittiği anlamına gelmez."

Kanepeye oturduk ve beni yine şaşırttı. Buraya daha önce hiç gelmemiş ve neyim olduğunu ya da neye benzediğini görmek için etrafı hızlıca gözden geçirme zahmetine girmiyor. Sadece bana bakıyor, yüzüme, vücuduma ya da cüzdanıma değil.

At. Ben.

İfadesini değerlendirdim. "Hayır, sanırım bu anlama gelmiyor. Ama ben biliyorum." Politikaya ilk girdiğim zamanları düşünüyorum,

Meclis üyesi olarak ilk yılımda her şeyin, benim ne kadar değiştiğimi fark ettim. "Süreçten her zaman keyif aldım. Sanırım şimdi farklı nedenlerle keyif alıyorum."

Gülümsemesini saklamaya çalışsa da dudaklarının kenarından sızıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

Gülerek bacaklarını kucağıma çekiyorum.

"Belki." "Belki de değil," diye o da gülüyor.

"İlk başta eğlenmek için iyi bir yoldu. Landry olmak tek başına belli bir miktar ... dikkat çekiyor diyelim," diye göz kırpıyorum. "Ama ofiste olmak size başka bir boyut kazandırıyor. Şimdi ise bu güçle bir şeyler yapabileceğimi hissediyorum. Çocukların oynayacak güvenli bir yeri olmadığını, ailelerin geçinmek için gerçekten cimrilik ettiğini gördüm. Artık bunları düzeltmek için bazı şeyler yapabilirim."

"İşte bu yüzden harika bir vali olacaksınız."

Sesi dikkatli, kelimeleri çok net telaffuz ediyor. Kaşlarımı çatıyorum ama o tekrar konuşmadan önce bunu ona söyleyecek zamanım olmuyor.

"Devlet için her türlü harika şeyi yapacaksınız."

Arazi Yasası aklımdan geçiyor ve moralim bozulmaya başlıyor. Gerçekleştirebileceğim tek büyük şey bu, ancak her açıdan bir savaş olacağını biliyorum.

"Barrett? İyi misin?"

"Evet," diyorum ve sonra ona bakıyorum. Gözleri endişeyle doluydu, fatura ya da kendi gündemi için değil, benim için. "Ben iyiden de iyiyim."

Onu yukarı çekiyorum ve kucağımda oturacak şekilde konumlandırıyorum. Sırıtışı bulaşıcı, küçük tavus kuşu tüyü hızlı nefesiyle kabarırken ışığı yakalıyor.

"Burada olmana sevindim," diye fısıldıyorum ve boğazına bir öpücük konduruyorum. "Bugün gerçekten boktandı ve senin mesajını almak her şeyi değiştirdi."

"Bugün güzel çiçeklerin teslim edilmesi benim için çok önemliydi.

Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Kollarını boynuma doluyor, vanilya kokusu havayı dolduruyor. Zamanı durdurabilseydim, bunu hemen şimdi yapar ve hayatımın sonuna kadar burada oturup onun yüzüne bakardım.

"Seni düşünmeyi bıraktığımı hiç sanmıyorum," diye sırıtıyorum. "Beynimde seninle ilgili oldukça canlı görüntüler var ve-"

"Dur!" diyor, yanakları pembeleşiyor. "Beni utandırma."

"Bebeğim, utanmanı gerektirecek bir şey yok."

Çenesi düşüyor, yüzü hala kızarmış ve gerçekliği neredeyse inanılmaz. Onu dünyadan uzak tutmak, korumak ve küçük bir kutuda sadece benim için saklamak istiyorum. Benim küçük hazinem.

"Huxley çiçeklerinizi görmüş," diyor, sesi biraz titreyerek.

Alt dudağımı çiğniyorum, her şeyi berbat edip etmediğimi merak ediyorum. Çocuğunu düşünmemiştim ve bunun için kendime kızıyorum. "Bir sorun mu vardı?"

"Tek sorun senin beyzbol oynamayı bilmemendi," diye dalga geçerek tekrar bana baktı.

"Ah, kahretsin. Neden Linc'in hayranı olan bir çocuğu olan kıza aşık olmak zorundaydım ki?"

Kıkırdıyor, ellerini göğsümde gezdiriyor. Gözleri rahat bir ışıltıdan ateşli bir parıltıya dönüşüyor. "Bana aşık mı oldun?"

"Belli değil mi?" "Şey

.. .. . Yani..."

"Yavaş dedik biliyorum ve ben de yavaş gitmekten yanayım," diyorum, aklına gelebilecek tereddütleri yatıştırmaya çalışarak. Çünkü tanıdığım, ilgilendiğim tüm kadınlar arasında bu gerçekten çekip gidebilecek olanıydı. "Ama yavaş gitmek yine de gitmektir Alison. Ve geçen her dakika seni düşündüğüm bir dakika daha. Seni görmek istiyorum, seni tanımak istiyorum."

"Ben de seni tanımak istiyorum."

Hareket etmeye başlıyor ve aletimin üzerindeki baskıdaki değişiklik, egzersiz pantolonumun üzerinden amının fırçalandığını hissetmekle birleştiğinde, vücuduma bir enerji sarsıntısı gönderiyor. Şansımı zorlamak ya da onu sadece vücudu için istediğimi hissettirmek istemediğim için yutkunmaya zorluyorum. Bu, dikkatle ilgilenmem gereken bir kız, çünkü her şeyden çok bunu hak ediyor.

"Barrett . ." diye fısıldıyor.

"Evet," diye yutkunuyorum, uzayan boyumu kontrol

etmeye çalışıyorum. "Ağırdan aldığımızı biliyorum..."

"Evet..."

"Ama şu anda beni becermeni gerçekten çok istiyorum. Sadece düşünmeyi bırakmadım-"

Ağzından çıkan sonraki kelimeleri kendi kelimelerimle yakalıyorum, cümlenin sonu bir iç çekişle düşüyor. Ellerim vücudunda aşağı doğru kayıyor, beline inene kadar göğüslerinin üzerinde geziniyor.

"Prezervatifim yok," diye inliyorum, kelimeler dudaklarından dökülüyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye karşılık veriyor, öpücükleri hiç kesilmiyor. "Temiz misin?"

Başımı sallıyorum, dişlerimle alt dudağını çekiştiriyorum. O da çekiyor.

"Ben de," diye fısıldıyor, elleri kalçalarımda geziniyor.

Kalçalarımı kaldırarak, serbest kalabilmem için yeterince alçak bir yere gelene kadar onları itiyorum ve döndürüyorum. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, dillerimiz birbirine karışıyor, ateşli ve tutkulu bir çılgınlık içinde birbirimizin arzusunu yalayıp yutuyoruz.

Bacakları her iki yanımda kalçalarımı kavrıyor. Ellerim onun yumuşak tenine dokunduğunda, yeryüzündeki cennet gibi oluyor. Kanepeye geri gömülüyorum ve kendimi bu anın tadını çıkarmaya bırakıyorum, küçük inlemeleri, saçları kollarıma sürtünüyor, bacaklarının arasındaki ıslaklık bana alaycı bir şekilde sürtünürken sikime damlıyor.

Avuçlarım uyluklarına sürtünüyor ve bu hissi hafızama kazıyorum. Aramızda hiçbir engel hissetmemek için ellerimi elbisesinin kenarının altına kaydırıyorum.

Pantolonsuz halinden homurdanarak, bu kavram o kadar tahrik edici ki, beni daha da sert öpüyor ve tüm bu deneyimin herhangi bir kısmına konsantre olmayı imkansız hale getiriyor.

Genelde durumları tamamen kontrol altında tutarım, ancak masum küçük bir anne şeklindeki bu küçük cadaloz beni darmadağın etti.

İki parmağımın ucunu kasık kemiğine değdirdiğimde nefesi boğazında düğümleniyor. Alt dudağını ısırıp ağzını tekrar kendime doğru çekiyorum ve dudağımı dişlerinin arasına almadan önce yarı zevk, yarı acı dolu bir çığlık atıyor.

Bir elim kalçasını tutuyor, diğeri orta kısmına doğru uzanıyor. Başparmağım klitorisini buluyor ve temas kurulur kurulmaz neredeyse ellerimde parçalanıyor.

Islaklığını şaftımın üstünde ve altında öğütüyor, benim için o kadar hazır ki buna dayanamıyorum. O da dayanamıyor çünkü ben onu kaldırmaya başladığımda aşağı uzanıp sikimi avuçluyor. Ben daha bir şey söyleyemeden üzerime oturdu. Sıkılığı etrafımda titreşiyor, nefesi düzensiz patlamalar halinde çıkıyor.

Yüzümü onunkinden çekiyorum, ellerim melek yüzünün yan tarafını buluyor. Her ne kadar onun küçük tatlı amcığına sokulmak istesem de, kendimi belki de sonsuza dek ilk kez nefes alabildiğimi hissettiğim anın tadını çıkarmak isterken buluyorum.

Barrett

Televizyon açık, sesi kısık ve Alison yanımda kıkırdıyor. Filmde gerçekte ne olduğu ya da yatağa bir tabak Brie, kraker ve meyve getirmeme neden olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yatak odamın duvarlarında yankılanan sesinin içinde kayboldum. Bu odanın onsuz da aynı hissi vereceğinden emin olmadığım gerçeği kafamı karıştırıyor.

Kadınlar daha önce de yatağıma girdiler. Gece kaldılar, hafta sonu kaldılar. Ama yastıklarımın üzerinde evlerindeymiş gibi göründükleri anda, genellikle onları göndermeye hazır olurum. Öyleyse neden onu hiç ayrılamayacak şekilde kilitlemek istiyorum?

Ağzına bir çilek atıyor, dudakları meyvenin üzerinde bir 'o' oluşturuyor. Yüz hatları hareketli, yumuşak ve karmaşık değil. Beni bakarken yakalıyor ve ellerini yatağa bırakıyor.

"Ne?" diye soruyor, meyve lokmasını yutarken.

"Hiçbir şey," diye sırıtıyorum.

"Bana tuhaf bakıyorsun."

"Sana güzelmişsin gibi bakmak şimdi tuhaf mı oldu?"

Sırıtışı genişliyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Çok çekicisin, Landry."

"Çok güzelsiniz, Bayan Baker."

Aramızdaki tepsinin üzerine eğilip onu tembelce öpüyorum. Ağzı meyve gibi tatlı ve üçte bir için geri dönebilirdim, çünkü buraya girdiğimizde de ona sahiptim, ama yapmıyorum.

Sabit telefonum çalıyor, yatağımın yanındaki ahize tıkırdıyor ve Alison'ı zıplatıyor.

"İnsanların hala bunları kullandığını bilmiyordum!" diye haykırıyor.

"Benimkini annem ve Nolan'dan başka kimse aramıyor. Ondan kurtulmak isterdim ama bir şekilde evin güvenlik sistemine falan bağlanmış."

"Açman gerekiyor mu?"

"Hayır, annem olmak için çok geç. Cep telefonum kapalı, muhtemelen Nolan bana ulaşamadığı için kızgındır ve bir kampanya açıklaması ya da röportaj hakkında benimle konuşmak istiyordur."

Omzumun üzerinden saate bakıyor ve öpüşmelerimizden dolayı hâlâ şiş olan dudaklarını birbirine bastırıyor. "Muhtemelen eve gitmem gerekiyor."

"Neden?"

Yutkunuyor ve birdenbire üzerine çöken endişeyi görüyorum. "Geç oluyor diye mi?"

Bu bir sebepten çok bir soru ve peşini bırakmayacağım bir soru.

"Biz ergen değiliz, gerçi sen yirmili yaşlarda görünmeyi benden daha iyi beceriyorsun," diye takılıyorum. "Troy yapabilir

ne zaman istersem seni eve götürecek. Şimdi gitmene gerek yok."

"Muhtemelen yapmalıyım."

Karar vermekte zorlanışını izliyorum ve bunu gerçekten istemediğini söyleyebiliyorum. Bana bakmıyor, gözlerinin içini görmeme izin vermiyor.

"Bebeğim, sorun ne?"

Sözler zararsız olsa da, gözlerini benimkilere dikiyor ve mavi irislerin içinde saklı bir acı kıvılcımı var.

Bana cevap vermiyor.

"Benimle konuşsan iyi edersin," diyerek başparmağımı parmak eklemine sürtüyorum.

"Sanırım bir süreliğine senin kim olduğunu unuttum."

"Bu da ne demek oluyor?" Ona deliymiş gibi bakarak soruyorum. "Ben kimim?"

Derin bir nefes alıyor ve yüzündeki gülümseme neredeyse bir teslimiyet ifadesi. "Tüm bunları unutmuşum," diyor telefonuma doğru el sallayarak.

"Alison, bu benim işimin bir parçası. Ortadan kalkmayacak." "Hayır, biliyorum," diye iç geçirdi. "Sadece kendimi kaptırdım ve ..."

Kıkırdıyor, yumuşak, tatlı, küçük bir törpü. "Rahatladım. En son ne zaman böyle rahatladığımı biliyor musun?"

Onu tekrar dudaklarından öpüyorum. "Ne zaman istersen buraya gelebilir ve böyle rahatlayabilirsin."

Elimi avucunun içine alıyor ve avucuma küçük desenler çiziyor. Düşünüyor, benim bilmediğim bir dünyada kaybolmuş ve ben soru sormak istiyorum. Merakım tavan yapmış durumda ve onu rahatsız eden şeyi düzeltmek istiyorum ama ne olduğunu sormuyorum çünkü belki de düzeltemeyeceğimden korkuyorum.

"Seni ne korkutuyor Barrett?" diye soruyor sonunda, iki küçük elini benimkilerin etrafına koyarak. Teninden gelen sıcaklık içime doluyor ve kendimi her şekilde ona sarmak istiyorum.

"Seçim günü," diye yarı şaka yapıyorum.

Gülümsüyor ama kastettiği şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. Yine de bu, derinlemesine incelemek istediğim bir konu değil.

"Bu senin bebeğin."

"Barrett!" diye gülüyor ve bana bir üzüm tanesi fırlatıyor. "Ciddiyim."

"Ben de," diye inliyorum ama bu sorudan kaçmama izin vermeyeceğini anlıyorum. Bir nefes veriyorum ve düşünüyorum. "Sanırım başarısız olmaktan korkuyorum."

Yüzündeki sırıtış kayboluyor ve yatak başlığına yaslanıyor. "Devam et," diyor.

Omuz silkiyorum. "I . . . Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Hem bir Landry hem de şehrin belediye başkanı olarak benim konumumda olmanın her türlü sorumluluğu var ve bazen geceleri herkes için yapılacak en iyi şey hakkında endişelenerek uyuyamıyorum."

"Peki ya senin için?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve yatakta arkama yaslanıp yüzümü ona dönüyorum. "Ne demek istiyorsun, peki ya ben?"

"Peki ya senin için en iyisini yapmaya ne dersin? Bunu hiç düşündün mü?"

"Elbette," diyorum, sorusu karşısında afallamış bir halde.

"Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. En son ne zaman bir şeyi sadece kendi çıkarına olduğu için yaptın?" diye soruyor, sesi küstahça eğiliyor. "En son ne zaman

Kampanyanız, babanız ya da şehir için en iyisinin ne olduğunu düşünmediniz mi?"

Öne doğru eğiliyorum, böylece nefesim boynunun yan tarafını gıdıklıyor. "Amından üzüm emdiğim zaman."

"Ah!" diye nefesini tuttu, uzaklaşmaya çalıştı ama ben izin vermedim. Onu kendime çektim ve eriyerek onu öpmeme izin verdi.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de deli gibi sırıtıyoruz ve umarım bu sorgulama sona erer.

Ama öyle değil.

"Yani ben senin küçük isyan şeklin miyim?" diye soruyor. Bunu bir şaka, bir alay olarak söylüyor, ama yüzeyin altında saklı olan korkuyu inkar etmek mümkün değil.

"Belki," diyorum, bir tepki vermesini bekleyerek. "Ya da belki de peşinden gitmeye değer olduğunu düşündüğüm ilk şey sensin."

Rahatlıyor ama başka tarafa bakıyor. "Alison? Sorun nedir?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ama battaniyeler beline kadar çekilmiş. "Bir şey yok. Bir sorun yok. Neden sordun ki?"

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum, bakışlarım benimle konuşması için ona yalvarıyor. "Neden korkuyorsun?"

Dudağını ısırıyor ve cesaretini topluyor. Bunu yaparken onu izliyorum, gözlerinin mavisi katılaşıyor, omuzları sessizce dikleşiyor. "Sen."

"Ben mi? Benden korkuyor musun?" Gülüyorum. "Neden benden korkasın ki?"

"Çünkü seninle olmak çok kolay. Bu yavaş tempoda bile ..."

Parmak uçlarımla çenesini kaldırıyorum. "Çılgınca, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Bu çok çılgınca. Son birkaç yılımı, bir daha asla kimse tarafından ezilmemek için her şeyimin yolunda olduğundan emin olarak geçirdim."

"Seni ezeceğim tek yer bu yatak," diye sırıtıyorum.

"Benim yaşadıklarımla bu olay arasındaki paralellikler çok benzer. Ya ben buna, sana kapılırsam ve sen seçilirsen? Beni yanlış anlama, seçilmelisin. Zekisin, komiksin, çekicisin ve çok iyi bir kalbin var. Ama Atlanta'ya taşınırsın ve ... sonra ne olur?"

"O zaman bir yolunu buluruz," diyorum elimden geldiğince kendime güvenerek. "Ya kaybedersem? Bir kaybedenle yatmak ister misin?"

Başını sallıyor. "Kazanamasan bile kaybeden olmayacaksın."

"Kazansam bile, bu beni kazanan yapmaz." Bu sözleri düşünmeden, yüksek sesle söylediğimi fark etmeden önce söylüyorum. Bir şey tıklıyor ve benden bu fikri açıklamamı isteyeceğini biliyorum ve yüzümü buruşturup bekliyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Nefesimi tutuyorum ve ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama sohbetimizdeki açıklık güzel. Hatta katartik.

"Bu sadece," diyorum bir çilek alarak, "bu işte bazen inanmadığınız şeyleri kabul etmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Ne gibi?"

"Eyaletteki bazı arazilerle ilgili bir yasa tasarısı gibi."

"Bunu kabul etme," diyor basitçe. "Eğer inandığın şey bu değilse, nasıl kabul edebilirsin ki?"

"Çünkü bazen bazı şeyleri kazanmak için bazı şeylerden vazgeçmeniz gerekir."

Eğiliyor ve omzuma tatlı bir öpücük konduruyor. "Kendine yeterince inandığını sanmıyorum."

Bu sözler beni çok etkiledi çünkü doğruydu. Düşünmeden tekrar konuşmaya başladım. "Kendi başınıza bir şey başardığınızdan emin değilseniz kendinize inanmak zordur."

"Bunu nasıl söylersin?" diye soruyor. "Belediye başkanlığı seçimlerini kazandınız."

"Öyle mi yaptım?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum. Cevap vermek için ağzını açıyor ama aynı hızla kapatıyor.

"Evet, ben belediye başkanıyım," diyorum boğazım yanarak. "Ama bunu kendi fikirlerimle mi kazandım? Yoksa ismim ya da görünüşüm sayesinde mi kazandım?" Gözlerimi kaçırıyorum çünkü yıllardır neredeyse her gün düşünmeme rağmen bunları hiç kimseye yüksek sesle söylemedim. "Ya da babam bir şekilde etkiledi mi?"

Sonuncusu asıl can alıcı nokta. Rakiplerimin birçok kez öne sürdüğü gibi, babam bazı kişilere rüşvet verdi ve böylece seçimi satın aldı. Bunu reddediyor, ama elbette yapardı. Gerçekten böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum ama içimde hep bir şüphe var. Benim hayalim benden önce onun hayaliydi.

Aramızdaki sessizlik yoğunlaşıyor ve televizyonu kapatıyorum. Yapamayacağım bir şey yaptığımı fark ettim. Ağzımı açtım. Politika 101: Tuzağını Asla Açma. Her şey gizli tutulur, her şey karanlıkta kalır.

Peki bunu neden söyledim?

Elini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor. Uzun bir süre yanıt vermiyor, sanki bu yeterliymiş gibi avucumu tutuyor. Belki de öyledir.

"Barrett?" diye soruyor, tatlı sesi zar zor duyuluyor.

Dönüp ona bakıyorum. Yüz hatları yumuşak, dudakları hala yeni öpüldüklerini belli ediyor. Yüzündeki ifadeye bayılıyorum, az önce çok sevilmiş gibi. Her zaman böyle görünmeli.

"Bu doğru olsa bile, ki ben buna inanmıyorum," diyor nefes alarak, "bu sadece fikirlerinizin yeterli olduğunu kendinize kanıtlamanız gerektiği anlamına geliyor."

"Ama ya değillerse?"

"Hissettiklerinizi, yani Arazi Yasası'na katılmadığınızı söylerseniz ve seçilemezseniz, olabilecek en kötü şey bu mu?"

Bunun cevabı karmaşıktır ve hem evet hem de hayırdır. Bu, uzun yıllar boyunca pek çok kişinin çalışmasını sona erdirecektir. Yedek planım yok; siyaset her zaman benim kariyerim oldu, yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde yükseldim. Ama yatağımda beni daha iyi hissettirmeye çalışan ona bakınca cevabım şu oluyor: En kötüsü, belki de sonsuza dek ilk kez kendimi canlı ve yeterli hissetmemi sağlayan kişiyi kaybetmek.

"Değil," diyor başını sallayarak. "En kötü şey, mirasınızın bir sürü yarı gerçekle lekelenmesi olurdu. Torunlarınız kariyerinizde şu ya da bu konuda ne hissettiğinizi sorar ve yalan söylemek zorunda kalırsınız. Kazanmamak daha iyi olur."

Kulağa çok basit geliyor ama değil. Doğru gibi görünüyor ama karmaşık. Kolay gibi görünüyor, ama o kadar zor ki

Artık bunu düşünmek istemiyorum. O buradayken olmaz.

"Ne daha iyi olurdu biliyor musun?" Dudaklarımın seğirdiğini hissederek soruyorum.

"O da ne?"

"Konuşmayı bırakır ve bunun yerine bu meyveyi kullanırsak . . ." Sırıtıyor ve itiraz edemeden onu yuvarlıyorum.

Alison

"VE O BUNU YAPMADI! Piç kurusu. Vücuduma meyve sokup höpürdeterek çıkaramayacağını söyledi. Ben de artık onunla görüşmeyeceğimi söyledim," diye yakınıyor Lola ve beni güldürüyor.

"Belki de yemek oyunlarından hoşlanmıyordur," diye kıkırdıyorum, ertesi gün öğleden sonra arabayı sokaktan aşağı çevirirken. "Bu herkese göre değil. Bana göre olduğunu bile sanmıyorum Lo, gerçekten, ama ..."

"Ama o Barrett Landry!" "Aynen

öyle."

"Yani Isaac buzda. Yeni keşfettiğim yemek fetişlerimi şımartacak başka birini bulacağım."

Gülerek başımı sallıyorum. "Ama Isaac çok iyi bir adam, Lo."

"Ve görünüşe göre beni iyi yapan şey bu değil."

"Sen imkansızsın."

"Dün gece Luxor'da programa giren hayır işinde mi çalışıyorsun?"

"Evet," diye iç geçirdim. "Bugün Hillary'nin Evi'ndeki günlerimi değiştirdim, böylece izinli olabilirim. Bahşişler astronomik olacak; hayır diyemem."

O da iç geçiriyor. "Değil mi? Bu boktan işlerde çalışmaktan bıktım. Sadece zengin bir adam bulup emekli olmak istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama sırıtıyorum. Lola'yla sohbet etmek, Hux'un evine gitmeden önce iş yerinde rahatlamak için denediğim en doğru yol. İşin stresi onun maskaralıklarıyla azalıyor ve bu benim kendi terapi şeklim.

"Bunu sen yapıyorsun," diye gülüyorum.

"Bekliyorum. Ama bu arada Isaac'i köşeye sıkıştırmalı ve yapması gerekenleri ona söylemelisin-"

"Öyle bir şey yapmayacağım!" Gülüyorum. "Ona seninle nasıl seks yapacağını söyleyecek değilim, Lo!"

"Düşündüğüm gibi bir arkadaş değilmişsin," diye homurdanıyor.

"Görünüşe göre hayır. Ama garaj yoluna giriyorum ve çok yorgunum, bu yüzden buradan gitmem gerekiyor."

"Tamam. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve annemin arabasının yanına yanaşıyorum. Her gün aynı duyguyu yaşıyorum: Hux'a yardım etmek için burada olduğu için minnettarım ve çocuğuma yardım etmek için anneme bu kadar çok ihtiyaç duyduğum için hayal kırıklığına uğruyorum.

Evin kapısını açtığımda taze pişmiş kurabiyelerin kokusunu alıyorum. Tarçın kokusunu takip ederek annem ve oğlumun bir tabak kurabiye ve uzun bardak sütle masada oturdukları mutfağa gidiyorum.

"Hey, anne," diyor Hux.

"Hey, dostum." Başının üstünü öpüyorum. "Dışarısı gibi kokuyorsun."

"Bütün gün dışarıda top fırlatıp durdu. Hatta beni bile dışarıda yakalamaca oynamaya zorladı" diyor annem.

"Sen mi? Yakalama mı oynadın?" Gülüyorum. "Bahse girerim bu bir manzaraydı." "Öğleden sonra bir adam aradı. Hux eve geldikten sonra-"

"Lincoln'dü!" diye ışınlanıyor. "Bugün spor yapmaya gidiyoruz!"

Anneme şaşkın bir bakış attım. Parmaklarını oynatıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Eve döndüğünde beni onu görmeye götüreceğini söyledi," diyor Hux, ayağa kalkarak. "Gidebilir miyiz anne? Lütfen?"

"Git yüzünü yıka," diye tembihliyor annem. "Ama büyükanne ..."

"Huxley. Şimdi."

Banyoya doğru yürüyor ve duyamayacağı kadar uzaklaştığında oda küçülüyor. Çok, çok küçülür.

"Yani ..." diye söze başladı, ona bilgi vermemi bekliyordu.

Bilmiyorum.

"Alison, neden Büyükler Ligi'nden bir beyzbol oyuncusu torunumla beyzbol oynamak için evi arıyor?"

Hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silkiyorum ama o bunu yutmuyor. "Ayrıca çantanda güzel bir buket çiçek var. yatak odası," diyor. "Hux bir göz atmamı söyledi, Savannah Belediye Başkanı'nın onları size gönderdiğini söyledi."

"Bir şey yok," diyorum, yüzümü ondan çevirerek.

Yaklaşan soru-cevap seansını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Banyo kapısı koridorun sonunda kapanıyor ve annemin sandalyesi fayans zemine sürtünüyor. Ama konuşmuyor.

Beklentiye daha fazla dayanamıyorum. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

"Ne?" Kendi sırıtışımla savaşarak söylüyorum.

"Sana milyonlarca soru sormak istiyorum. . ."

"Cevap vermemi gerektirecek bir şey yok. Pek sayılmaz," diye ekliyorum, sırıtışımı gizlemek giderek zorlaşıyor. Barrett'ı düşünmek bile midemi bulandırıyor ve bunu belli etmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yani onunla bir şekilde tanıştın ve görüşüyorsun?"

"Hayır," diye nefes nefese kalıyorum, sonra kendimi tutuyorum. "Aslında, evet. Sayılır.

Ama eğer biz-"

"Aman Tanrım, Alison! Şaka yapıyorsun!"

"Anne, lütfen," diyorum, Hux'un utandığında çıkardığı ses gibi. "Önemli bir şey değil. Bir süre önce tanıştık ve birlikte vakit geçiriyoruz."

"Buna üzüldüğümü söyleyemem," diye dalga geçiyor. "Yakışıklı ve hali vakti yerinde..."

"Biz arkadaşız. Hepsi bu anne."

Bana bakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Biriyle arkadaş olmak yüzüne o bakışı yerleştirmez," diye takılıyor.

Derin bir nefes alarak, ondan hiçbir şey saklayamayacağımı biliyorum. Bunun bir anlamı yok. "Bir şeyler deniyoruz, bu her neyse yolumuzu bulmaya çalışıyoruz."

"Senin adına çok mutluyum, Ali."

"Çıldırma," diyorum gözlerimi devirerek. "Ve lütfen bundan kimseye bahsetme. Resmi bir şey değil ve insanların bunu sormasını istemiyorum."

Birbirimize bakıyoruz, ikimizin de unutmak istediği anılarla dolu bir bakış.

"Anlaşıldı." Masanın etrafında dolaşıyor ve beni hızlıca kucaklıyor. "Karışmayacağım, ama bir şeye ihtiyacın olursa, sadece sor." Gitmeye başladı ama kapının eşiğinde durakladı. "Birinin ayaklarını yerden keseceğini biliyordum.
."

"Arkadaşlar, anne!" Gülüyorum, bıkkın bir şekilde.

"Arkadaşlar. Doğru," diye omuz silkiyor ve kısa bir süre sonra ön kapı kapanıyor.

Sonra tekrar açılır.

"Alison, Range Rover'la gelen bir adam mı var?" Ön kapıdan kafasını uzatıyor. "Sanırım bu arkadaşınla ilgili bir şey?"

Çenem açık kaldı. Troy'un neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Lincoln'ün araması dışında, ama hazırlanmak için zamanım olmadı.

"Evet," dedim, "devam et. Her şey yoluna girecek."

Çok parlak bir şekilde gülümsüyor ve gidiyor, ama kapı kısmen açık kalıyor. Ben ona ulaşamadan Lincoln köşeden kafasını uzatıyor.

"Merhaba," diye sevimli bir şekilde sırıtıyor. Ne kadar şaşkın olduğumu fark edince kıkırdıyor. "Beni mi bekliyordun?"

"Pek sayılmaz," diye gülüyorum.

"Şey, daha önce aradım çünkü iyi bir antrenmana ihtiyacım var. Hux'un benimle Çiftliğe gelip biraz top oynayabileceğini düşündüm, eğer sorun olmazsa?"

Beynim tutunacak bir şey arıyor. "Evet, sanırım. Yani ..."

"Ve," diye devam etti, "kardeşim korkunç bir gün geçirdi. Bize eşlik etmenizin bir sakıncası yoksa eminim sizi görmek ister."

"Burada olduğunu bilmiyor mu?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bu bir sürpriz olacak."

"Lincoln, tüm saygımla söylüyorum, bunun Barrett'ın hoşuna gideceğinden emin değilim. Yapacak işleri olduğunu biliyorum ve rahatsız etmek istemiyorum. Hux'u oraya götürürsem bunu nasıl karşılayacağını da bilmiyorum."

Kapı pervazına yaslanıyor ve Lola'nın burada olmamasına seviniyorum. Eğer burada olsaydı, onu ele geçirir ve onunla birlikte olurdu. Eğer bir derginin kapağında yer alabilecek bir çocukla yaşıyorsanız, kapı komşusu gibi gülünç derecede yakışıklı.

"Alison, tüm saygımla söylüyorum, davetsiz misafir değilsin." Tekrar beni bulmadan önce tavana bakıyor. "Benim misafirim olacaksın. Bu nasıl?"

Tepkime kıs kıs güldü.

"Evet, bu çok iyi gider," diyorum.

"Aynen öyle. Benimle gelirsen, Barrett'ın seninle birlikte olmak için her şeyi yapacağını garanti ederim. Bizi yalnız bırakmayacaktır," diye göz kırpıyor.

"Bunu daha önce kızlar yüzünden tartıştığınız anlamına mı alıyorum?"

"Hayır," diyor son sesi çıkararak, "çünkü kardeşimin senden önce benim zamanıma değecek bir tane bile olmadı."

Sözleriyle yanaklarım ısınıyor ve ukala küçük sırıtışı daha da büyüyor. Tıpkı Barrett'ınki gibi onun yanağında da bir gamze beliriyor.

"Bugün kardeşimin sana ihtiyacı var," diyor gülerek, Huxley bir mil genişliğinde bir sırıtışla koridordan hızla gelirken. "Eğer onu benim düşündüğüm kadar düşünüyorsan, muhtemelen

"Eşyalarını topla da gidelim" diye sırıtıyor.

Barrett

"Orospu çocuğu," diye yüzümü buruşturuyorum, kan basıncımın damarlarımda yükseldiğini hissediyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hiçbiri hakkında şaka yapmıyorum," diyor Nolan telefonda. "Görünüşe göre birkaç yıl önce onu hamile bıraktığını ve bebeği aldırması için para verdiğini söylüyor."

"Bu saçmalık," diyorum bıkkınlıkla. Sandalyeme geri yaslanıyorum ve ofisimin penceresinden Çiftliğin çimlerine bakıyorum. "Onunla sadece birkaç ay çıktım. Onu zar zor hatırlıyorum bile."

Gülüyor ama bu bir eğlence değil. "Eminim. Yüzler bir noktada birbirine kanıyor olmalı."

"Çok komik, Nolan," diye inliyorum. "Sadece inkar et. Bilmiyorum amına koyayım. Kanıt bulmasını sağla çünkü benimle ilgili hiçbir şey yok."

"Ona elli binlik bir çek kesersen hiçbir şey söylememeye gönüllü olduğunu biliyorsun."

"Ona elli sent ödemeyeceğim. Bu gasptır."

"Bu büyük ölçekte bir politika, Barrett. Sonuncusu olmayacak, o yüzden kendini hazırla."

Sesindeki yargıyı duyabiliyorum, Graham ya da Ford'u benden çok daha mutlu yöneteceğini söylemeden söyleyen sesi.

Başım bütün gün olduğundan daha fazla ağrımaya başladı. Güneş doğmadan önce çalışıyordum.

öğle yemeği ya da kahve molası bile vermedi. Rose'un öğlen vakti getirdiği yiyecek torbası hiç dokunulmadan pencerenin yanındaki masada duruyor.

Veda etmeden telefonu kapatıyor ve ben oturup garaj yolunu izliyorum. Ayağa kalktığımda Troy'un Rover'ının virajdan aşağı indiğini görüyorum ve saate bakıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gün bitmiş olmasına rağmen üzerinde çalışmam gereken kâğıt yığınına bakıyorum.

Araba durdu ve birkaç kapı açılıp çarpıldı. Troy'unkinden daha fazla ses duyuyorum, özellikle biri diğerlerinden biraz daha tatlı.

Ne oluyor be?

Lincoln ve Huxley evin yanındaki çimenliğe doğru ilerlerken Alison'ın şoförümün yanında durduğunu görüyorum. Üzerinde bir kot pantolon ve bol bir tişört vardı, saçları dağınık bir şekilde düğümlenmişti ve makyaj yapmamıştı. Ve onu daha önce hiç şu anki kadar güzel bulduğumu sanmıyorum.

Bana bakıyor, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme beliriyor. Ona parmağımı göstererek dayanmasını söylüyorum ve merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Verandaya vardığımda salıncakta oturmuş, Hux ve Linc'i izliyordu.

"Hey, sen," diye sırıtarak onun yanındaki koltuğa kayıyorum.

"Merhaba," diye nefes alıyor, eli benimkinin içine düşüyor. Parmaklarımızı birleştiriyoruz ve ben onunkini nazikçe sıkıyorum.

"Seni öpmek istiyorum," diyorum, "ama bunu Huxley'nin önünde yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum."

Rüzgâr onun kahkahasını alıp avluya taşıyor. Lincoln kafasını kaldırıp gözüme bakıyor ve başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum, bu sabah neredeyse sinir krizi geçirdiğimi gördükten sonra bunu ayarladığını biliyorum.

"Şey, seni öpmek isterdim," diye yanıtlıyor, "ama burada olmam gerektiğinden bile emin değilim."

"Neden olmayasın ki?"

Omuz silkerek oğlunun kardeşimle ileri geri top atmasını izliyor. "Bir şeyi bölüyor muyuz? Linc geldi ve bizi buraya sürükledi. . ."

"Yani gelmek istemedin mi?"

Yüzü bana doğru dönüyor, gözleri yumuşacık. "Tabii ki yaptım. Ama başınıza bela olmak istemiyorum. Huxley de burada ve bilmiyorum-"

"Burada olmana sevindim ve onun da burada olmasına sevindim." "Öyle mi?"

"O da anlaşmanın bir parçası, değil mi? Yani seni alıp onu almadan edemem, benim en havalı Landry kardeş olduğumu düşünmese bile," diye göz kırpıyorum.

"Hayır, o kesinlikle paketle birlikte geliyor."

"Ve senin paketini beğendim," diye fısıldıyorum, bir top devrilerek verandaya yuvarlanırken onu güldürüyorum.

Lincoln ve Huxley onu almak için yarışıyor ve önümüze düşüyorlar. Gülüyorlar, nefes nefese kalmışlar ve Linc korkuluklara yaslanmış. Yüzünde boktan bir sırıtış var, Arrows şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş.

"Yani," diyor, benden başka hiçbir yere bakmadan.

"Yani," diyorum, yüzümü mümkün olduğunca boş tutmaya çalışarak. Bu onu daha da eğlendiriyor ve elimde olmadan dudaklarımın bir sırıtışa dönüşmesine izin veriyorum. "İyi iş çıkardın."

"Rica ederim," diyor, ona ne için teşekkür ettiğimi çok iyi biliyor. "Ali'ye eğer onu görmek istemezsen, onunla takılmaktan mutluluk duyacağımı söyledim."

Büyük bir "Siktir git" ile karşılık vermeye başlıyorum ama Huxley'nin tam orada durduğunu hatırlıyorum. "Zorluyorsun, Linc."

Bir kahkaha patlatır ve yeni arkadaşına bakar. "Annen beyzbol oynayabilir mi?"

"Hayır," diye inliyor Huxley. "Çok fazla pratik y a p a m ı y o r u m çünkü o ve büyükannem berbat kokuyor. Üzgünüm anne."

Alison yanımda gülüyor. "Sorun değil. Bu doğru."

"Yani baban, amcan ya da kardeşin buralarda değil mi?" Lincoln soruyor ve beni içten içe ürpertiyor. Çocuğun kendisi ya da annesi için kolay olmadığını bildiğim şeyler hakkında konuşmaya başlamasını istemiyorum.

"Benim babam yok," diyor Huxley, kelimeleri çok dikkatli telaffuz ederek. "Ya da bir erkek kardeşim veya bir amcam. Bir büyükbabam var ama o da çok çalışıyor. Yani sadece ben, annem ve büyükannem varız."

Onun ağzından çıkan kelimeleri duymak kalbimi burkuyor. Hayatımı babam ya da kardeşlerim olmadan hayal edemiyorum. Her ne kadar zamanımın yarısında onları öldürmek istesem de, onlar benim için yerleşik bir destek ağı. Ama beni rahatsız etmelerini, hiç olmamalarına tercih ederim.

Kalbim bu çocuk için kırılıyor ve Linc yutkunmaya zorlayıp göz ucuyla bana bakarken, onunkinin de kırıldığını biliyorum.

"Bir dahaki sefere buraya geldiğinde, annen ve Barrett için birer eldiven getireceğiz ve onlara oynamayı öğreteceğiz. Böylece ben Tennessee'ye dönmek zorunda kaldığımda birlikte antrenman yapabileceğiniz biri olur."

"Ne zaman gitmen gerekiyor?" Huxley sorar.

"Birkaç gün içinde. Ama ziyaret için çok sık geliyorum. Yoksa annem ağlar. Nasıl o l d u ğ u n u bilirsiniz," diyor Lincoln,

Etki için gözlerini deviriyor.

"Evet," diye homurdanıyor Hux, hepimizi güldürerek.

Lincoln, üzerinde altın bir A harfi olan mor şapkasını çıkarır ve Huxley'nin dağınık kafasına yerleştirir. "Bir içki almam lazım. Hemen döneceğim."

Evin içinde kayboluyor ve ben konuşmaya başlarken Alison'ın telefonu çalıyor. Ekrana baktı.

"Luxor arıyor," diyor. "Bunu almam ve önümüzdeki birkaç hafta için programımı teyit etmem gerekiyor."

Başımı sallıyorum ama benim gibi pisliklerle iş yapmasından ne kadar nefret ettiğimi fark ediyorum. Evde kalıp çocuğuyla ilgilenmeli, okuluna ve onu mutlu eden şeylere odaklanmalıydı.

Bu düşünceleri kafamdan silkeleyerek Hux'a bakıyorum. İkimiz yalnızız ve bir çocuğa ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ben çizgi film izlemem. O da gazete okumuyor. Ortak neyimiz olabilir ki?

Beynim söyleyecek bir şey ararken, Huxley bana bir iyilik yapıyor: kontrolü ele alıyor.

"Annemi seviyorsun, ha?"

Şok olmuş bir halde kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Evet," diyorum, gerçeği söylemeye çalışarak. "O oldukça özel biri."

Başını sallıyor ve bir sonraki sorusunu düşünüyor. "Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Şey, ondan çok hoşlanıyorum. Hoş, akıllı ve gerçekten çok güzel," diye göz kırpıyorum, en azından onun yaşındaki kızlardan hoşlandığını umuyorum. Ben onları görür görmez sevdim, o yüzden aramızda bir bağ olduğunu umuyorum.

Gözlerini

deviriyor.

İrkildim.

"Sanırım annem de senden hoşlanıyor." "Şimdi hoşlanıyor musun?"

Başını sallıyor, alt dudağını çiğniyor. "Son zamanlarda çok daha mutlu. Duşta ve yemek yaparken şarkılar söylüyor ve onları kaldırmayı unuttuğumda yatağımın üzerindeki beyzbol kartlarına o kadar kızmıyor."

"Mutlu olmasına sevindim."

"Ben de." Bir kayaya tekme atıyor. "Ona iyi davranacaksın, değil mi?" Hayatımda gördüğüm en içten gözlerle bana bakıyor.

Salıncaktan kalkıyorum ve verandanın kenarında diz çöküyorum, böylece göz göze geliyoruz. "Sana söz veriyorum, ona iyi davranacağım. Eğer aksini düşünürsen, beni arayabilir ya da gelip benimle konuşabilirsin, bunu tartışırız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. O senin annen, Huxley. Onu korumak istemene saygı duyuyorum. Bu çok büyük bir iş."

Alison'ın utanmanın eşiğinde olduğu anlardaki gibi sırıtıyor. Onların dünyasındaki yerimi sağlamlaştırmaya çalışmıyor olsaydım, gülerdim.

"Babam ona pek iyi davranmazdı." Sesindeki acı o kadar çiğ, o kadar içgüdüsel ki beni hemen kesiyor. "Çok ağladı ve ben onun ağlamasını istemiyorum Bay Landry."

Önce tereddütle uzanıp Lincoln'ün başındaki şapkayı düzeltiyorum. "Ben de onun ağlamasını istemiyorum. Seni de endişelendirmek istemiyorum, tamam mı? Onun arkadaşı olmak ve yemek yaparken şarkı söylemeye devam etmesini sağlamak istiyorum."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler solmaya başlıyor ve neredeyse bir gülümseme görüyorum.

"Peki ya Huxley? Ben de senin arkadaşın olmak istiyorum. Lincoln kadar havalı olmadığımı biliyorum ama bana bir şans verirsen eğlenceli şeyler biliyorum. Ve bütün yaz su parkına giriş kartı alabilirim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, tam bir hayranlıkla.

"Evet," diyorum, işimin küçük avantajlarını hiç bu kadar takdir etmemiştim. "Ve dediğim gibi, herhangi bir konuda sorun yaşarsan beni ara. Erkek erkeğe."

"Erkek erkeğe," diye tekrarlıyor. "Yapacağım, Bay Landry."

"Bir şey daha var. Bana Barrett de. Sadece benden bir şey isteyen-" Kendimi tutuyorum. "Sadece benden bir şey isteyen insanlar bana 'Bay Landry' der. Tamam mı?"

"Tamam," diye geniş, dişlek bir sırıtış attı.

Barrett

Klasörü masanın üzerine fırlatıyorum. Camın üstünden kayıyor ve kalemliğimin yan tarafına çarpıyor.

"Lanet olsun, Nolan. Bütçeyle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Şimdi. Monroe'nun onu aradığını ve bana baskı yapması için ona baskı yaptığını siz de benim kadar biliyorsunuz."

"Kesinlikle haklısın." Nolan gözlüklerini burnunun ucuna kadar itiyor ve masamın karşısından bana bakıyor.

İnleyerek sandalyemi geriye itiyorum ve kendime biraz yer açıyorum.

Bazı kâğıtları karıştırdı ve başka bir kâğıt çıkardı. "Bu bugün onaylı posta ile gönderildi."

Masamın üzerine fırlatıyor ve ben de mideme bir dehşet duygusu çökerek onu süpürüyorum. "Nedir bu?"

"Gabriella Winston'ın avukatından bir mektup, istenmeyen bebeğinizin annesi olarak da biliniyor. Fiyatını yüz bine çıkarmış," diye iç geçirdi.

"Olmaz." Mektubu toparlayıp çöpe attıktan sonra tekrar Nolan'a bakıyorum. Hançerlerimi ona değil ama birisinin bu kadar hassas bir konuyu kullanması ve bir başkasını incitmek için havadan uydurması fikrine saplıyorum. "Onun hiç mi vicdanı yok?"

"Bunlar işe karışmadan önce kendine sorman gereken şeyler Barrett."

"Bu konuda ona yardımcı olduğumu düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Bunu da onu da sikeyim."

"Halka açılacak."

"Aferin ona. Bırakın yapsın. Ve basının önünde onu yakmamızı izleyin. O oynamak istiyor, biz de oynayacağız."

"Bunu yapamayız, Barrett. Onun aksine, sizin dikkate almanız gereken bir kamu imajınız var."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapıyor! Kürtajı bahane ederek imajımı yerle bir edecek. Bu iğrenç bir şey."

Tartışmaya başlarken kapı çalınır. Graham köşeden başını uzatır. "Bölüyor muyum?" diye sorar.

"Hayır," diye yüzümü buruşturarak sandalyemde doğruluyorum. "İçeri gel."

Nolan'a başıyla selam verdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ofisime doğru ilerleyerek oturdu. "Kötü haberlerle geldim."

"Harika," diye iç geçiriyorum, bugünün bir an önce bitmesini dileyerek. "Ver onu bana."

"Bugün gazetede bir resim var." Graham masama Savannah Dispatch'in bir kopyasını koydu. "Dün Çiftlik'in dışında çekilmiş."

Onu alıp yakından baktığımda, Troy'u Rover'da görüyorum. Yolcu koltuğunda Lincoln ve arkada, Linc'in arkasında Alison var. Yüzü biraz bulanık ama bu o.

Tanrıya şükür Huxley görünmüyor.

Ölmek istiyorum. Bir deliğe girip tüm bu lanet seçim bitene kadar, herkes aptalca davranmayı bırakana kadar, ne yaptığımla, ne söylediğimle, neyi desteklediğimle ilgilenmeyi, benim bile olmayan çocukları bana yüklemeyi bırakana kadar uyumak istiyorum.

Nolan kardeşimin yanındaki yerinden ters ters bakıyor.

Başımı ellerimin arasına alarak, "Başlama," diye homurdanıyorum. Aklım Alison'ın görüp görmediği ve bu konuda ne söyleyeceği konusunda dönüyor. Bu kesinlikle onun istemediği ve benim de engelleyebileceğimi düşündüğüm bir şey.

Ne kadar aptalca.

"Barrett," diyor Nolan dudaklarını yalayarak, "bu hiç iyi gitmeyecek."

"Resmi olarak beni görmeye bile gelmiyor. Teknik olarak Lincoln'le birlikte."

"Kardeşinle birlikte olsa bile, ki ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, medya bunu seni itibarsızlaştırmak için kullanacaktır, özellikle de onun geçmişiyle. Bunu sen de biliyorsun."

"Siktir."

"Masama geri dönüp bununla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekecek," diye homurdanarak evraklarını çantasına geri koydu. "Bu tam da ihtiyacımız olmayan şeydi ve kesinlikle yapmamanızı istediğim şeydi."

"Ben bir şey yapmadım, Nolan. Yanlış bir şey yapmadım."

Duraklıyor, eli havada ve bana bir çocukmuşum gibi bakıyor. "Bir süre daha kendini kontrol edemeyerek bana bir günlük iş kaybına mal oldun."

"Bunun skandalla uzaktan yakından alakası yok!"

Odadaki hava yoğunlaşıyor, hepimiz bir başkasının bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyoruz. Buradan çıkmak, Alison'ı bulmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Bunun olacağını biliyordum." Graham kravatını düzeltti ve boğazını temizledi. "Bir planım var, ikinizin de hoşuna gitmeyebilir ama hafifletici koşulları göz önünde bulundurarak bulabildiğim tek şey bu. Bunu kendi avantajımıza kullanalım. Barrett'ın onunla görüşmeye devam etmemesinin hiçbir yolu olmadığını biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Nolan soruyor. "Onu bir süredir görüyor ve bu da sonunun geldiğini gösteriyor."

"Güven bana." Graham tekrar bana bakıyor. "Ayrıca, medyanın onun geçmişini öğrenmemesine imkân yok - masum olsun ya da olmasın," diye ekliyor, ben kaşlarımı çatarken. "Yapabileceğimiz tek şey bunu kabullenmek, geçiştirmek. Hücum şeklinde savunma."

"Ne demek istiyorsun?" Öne doğru eğilip ellerimi masamın üzerinde birleştirerek soruyorum.

Derin bir nefes alır ve Nolan'ı izler. "Sonuna kadar gitmeyi öneriyorum. Barrett'ın bekar bir anneyle ilişkisi olduğunu, ona ve oğluna bakan yardımsever bir adam olduğunu açıklayalım. Hikayeyi kendi lehimize çevirelim."

Nolan bunun saçmalığını düşünüyor gibi görünüyor.

"Medyada yer almak istemiyor," diyerek bu fikri reddediyorum. "Bunu kabul etmesine imkân yok."

"Onunla görüşmeye devam edecek misin?" Graham

soruyor. Yarım saniye kadar düşünüyorum. "Evet."

"O zaman şöyle düşünün: Her ne kadar Lala Land'de yaşamak isteseniz de ve her istediğinizi yapabiliyormuş gibi davransanız da, bunu yapamazsınız. Bunu düşünmek bile çok saçma,

Barrett. Yani bunu açık bir şekilde yaparak, her ne kadar size bunu yapmak istemediğini söylese de, onu koruyabilirsiniz. Aksi takdirde
. . . yapamazsın."

Graham'dan duymak çok mantıklı. Ama içten içe biliyorum ki Alison için bu o kadar kolay olmayacak.

"Sadece ben olsaydım, her şeyi kabul ederdim," diyorum, kararlılığımın azaldığını hissederek. "Ama bu karar sadece benim değil."

"Ne zamandan beri?" Graham şaka yapıyor. "Her zaman bir şeyler hakkında karar verir ve herkesi kendi oyununu oynamaya zorlarsın. Aslında bu da öyle bir şey. Sana onu görmemeni söyledik ama işte buradayız, senin istediğin gibi oynuyoruz."

Ona cevap vermiyorum, aklım zaten onunla yapacağım konuşmada.

Nolan sonunda ayağa kalkarak, "Sanırım Graham haklı," dedi. "Eğer bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıysanız, devam edelim. Sadece seçimlere kadar. Bu kızla ciddi ciddi evlenecek falan değilsin ya."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey beni yakıyor. Ben de ayağa kalkıyorum, sandalyem masamın arkasındaki duvara çarpıyor. Graham tavrımı fark ediyor ve ben daha üfleyemeden araya giriyor.

"Kesinlikle," diyor Nolan'ı yatıştırarak. "Alison'ı bunun doğru bir şey olduğuna ikna edelim ve Barrett'ın işi bitene kadar bu işin peşini bırakmayalım." Kaşlarını kaldırarak beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Kapıya doğru yürümelerini izlerken göğsüm hayal kırıklığıyla kabarıyor. Nolan çıkmadan önce yüzünü bana dönüyor.

"Onu bu konuda çabucak ikna etmelisin ki açıklamamızı yapabilelim ve Hobbs'tan önce

Yumruk. Adamlarının şu anda bunun üzerinde çalıştığını biliyorsunuz."

O gittikten sonra Graham bana döndü. "Bulabildiğimin en iyisi bu. Bugünün geleceğini biliyordum ve istediğin şeye sahip olmana nasıl izin vereceğimi ve bu arada her şeyi mahvetmeni nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum."

Omuzlarım öne doğru sarkıyor ve gözlerimi indiriyorum. İçimden suçluluk duygusu akıyor çünkü o haklı - bu seçimin başarısı sadece benim hayallerime bağlı değil, aynı zamanda bir dizi başka insanın da hayallerine bağlı.

Tekrar baktığımda gitmişti. Rose'u arayıp telefonlarımı bekletmesini ve günün geri kalanındaki randevularımı iptal etmesini söylüyorum. Troy'a beni ön kapıdan alması için mesaj atıyorum. Rover'a bindiğimde Alison'ı arıyorum.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. Merhaba dediğini duyar duymaz sırıttım.

Troy trafikte direksiyonu onun evine doğru kırarken, "Hey, benim," diyorum.

"Ben de tam seni düşünüyordum."

Büyük bir yudum hava alıyorum. Bu yüzüme çok kötü patlayabilir, biliyorum. Bunu midemin çukurunda hissediyorum. Ama bu en mantıklı çözüm gibi görünüyor ve doğruyu söylemek gerekirse, onunla birlikte olmak istiyorum. Kararımı kesin olarak veriyorum ve her şeyi yapıyorum. "Evde misin?"

"Evet, bir sürü ödevimi bitirmek üzereyim. Neden?" "Bir dakikalığına uğrasam sorun olur mu? Biraz konuşmak istiyorum.

seninle konuşmak."

"Evet," diyor. "Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda. Sadece sana birkaç şey sormak istiyorum." "Ben buradayım," diyor, kendinden emin görünmeye çalışarak.

Gülüyorum çünkü bunun da işe yarayacağından emin olmaya çalışıyorum. "Bir saniye içinde orada olacağım."

Rover neyse ki hafif öğleden sonra trafiğinde hızla ilerliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan siyah panjurlu küçük beyaz bir evin önüne geliyoruz. Kapıdan dışarı fırlıyorum ve Alison kapıyı açmadan önce bir avuç hızlı vuruş yaparak merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Dizleri delik bir kot pantolon ve açık yeşil bir gömlekle karşımda duruyor. Mutfakta yemek hazırlıyor, Hux'un ödevlerine yardım ediyor ve akşam yemeği için eve gelmemi bekliyor gibi görünüyor.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum çünkü gerçekleşmeye hazırlanan konuşma bu görüntüyü sonsuza dek sona erdirebilir. "Hey," diyor, sesinde bir tını var ve bana O da benim kadar endişeli.

"Selam," diyorum eve girerken. Ev onun gibi kokuyor, vanilya ve pamuk gibi; sıcak, ev gibi dekore edilmiş ve hemen hoş karşılandığımı hissettiriyor. "Huxley burada mı?"

Başını sallıyor.

Yalnız olduğumuzu ve bunun iyi bitmeyeceğini bildiğim için onu öpme fırsatını kaçıramıyorum. Onu kendime doğru çekmeye başlıyorum ama o göğsümün içinde eriyor. Dudaklarımız karanlıkta olduğu gibi birbirini buluyor ve ben onun her hareketini, her çekişini, o olarak bana verdiği her huzur hissini ezberliyorum. Beni oturma odasına götürüyor ve yıpranmış bir kanepeye oturuyoruz. Evi ve ne kadar güzel göründüğü hakkında güzel bir şeyler söylemeyi düşünüyorum ama makaleyi görmediğini anlayabiliyorum ve bunu daha fazla ertelemek istemiyorum.

gerekli.

"Ee," diyorum derin bir nefes alarak. "Görünüşe göre biri dün gece senin ve Linc'in Çiftlik'e girerken fotoğrafınızı çekmiş."

Yüzü beyazlaşır ve gözleri kocaman olur. "Nasıl? Nerede?"

Omuz silkiyorum. "Dispatch'te var. Çoğunlukla Linc ve Troy'la ilgili,

ama kendini görebiliyorsun. Yüzün çok net değil ama bu sensin."

Konuyu zorlamadan önce bunu düşünmesi için ona zaman veriyorum. Hux'un çok daha küçükken çekilmiş bir fotoğrafına bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Ama düşmüyorlar.

"Özür dilerim," diyorum, kelimeler bende ölme isteği uyandırıyor. "İstemediğin şeyin bu olduğunu biliyorum."

Başını sallıyor ve bana bakmıyor. Bu kalbime saplanmış bir bıçak gibi.

"Tam olarak gazetedeki resimler değil," diyor sonunda, kelimeleri ancak fısıltıyı aşıyor.

"O zaman nedir?"

"Her şeyden çok Huxley'nin mahremiyetini koruyor," diyor mesafeli bir şekilde. "Ama bundan daha fazlası." Bana baktığında gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. Ağzının etrafındaki gergin çizgiler acı çektiğini anlamamı sağlıyor. "Medyayı düşündüğümde, bu beni korkutuyor. Panik atak geçiriyorum, Barrett. New Mexico'dan ayrıldıktan sonra titremeden ve kusmaya hazır olmadan evden çıkabilmek bile birkaç yılımı aldı."

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, Alison."

Haklı olduğumu bildiğini söylemiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Bir şekilde bunu engelleyebileceğimi düşünmüştüm," diyorum elini elime alarak. "Belki de hüsnü kuruntuydu."

"İşlerin bu noktaya gelmeyeceğine nasıl inandım bilmiyorum." "Ama hey," diyorum, o bana bakana kadar ona bakıyorum. "Bu
şimdi buna. Ve sahip olduklarımızın uğruna savaşmaya değip değmeyeceğine karar vermeliyiz."

Gülümsüyor ve tekrar konuşmak için cesaretini topluyor. "Elimizde ne var, Barrett?"

Onu hafifçe öperim. "Sadece anlamaya çalışıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum çünkü daha önce hiç hissetmedim. Ama sana şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, korktuğumuz için bırakmak istediğim bir şey değil."

"Bundan korkuyor musun?"

"Ekibim öyle olmam gerektiğini söylüyor. Bir kadınla ilişkiye girmemin geri dönüp kıçıma tekmeyi basabileceğini söylüyorlar. Bunun itibarımı zedeleyebileceğini ve Hobbs'un uçarı bir karar verici olduğum yönündeki iddialarına daha fazla itibar kazandırabileceğini söylüyorlar."

Yüzü düştü. "Kariyerine zarar vermek istemiyorum."

"Beni daha iyi yapıyorsun. Bunu görmüyor musun? Bana dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyorsun Alison. Beni gülümsetiyorsun, daha önce hiç düşünmediğim şeylere dair küçük bakış açıları veriyorsun."

Ne demek istediğimi anlıyor ve bu fikir karşısında şok olmuş gibi görünüyor. Ona evet, uzun vadede aramızda nasıl bir gelecek olabileceğini düşündüğümü söylemek istiyorum ama o konuya girmiyorum. Her seferinde bir savaş vermem gerekiyor.

"Bana ve kariyerime, ondan alabileceğinizden çok daha fazlasını veriyorsunuz. Ama bu sadece benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Ve Hux'la."

"Oğlumu korumam gerektiğini hissediyorum" diyor. "Halkın gözü önünde olmanın neler yapabileceğini biliyorum. Ne yapacağını bilmiyorum.

Annesi hakkında, senin hakkında söylenenleri duymak, eğer düşündüğüm gibi sana yakınlaşırsa - bu ona ne yapar?" Kaşlarını çatıyor. "Eğer onu ben korumazsam, kim koruyacak?"

"Şu anda sizin için savaşıyorum, bana ikinizi de koruyacağımı kanıtlama şansı vermek için. Hayatınıza girmeye değer olduğumu kanıtlamak için."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Böyle mi hissediyorsun?"

"Kesinlikle. Bunun nereye gideceğini görmek istiyorum Alison ve eğer benim olduğunu söyleyemezsem bunu yapamam. Bak," diyorum ona yaklaşarak, "birlikte olduğumuzu kabul etmezsem seni koruyamam. Etrafta gizlice dolaşırsak, bu sadece medyanın senin kim olduğunu daha çok merak etmesine neden olur. Ama çıkıp onlara seninle görüştüğümü söylersem ve mahremiyetine saygı duymalarını istersem, çoğu duyacaktır. Bana karşı tam bir sik kafalı olsalar bile, çocukları bu işin dışında tutmakla ilgili genel bir kural var. Yani Hux için endişelenmene gerek yok."

Aklının başına geldiğini görebiliyorum, bu fikir o kadar da çılgınca gelmiyor. Bu yüzden konuşmaya devam ediyorum, onu yanıma çekecek bir şey söylemem için dua ediyorum.

"Kelimenin tam anlamıyla benim kızım olmanı istiyorum. Hâlâ yavaş ilerleyebiliriz ama bunu açıkça yapalım. Bunda bir sakınca görmüyorum."

İç çekiyor, göğsünde açıkça mücadele ettiği bir yük var. Seçim döneminde olmasaydık ve Monroe ve Hobbs ile bu büyük kavgada olmasaydım her şey çok daha kolay olurdu. Keşke bir anlığına da olsa Savannah Belediye Başkanı Barrett Landry olmasaydım.

"Bunu düşünmek istiyorsan, sorun değil," diyorum üzüntüyle. "Anlayışla karşılarım."

Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor. Elini benimkinin üzerine koyarken titriyor. Nabzının attığını, teninin ısındığını hissedebiliyorum. Birkaç başarısız konuşma denemesinden sonra gözleri açılıyor ve kelimeler ağzından dökülüyor.

"Bu muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en aptalca şey, özellikle de ürkütücü bir deja vu hissi yaşadığım için, ama," diyor derin, uzun bir nefes alarak, "hadi yapalım. Bu işi bitirelim çünkü sana sahip olamama korkusu basın korkusundan daha kötü."

"Gerçekten mi?" Yanlış duyduğumdan korkarak söylüyorum.

Omuz silkiyor, yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Yarın seni göremeyeceğimi düşünmek beni öldürüyor. Ve eğer Hux'a Lincoln Amca'yı bir daha göremeyeceğini söylemeyi düşünürsem, ölmek istiyorum."

"Lincoln Amca?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Anlaşılan kardeşin ona böyle hitap etmesini söylemiş."

Gülerek onu omzuma çekiyorum. Yaptığı imaları ne kadar sevdiğimi ona söylemiyorum. Eve döndüğümde Linc'i arayacağımı ve ona birkaç teşekkür edeceğimi de söylemiyorum. Kardeşimin onun hayatıyla iç içe olmasının tamamen doğru göründüğünü söylemiyorum. Ama başının üstünden öpüyorum.

"Linc, Hux'un hayatında bir erkek olmadığını duymaktan nefret ediyordu. Tüm bu rol modellerle büyüdük - büyükbabamız, babamız, amcamız ve birbirimiz. Ve biliyorsunuz, Linc ailedeki en küçük çocuk, bu yüzden Camilla ve Sienna ile hepimizden daha fazla zaman geçirmek zorunda kaldı. Sanırım oğlunuz için gerçekten üzülüyordu."

"Huxley hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı," diye iç geçiriyor. "Ama yine de yavaş gitmek istiyorum."

"Kesinlikle. Bu konuda kendini iyi hissetmeni sağlayacak her neyse."

Gözlerimin içine bakıyor ve her iki yanağımı da ellerinin arasına alıyor. "Hâlâ korkuyorum, Barrett."

"Ben de
korkuyorum."

"Halka açılmaktan
mı?"

"Hayır, oylarınızı geri kazanamamaktan." Gülümsemem biraz azaldı. "Ve kalbimi kırdığın için."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ama yapmıyorum. Daha önce birine karşı gardımı hiç düşürmemiştim.

Umarım buna değer.

Alison

Sabah gazetesi mutfak masasından bana bakıyor. Dünkü halka açılma anlaşmamız da dahil olmak üzere Barrett'la işlerin gidişatından dolayı yaşadığım mutluluk şimdi buhar olup uçtu.

Sayfayı çevirip yüzüncü kez yan yana manşetleri okurken dudağım titriyor.

Belediye Başkanı Landry Piyasadan Çekildi ve Belediye Başkanı Landry Kürtaj Fiyaskosuna Karıştı bana siyah beyaz haykırıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Lola elini omzuma koyarak soruyor.

"Bilmiyorum." Sesim bana bile çok zayıf geliyor ve Lola kolumu sıkıyor. Annem makalelerle ilgili sorular sormak için beni aradıktan hemen sonra onu arar aramaz gelmişti. Tabii ki hiçbir şeyden haberim yoktu ve Lola gazeteleri getirdiğinde gafil avlandım.

"Bunu okudun mu?" Gözyaşlarımı geri iterek burnumu çektim. "Evet, okudum. Omzunun üzerinden. Özür dilerim."

"Kendi kampanyası bana bunu nasıl yapabildi? Kendi çalışanları yaşadığım her şeyi nasıl gündeme getirebilir, beni kurtarılması gereken bir çocuğu olan, zor durumdaki zayıf bir genç kız olarak nasıl gösterebilir? Bu hiç de öyle bir şey değil!"

"Biliyorum."

"Ve sonra bu," diyorum, inançsızlığın azalmaya başladığını ve yerini öfkenin aldığını hissederek. "Eski sevgilisinin onu kürtaja zorladığını söylemeye çalışmasıyla ilgili bir skandal mı var?" Mutfağı adımlıyor, her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyorum. "Sence ..." Bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse korkuyorum. Düşüncesi bile nefes borumu yakıyor, kalbimi kavuruyor. "Sence beni kendini daha iyi göstermek için mi kullandı, çünkü bu hikâyenin," diyorum, kâğıdı dürtüp patlatarak, "kırılacağını biliyor muydu?"

"Bilmiyorum..."

Telefonum masanın üzerinde çalmaya başladığında beni dikkatle izliyor. Arayanın Barrett olduğunu görüyorum ve onunla konuşmak istemiyorum. Henüz değil. Bunu kendi başıma anlamlandırana kadar olmaz. Telefonu kapatarak masaya oturuyorum ve kelimeleri tekrar okuyorum.

"Beni doğrudan aradılar. Saldırıdan bahsediyorlar, Hayden'ın sicilinden bahsediyorlar, ne için soruşturulduğumdan bahsediyorlar. Kaynak olarak da Nolan Bicknell'i gösteriyorlar, Barrett'ın kampanya müdürü." En iyi arkadaşıma baktım, çenem açık kalmıştı. "Bunun olacağını nasıl göremedim?"

Lola nefesini üflüyor ve yanıma oturuyor. "Ne olduğunu bilmiyorsun. Belki de sadece garip bir tesadüftür."

Politikada böyle bir şey olmadığını bildiğim için homurdanıyorum. Her şey hesaplanır, bir satranç taşı gibi hareket ettirilir. Ve işte yine buradayım, bir piyon olarak kullanılıyorum.

Telefonum tekrar çaldığında gözlerimde yaşlar birikiyor ve hemen kapatıyorum. Ödevim yanında duruyordu ve hepsini toplayıp yatak odama götürdüm ve yatağın üzerine bıraktım. Şu anda hiçbir şeye bakmak istemiyorum; sadece bana ne kadar aptal olduğumu hatırlatan gazetelere.

"Beni kullandı," diyorum, zaman geçtikçe buna daha çok inanıyorum. "Bunu yapmalarına izin verdi. Basın açıklamasının birlikte olduğumuzu söylemesi ve mahremiyetimize saygı göstermesi gerekiyordu, her şeyi ortaya dökmesi değil ..."

Ön kapı vurulduğunda ikimiz de sıçrıyoruz. Gelenin o olduğunu biliyorum ve onu görmek istemediğimi daha da iyi biliyorum. "Getirmemi ister misin?" Lola dudaklarını birbirine bastırarak soruyor.

"Taşaklarını almamı ister misin?"

Dudaklarıma bir sırıtış değiyor. "Sadece al ve ona burada olmadığımı söyle."

"Anladım."

Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. Kapının açıldığını ve ballı sesinin koridorda ve köşeden masaya doğru yankılandığını duyuyorum.

"Alison burada mı?" diye

sorar. "Hayır. Burada değil."

"Nerede o?"

"Burada olmaz," diye bağırıyor Lola. "Bunu anlamıyor musun? Bunu saçmalıklarla dolu bir basın açıklamasıyla mı duyurmalıyım? Bilirsin, senin dilinden konuşayım mı? Bunun yardımı olur mu?"

"Dinle . . ."

"Hayır, sen dinle. Gitmen gerek," diye karşılık veriyor.

"Burada olduğunu biliyorum," dediğini duyuyorum. "Onunla konuşmam gerek."

Sesindeki çaresizlik beni kırıyor ve gözyaşları dökülmeye başlıyor. Duygularla öylesine sarmalanmışım ki, uzak tutmaya çalıştığım kıçımdaki acı duygular.

Masada sessizce otururken, seslerini alçaltarak konuştuklarını duyuyorum ve Lo'yu tekrar duyana kadar ne söylendiğini anlayamıyorum.

"Git, Landry."

"Onunla konuşmak istiyorum. Lütfen."

Her şey sessizleşiyor ve ben burnumu çekiyorum. Beklediğimden daha yüksek sesle çıkıyor ve bin metrekarelik küçük evimde, bir sesin ön kapıya ulaşması için fazla bir şey gerekmiyor.

"Alison!" diye bağırıyor. "Konuş benimle, bebeğim. Lütfen. Bana beş dakika ver."

"Ayrılmanın nesini anlamıyorsun? Aklınızda sadakat ya da onurla aynı anlama mı geliyor? Çünkü sende bunların hiçbiri yok."

"Hiçbir fikrim yoktu," diyor, açıkça bana. "Nolan'ın bunu çıkardığını bilmiyordum! "Hiçbir fikrim yoktu!

Ona inanmak, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum ama bunu yapmak, kalbimi en başta ortaya koymak kadar dikkatsizce görünüyor.

Lola, "Eğer gitmezsen, seni buradan çıkarması için birini arayacağım," diye uyarıyor.

Masadan kalkarken, bunun mümkün olduğunca az dramla bitmesini istiyorum. Kimsenin aramasını, olay çıkmasını istemiyorum. Sadece huzur içinde yaralarımı sarmak istiyorum.

Mutfağın köşesini dönüyorum ve onu Lola'nın omzunun üzerinden bakarken görüyorum. Gözleri kocaman, mavi kravatı gelişigüzel bir tarafa sarkıyor. Saçları dağınık, sanki parmaklarıyla karıştırıyormuş gibi.

Onu görmek kalbimi burkuyor ama güçlü kalmalıyım.

Bu adam az önce beni becerdi.

"Ne?" Olabildiğince öfke toplayarak sordum.

Adem elması boğazında sallanırken Lola'nın yanından hışımla geçiyor. O bana ulaşmadan önce bir adım geri atıyorum ve kollarımı göğsümde birleştiriyorum.

"Alison, izin ver açıklayayım."

"Konuş," diye talimat verdim. "Söyleyeceğini söylemek için yaklaşık üç dakikan var ve sonra gidiyorsun."

Elleri bana uzanmak ister gibi görünüyor, dudakları beni öpmek için seğiriyor. Beni kollarına almamak için kendisiyle savaşıyor ama yapmıyor.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Sizin gazetede çıkan ve beni zavallı, muhtaç, küçük bir servet avcısı gibi gösteren küçük makaleye ne demeli?"

"Bunu yapmaz!"

"Hayır, öyle. Makalenin tamamı iftira!" Gözyaşlarım tekrar doldu ve kırmızı sıcak sıvıyı geri kırpıyorum. "Buna izin verdiğine inanamıyorum!"

"Ben yapmadım," diye ısrar ediyor. "Nolan'ın buna izin verdiğinden haberim yoktu. Çocuklu bir kadınla ilişkim olduğunu söylememiz ve mahremiyetimize saygı göstermemiz gerekiyordu."

Yutkunuyor, gözleri beni affetmem için yalvarıyor. Bu yürek parçalayıcı... ya da bu kadar kızgın olmasaydım öyle olurdu.

"Bunu ortaya atıp beni geri adım attırabileceğini sanma," diyorum ona ters ters bakarak. "Az önce beni tamamen utandırdın, ismimi, geçmişimi insanların ağzına sakız ettin! Senin yüzünden insanlar benim hakkımda daha derinlemesine konuşacak."

"Benimle orada burada gizlice dolaşıp dakikalar ve saatler çalmayı mı tercih ederdin? Birinin fotoğrafınızı çekmesi için omzunuzun üzerinden bakmayı mı tercih ederdiniz?"

"Hayır! Sadece söyleyeceğini söylediğin şeyi söylemeni tercih ederim!" Ağlıyorum. "Ve sonra bunu diğer makale çıktığı anda mı söylüyorsun? Bana bunun senin için uygun olmadığını söyle."

"Alison . . ." Bana doğru birkaç adım atıyor ve bana uzanıyor.

İçimi yakan bir öfkeyle başımı sallıyorum. "Beni kullandın. Ben bir satranç taşı değilim, Barrett-"

"Haklısın," diye sözümü kesti. "Sen lanet olası yönetim kurulusun." Başını sallıyor, yenilmiş görünüyor. "Şu anda yaptığım her hamlede aklımın bir köşesinde sen varsın. Kazanırsam aramızda ne olacak? Ya kaybedersem? Bu seni nasıl etkiler? Seni bir daha ne zaman görebilirim? Sana çiçek göndermeli miyim? Huxley'nin beni Lincoln'den daha çok sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

"O senden çok daha seksi," diye araya giriyor Lola ve ikimiz de sıçrıyoruz.

Barrett ona ters ters bakarken "Lo," diye iç geçiriyorum. "Gidebilir misin?

Lütfen?"

"Emin misiniz? Çünkü daha önce de insanları etkinliklerden kaçırmıştım."

"Eminim," diyorum.

Omuz silkiyor ve çantasını omzuna atıyor. "Başına gelen en güzel şeyi mahvettin, seni zengin pislik." Ve gitti.

Lola etrafta yokken oda küçülüyor sanki. Aramızdaki hava her zaman olduğu gibi kabarcıklar oluşturuyor, ama belki de sürtünme nedeniyle daha fazla ısınıyor.

Barrett'ın yapacak başka işleri olduğunu bildiğim halde gün ortasında buraya gelmesinden ve makalelerden dolayı zihnim hâlâ sersemlemiş durumda. Nasıl doğru dürüst göreceğimi bilemiyorum. "Bu haberin çıkacağını hiç bilmiyordum," diyor ciddiyetle. "Yemin ederim gördüğümde ölmek üzereydim-bir sonraki diğer makaleye, daha az değil."

"Ama bunun bir şans olduğunu biliyordun? Bunun var olduğunu biliyor muydun?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Ama itibarınızdaki o küçük kırılmanın, beni kullanarak medyada o şeyi sağlamlaştırmak istemenizle hiçbir ilgisi yoktu, değil mi?"

"Hayır, olmadı. Sana yemin ederim."

"Beni kullanıp kullanmadığını merak ettiğim bu konuşma, bunu yapmakta tereddüt etmemin nedenlerinden biri. Ve sana bunu söyledim, çok açık bir şekilde ifade ettim, korktuğum şey buydu!"

"Utanacak bir şey yok!"

"Sen aptal bir adam değilsin Landry," diye homurdandım. "Rol yapmayı bırak. Aptallık sende iyi durmadığını gördüğüm ilk şey."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Alison, bu benim hatam."

"Kesinlikle haklısın. Ama bu yutkunmayı daha kolay hale getirmiyor!"

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor, saçlarını çekiştirerek. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum Alison."

"Yapamazsın. Anlamıyor musun? Olan oldu. Bunun olmasına izin verdin."

"Ben yapmadım. Nolan yaptı ve inan bana bugün benden iki kez dayak yedi. Bu bilgiyi oraya koymaya asla yetkili değildi ve bu yüzden onu kovmayı düşünüyorum. Seçimlere bu kadar yakınken bunu yapamam."

Ellerini yüzüne sürüyor ve inliyor.

"Tanrı korusun, Nolan için istediğin şeyi savunuyorsun," diyorum. Sözlerim karşısında yüzünü buruşturuyor ve ben de omuz silkiyorum. "Bu doğru. Onun sözlerini, fikirlerini kendininkilerden daha önemliymiş gibi kabul ediyorsun. İnsanlar sana oy veriyor Barrett, ona değil."

"Lincoln gibi konuşuyorsun."

"Lincoln her geçen dakika daha zeki görünüyor." Derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmeye, elimdeki soruna odaklanmaya çalışıyorum. "Sen buradasın. Ben de buradayım. Bana kürtaj makalesini anlatman için sana bu şansı veriyorum."

"Bu tamamen saçmalık." Sesi tereddütsüz. "Benden haraç almaya çalışıyor ve ben de ona ödeme yapmayacağım çünkü bu bir uydurma."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım hamile olup olmadığını bilmenin bir yolu yok ama hamileydiyse bile bana söylemedi. Söyleseydi, ben devreye girer ve bebeğin bakımını üstlenirdim. Asla bir kadına böyle bir şey yapması için baskı yapmazdım. Asla. Bu bir çocuk."

Hareket etmeyi bırakıyor, kravatıyla oynamayı bırakıyor. Elleri yanlarına düştü ve bana baktı, yeşil gözleri kristaldi.

Açık. "Sana yalan söyleyemem. Bana inanmanı da sağlayamam ama sana doğruyu söylüyorum." Bakışları yumuşuyor. "Ondan bir çocuğum olmadığı için mutluyum."

Nefesim kesiliyor, gözlerim açılıyor çünkü söylediklerini okuyabiliyorum. O bir avuç kelimenin içinde o kadar çok ima var ki dokunmaya bile korkuyorum.

"Çocuk sahibi olmak hiç düşünmediğim bir şey," diyor sesi yumuşak bir şekilde. "Sanırım her zaman eninde sonunda yapacağımı düşünmüşümdür, ama öngörülebilir bir gelecekte asla." Hızlı bir nefes alıyor. "Şimdiye kadar."

"Neden şimdi?" Hem sormaktan hem de sormamaktan korkarak, her iki durumda da cevaptan korkarak soruyorum.

"Çünkü çocuğumu doğurduğunu hayal edebildiğim tek kişi sensin."

"Barrett. . . Böyle söyleme. Bana olanları unutturmaya çalışmak için böyle kelimeler kullanma. Ben senin gülümseyerek ve bebek öpücüğü vererek etkileyebileceğin seçmenlerinden biri değilim."

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Ben değilim. Ciddiyim."

"Korumak zorunda olduğun çaresiz bir kız hakkında neden böyle şeyler düşünmek istiyorsun?" Isırarak söyledim.

"Alison, kes şunu."

"Hayır, sen kes şunu. Şu anda belediye başkanıyla senin oyun suratın ve güzel sözlerinle uğraşıyormuşum gibi hissediyorum.

. . ."

Gözleri de ses tonu gibi sabit kalırken hava durgunlaşıyor. "Neyiniz?"

Cevap vermiyorum. Bu işe balıklama daldım ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

"O boşluğu nasıl doldurduğunuzun bir önemi yok çünkü dediğiniz gibi, onlar sadece kelimeler. Ve hiçbir kelime hayatımda kapladığın yeri dolduramaz. Bugün olanlar için bana erkek arkadaşın, belediye başkanı ya da pislik diyebilirsin ama ben hâlâ seninim, nasıl tanımlamak istersen.

"İstemiyorsan bu seçim bitene kadar hoşuna gitmek, beni sevmek ya da beni geri almak zorunda değilsin. Eğer bu bir şekilde seni kullanmadığımı kanıtlarsa, o zaman tamam. Tüm bunların saçmalık olduğunu söyleyerek beni küçük düşürebilirsin. Kampanyama neler yapabileceğini bir düşün, ne var biliyor musun? Umurumda değil."

"Bunu sana asla yapmayacağımı biliyorsun," diyorum.

Küçük bir adım geri atıyor ve başını öne eğiyor.

"Seni kaybedemem," diye fısıldıyor, ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir kırılganlık var. Onu tanıdığım o kendinden emin adam gitmiş, yerine belki de benim ona verebileceğim bir şeye ihtiyacı olan bir adam gelmiş. Sesindeki samimiyet beni çekiyor, kalbimin tellerine dokunuyor. Ona inanıyorum çünkü kendisi gibi usta bir politikacının bile bu sözlerin gerçekliğini taklit etmesine imkân yok.

"Bu sabah Nolan'dan ayrılmak zorunda kaldım. Onu kaybetmeme ramak kalmıştı Alison. İnan bana, bunu söylemeye yetkisi yoktu ve eğer seçime bu kadar yakın olmasaydık onu kovardım. Ama gerçek şu ki, buradayız ve ben mantıklı olmaya, büyük resmi düşünmeye çalışıyorum."

Gözlerindeki acı görülemeyecek kadar büyük olduğu için ondan gözlerimi kaçırarak, siyah beyaz kelimeleri görmenin acısının beni tekrar delip geçmesine izin veriyorum. B u n u hissetmek istemiyorum ve hiç olmamış gibi davranmak çok daha kolay olurdu. Onun kollarına düşmek, büyüsüne kapılmak

baş ve omuzlar daha eğlenceli. Ama yapamam. Çünkü bunun nereye varacağını biliyorum. Çünkü kendime daha güçlü olacağıma dair söz verdim. Çünkü bundan daha fazlasını hak ediyorum.

Yüzüne baktığımda kalbimin kırıldığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Onu iyileştirmek, rahatlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Henüz yapamam. İşler yolunda gitmezse gelecekte olabileceklere dayanabileceğimden emin olana kadar olmaz, çünkü bu acı? Her şey erimeye başlarsa bu buzdağının görünen kısmı olur.

"Bir sürü 'ekstra' ile geldiğimi biliyorum. Ben sadece ... ... Özür dilerim," diyor tekrar, gözlerinin etrafındaki şişkinlik ne kadar uyuduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Sana
inanıyorum."

"İnanıyor
musun?"

Başımı sallıyorum ama bir adım geri çekiliyorum. "Bunu bildiğini sanmıyorum. Gerçekten bilmiyordum. Ama ne var biliyor musun? Yine de acıtıyor, Barrett."

"Biliyorum. Bırak düzelteyim."

Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor ve bu jestteki hüznü fark etmiyor. Gözleri büyüyor, yüzü solgunlaşıyor ve bana saldırıp beni kendine doğru çekeceğini düşünüyorum. Bir parçam buna karşı çıkmıyor ama kımıldamadığı için seçme şansım olmuyor.

"Bunu düzeltebilecek sihirli bir düğme yok," diye belirtiyorum.

"Şimdi geri alamam. Bunu halka açık hale getiremem," diye inliyor. "Ne yapacağım ben? Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Yüzünün çizgileri pencereden giren güneşte parlıyor. Yakışıklı yüzündeki her kırışıklığı, her stres çizgisini, her hayal kırıklığını görüyorum. Dudaklarım

kırışıklıklara bastırıyor, ellerim endişesini yumuşatmak için can atıyor ama kendimi tutuyorum.

"Bunu düşünmem için bana biraz zaman vermeni istiyorum."

"Neden?" diyor, sesi artık kızgınlıkla karışık. "Bunu bilerek yapmadığımı bildiğini söylemiştin."

"Bu doğru. Ama bu benim için oyunu değiştirmediği anlamına gelmiyor."

"Bu lanet olası bir oyun değil," diye bağırıyor.

"Hayır, değil." Tekrar adım atmasını izlerken sesim sakinliğini koruyor. "Ama bu tam olarak, kesin olarak istemediğim şeydi. Makale doğru olsaydı ve insanlar kim olduğumu bilip bana alan tanısaydı farklı olurdu. Şimdi bana zavallıymışım gibi bakacaklar ve bir adam yüzünden başka bir şehrin alay konusu olmayı reddediyorum."

"Kimse sana gülmüyor," diye yutkunuyor. "Bana gülüyorlar."

Dudaklarımdan ağır bir nefes çıkıyor. "Bunun zamanlaması da beni endişelendiriyor. Bu konuda soru sorulacak mı ya da alay edilecek miyim çünkü-"

"Yapmasan iyi edersin."

Birbirimize bakıyoruz, oda bizi yakınlaştırıyor ama ikimiz de buna karşı koyuyoruz. Ben kendimi korumak için, o görgü kuralları için. Duvardaki saat usulca tik tak ediyor ve orada durduğumuz her saniye bir saat gibi geliyor.

Göğsü inip kalkıyor, nefes alış verişi hızlanırken dudakları aralanıyor. Isırırken burun delikleri biraz daha açılıyor ve çenesindeki kaslar sıkılıyor.

"Hux'u okuldan almam gerekiyor," diyorum sessizce. "Dişçi randevusu var."

"Daha konuşmamız bitmedi."

"Şimdilik işimizi bitirmeliyiz," diyorum, kendimi ondan uzaklaşmaya zorlayarak. Bir yandan da uzaklaşmak için bulduğum bu bahaneye minnettarım. Düşünmeye ihtiyacım var.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Sandalyeden çantamı alıyorum. Kağıtlar birkaç santim ötede duruyor ve onlara bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Derin bir nefes alır ve üfler. "Bunu düşünmek için zaman istiyorsan, anlarım. Sana bunu vereceğim."

"Bunun üstesinden gelebileceğim bir şey olduğundan emin olmalıyım," diye yutkunuyorum. "Birdenbire her şey çok gerçek oldu."

Kolları arkadan belime dolanıyor ve göğsüne gömülüyorum. Kolonyasını içime çekiyorum ve beni birkaç saniyeliğine gerçeklikten uzaklaştırmasına izin veriyorum.

"Benim için her zaman gerçekti," diye fısıldıyor ve başımın üstünü öpüyor.

Alison

AYAKLARIMI ALTIMA KIVIRIYORUM ve yıldızlara bakıyorum. Ay gökyüzünde parlak ve yüksekte, ancak hava serin.

Battaniyeyi vücuduma yaklaştırıyorum ve Lola'ya bakıyorum veranda mobilyalarının diğer tarafında oturuyor. Ucuz şarap şişesini aldı ve bana daha fazlasını teklif etti. Doldurmasını işaret ediyorum.

"Üç kadeh içmişsin," diye işaret ediyor, Huxley uyuduğunda çılgınca aramamdan sonra yolda bir tür mantık yakalamıştı. "Sen hafif sikletsin. Seni bıraksak iyi olur."

"Şimdi mantıklı konuşmaya başlama Lo. Şimdi zamanı değil."

Gülüyor ve artık boş olan şişeyi kapının yanındaki çöp kutusuna fırlatıyor. Bir gümbürtüyle dibe vurur.

"Yani ..." Bu gece bitirdiğim araştırma ödevi ve Hillary's'deki erken vardiyam hakkında konuşmayı bırakmamı bekliyor. Arabamın yağının neden değişmesi gerektiğini tartıştım.

ve birden canım humus çekti. Bu gece her şeyle ve her şeyle oynandı, onu arama sebebim dışında, ikimizin de bildiği bir sebep.

"Yani ..." Konuyu nasıl açacağımı, hangi kısmını açacağımı ya da en başta açmak isteyip istemediğimi bilemediğim için nefes alıp verdim. Tek istediğim düşüncelerimle yalnız kalmamaktı.

"Ben gittikten sonra ne oldu?" diye dikkatle soruyor. "Her şey yolunda gitti mi?"

Başımı sallıyorum ve kadehimdeki şarabın geri kalanını içiyorum.

"Neden yalan söylediğini düşünüyorum? Hayır, öyle demeyin, neden yalan söylediğinizi biliyorum?"

"Bilmiyorum, belki de bir balık gibi şarap içtiğim içindir?"

"İyi bir nokta."

İç çekip başımı omzuna yaslıyorum, ucuz şaraptaki düşük alkol oranı sonunda duyularımı köreltmeye yetecek bir yüzdeye ulaşıyor. Düşüncelerim o kadar sıkışık değil. Biraz bulanık olmasalar da daha netler, ki bu hiç mantıklı değil ve dünyadaki her şey mantıklı.

"Üzgün olduğunu söyledi. Açıklamanın böyle olacağını bilmediğine dair bana yemin etti ve bebekle ilgili diğer makale de şok ediciydi." Başımı salladım. "Hayır, şok edici değil. Bunun olacağını biliyordu, sadece bugün değil."

"Oh, kahretsin."

"Evet."

"Ona inanıyor musun?"

"Mhmm," diye mırıldanıyorum, göz kapaklarımın kapanmasına izin veriyorum. Karanlığın huzuruna güvenmek çok hoş bir duygu.

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum göz kapaklarımı aralayarak. "Evet. Bunun benim için bu kadar kötü olacağını bildiğini sanmıyorum ve aynı zamanda bunu sahnelediğine gerçekten inanan bir yanım da yok."

"Yani zamanlamanın şüpheli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Belki bir tesadüftü ya da belki adamları eski kız arkadaşıyla ya da her kimse onunla neler olduğunu tam olarak biliyordu. Ama Barrett biliyor muydu? Hiç sanmıyorum."

Avluya doğru bakarken yüzü düşünceli bir şekilde buruşuyor. Uzun bir süre öylece oturuyoruz, ikimiz de düşüncelere dalmışız, ikimizin de böyle tartışacağımızı hayal etmediği bir adamla yaşadığımız bu saçma durumu anlamlandırmaya çalışıyoruz. Belki de olmasaydık daha kolay olurdu.

"O zaman benim için özetleyin," diye rica ediyor. "Eğer ona inanıyorsan, sorun nedir?"

Derin bir nefes alıyorum ve Lo'ya bakıyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ağzımdan çıkan kelimeleri cesaretlendiriyor. Dilimin ucuna geliyorlar ama tereddüt ediyorum. Bana aptal olduğumu söyleyecek ve doğrusu belki de öyleyim. Belki böyle hissetmek saçma ama elimde değil.

Biri tarafından yakıldığınızda, yara izleri asla geçmez. Sizi bir kez yakan aynı ateş türüne karşı daha hassas hale gelirler, sıcağa çok yaklaştığınızda karıncalanırlar. Her ne kadar Barrett Landry'ye gerçekten ama gerçekten tapmaya başlasam da, bunun başka bir yangın olabileceği hissi hâlâ var.

Kendime karşı aşırı korumacı davranıyor olabilirim. Bazı şeyleri fazla düşünme ihtimalim var. Ama fazla düşünmüş olsaydım

Hayden'la biraz daha birlikte olsaydım belki yaralarım bu kadar derin olmazdı.

Dudaklarım birbirine çarpıyor, şaraptan şişmiş gibi hissediyorum. Gözlerim ıslanıyor, buğulanıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ali?"

"Bana aptal olduğumu söyle. Korktuğum için tamamen aptal olduğumu söyle."

"Ah, dostum," diyor sesinde yoğun bir eğlenceyle, "sana asla korkmanın yanlış olduğunu söylemeyeceğim. Korkmak hayat kurtarır. Hatta zührevi hastalıklardan ve planlanmamış hamileliklerden bile kurtarır" diye gülüyor. "Ama bu her zaman haklı olduğu anlamına da gelmez."

Gece gökyüzüne baktığımda, beyzbol topuna benzeyen yıldızları bulmaya çalışıyorum. Bulamıyorum - gökyüzü hala parıldayan ışıklardan oluşan düzensiz bir karmaşa gibi görünüyor. Ama aynı zamanda Barrett ile ilk yürüyüşümü hatırladığımda kalbimin çılgınca atmasına neden oluyor.

"Bana onun için önemli olduğumu hissettiriyor. Barrett bana bakıyor ve beni görüyor, Lo. Kalbimi görüyor. Ve Hux'la arası çok iyi. Bana onun için önemli olduğumu hissettiriyor, fikirlerimi soruyor. O . . ."

"Üzümleri hoohah'ından mı emiyor?"

Bir kahkaha krizine girdim. "O da var."

"Yani burada söylediğiniz şey, sizi harika biri olduğuna ikna ettiği, çekincelerinizi bir kenara bırakıp denemeniz için yeterince iyi biri olduğu. Ve yine de, ilk mücadele belirtisinde, her şeyi yeniden mi düşünüyorsun?"

Yutkunurken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Her şeyi yeniden düşünmek zorunda değilim. Akıllı olmaya çalışıyorum, Lola. Uzaklaştığım şeyin bir kopyasına girmediğimden emin olmaya çalışıyorum."

"Alınma ama" diyor şarabının geri kalanını yudumlarken. "Ama Barrett Landry, Hayden Baker'dan çok daha iyi. Tamam mı? Barrett seni üzmek için ne yapmış olursa olsun, onu senin eski pislikle aynı seviyeye koymayalım. Peşinde bir fahişeyle gösterişli bir otelin merdivenlerini tırmanmış değil ya." İnliyor. "Hem de gülünç derecede çirkin topuklu ayakkabılar giyen bir fahişeyle."

Ona ters ters bakıyorum.

"Ne? Öyleydiler. Gerçekten gözleri kamaşmış gibiydi, Ali. Bunu kim yapar? Ve bunu kim becerir?"

Gözlerimi deviriyorum, birazcık ciddiyetsizlik için minnettarım ama dikkatimi tamamen dağıtmak için yeterli olmadığını biliyorum.

Kolunu omzuma doluyor ve sadece en iyi bir arkadaşın yapabileceği gibi bana sarılıyor. Dalgın bir şekilde, her şeyi yaşadığım sırada New Mexico'da yanımda olsaydı nelerin değişeceğini merak ediyorum. O zamanlar yalnızdım. Orada olsaydı daha kolay olur muydu? Çünkü o buradayken bu çok daha kolay.

"Bence, sonsuz bilgeliğimle, feci derecede ateşli belediye başkanına şüphenin faydasını vermelisiniz," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ya sonunda beni yok ederse?"

"Hey," diyor battaniyeyi beline dolayarak. "Kalp ve vajinayı birbirine karıştırmakta ısrar eden sendin. Sanırım benim ilk önerim onları ayrı tutmaktı."

"Birbirlerine oldukça bağlılar."

"Bence birbirlerine sandığınızdan çok daha fazla bağlılar."

Onun haklı olduğunu kabul ettiğimde yıldızlar biraz daha parıldıyor. Her parçam bu karşı konulmaz yakışıklı politikacıya dolanmış durumda ve korkarım ki bundan kurtulmanın bir yolu yok.

Bir çıkış yolu istememekten gerçekten korkuyorum.

Barrett

Ev karanlık, sadece ocağın üzerindeki ışık yanıyor. Mutfak masasına oturup burbondan bir yudum daha alıyorum.

Oda, çift kişilik fırından restoran tarzı buzdolabına kadar pahalı mobilyalarla dolu. Oturduğum masa, granit kaplı barı kaplayan bar tabureleri gibi el yapımı. Herkesin evin kalbi dediği sıcak bir oda. Bu evin en pahalı odası olduğu kesin. Yine de burada oturmakla Alison's'daki küçük, köhne masada oturmayı düşündüğümde, nerede olmayı tercih edeceğime hiç şüphe yok.

Ve burada değil.

Vücudum ağrıyor. Omuzlarım kaskatı, başım antrenörümle birkaç raunt yapmışım gibi hissediyor. Bugün çok bağırdığım için boğazım kaşınıyor, spor salonunda eldivensiz kum torbasına vurduğum için parmak eklemim biraz yırtıldı. Acı bana arındırıcı geldi, gerçek rahatsızlığımdan uzaklaştırdı - şansımı mahvetmiş olabileceğim sarı saçlı, mavi gözlü bir kız.

Onunla aramı düzeltememek beni mahvediyor. Yüzündeki acıyı görmek, kim olduğuma ve onun hakkında inandıklarıma olan güvensizliğim beni hiç terk etmedi.

gün. Aslında, sadece basınçlandırıldı, inşa edildi ve şimdi fokurduyor.

Telefonum çalıyor ve ben sadece o olabilir diye bakıyorum. Ama o değil. Tabii ki o değil. Arayan Linc.

Onun aptallığını duymak istemesem de, gerçekten yalnız kalmak istemiyorum. O yüzden cevap veriyorum.

"Hey," diyorum, burbon midemde şişerken irkiliyorum.

"Ne oldu?"

"Fazla değil." Bardağı masanın üzerine koyuyorum. "Peki ya sen?"

"Pek bir şey yok. Sadece orada neler olduğuna bakıyorum."

Odaya bakıyorum ve hiçbir şeyin ne kadar çok olmadığını düşünüyorum. Konuşma yok, yarın için plan yok, programda gerçekten katılmak istediğim bir öğle yemeği randevusu yok. Tek bir şey bile yok.

"Graham daha önce aradı ve gazetelerle ilgili fiyasko hakkında beni bilgilendirdi," diyor, sanki bunu sadece bir konuşma parçası olarak ortaya atıyormuş gibi. Aramasının nedeni bu ve bu beni ne kadar rahatsız etse de aynı zamanda rahatlatıyor.

"Evet, berbat bir gündü." "Nasıl

üstesinden geldin?"

"Ne demek 'Nasıl başa çıktım?'?" Homurdanıyorum. "Ofisimin ortasında tam bir ayrılık yaşadım." Hatırladıkça yüzüm kızarıyor, o manşetleri gördüğüm an hissettiğim öfke kafatasıma bir çivi gibi çakılıyor.

"Tahmin edebiliyorum," diyor Lincoln, sesinde hiç mizah yok. "Yumruk atılmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim."

Geçen yıl bir atıcı ona bir maçta üç kez vurduğunda neredeyse tümseğe hücum eden küçük kardeşimle alay ediyorum.

"Nolan'dan hoşlanmadığını biliyorum. Hatta şu anda o orospu çocuğunu ne kadar sevdiğimden bile emin değilim. Ama ben yumruk atamam. Benim gerçek bir işim var."

"Beyzbol gerçek bir iştir, göt herif. Senin bir yılda kazandığından fazlasını kazanıyorum. Boğul bakalım."

İstemesem de gülüyorum, çünkü Lincoln haklı. Çok daha eğlenceli ve daha az stresli bir iş yaparak benden daha fazla kazanıyor.

"Alison nasıl karşıladı?" diye soruyor. "Sence nasıl karşıladı?"

"O kadar iyi, ha?"

Şakaklarımı ovuşturarak bardağımı likörle doldurmayı düşünüyorum. Acıyı kesinlikle dindirirdi ama aynı zamanda düşünme, işleme, plan yapma yeteneğimi de köreltirdi ve şu anda elimdeki neredeyse tek şey bu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Şu anda benimle etkili bir şekilde konuşmuyor," diyorum, kelimelerin tadı beklediğim kadar acı. "Bir parçam harekete geçmem, bunu daha iyi hale getirmek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyor. Benim yaptığım bu. Bir sorun varsa, onu çözerim. Ama belki de yaşadığım bu hayat onun için en iyisi değildir. Yani, lanet olsun, Linc. Kendi adamlarım o makaleyi yayınladı."

Nefesinin altında kıkırdıyor. "Sorun yaşadığın hayat değil kardeşim. Sorun olan senin tırnak içinde 'kendi insanların'. Burada Nolan'dan ne kadar nefret ettiğimi ve onun senin için zehir olduğunu düşünmemin tüm nedenlerini anlatmaya başlamayacağım bile."

"Babama zamanında BMW'mi mahvedenin sen olduğunu söylediği için kızgınsın," diye sırıtıyorum.

"Evet, çünkü bu onun sadakat eksikliğini gösteriyor! Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Sen ve ben bunu halletmiştik. Halledilecekti ve bu iş bitecekti. Pislik herif konuşmalarımıza kulak misafiri oldu ve göt herif gibi ispiyonladı."

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve burbon şişesini bıraktığım adaya doğru yürüyorum. Bardağıma biraz dolduruyorum ve Lincoln'ün sözlerini düşünürken etrafta döndürüyorum.

"Seçime sayılı günler kaldı. Eğer olmasaydım, onu bugün kovardım."

"Onu bugün kovmalıydın."

İnledim. "Yıllardır bu kampanya üzerinde çalışıyoruz, Linc. O kadar çok insanın işi tehlikede ki." İç çekerek tezgâha yaslandım. "Bugün ona isyan yasasını okuyordum ve babam beni odadan dışarı itti ve sakin olmamı söyledi."

Likörden bir yudum daha alırken, boğazımdan aşağı süzülürken yanmayı hissediyorum. "Eğer onu şimdi kovarsam, seçimi kaybetme şansım üç katına çıkar. Belki de dörde katlar. O kadar çok zaman ve para harcandı ki, sırf kızgınım diye şimdi bunu mahvedemem. Bu insanların bakması gereken aileleri, ödemesi gereken faturaları var. Bu hiç kimse için adil değil."

"Bu senin için adil. Kendin için ayağa kalkmalısın, dostum." "Yaptım," diye iç geçirdim. "Elimden gelen her şeyi yaptım."

"Peki," diyor Lincoln, "eğer durum buysa, Ali'ye bunu söylemek için elinden gelen her şeyi yaptın mı?"

"Ali mi? Şimdi de kız arkadaşımla lakap mı takıyorsun?"

"Hey, o benden hoşlanıyor. Muhtemelen şu anda senden daha iyi!"

"Cehenneme kadar yolun var." İlişkilerinin bu kadar kolay olmasından dolayı bir kıskançlık sızısı kalbime dokunuyor.

Sıra sessizleşiyor, ikimiz de bir çeşit oyun planı yapmaya çalışıyoruz. Sorun şu ki ikimiz de Graham kadar iyi plan yapamıyoruz ve bu benim mantıklı kardeşimle planlayabileceğim bir şey değil. Graham'a en yakın olan benim ama saçmalıkları planlayacak birine ihtiyaç duyduğunuzda Linc'e gitmek zorundasınız.

"Biliyor musun, politikayı neden sevdiğini hiç anlamadım," diyor Lincoln.

"Ben de şu anda neden istediğimden emin değilim."

"Yapmak istediğin bu mu? Bu hayatı istiyor musun, herkesin senin hakkında ne söylediği konusunda endişelenmek, seni parçalara ayırmak, kız arkadaşının peşinden gitmek?"

Tekrar masaya oturduğumda, son birkaç gündür kendime bu soruyu kaç kez sorduğumu düşünüyorum.

"Yapmayı düşündüğüm tek şey buydu," diye belirtiyorum.

"Çünkü babam seni zorladı."

"Sadece o değil," diyorum. "Her zaman yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm. Ve çoğunlukla bundan keyif aldım. Size verdiği güçle pek çok iyi şey yapabilirsiniz. Sürekli hareket ediyor, değişiyor. Yerinizde duramazsınız yoksa bu karmaşanın içinde kaybolursunuz. Ve son birkaç aydan önce, isteyebileceğim tüm kadınlara, partilere ve fırsatlara sahiptim."

"Bunların hepsi iyi hoş da, söylediğin her şey geçmiş zaman kipindeydi."

"Evet," diye iç geçirdim. "Biliyorum."

"Peki neden okulu bırakmıyorsun? Derslerini değiştir. Bunu yapmak zorunda değilsin. Dünyayı kurtarmaya çalışmak ya da hayatından vazgeçip kendini bu çılgınlığa maruz bırakmak zorunda değilsin."

"Bunu düşündüm." Parmak uçlarım masaya vuruyor, düşüncelere dalmışım. "Biliyor musun, babam bana belediye başkanlığı seçimlerini kazandırmasaydı hayatım nasıl olurdu merak ediyorum."

"Barrett, o konuya hiç girme bile. O şeyi kendi başına kazandın."

"Öyle mi yaptım, Linc?" Ben sordum. "Tartışmalara gittiğimi, mülakatlarda soruları yanıtladığımı ve ne hakkında konuştuklarına dair hiçbir fikrim olmadığını hatırlıyorum. Söylemem gerekeni söyledim, gülümsedim ve bom-belediye başkanı oldum. Bunu hiç düşündün mü?"

Telefona doğru inliyor. "Şimdi aptallık ediyorsun."

Gülüyorum, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. "Hayır,
Belki de sadece dürüst davranıyorumdur."

"Eğer durum buysa, belki de en baştan siyasete girmemelisiniz."

"Olmayabilir. Ama öyleyim ve şimdi geri adım atamam."

"Onu kaybetme riskini de göze alamazsın Barrett. Seni hiç son zamanlarda olduğun kadar mutlu görmemiştim. Onunlayken çok normalsin, neredeyse birlikte top oynadığım çocuklardan biri gibisin."

"Teşekkürler."

Gülüyor. "Ben ciddiyim. Genelde çamura batmış, sikini bir hatuna gömmüş ya da Graham'la bir köşeye büzülmüş biriydin. Aslında şimdi eğlenceli birisin."

İçkimden bir yudum alıyorum, yudumlarken yandığını hissediyorum. "Şu anda pek eğlenceli hissetmiyorum."

"Tam sayıyla kaledesin. Vuruşa hazır bir şekilde sahaya çıkmalısın Barrett."

"Beyzbol benzetmeleri mi? Gerçekten mi?"

"Beni dinleyin. Vurmaya hazır ol. Üçüncü vuruşun kaleyi geçmesine izin verme. Çünkü bu olduğunda, yedek kulübesine gidersin. Tek başına. Ve orası soğuk ve yalnız bir yerdir."

Barrett

KRAVATIM ORTADA DEĞIL. Aynaya bakıyorum ve yeşil beyaz çizgili kumaşın on iki yaşında bir çocuk takmış gibi büküldüğünü görüyorum.

Huxley'nin kravat bağlamayı bilip bilmediği merak konusu. Bir

Aklıma bir aynanın önünde durduğumuz ve benim ona nasıl yapılacağını gösterdiğim bir görüntü geliyor. Bu fikre ve konseptin beni mutlu ettiğinin farkına varınca sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Nefesimi tutarak, kendimi ofiste geçireceğim bir gün için hazırlanmaya odaklanmaya zorluyorum. Saat erken, altıyı biraz geçiyor ve ben uyumadım. Burbonun bu çabama yardımcı olacağını ummuştum ama olmadı.

Telefonum bütün gece olmadığı kadar elimdeydi. Onu aramak, davamı savunmak, dün hissettiği acıyı düzeltmek için her şeyi yapabileceğimi söylemek istedim. Sonra bunun benim personelim tarafından yapılmasına çok sinirlendim ve öfkem tükenene kadar içimde dolaştı.

Bu beni öldürse de onu aramadım. Boşluğa ihtiyacı olduğunu ve benim de ona bunu vermem gerektiğini söyledi. Bu bir şey değil.

Daha önce bir kadının kurallarına göre oynamıştım.

Masamdan çantamı alıyorum ve Troy'dan dışarıda beni beklediğine dair bir mesaj görüyorum. Kapıdan içeri girmeden önce telefonum elimde çalıyor. Arayanın o olduğunu görünce çantamı yere bırakıyorum.

"Hey," diyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Hey," diye fısıldıyor. Sesi ağır, benimki gibi uykulu ve hiç uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

"Nasılsın?"

"İyiyim."

Konuşmasını, bu konuşmayı yönlendirmesini bekliyorum çünkü en başından yanlış yöne sapmak istemiyorum. Sessizlik beni öldürüyor ve milyonlarca farklı şey söylemek, kelime kusmak, bu berbat durumu nasıl düzeltmek istediğime dair destansı boyutlarda bir konuşma yapmak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum. Belki de hayatımda ilk kez sessiz kalıyorum.

"Umarım seni çok erken aramamışımdır," diyor sonunda. Sesindeki sertlik ağladığının açık bir işareti ve bu bağırsağa bir yumruk gibi.

"Henüz uyumadım," diye itiraf ediyorum. "Ben de."

"Yani sanırım parmağım arama düğmesinin üzerindeyken seni gecenin ikisinde arayabilirdim?"

Telefonda kıkırdaması bir iç çekişle karışıyor ve aynı anda hem gülümsememe hem de kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Bundan nefret ediyorum," diyorum, keşke uzanıp ona sarılabilseydim.

"Ben de."

Hat sessizleşiyor. Nefes alış verişi ağırlaşıyor ve aklında her ne varsa ona nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalıştığını biliyorum.

"Dün gece Hux'u dondurma yemeye götürdüm. Tüm zaman boyunca omzumun üzerinden baktım Barrett."

"Bir şey oldu mu?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Hayır, olmadı. Biz iyiydik."

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "İyi olmaktan başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunun sonu ben ve Hux için çok kötü olabilir."

"Ama harika da olabilir. Eğer bana güvenirsen ve sadece-"

"Haklısın."

Boğazımda bir yumru beliriyor ve kelimeleri onun etrafında sıkıştırmak zorunda kalıyorum. "Öyle miyim? Yani, öyle olduğumu biliyorum. Ama sen öyle mi düşünüyorsun?"

"Dün gece sen gittiğinde ve her şey o kadar ... kırıldığında, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Biz birlikteyken gökkuşağının tüm renkleri varmış gibi hissediyorum. Bu mantıklı mı?"

"Kesinlikle."

"Seninle ilişkiye girmeyi kabul ettiğimde, bunun yanlış gidebileceğini bilerek yaptım. Beni asla kasıtlı olarak incitmeyeceğini bilerek yaptım ve günün sonunda Hayden'ın yaptığı da buydu. Beni bilerek incitti. Yaptıklarının beni nasıl etkileyeceği umurunda bile değildi."

"Asla yapmam-"

"Barrett," diye araya giriyor. "Bırak da bitireyim." "Özür dilerim."

Gülüyor. "Bunu asla yapmayacağını biliyorum. Kontrol edemeyeceğin şeyler olduğunu da biliyorum. Ama seninle birlikte olmak istiyorsam, bunun farkına varmalı ve bunu sana karşı kullanmamalıyım."

"Kahretsin, Ali-"

"Ali mi?" diye kıkırdıyor. "Bana daha önce hiç böyle seslenmemiştin." "Linc sana Ali diyorsa, ben de diyorum."

Şimdi katıla katıla gülüyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Yani bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" Umutlu bir şekilde soruyorum.

"Bu, seni affedecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyor. Olanlardan hoşlanıyor muyum? Hayır. Ama aramızdaki gerçeğin ne olduğunu bildiğim sürece, başkalarının ne düşündüğünü umursayamam. Korkumun beni geride tutmasına izin veremem. Güvensizliklerim benim sorunlarım, senin değil."

"Hemen yanında olacağım ve elini tutacağım," diye söz veriyorum. Cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil.

"Hey," diyorum, çantamı alıp arabaya doğru ilerlerken. "Hux kravat bağlamayı biliyor mu?"

"Hayır. Ne tuhaf bir soru. Neden soruyorsun?"

Gülüyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Rover'a doğru koşuyorum. "Sebebi yok. Bu gece görüşebilir miyiz?"

"Sen daha iyisin."

Alison

Yırtık pırtık kırmızı bornozumu üzerime çekip sıkıca bağlıyorum. Bu benim en sevdiğim ve en çok yıpranmış kıyafetim ama dün gece hayatımın p a r ç a l a n a b i l e c e ğ i n i hissettiğimde ona ihtiyacım vardı.

Barrett'la biraz konuştuktan sonra

Önce, kalbim yeniden yapıştırılmış gibi hissediyor, umutlarım ve hayallerim hala sağlam. Barrett'in hayatımızda olması dışında bu hayallerin tam olarak nelerden oluştuğundan bile emin değilim.

Huxley gözlerini açana kadar çocukluğumdan kalma küçük bir şarkıyı usulca söylüyorum. Geriniyor ve esniyor, tatlı, uykulu kokusu beni daha çok gülümsetiyor.

Beni mutfağa kadar takip ediyor, orada bir tabak sosis ve çırpılmış yumurta onu bekliyor.

"Vay canına, mısır gevreğine ne oldu?" diye soruyor.

"Ne? Bir kutu şekerlemeyi mi tercih ederdin?"

"Hayır," diye esniyor ve yemeğe oturuyor. "Sadece biraz garip. Sen sabah insanı değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum dostum." Küçük bir melodi mırıldanıyorum ve kapı çaldığında tavayı lavaboya koyuyorum. Bana bakan Hux'a bakıyorum. "Hemen döneceğim. Büyükannemin günleri karışmış olmalı."

Hux cevap olarak bütün bir sosis halkasını ağzına tıkar.

Koridorda ilerleyip kapıyı çekerek açıyorum. Diğer tarafta Barrett'ı gördüğümde elim ağzıma gitti.

Gıcır gıcır gri takım elbisesi ve kravatıyla muhteşem görünüyor. Saati sabahın ilk ışıklarında parıldıyor ama bana bakan güzel gözleri onu gölgede bırakıyor.

Öpmeyi sevdiğim, kulağımda kelimeler oluşturmasını duymayı sevdiğim dudaklar, inkar edilemez bir sırıtışla birbirine bastırılıyor. Bana uzanmadan önce bir dakika beni izliyor ve ben kollarına düşüyorum.

Bir eliyle beni tutarak içeri giriyor ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kulağıma.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona yanlış bir izlenim vermek istemesem de şaşkınlığımı sesimden uzak tutamıyorum. Dünyanın günümüzü mahvetmesine fırsat vermeden önce ilk iş olarak onu görmek beni ona söyleyebileceğimden çok daha fazla mutlu ediyor.

"Seni görmem gerekiyordu."

"Yapacak milyonlarca işin yok mu senin?" Dudaklarımı öperken söylemeye çalışıyorum, arka arkaya küçük dokunuşlar. Son öpücük dudaklarımın derinliklerine gömülürken kıkırdıyorum ve ellerimin boynuna dolanıp onu kendime çektiğini fark ediyorum.

"Anne, iyi misin?" Hux mutfaktan bağırıyor.

Geri çekilip gülüyorum ve başımı Barrett'ın göğsüne yaslıyorum. "Evet, ben iyiyim. Hemen geliyorum."

Barrett beni kendine doğru çekiyor ve iri ellerinden biriyle saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Tanrım, buna ihtiyacım vardı."

"Benim de buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." "Bu bornozun içinde çok sevimli görünüyorsun," diye sırıtıyor.

Kıyafetlerime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Beni bu halde görmene izin verdiğime inanamıyorum!"

"Dur," diye göz kırpıyor. "Bunu istiyorum." "Delikli bornozumu mu?"

"Evet. Ve Huxley ile sabah koşuşturmanız ve yataktan çıkmış saçlarınız. Hepsini istiyorum bebeğim."

Çılgınca sırıtarak, bayılmadan yorum yapmaya başlıyorum ama koridordan gelen Hux'un ayak seslerini duyuyorum. Barrett'ın gerildiğini hissediyorum, aramızdan gergin bir enerji geçiyor.

Dönüp Huxley'nin bize doğru geldiğini görünce gülümsüyorum. "Selam dostum. Barrett günaydın demeye geldi."

"Selam," diyor oğlum, Barrett'a küçük bir el

sallıyor. "Nasılsın?" Barrett ona soruyor.

"Güzel. Ben sadece annemi kontrol ediyordum."

Barrett, Hux'a doğru adım atıp elini uzatırken yüzünde bir gülümseme belirir. "Sen iyi bir adamsın, Hux."

Hux bir erkek gibi muamele görmekten hoşlandığı belli olan bir şekilde gülümsüyor ve Barrett'ın elini sıkıyor. "Kahvaltı ister misin? Annem bugün gerçekten yemek yaptı."

"Öyle mi?" Hux'a yaklaşıyor ve fısıldıyor, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Yaparken şarkı söyledi mi?"

Aralarında bir tür şaka olduğunu söyleyebilirim ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kaşlarımı kaldırıyorum ve ikisi de gülüyor.

"Uyuyordum. Ama sabahları yemek yapmıyor, o yüzden evet olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu iyi bir şey." Bana döndüğünde Barrett'ın yüzü biraz asıldı. "Koşmaktan nefret ediyorum ama yirmi dakika içinde bir toplantım var. Bu durumda Troy'un beni oraya götürmek için deli gibi araba kullanması gerekecek."

"Git," diye ısrar ederek onu kapıya doğru kışkırtıyorum. "Ama bugün geldiğiniz için teşekkür ederim."

Beni izliyor, beni öpmek istiyor ama bunu Huxley'nin önünde yapması gerekip gerekmediğinden emin değil. "İzin verdiğin için teşekkür ederim."

"Buraya istediğin zaman gelebilirsin," diyor Huxley. "Ama onu öpme ihtimaline karşı şimdi mutfağa geri döneceğim çünkü bunu görmek istemiyorum."

Barrett'ı selamlayıp mutfağa geri dönüp gözden kaybolurken gülüyoruz.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Barrett beni kendine çekerek. Beni tekrar tatlı tatlı öpüyor ve dokunuşunun altında erimemi sağlıyor. "Bu gece seni yine göreceğim, değil mi?"

"Ben de buna güveniyordum."

Kapıdan çıkmadan önce onu son bir kez öptüm.

Moralim yükseliyor ve sanki havada yürüyormuşum gibi mutfağa doğru yürüyorum. Huxley boş tabağını lavaboya koyuyor. Başını kaşıyor, sabah saçları dağınık. "Seni mutlu ediyor, ha?"

"Seviyor. Ama sadece ondan hoşlanıyorsan."

Bana Hayden'ı hatırlatan bir şekilde bakıyor. Bu dikkatli, hesaplı bir bakış ve hayatımın başka bir döneminde olsa kalbim göğsümde sıkışırdı. Sahip olabileceğimiz bir hayatı ve yanlış giden her şeyi düşünürdüm. Ama bugün, oraya gitmiyorum. Sahip olabileceğimiz hayat ve eğer şanslıysak doğru gidebilecek her şey için çok endişeleniyorum.

"Ondan hoşlanıyorum," diye açıkladı Hux basitçe.

Gülerek oğluma doğru yürüyorum ve onu kucaklıyorum. "Seni seviyorum, Hux."

"Seni seviyorum anne."

Barrett

Antrenörüm ACHILLES beni bir şahin gibi izleyerek, "Bir tane daha yap," diyor. Beni zorlaması için ona çok para ödüyorum ve o da çoğu zaman saatlerce spor salonunda bunu yapıyor. "Üç, iki, canına oku Landry, bir. Sakin ol."

Bir nefes veriyorum ve dambılı yere bırakıyorum. Achilles kamuflaj pantolonu ve beyaz atletiyle, kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş beni izliyor. "Bu gece arkanda biraz buhar var, Landry."

Yüzümü bir havluyla silerek, "Saldırganlığı bastır," diyorum. "Burada bırakmak bir medya mensubunda bırakmaktan daha iyi. Şerefsizler bütün öğleden sonra beni takip etti. Hobbs hepsini gangster falan olduğuma inandırmış ve gerçekten çalışmak neredeyse imkânsız."

"Yani, gangster değil misin?" Achilles alay eder.

Ben ters ters bakıyorum, o da tepkime kıs kıs gülüyor. Mohawk saçı sallanıyor. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Aslında birkaç gün önce biri beni aradı ve senin hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordu."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, dostum. Yine de o sürtüğü yola getirdim. Ona gidip kendini becerebileceğini söyledim."

"Öyle mi dedin?" Sırıtıyorum.

"Aynen öyle."

"Ne kadar sinirli olduğumu bilmek ister misin?" Yüzümü havluyla silerek soruyorum. "Lincoln'ün mantıklı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Bu çılgınca bir konuşma," diye

gülüyor. "Değil mi?"

"Her zaman ne derim bilirsin," diyor Achilles ellerini ceplerine sokarak, "sadakatini kanıtlamış olanlara güven. Linc çoğu zaman saçmalıyor olabilir ama senin arkanı kollar. İşte bu yüzden Robin'e güveniyorum. Dünyada açıkça güvendiğim tek kişi karımdır. O bunu kanıtladı."

Duvara yaslanıyor ve sırıtmamak için kendini zor

tutuyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Görüyorum ki sen de yuva kurma yolundasın. Şaşırdığımı söylemeliyim."

"Evet, ama bir yere yerleşmek konusunda emin değilim."

Kahkahasıyla birlikte göğsü titriyor. "Bir bildiri yayınladın. Seni yirmi yıldır tanıyorum Landry. Daha önce hiç böyle bir şey yapmayı düşünmemiştin."

"O lanet açıklama olması gerektiği gibi değildi," diye homurdanıyorum, öfkenin yüzeye çıktığını hissederek. "Nolan bu konuda beni mahvetti. Alison çok kızmıştı ve onu suçlayamazdım. Diğer makaleyle birlikte bu şekilde çıkmanın ne kadar kötü göründüğünün farkında mısın? Lanet olsun."

Achilles bir dambıl alıyor ve başının üzerine bastırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, gördüğümde merak ettim. Çalıştın mı

kız arkadaşınla?"

"Evet," diye sırıtıyorum. "Buradan ayrıldıktan sonra onunla buluşacağım. Evde mumlar ve köpük banyosuyla büyük bir şey hazırladım. Ben sadece ..." Ona bakıyorum ve alaycı bir gülümseme takınıyor. "Korkak gibi konuşuyorum, değil mi?"

Ağırlığı yere bırakır ve güler. "Hayır, dostum. Önceliklerini bir araya getiren bir adam gibi konuşuyorsun. Kız arkadaşına kendini özel hissettirmek gün içinde yapacağın ilk şey olmalı. Onu kaybedersen geriye ne kalır ki?"

Anladı.

Camın dışında bir hareket dikkatimizi çektiğinde kafamı toparlamaya çalışıyorum. Troy kapıya doğru geliyor. Kapıyı çekip açıyor ve yana doğru adım atıyor.

Yüzümde geniş ama şaşkın bir gülümseme beliriyor.

Alison onun etrafında yürüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda adımları kekeliyor. Yanakları pembe elbisesinin rengine kadar kızarıyor, vücudundan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istediğim kısa bir numara. Bakışlarımı yuvarlak göğüslerinden aşağıya, kalçalarının günahkâr kıvrımına ve bana sarılmasını çok istediğim bacaklarından aşağıya doğru sürüklüyorum.

Ona ihtiyacım var. İyi olduğumuza dair bir tür fiziksel onaya ihtiyacım var. İster aptal deyin, ister korkak ama buna soluduğum hava gibi ihtiyacım var.

Troy'a bakıp omuz silkiyor. "Aradı ve nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Onu senin için almamın bir sakıncası olmayacağını düşündüm," diyor.

Achilles yanımda dudaklarını şapırdatıyor. "Sanırım artık bana ihtiyacın yok," diye kıkırdıyor. "Güvenlik kodunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama ona bakmıyorum. Ondan başka bir yere bakamıyorum.

Ne olduğunu anlamadan önce, sadece ikimiz vardık. O benim önümde duruyor. Bu sabah onu gördüğümden beri istediğim her şey. Kendimi doğum günü olan bir çocuk gibi hissediyorum, içinde yalvardığın tek hediyenin olduğunu bildiğin kutu aniden kucağına konduğunda.

"Hey," diyor, sesi ürkek. Neden gergin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kalbimin uyuşturucu almış bir adam gibi hızla çarptığı ve parmaklarımın bir sonraki ilacını arayan bir keş gibi kaşındığı.

Ona dokunmalıyım. Onun tadına bakmalıyım.

Ona doğru yaklaşıyorum ve benim gelişimi beklemesini izliyorum. Ben yaklaştıkça gözleri açılıyor, tavus kuşu kolyesi ağzıma almak istediğim iri göğüslerinin arasında hareket ediyor.

Birkaç uzun adımda onun önündeyim, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor. Başını eğip bana bakıyor ve konuşmaya başlıyor ama kelimeleri ağzımla yakalıyorum. Nefes nefese kalıyor, hiç tereddüt etmeden içimde eriyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, tatlı parfümü etrafımı sarıyor. Kollarım ona sıkıca sarılmış, sanki doyamıyormuşum gibi onu kendime çekiyorum.

Çünkü yapamam.

Şu anda dünyada var olan tek şey o ve ben onun içinde o kadar çok olmak, kendimi onun içinde o kadar derinden kaybetmek istiyorum ki, bizi ayırmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekiyor.

Ellerim kıçının kıvrımlarını buluyor ve onları sıkarak, pantolonsuz devam eden tarzını takdir ediyorum. İnliyor, avuçlarım kabaca teninde geziniyor ve

Kalçalarını. Parmaklarım vücudunun kıvrımlarına dalıyor, o da sırtımın küçük kısmını buluyor, tırnakları içime batıyor. Parmak uçları sırtımın alt kısmında bir çizgi çiziyor ve altında kıvılcımlar saçan bir deri izi bırakıyor.

Bu kadın beni öldürecek.

"Sen Yapma. Zihin I gösterdi yukarı Burada, yap Sen?" Nefes alıyor.

Arkama yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu yaptığın için daha fazla mutlu olamazdım."

"Hux gitti ve benim sadece seni görmeye ihtiyacım vardı. Seninle birlikteyken hissettiğim huzura ihtiyacım vardı."

Dudaklarım onunkileri buluyor ve şefkatle bastırıyor. "Benim de buna ihtiyacım vardı."

"Başka neye ihtiyacım var biliyor musun?"

diye soruyor. "Neye ihtiyacın varsa,

getiririm."

"Sana içimde ihtiyacım var, Barrett."

Sevgililikten sirenliğe geçmesi için gereken tek şey bu.

Ellerini üzerimden çekerek onu neredeyse odanın diğer ucuna sürüklüyorum.

"Barrett!" diye gülüyor, topuklu ayakkabılarıyla ayak uydurmakta zorlanıyor.

Onu saunanın yanındaki köşeye getiriyorum, hava sadece nefes alış verişlerimizle deliniyor. Yanında masaj için uzun bir masa duruyor. Onu önüme çekiyorum, dudaklarından hızlıca öpüyorum ve yüzünü duvara dönmesi için çeviriyorum.

"Masanın kenarından tut," diye emrediyorum, sesim ne kadar sinirli olduğumu ele veriyor. "Ve sıkı tutun."

Boğazından hızlı bir nefes kaçıyor ama razı oluyor. Onu becermemi beklerken ne kadar seksi göründüğünü fark etmek için bir saniyemi ayırıyorum.

Çıplak topuklu ayakkabılarını, kalın, bronzlaşmış bacaklarını ve kıç yanaklarının alt kısmının elbisesinin etek ucunun altından nasıl göründüğünü gördükçe sikim sertleşiyor, zonkluyor. O omzunun üzerinden bana bakarken sikimi avuçlayıp okşuyorum.

"Çok iyi görünüyorsun, Ali."

Yanakları kızarıyor ama dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor. "O zaman ne bekliyorsunuz Bay Landry?" Masanın diğer tarafına doğru eğilip kıçını bana gösteriyor. Bir o yana bir bu yana sallayarak benimle alay ediyor. "Senden içime girmeni istedim. Tekrar sormama gerek var mı?"

Şortumu yere bıraktım ve tam arkasında durdum. Sikimi onun yarığına sürtüyorum, kendimi onun ıslaklığıyla kaplıyorum. Bir nefes emiyorum ve kendimi hemen onun içine gömme dürtüsüyle savaşıyorum.

Temas sırasında nefesi boğazında düğümleniyor. Sırtı önüme dönük. Nefesimi ensesinde hissedince dudaklarından sessiz bir iç çekiş kaçıyor. Dilimi tenine bastırıyorum ve yavaşça kulağının hemen altına kadar sürüklüyorum. Teni hemen ısınıyor, kalp atışları artık benimkiyle eşleşiyor. Geri çekilmeden önce kulağının altındaki narin deriyi ısırıyorum.

"Barrett . ." diye yalvarıyor, duruşunu genişletiyor.

Kürek kemiklerinin arasındaki fermuarı tutup vücudundan aşağı çekiyorum. Serin hava tenine değdiğinde nefesi kesiliyor. Sütyeninin fermuarını açıyorum ve tüm sırtını açıkta bırakıyorum.

"Bırak hepsi düşsün," diyorum. Ayağa kalkıyor, hâlâ duvara bakıyor ve giysiler yavaşça ayaklarının dibinde birikiyor.

Sikim zonkluyor, dikkat istiyor ve ona bakarken bile patlayacakmışım gibi hissediyorum. Teni kremsi

ve yumuşak, lekesiz mükemmellik. Bir parmağımı ensesinden omurgasına doğru sürüklüyorum, vücudu dokunuşumun altında yuvarlanıyor. Bu samimi ve şehvetli bir şey ve bana verdiği tepkiyi her zaman izleyebilirim.

Göğüslerini arkadan avuçluyorum. Meme uçları sertleşiyor ve onları parmaklarımın arasında döndürerek çekiştiriyorum. Başı omzuma düşüyor, gözleri kapalı, ağzı açık.

"Tekrar eğil," diye kulağına fısıldıyorum.

Uzanıyor, masanın kenarına tutunuyor. Parmağımın ucuyla açıklığına dokunuyorum. Kalçaları masaya doğru bastırıyor.

"Hevesliyiz, değil mi?" Ben soruyorum.

"Benimle uğraşmayı bırak ve beni becer," diye talep ediyor.

Cık cık diyorum, uzanıp bir elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum. "Bunu da halledeceğiz. Ama sabırlı olmayı öğrenmeniz gerekecek Bayan Baker."

Saçlarını yüzünden çekerek inliyor. "Sana günlerdir ihtiyacım var. Beni bekletme. Lütfen, iyi olduğumuzu bilmemi sağla."

Bunu söylediğini duyunca neredeyse yanıyordum. Parmağımla onun yarığından bir nem havuzu topluyorum. Benim için sırılsıklam olmuş, sıkı vücudu amına girmek için zonklayan sikim için yalvarıyor.

Islaklığını tembelce etrafa yayıyorum, arkasına çömelmeden önce tatlı kıçının elime karşı hareketini izliyorum. Sırtındaki baskıyı artırarak, aslında kısıtlamaktan çok sembolik olarak, masaya yaslanıyor. Gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor. Bakışlarını tutarak tatlılığının tadına bakıyorum, dilim ona dokunduğunda titrediğini hissediyorum

açılıyor. Temas için çaresizce yüzüme doğru sallanıyor.

Tekrar geri sallanıyor ve başparmağımı kıçına bastırıyorum. Geri dönerken baskıyı hissediyor. Yarı inliyor, ama nefes alışındaki aksaklık bana buna karşı olmadığını söylüyor.

Klitorisini emiyorum, başparmağım kıçına hafif bir baskı uygularken ağzımı kadifemsi kıvrımlarına doğru çalıştırıyorum.

"Barrett. . ." Adım bir inilti, bir yalvarış, daha fazlası için bir yakarış.

Dizleri titremeye başladı, bacakları topuklu ayakkabılarının üzerinde titriyordu.

Her iki noktaya da baskı uygulayarak hem dilimi hem de başparmağımı daireler çizdiriyorum. İnlemeleri artıyor, kalçaları daha hızlı dönüyor, ıslaklığı damlıyor. Vajinasından yarığına kadar yalıyorum, sikim patlamaya hazır. Geçerken başparmağımı çıkarıyorum, dilim kıçının kıvrımını yalıyor ve ayağa kalkarken omurgasına doğru sürükleniyor. Kendimi onun arkasında konumlandırarak, sert bir hareketle tamamen içine itmeden önce sulu kıçını bir kez tokatlıyorum, ciyaklamasını duyuyorum.

"Ah!" Masanın duvara çarpma sesinden zar zor duyuluyor. "Barrett!"

Tekrar tekrar içine giriyorum, her itişte amının bana masaj yaptığını hissediyorum. Bu lanet bir cennet. Günlerdir ihtiyacım olan şey buydu, hastalıklarıma merhem.

Tekrar tekrar itiyorum, vücudunun etrafımda hızlandığını hissediyorum. İkimizin de patlaması uzun sürmeyecek.

Ona tekrar tekrar vuruyorum, duvardaki dolabın kapakları masanın duvara çarpmasıyla açılıyor. Ben içine daldıkça şişeler dökülmeye başlıyor.

"Geliyorum!" diye bağırıyor yıkımın tepesinden. Amcığı etrafımda kenetleniyor, kasları en seksi şekilde kasılıyor. Başını geriye atıyor, saçları seksi bir karmaşaya dönüşüyor, şişmiş dudakları boğucu bir nefesle dağılıyor. Onu uçurumun kenarına getirdiğimi bilmek beni de uçurumun kenarına getiriyor.

"Siktir!" Bağırıyorum, ona birkaç kez daha vuruyorum. Orgazmımın kreşendosu vurduğunda, hızı yavaşlatıyorum, mümkün olduğunca uzun süre hissi sağıyorum.

Gözlerim açılıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Dudaklarının bir gülümseme oluşturmasını, yolculuktan inerken vücudunun rahatlamasını izliyorum. Bir meleğe benziyor, mükemmel, güzel, benim için yaratılmış ve gittikçe daha çok aşık olduğum bir yaratık.

Belki de çoktan aşık olmuşumdur. Belki de göğsümdeki bu gerginlik, ona karşı hissettiğim bu vahşet, herkesin aşık olduğunu söylerken kastettiği şeydir.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor. Dudakları birbirine yapışıyor ve hafif, havadar bir sesle kıkırdıyor.

"Ben de," diyorum ve ondan ayrılıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve kolları belimi sararken sıcaklığının beni kucakladığını hissediyorum. Bana sokuluyor. "Sen iyi misin?"

"Evet. İyiyim. Çok iyiyim."

"İyiden de iyiydin," diye şaka yapıyorum benden uzaklaşırken.

"Komik, Landry." Bana bir sırıtış fırlattı.

Sessizce duruyoruz, etrafımızdaki zemin maskaralıklarımızdan sarsılan rastgele nesnelerle dolu, vücutlarımız terden yapış yapış. Saçları dağınık, cildi kızarmış ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Alison

ARKA GÖRÜŞ AYNASINA BAKIYORUM. Mavi sedan, Hillary'den ayrıldığımdan beri olduğu gibi dört ya da beş araba boyu geride duruyor. Huxley'i anneme bıraktıktan sonra programımı almak ve Hux'un okulundaki bir müzikal ve bir yemek etkinliğine uyum sağlamak için birkaç gün değiştirmek istemek için oraya uğradım. Sedan arkamda durdu ve o zamandan beri beni takip ediyor.

Evimin sapağına yaklaşırken Barrett'ı aramayı düşünüyorum. Onu birkaç gündür fiziksel olarak görmüyorum, programlarımız uyuşmuyor. Her gün defalarca telefonda konuştuk. Kampanyasının stresi ve saçma programlarımız yüz yüze görüşmemizi engelledi.

Yine de en iyisi bu. Yardım etkinliğinde tanıştığımızdan bu yana geçen birkaç ay boyunca her şey bir kasırga gibiydi ve programlarımızdaki küçük mola bana her şeyi uzaktan değerlendirmek için zaman verdi.

Bu sadece onu daha çok özlememe neden oldu.

O olmadan hiçbir şey eskisi gibi değil. Hux da bunu fark etti.

Barrett yanımdayken her şey daha parlak görünüyor. Hayatım bir anne olmaktan çok daha fazlasıyla zenginleşti. İsteyebileceğim her şey ve biraz daha fazlası olan bir adam tarafından aranan bir kadınım. Bana saygı duyuyor, beni takdir ediyor, bana değer veriyor ve eğer tamamen yanılmıyorsam, bana aşık olmaya başlıyor olabilir.

Ve ona aşık olmaya başlıyorum.

Bu düşünce aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

Tekrar yukarı bakıyorum, araba hiçbir yerde görünmüyor. İki, üç kez kontrol ediyorum ama gitmiş. Yine de Barrett'ı aramak için telefonumu elime alıyorum, tam o sırada numarası çalıyor. Cevap verirken gülümsüyorum.

"Hey, sen!"

"Hey, bebeğim," diyor, sesi boğuk. Ses tonundaki yoğun yorgunluğu duyabiliyorum. Her geçen gün daha da derinleşiyor. Kampanyayı ve üzerindeki baskıları nasıl karşıladığı konusunda endişeleniyorum ama o her zaman iyi olduğunu söylüyor. "Evde misin?"

"Neredeyse," diyorum sokağıma dönerken. "Yapmam gereken bazı işler vardı."

"On dakika uzaklıktayım ve eğer sorun olmazsa uğramak istiyorum."

"Çok isterim," diye sırıtıyorum. "O zaman görüşürüz."

Arabayı garaj yoluma sürüyorum ve onu görme beklentisiyle içeri giriyorum. Girişteki aynaya bakıp saçıma biraz şekil vermeye ve dudaklarıma parlatıcı sürmeye çalışıyorum. Yapmak istediğim her şeyi yapamadan kapıyı çalıyor.

Kapıyı açtığımda onun yakışıklı yüzüyle karşılaşıyorum. Sırıtarak içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Dudaklarımız hemen buluşuyor, sanki başka yolu yokmuş gibi ve usulca ağzına doğru iç çekiyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, dudaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini hissederek.

"Seni özledim."

Elimi tutuyor ve beni oturma odasına götürüyor. Takip ediyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kanepeye oturuyoruz ve bana bakıyor ve aslında her şeyin yolunda olmadığını anlıyorum. Gözleri endişeyle dolu, omuzları kaskatı, nasıl tanımlayacağımı bilmediğim bir saldırıyı bekliyor.

Midem serbest düşüşle uçuruma yuvarlanıyor.

"Bugünkü haberleri gördün mü?" diye soruyor, sözlerine dikkat ederek.

"Hayır. Neden?"

Başı hafifçe eğildi, gözleri yere kaydı, sonra tekrar bana baktı. "Siktiğimin Hobbs'u."

"Ne dedi?"

Barrett'ın çenesi kasılıyor, şakakları hayal kırıklığıyla titriyor. Gözlerindeki bakış beni dehşete düşürüyor -bana yönelik olmayan bir bakış ama önemi yok. Serbest kalmaya hazır.

"Sadede geleceğim," diye yutkunuyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "Bana ulaşmak için seni kullandı."

"Ne?" Ayağa fırlayarak söyledim. Kalbim hızla atıyor, zihnim de onunla birlikte atıyor.

"Geçmişini -saldırıyı, soruşturmayı- beni zayıflatmak için kullandı. Dikkatsiz davrandığımı ve kötü kararlar verdiğimi söylemek için."

"Aman Tanrım," diyorum, elim ağzıma gidiyor. "Çok üzgünüm, Barrett. I . . ."

Kanepemde oturuyor, başı ellerinin arasında. Parmakları saç tellerini sıkıyor ve kabaca çekiştiriyor. Sırtını saran takım elbise gergin, vücudunun altında taşıdığı stresin bir ipucu. Çok fazla baskı altındaydı ve şimdi benim geçmişim de buna eklendi.

"Özür dilerim," diye tekrar başlıyorum ama onun bir bakışıyla susturuluyorum.

"Yapma," diye uyarıyor. "O pislik için özür bile dileme."

"Onun için özür dilemiyorum. Senin şişlenmenle bir ilgim olduğu için özür diliyorum."

Odada bir kıkırdama duyulur. "Bebeğim, kendim için endişelenmiyorum. Seninle birlikte olmamın kötü bir şey olduğuna inanmak isteyen varsa, öyle olsun."

"Barrett. . ." Ağzım konuşmak için açılıyor ama yapamıyorum ve dudakları dudaklarımı bulduğunda, söylenmesi gereken her şey söylenmiş oluyor. Öpücükleri bana kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını gösteriyor. Ben de ona aynen karşılık veriyorum, onun bana gösterdiği kadar tutkuyla gösteriyorum ve bağımızı kopardığımızda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Alnı benimkine dayanıyor, dudakları seğirmeye başlıyor. Benimkiler de onu takip ediyor ve yavaş yavaş, ikimizin de yüzünde geniş sırıtışlar oluşana kadar gülümsemelerimiz birbirini teşvik ediyor.

Kıkırdayarak kollarımı onun ince beline doluyorum ve zihnimdeki kaosu yatıştırmaya çalışıyorum. Bunun ne anlama geldiğini ya da

ama doğru olduğunu biliyorum. Onu seviyorum. Sanırım o da beni seviyor.

"Gölgede kalmakla bir sorunum yok," diyorum. "En azından seçim bitene kadar."

Benden uzaklaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kampanyanız. Sana sorun çıkarmak istemiyorum Barrett. Nerede durduğumuzu biliyorum. Gidip beni savunmak zorunda olduğunu düşünme-"

"Dur," diye emrediyor. "Nerede durduğumuzu biliyoruz. Kimin bu konuda ne söyleyeceği umurumda değil."

"Ama ..."

"Hayatımda ilk kez, hiç şüphe duymadan, en ufak bir tereddüt yaşamadan, bunun, sizin ve benim için doğru şey olduğunu biliyorum. Ve eğer bu bana seçimi kaybettirecekse, kaybettirir. Siz benim devam etmemde sakınca görmediğiniz sürece, onlar istediklerini söyleyebilirler."

"Bu işi bitirmeni istiyorum. Kendi şartlarınla kazanmanı istiyorum.

Bunu kendi yönteminizle yapabileceğinizi kendinize kanıtlamak için."

Beni tekrar öpüyor. "Bu sırada benimle uğraşmak senin için çok fazlaysa, anlarım."

"Sadece sana sorun çıkarmak istemiyorum."

Kahkahası odada yankılanıyor ve elimi havaya kaldırıp dans ediyormuşuz gibi beni döndürüyor. "Bana sorun mu yaratıyorsun? Kahretsin, beni o kadar çok şekilde kurtarıyorsun ki haberin bile yok." Başını yana eğiyor, "Hadi yemeğe çıkalım."

"Ne? Nerede?"

"Sana hava atmak istiyorum."

"Barrett," diyorum panikleyerek. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sorun değil. I-"

"Onlara seninle birlikte olmaktan ne kadar gurur duyduğumu göstermek istiyorum. Bırak fotoğrafımızı çeksinler. Ne kadar güzel olduğunu görsünler."

"Bilmiyorum..."

Parmağının ucuyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Benimle olmak istiyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"O zaman birlikte olalım. Sen ve ben. Siktir et onları."

Gülümsemesi bulaşıcı ve ben de teslim oluyorum. "Tamam. Sen ve ben."

Alison

BARRETT parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip nazikçe sıkıyor. Yakışıklı yüzüne bakıyorum ve megawatt gücündeki gülümsemesine karşılık veriyorum.

Restorana girdiğimizde "İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum ve ona ve bakışlarındaki mutlak dinginliğe odaklanmaya çalışıyorum - bize bakan yüzlerce çift göze değil, odanın içinde dönen sessiz fısıltılara değil.

"Ben ve sen," diye göz kırpıyor. "Sadece sen ve ben, bebeğim."

Köşedeki bir masaya yönlendirildik. Barrett benim oturmam için sandalyemi çekiyor, sonra da onunkini karşıma alıyor. İçki siparişlerimiz alındı, menüler önümüze kondu.

Salon çok güzel, neredeyse ağzına kadar dolu ve bakışların ağırlığını sırtımda hissedebiliyorum. Barrett tüm odayı görebilmek için köşede oturuyor; ben göremediğim için şükrediyorum.

"Elin titriyor," diyerek masadan kaldırıyor ve avucumun ortasına tatlı bir öpücük konduruyor. "Sakin olur musun? Lütfen?"

"Deniyorum," diye fısıldıyorum. "Şu anda hepsinin bizim hakkımızda konuştuğunu biliyorum."

"Eminim öyledir. Herkes her zaman odadaki en güzel kızdan bahseder."

Yanaklarım kızarıyor, elimi çekiyorum. "Buna hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Eski kocamla bir yerlere gittiğimde böyle şeyler olurdu."

"Alınma ama onunla yemek yerken seni düşünmek istemiyorum."

Yüzünü buruşturması beni kıkırdatıyor.

"Şaka yapmıyorum," diyor.

"Biliyorum. Ama seni rahatsız etmesi hoşuma gidiyor. Bana deli diyebilirsin." "Rahatsız etmeyeceğini düşünecek kadar delisin," diye gülümsüyor.

İçkiler önümüze kondu ve menüden sipariş verdik. Sunucu bir erkek ama bu Barrett'la flört etmesini engellemiyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda Barrett gözlerindeki ciddiyetle bana bakıyor. "Mutlu musun?" diye soruyor.

Parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum. "Evet. Bunu bana neden sordun?"

Gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Çünkü bu benim için en önemli şey."

Ses tonundaki samimiyet beni tam kalbimin ortasından vuruyor. Yanaklarım bir gülümsemeyle yarılıyor ve her santimini kastediyorum. "Hayatımda ilk kez her şeyin istediğim gibi gittiğini hissediyorum."

Eli kucağına düşüyor ve sert bir yudum alıyor. "Nerede bu?"

"Mutlu olmaya."

"Seni mutlu ediyor muyum, Alison?" "Evet, mutlu ediyorsun."

"Bütün bunların senin için zor olduğunu biliyorum, benim bir politikacı olmam. Ve bazen ..." gözlerimi tekrar bulmadan önce tavana bakıyor. "Bazen seni bu işe ben itmişim gibi hissediyorum ve bu da beni-"

"Beni hiçbir şeye zorlamadın," diye araya giriyorum. "Evet, belki yöntemlerinde biraz agresiftin. Ama yaptığım her seçim, seninle olmak da dahil, benim yaptığım bir seçim. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve odaya bakıyor. "Burada seninle oturmaktan ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin." Bana tekrar bakıyor ve elimi tutup masanın üstüne koyuyor. "Sen benim hayatımı daha iyi hale getirdin. Umarım senin hayatın da bu sayede daha iyi olur."

Cevap vermeden önce uzun bir süre düşünüyorum. "Sen varken hayatım daha zor."

Elimi sıkıca kavrıyor, gözleri endişeyle parlıyor.

"Öyle, Barrett. İşler ters gidecek diye çok endişeleniyorum. Geceleri uyuyamıyorum, acaba bu işin sonunda her şey yoluna girecek mi diye. Ama" diyorum, tam ağzı konuşmak için açılırken, "hep aynı sonuca varıyorum: Olmak zorunda. Çünkü bu gece burada seninle oturmadığımı ya da sabah ilk iş mesajlarını almadığımı hayal bile edemiyorum. Ne kadar zor olursa olsun, buna değer."

Servis görevlisi masaya yaklaştığında konuşmaya başlar. "Özür dilerim efendim. Barda Miles Monroe adında bir adam var, kendisiyle bir dakika konuşmanızı rica etti."

Barrett sandalyesinde geriye yaslandı ve bana baktı.

"Gerekiyorsa git," diyorum, sinirlenmenin eşiğindeyken ne kadar seksi göründüğüne dikkat çekerek. "Döndüğünde burada olacağım."

"Bu bizim randevumuz," diye homurdanıyor.

"Ve sen de seçimlerde aday olan belediye başkanısın. Birkaç dakikalığına seninle olmamayı kaldırabilirim. Sadece Hux'u kontrol edeceğim. Sorun yok."

Ayağa kalkıyor ve önümde duruyor. Yüzünde günahkâr bir ifadeyle eğilip beni öpüyor ve dudaklarımızın gereğinden uzun bir süre oyalanmasına izin veriyor. Geri çekildiğinde ağzıma doğru fısıldıyor, "Bu birkaç amaca hizmet etmeli. Bir, buradan çıktıktan sonra olacakları sana hatırlatacak. İki, bu gece ne kadar muhteşem göründüğünü sana söylemeli. Üçüncüsü de, buradaki herkesin hoşuna gitsin ya da gitmesin birlikte olduğumuzu anlamasını sağlayacak."

Ben cevap veremeden, o gitti. Kalbim göğsümde çarpıyor, yanaklarım öpücüğünden dolayı kızarıyor. Eğer çok uzun süre oturur ve diğer müşterilerin bakışlarını üzerimde hissedersem, sinirlerim bozulacak, bu yüzden çantamdan telefonumu çıkarıp anneme Huxley'i kontrol etmesi için hızlı bir mesaj gönderiyorum. Gönder tuşuna basar basmaz, Marilyn Monroe gibi nefes nefese bir kadın sesi yanımdan konuşuyor.

"Sen Alison olmalısın," diye neredeyse fısıldıyor.

Yukarı bakıyorum, kıvrımlı vücudu bu dönemki okul harcımdan daha pahalı olması gereken bebek pembesi bir elbisenin içine tıkıştırılmış. I

Yutkunmaya zorlayın ve son birkaç yıldır birçok kez kullandığım pratik gülümsemeyi takın.

"Öyleyim," diyorum, sesim düzgün. Onu, Barrett'ın onunla tanıştığım gece Savannah House'dan çıkarken eşlik ettiği kız olarak tanıdım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, hayır," diye gülüyor, sanki bu fikir çok saçmaymış gibi. "Ben Daphne Monroe'yum, ama eminim bunu biliyorsunuzdur." Yakut kırmızısı dudaklarını yalıyor. "Barrett'in kampanyasına yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istedim. Onun için büyük bir nimet oldun."

Aklım karışıyor ve tam zamanında çenemin düşmesini engelliyorum. Ne demek istediğini anlamıyorum ve sormaya da niyetim yok. Bunun yerine, ona ayak uyduruyorum. "Yardımıma ihtiyacı olduğundan değil," diyorum, "ama elimden geldiğince yardımcı olabildiğime sevindim."

Gözleri kısılıyor ve üstünlüğü elinde tutmaya çalıştığını biliyorum. Kirpikli gözlerinin ardında büyük bir öfke var. "Bir kampanya yılının ortasında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyor, sözleri hiç de samimi olmayan bir gülümsemeyle yumuşatılmış. "Senin gibi birinin nasıl başa çıktığını ancak hayal edebilirim. . . bununla nasıl başa çıktığını hayal edebiliyorum. Yakında bitecek ve hayatına geri dönebilirsin. Sadece dayan."

Kanım, onun üstü kapalı imaları karşısında damarlarımı kavuruyor. Eli kalçasının kıvrımını buluyor, parmaklarındaki pahalı mücevherleri görebilmem için elini eğiyor.

Gülüyorum.

"Benim gibi biri bununla çok iyi başa çıkıyor," diye tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ama haklısın, hayatımızın normale dönmesi için bunun bitmesini bekliyoruz. Gerçi taşındıktan sonra yeni bir normal bulmamız gerekecek sanırım," diye ekliyorum, onunla Atlanta'ya gideceğimi anlamasını umarak. "Sadece her şeyi toparlamaktan korkuyorum."

"Barrett'ın adamlarının ödeme olarak sana yeni bir ev almaları çok hoş. Harika sakso çekiyor olmalısın çünkü genelde anlaşmada bu olmaz. Genellikle hızlı bir çek ya da yeni bir araba ya da siz dolgu maddeleri için bir şey olur," diye sırıtıyor. "Dolgu maddeleri. Senin gibi kızlara böyle denir."

Barrett'ın bize doğru yürüdüğünü gördüğümde dudaklarım aralanıyor, gözlerim irileşiyor ve parmaklarım onu parçalamaya hazır hale geliyor. Masaya doğru ilerlerken gözleri çılgınca bakıyor, adımları aceleyle atıyor.

Arkasında olduğunu bilmeyen Daphne'ye hızlıca bir bakış atıyorum. Onun ekmeğine yağ sürecek ve onun önünde bir tartışma başlatacak değilim. Bu binadaki herkes onu ve babasını tanıyor ve herhangi bir tartışmada kesinlikle onun tarafını tutacaktır. Kaybederim.

Ve bu sürtüğe karşı kaybetmeyeceğim.

Barrett hemen arkasındayken "Hey, bebeğim," diyorum.

Daphne'ye dikkatle bakarak, "Burada her şey yolunda mı?" diye sorar.

Adamın sesini duyunca eli göğsüne doğru uçarak dönüyor. "Hey, sen," diyor. "Bu akşamki randevunla buluşacaktım."

Ona yan gözle bakıyor ve yerine oturuyor. "Anladığım kadarıyla tanışmışsınız."

"Öyle yaptık," diye gülerek onu daha da geriyorum. "Arkadaşlarınla tanışmak güzeldi Barrett. Bu gerçekten bazı şeyleri perspektife oturtuyor."

"Şimdi öyle mi?"

Daphne araya girerek Barrett'ın yanına gider. "Ben masama dönüyorum. Sanırım annelerimiz bir toplantının eş başkanlığını yapıyor.

bu hafta. Belki orada görüşürüz, Barrett."

Başını sallıyor. "Sanırım benim haftam dolu. Ama seni görmek güzeldi, Daphne."

"Sen de." Bana bakıyor, gözleri ölümcül. "Memnun oldum, Alison."

"O zevk tamamen bana aitti," diye vurguluyorum, odanın diğer ucuna doğru süzülürken soğukkanlılığını korumaya çalışmasını izliyorum.

Barrett gülüyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Nasıl gittiğini sorardım ama sanırım zaten biliyorum."

Ona ne dediğini söylemeyi, az önce ima ettiği şeyi dile getirmeyi düşünüyorum: onun kariyerinde bir piyondan fazlası olmadığımı. Kelimeler dudaklarımdan dökülmeden önce söylememeye karar veriyorum. Bu saçmalık, açık ve basit ve eğer bu konuyu açarsam ne yapacağından emin değilim. O iğrenç kadına herhangi bir güç vermek istemiyorum.

Bunun yerine, "Böyle biriyle nasıl arkadaş olabilirsin?" diyorum.

"Artık değilim," diye ısrar ediyor, bardağını masaya geri koyarken. "Birlikte büyüdük, hayatımız boyunca aynı okullara gittik. O benim ... yapabileceğim biriydi."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Bunu duymak istemiyorum."

Gülüyor, gözleri izin versem içinde kaybolabileceğim bir duyguyla parlıyor. "Unutabileceğim biriydi," diye fısıldıyor. "Daha az umursayamayacağım biriydi, radarımda bile olmayan biriydi." Masaya yaslanıyor, yüz hatları mum ışığına çarpıyor. "O benim için hiçbir zaman bir şey olmadı. Sen, Alison Baker, benimsin."

Öne doğru eğiliyorum, dudaklarımız masanın ortasında birbirini buluyor. İlk defa kimin izlediğini, kimin fısıldadığını umursamıyorum. Sadece bu adamın, sözlerinin ve bunu kastettiğini bildiğim gerçeğinin tadını çıkarmak istiyorum.

Barrett

"ORADA IYI MISIN?" TROY dikiz aynasından bana bakarak soruyor.

"Evet," diyorum ve telefonuma geri dönüyorum. "Neden?"

"Gergin görünüyorsun, sanırım. Bu senin için normal değil. Stresli ya da kızgın olduğunda bile her zaman sakinsin."

Telefonumu çantama atıp kilitliyorum. Başımı Rover'ın koltuğunun arkasına yaslayıp derin bir nefes alıyorum. "Sadece çok stresliyim."

Radyoyu kapatır ve Alison'ın sokağına döner. "Sormamın sakıncası yoksa, bu kız konusunda ne kadar ciddiyiz?"

"Ciddiyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor yavaşlayarak kaldırım kenarında dururken. "Bilgin olsun, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bana Camilla'yı hatırlatıyor ama güven fonu yok."

"Swink'e hiç benzemiyor. İçine kapanık, bu dünyanın bir parçası olmak istemiyor. Camilla onu yiyip bitiriyor."

"Evet, ama Camilla tanıdığım en klas kadın. Alison'da da aynı hava var."

Kapımı açtım ve arkadaşıma gülümsedim. "Sağ ol dostum."

Başını sallıyor ve ben dışarı adımımı atar atmaz, ona söylediğim gibi geri çekiliyor.

Bir beyzbol sopasının üzerinden geçerek kaldırımdan ön kapıya doğru ilerliyorum. Bu beni gülümsetiyor çünkü bu çok normal, banliyöde yaşayan tipik bir ailenin görebileceği bir şey.

Evin ön camında bir çentik var ve kapıyı çalarken merak ediyorum, biri gelip tamir etse kızar mı diye. Ve eğer onlara bir güvenlik sistemi kurdursaydım.

Ben daha fazla düşünemeden kapıyı çekip açtı. "Hey," diye sırıtarak beni içeri aldı. "Aç mısın? Daha yeni yedik ama mutfakta yemek artıkları var."

"Evet, aslında. Öyleyim."

Onu istediğimden daha çekingen bir şekilde öpüyorum. Evrak çantamı kapının yanına bırakıp onu arka tarafa doğru takip ediyorum, giderken kıçının önümde sallanışını izliyorum.

Huxley masada oturmuş, matematik problemleri üzerinde çalışmaktadır.

Yukarı bakar ve gülümser. "Hey, Barrett."

"Merhaba," diyorum karşısına oturarak. "Her şey nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor. "İyi, sanırım. Yine de matematikten nefret ederim. Sen iyi misin?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Çocukken tüm matematik ödevlerimi kardeşim Ford'a yaptırırdım. Ben de nefret ederdim."

"Rakamlar ve harfler bir araya geldiğinde anlamıyorum. Bu sadece kafa karıştırıcı."

"Öyle," diye gülüyorum.

Alison önüme bir tabak köfte, patates püresi ve yeşil fasulye koydu. Lezzetli görünüyor, lokantada yiyebileceğim bir şey gibi, ama daha sağlıklı. Ben bir ısırık alırken endişeyle beni izliyor.

Tatlar beni şaşırtıyor, beklediğimden çok daha fazlası. "Bu harika," diyorum dürüstçe ve bir ısırık daha alıyorum. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim bile.

Oturma odasında bir televizyon çalıyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Bu televizyonda gördüğünüz atmosfer, sitcomlarda gördüğünüz Amerikan hayatı. Şimdiye kadar gerçek olduğunu bile bilmediğim bir hayat. Yakın zamana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hayat.

Hux'un okulu ve Alison'ın yeni bitirdiği gazete hakkında sohbet ediyoruz ama seçimlerden uzak duruyoruz. Bunun için minnettarım. O zehri bu odaya getirmek yanlış olur. Bu mutfakta o kadar gerçek ve saf ki onu korumak istiyorum.

Hux tabağımı alıp lavaboya giderken, "Bulaşık yıkama zamanı," diye anons ediyor. Küçük bedeninin hareketlerini izliyorum; lavaboyu dolduruyor, köpükleri ekliyor, ıslak bulaşıkları tutmak için havlusunu seriyor.

Alison da en az benim onu izlediğim kadar merakla beni izliyor. Kaşlarını kaldırıyor ve ben bir sonraki hamlemi düşünüyorum ama ne yapmak istediğimi biliyorum.

Ayağa kalkıp saatimi çıkarıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. Hux'a doğru ilerlerken kollarımı dirseklerime kadar kıvırıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin," diye sırıtıyor. "Bulaşıkları her gece ben yıkıyorum. Bu benim işim."

"Sakıncası yoksa size yardım etmek isterim," diyorum, kurduğu bu mükemmel düzeneğe nasıl katılacağımı anlamaya çalışarak. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Neredeyse bir tabak düşürüyordu. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "Bunu bizim için yapan insanlar vardı." "İnsan bulabilir miyiz anne?"

Alison gülerek bacaklarını sandalyede altına sıkıştırır. "Kusura bakmayın. Bizim için insan yok," diyor ona.

Araya girmek istiyorum, onların da insanları olsun istiyorum, benim insanlarım. Bir gün, eğer elimden gelirse çok geç olmadan, hayatlarımızın birleşmesini istiyorum. Onlarla ilgilenmek, bu hayattan kendime küçük bir dilim ayırmak ve onlara benimkinin ayrıcalıklarını vermek istiyorum. Ama henüz değil. Bu kampanya karmaşası geride kalana kadar olmaz. Ve sonra ilerleyeceğiz.

Bana sırıtan Huxley'e bakıyorum.

Bir aile olarak. Ben de sırıtıyorum.

Huxley, "Bugün birkaç anne sınıfımda gönüllü olarak çalışıyordu," diye duyurdu. "Bana seni sordular."

Ondan sabunlu bir tabak alıyorum ve suyun altında duruluyorum. Havlunun üzerine koymamı işaret ediyor, ben de koyuyorum.

"Yaptılar, ha?" Dedim. "Ne dedin sen?"

"Onlara sadece seni tanıdığımı ve iyi bir adam olduğunu söyledim. Ama ders çalışmam gerekiyordu ve dedikodu yapmak gerçekten hoş bir şey değil."

"Ne zamandan beri dedikodu yapmıyorsun?" Alison soruyor. "Bu öğleden sonra eve gelip bana Patrick'in Nina'nın masasından kalemi nasıl çaldığını anlattığını hatırlıyorum."

"Bu dedikodu değil anne," diyor gözlerini devirerek. "Bu

gerçek."

"Öyle ya da böyle," diyorum ona, bir bardak alarak, "sadakatini ve hiçbir şey söylememeni takdir ediyorum."

Omuz silkiyor ama dudağının kenarı seğiriyor. "Nasıl bulursan öyle konuş. Artık aileden biri gibisiniz. Ve birbirimizi koruyoruz. Birbirimize zorbalık yapılmasına izin vermeyiz ve ben de onların bunu yaptığını hissettim - sana karşı kullanabilecekleri bilgiler ediniyorlardı."

Ali'ye bakıyorum, bu küçük çocuğun beni aileden biri olarak görmesinden dolayı kalbim göğsümde sıkışıyor. Dudağını ısırıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor, ben de hepimizin iyiliği için konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Yarın akşam evime gelebilirsiniz diye düşündüm. Yemek yapmam ama bilirsiniz..."

"İnsanlarınız var," diye gülüyor Hux.

"Yaparım. Ya da annen gelip mutfağımda bir şeyler pişirebilir. İster misin?"

"Evet, ama okulda bir programım var."

Alison ayağa kalkıyor ve kahve cezvesine doğru ilerliyor. "Yarın akşam sonbahar müzik programı var." Kendine bir fincan doldururken eli biraz titriyor. "İstersen sen de gelebilirsin."

Bir tabak daha alıp duruluyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Hayatıma yeni giren bu çocuğun şarkı söylemesini, trombon çalmasını ya da her ne yapıyorsa onu yapmasını görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Çünkü onu izleyen, cesaretlendiren, ona erkek olmanın ne demek olduğunu gösteren bir erkeği hak ediyor. Ama bu o kadar kolay değil.

"Yarın toplantılarım ve görüşmelerim var ve programım en az yediye kadar dolu. Saat kaç?"

"Altı."

Moralim bozuldu. Gelebilseydim bile, onun okulunda herkesin önünde görünmek doğru olur muydu bilmiyorum. İlişkimizin bu noktasında bu tür şeylerde çizgiyi nereye çekeceğimi bilmiyorum.

Hux yüzüme bakarak, "Belki başka bir gece," diyor.

Alison boğazını temizlemeden önce mutfakta uzun bir sessizlik oluyor. Huxley ve ben ona baktık.

"Hawks maçları için aldığımız sezonluk biletleri biliyor musun?" diyor oğluna. Hux'un kafası bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Onlar Barrett'ın hediyesiydi," diyor Alison ona.

Huxley bana doğru dönüyor, gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyor. "Gerçekten mi? Bunları bize sen mi verdin?"

Yapbozun bu küçük parçasını ona söylemediğini fark etmemiştim ve söylememiş olsaydı da sorun olmazdı. Ama itiraf etmeliyim ki, yüzündeki bu ifadeyi görmek paha biçilemezdi.

"Yaptım. Umarım beğenirsiniz."

Ne olduğunu anlayamadan, 10 yaşındaki bir çift kolun arasına giriyorum. Elleri bulaşık suyundan ıslanmış ama yüzünün karnıma bastırılmış hissi buna değiyor.

Kıkırdayarak Alison'a bakıyorum. Gözleri dökülmemiş yaşlarla nemlenmiş, eliyle ağzını kapatmış.

"Teşekkür ederim," diyor Hux geri çekilerek. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en iyi şey."

"Rica ederim," diye boğuluyorum, minnettarlığı boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. "Belki seni bir ya da iki maça götürebilirim. Annemi evde bırakabiliriz."

"Gerçekten mi?"

"Eğer istersen."

"Evet!" diyor, lavabonun fişini çekip ellerini kuruluyor. "Bu harika olurdu."

Arka kapıdan hızla çıkmadan önce bana kocaman bir gülümseme atıyor. Alison yanımda duruyor ve onun arka bahçede bisiklet sürmesini izliyoruz. Çiftlikte ne kadar uzağa gidebileceğini, o kadar alanda ne kadar eğlenebileceğini düşünüyorum.

"Harika bir çocuk," diye yorum yapıyorum bisikleti bırakıp eldivenini alırken.

"Evet, ondan hoşlanıyorum."

"Daha fazlasını ister misin?"

"Neyin fazlası?" diye soruyor, bana bakarak.

"Çocuklar."

Omuz silkiyor, gözleri öncekinden biraz daha geniş. "Bilmiyorum. Belki de. Bunu gerçekten düşünmedim."

"Neden yapmadın? Bu normal bir şey, değil mi?"

"Evet, eğer bir ilişkiniz varsa. Bir süredir boşanmış durumdayım ve ister inanın ister inanmayın, çocuğunuz olduğunda birini bulmak sandığınızdan daha zor."

"İyi ki beni buldun o zaman," diye göz kırpıyorum.

Çocuk konusunu zorlamıyorum çünkü bu konuda ne hissettiğimi bile tam olarak bilmiyorum. Özellikle üzerinde çok düşündüğüm bir şey değil ama ona bakınca cevabı biliyorum sanırım.

"Birkaç gün içinde bir hayır etkinliğim var. Ailemin her yıl düzenlediği ve benim de bir türlü vazgeçemediğim bir etkinlik. Garalent Gala," diyorum. "Adını annemin ailesinden alıyor. Gelirleri Alzheimer'a bağışlanıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor kahvesini yudumlarken.

Daphne'yi her zaman Gala'ya götürdüğümü ve bu yıl da bunu yapmaya kararlı olduğumu fark ettiğimde midem biraz bulanıyor.

Onun tatlı yüzüne bakarak, bundan kurtulacağımı düşündüm.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

"Yapamam," diye yanıtlıyor kolayca.

"Çalışmak zorundayım." "Alison, lütfen."

Elindeki bardağı masaya bırakıyor ve elleri kalçalarına gidiyor. "Lütfen ne?"

Nefes alıp veriyorum, tartışmanın tam da orada olduğunu hissediyorum. Onunla kavga etmek istemiyorum ama her şeyin olması gerektiği gibi gelişmeye başlamasını istiyorum.

"Bir dakikalığına gerçekten açık konuşabilir

miyiz?" diye sordum. "Tabii. Başla."

"Sanırım ikimiz de bunun nereye varacağını

biliyoruz." "Bu ..."

Başımı salladım. "Sen ve ben gibi. Ve Huxley de." Lavaboya yaslanıyorum, gömleğimin ıslandığını hissediyorum ama umursamıyorum. "Bu seçim bittiğinde, gerçekten bir sonraki adımı atmamızı istiyorum."

Zorla bir yudum alıyor ve masaya oturuyor. "Ne gibi?"

"Birlikte olmamız gibi." Bu sözler benim ağzımdan çıkınca kulağa tuhaf geliyor ama hiçbir zaman daha fazlasını kastetmedim. "Sizinle ilgilenmek, ikinizin de hayatındaki erkek olmaya çalışmak istiyorum. Bilirsiniz, bu ne anlama geliyorsa."

"Bize bakacak birine ihtiyacımız yok, Barrett."

Uzun bir nefes veriyorum. "İyi o zaman. Benimle ilgilenecek birine ihtiyacım var ve bunu yapacak kişinin sen olmasını istiyorum."

Beni izliyor ama konuşmuyor. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim, bu yüzden onu kendi tarafıma çekmeye çalışmak için konuşmaya devam ediyorum.

"Bu iş bir haftadan kısa bir süre içinde bitecek. Birçok nedenden dolayı, ki bunlardan biri de çalışmana gerek kalmayacak olması.

Bu son birkaç gün için evde ve güvende olduğunu bilmenin rahatlığını tercih ederim, Luxor'dan ayrılmayı düşünmeni gerçekten isterdim."

"Hayır."

Cevabının çabukluğu ve basitliği karşısında şok oldum. "Hayır mı? Sadece ... hayır mı?"

"Hayır. Kimse için işimi bırakmayacağım, senin için bile."

"Neden? Bu çok aptalca."

Gülüyor ama bunu komik bulmuyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. "Bir zamanlar bir adam için her şeyden vazgeçtim. Onu öne çıkarmak için hayallerimi, hedeflerimi askıya aldım ve o bir kez yaptığında ... puf. Gitmişti. Bir çocuğum ve kıdem tazminatı gibi hissettiren küçük bir boşanma param vardı. Bir daha asla, Barrett. Bir daha asla."

"Ne yani? Seçilirsem Atlanta'ya taşınacağız ve sen de orada bir yemek işi mi bulacaksın? Bu çok saçma."

"Her şeyden önce," diyor, tekrar ayağa kalkıyor, öfkesi geri gelmiş, "kesin olarak seçileceğini bilmiyorsun. İkincisi, eğer seçilirsen, bunu o zaman çözmemiz gerekecek. Üçüncüsü, seninle birlikte hareket edeceğimi kim söyledi? Bu konuyu konuşmadık." "Ne istediğimi zaten biliyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum,
Bana etkinliklerde eşlik eden ve işten sonra akşam yemeği için eve gelen kız olmanı istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Ya da bize insan bulurum," diye gülerek onu kendime çekiyorum. "Sen yanımda olduğun sürece benim için fark etmez. Ve şu anda Luxor'da çalışman beni deli ediyor ve çalışmamanı tercih ederim."

"Luxor seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Diğer işimle ya da okulumla ilgili bir sorunun yok, değil mi?"

Parmak uçları boynumda gezinirken tavana bakıyorum ve bunu ona nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Çünkü insanların yemek personeline nasıl davrandığını biliyorum. Ben de gördüm. O etkinliklerdeki insanlar bir şekilde sizden üstünmüş gibi davranıyorlar ve bunu düşündüğümde, insanların sizi aşağıladığını düşündüğümde, suratlarına yumruk atmak istiyorum."

"Not edildi."

Çenemi onun başına yaslayarak iç geçiriyorum. "Ama yine de işe gidiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Not edildi," diye homurdandım.

Barrett

Cehennemden bir gündü. Hades'in ateşli derinliklerinden fırlamış gibi, bu gün ben daha buraya gelmeden önce başlayan, birbiri ardına gelen berbat şeylerden başka bir şey değildi.

Saatte beş bin galon lağım suyu püskürüyor. Şehrin göbeğindeki topraktan çıkarılan bir ceset genellikle eğlenceli bir gün geçirmenizi sağlar. Buna bir de polis departmanına karşı açılan yeni bir görevi kötüye kullanma davası ve şehir için bir konut kompleksi için verilen hibenin reddedilmesi eklenince, gün oldukça hızlı ve kelimenin tam anlamıyla boka sarıyor.

Yani, evet, her yönden boktan.

Ofisimin kapısı kapalı, ancak dışarıdaki koridorda çalışanların koşuşturması sanki masamın önündeymiş gibi yüksek sesle duyuluyor. Herkes tetikte, son anket rakamlarının düşmesini bekliyor. Önümdeki tasarı üzerinde çalışarak bu gürültüyü engellemeye çalışıyorum ama her altı saniyede bir başka birinin araya girmesi bunu imkansız hale getiriyor. Çiftliğe bile kaçamıyorum. Yapılması gereken çok fazla iş var.

bugün ofiste, ancak aslında pek çoğu tamamlanmadı.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve kalemimi masanın üzerine fırlatıp bir dosya yığınının üzerine düşene kadar kaymasını izliyorum. "Evet?" diye soruyorum, sesim çoğu insanın duymasını istemediğim kadar sinirli çıkıyor.

Nolan kapıyı açar ve arkasından çarparak kapanmasına izin verir. "Sayılar içeride."

Gerilmiş yüzündeki ifadeye bakılırsa iyi değiller. Sandalyemde arkama yaslandım ve kararı bekledim.

"Hobbs dün gece tahmin ettiğimizden daha iyi bir konuşma yaptı. Kuzeyde beklediğimizden daha istikrarlı bir şekilde ilerleme kaydediyor."

"Buna nasıl karşı koyacağız?" İç çektim.

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Monroe."

"Evet, Monroe." Karşıma oturdu, yüzü kaskatı kesilmişti. "Bak, Barrett. Ona taviz vermek istemediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama bu işi kazanmak istiyorsan, elini taşın altına koymalı ve ona duymak istediği şeyi söylemelisin."

Şakaklarımı sıkıp sorunu masajla gidermeye çalışarak inliyorum. Bu, gerekli olmayacak kadar uzun süre erteleyebileceğimi umduğum bir şeydi. Bunun olmayacağı belli oluyor.

"Başka bir yolu var mı, Nolan? Herhangi bir şey?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ayrıca Garalent da geliyor. Monroe'nun Alison'ı alman konusunda ne hissedeceğinden yüzde yüz emin değilim."

"O benim kızım. Bunun neyle ilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Daphne geleneksel olarak seninle gelirdi. Yıllardır ikiniz gidiyorsunuz. Bu sizin gösteriniz gibi bir şey. İnsanlar bu fotoğrafları bekliyor ve Daphne bu fotoğraflardan sonra çok fazla basın mensubu alıyor. Onu terk etmen bunun bir kısmını azaltacak."

"Benim sorunum değil."

Sandalyesine geri oturuyor ve kalemiyle yanağına vuruyor. "Yani Alison seninle mi geliyor?"

Bu soruya cevap vermek istemiyorum. Kalıcı olarak mühürlenmesini istediğim bir kapıyı açacağından korkuyorum. Ama Nolan'a ne kadar uzun süre bakarsam, cevap için bekleyeceği o kadar belli oluyor.

"Hayır, aslında," diyorum. "Çalışmak zorunda." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben yalnız gideceğim."

Gülümsemesini yakalıyor. "Peki, bu durumda, bence düşünmeliyiz-"

"Yapmamalıyız."

"Barrett. . ."

"Daphne Monroe'yu Gala'ya götürmüyorum. Nokta." Nolan gözlerini devirir ve ayağa kalkar. Çenesi seğiriyor, Ani sertliğimden dolayı hayal kırıklığına uğradı. "Tamam. Daphne yok. Ama bu seçimi kazanmak istiyorsan, babasına boyun eğmek zorunda kalacaksın."

Kapı bir kez daha çalınıyor, on altı milyon numaralı kesinti. Ben cevap veremeden kapı itilerek açılıyor ve babam içeri giriyor. Benimkinin aynısı bir takım elbise giymiş, önce Nolan'a sonra bana bakıyor.

"Oğlum."

"Hey, baba."

"Az önce Nolan'ın gönderdiği raporları gördüm. Anketler kötü, Barrett."

"Hâlâ liderim."

"Zar zor." Nolan'ın yanında duruyor ve ikisi de bana bakıyor. "Burada akıllı olmak zorundasınız. Bu kampanyada kaç ayımız var? Kaç maaş senin seçilip seçilmeyeceğine bağlı?"

"Peki ya benim mirasım? Bu tasarı geçerse ve düşündüğüm gibi tüm ekonomiyi mahvederse nasıl görünecek?"

"Olmayacak," diyor babam, sesi sert.

İnleyerek ben de ayağa kalkıyorum, böylece göz göze geliyoruz.

"Oraya gidip Rose'a iş araması gerektiğini söylemek ister misin?" Nolan soruyor. "Eğer şimdi harekete geçmezsen Ocak ayında hepimiz bir iş arıyor olacağız. Ve sayılı günlerimiz kaldı Barrett. Günler."

O haklı. Bu lanet seçim, ruhunu en doğru teklifi verene satan kişiye gidecek. Eğer bir şeyler yapmazsam ne Vali olarak yapmak istediğim şeyleri yapma şansım olacak ne de koltuğu kazanarak ailemi gururlandırabileceğim. Ahlak anlayışım kazanmamı engelliyor ve bu, bu şans için çok çalışan herkes için adil değil. Ya da bana. Ve eğer Hobbs göreve gelirse, ne yapacağını Allah bilir.

"Telefonu bana ver," diye mırıldandım.

Alison

"DÜNYA'DAN ALISON'A."

Arkamı döndüğümde annemin oturma odasının kapısına yaslandığını görüyorum. Kanepede kıvrılmış güneşin batışını izlerken kim bilir ne kadar zamandır beni izliyordu.

"İyi misin?" Annem yanıma oturuyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Sırıtıyorum. "Ben iyiyim. Harikayım, gerçekten. Sadece gerginim." "Ne hakkında?"

Bacaklarımı çözüyorum ve dik oturuyorum. Derin bir nefes alarak, hayatının büyük bir bölümünde aynı adamla sağlıklı bir evlilik sürdürdüğünü bildiğim tek kişiye soruyorum. "Babamın aradığın kişi olduğunu nasıl anladın? Hayden'ın öyle olduğunu sanıyordum ama şimdi öyle olmadığını biliyorum. Ama kalbinin aptallık etmediğini nereden biliyorsun?"

"Biliyorsun işte."

"Teşekkürler anne."

Bacağıma vurdu. "Bay Landry ile işler ciddileşiyor mu?"

Başımı sallıyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor. Sonunda benim dudaklarımda da bir sırıtış beliriyor.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yani, onu seviyorum. Ama daha önce aşık olduğumu düşünmüştüm ve bu aşk değildi, peki ya bu sefer de değilse? Artık Hux var; öylece aşık olamam."

"En başta onunla bir ilişkiye girmiş olmanız çok şey anlatıyor."

"Nasıl yani?"

Omuz silkiyor. "Bak, Ali. Hayden'dan beri kimseyle ciddi bir ilişkin olmadı. Neden?"

"Çünkü Huxley için yeterince iyi değillerdi."

"Aynen öyle. Ama Barrett'a karşı gardını indirdin." Derin bir nefes alıyor. "Sen harika bir annesin. Seni Hux'la birlikte izlerken ve onu her şeyin ve herkesin önüne koyarken gurur duyuyorum. Bu kalbimi büyük bir gururla dolduruyor. Barrett'la görüştüğünü duyduğumda biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Oldukça ünlü biri."

"Biliyorum," diye gülüyorum.

"Ama ona torunumun yanında olmasına izin verecek kadar güvendiysen, bu benim için yeterli." Bir sonraki sözlerini düşünüyor. "Onun hakkında konuşuyor. Ondan hoşlandığını ve onunla önemliymiş gibi konuştuğunu söylüyor."

"Huxley ile arası çok iyi," diyorum, kalbim göğsümde kabararak.

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Kendine güvenmelisin. Kendine inanmalısın."

"Ben de Barrett'a öyle

diyorum." "Ne?"

"Kendine inanmak. İşleri kendi yöntemiyle yapabileceğini ve kazanabileceğini bilmek."

"Pekala, ukala, kendi tavsiyeni dinle. Kendine inan ve onunla birlikte savaşacak kadar ona inan. Daha önce kimsenin ona inanmamış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki öyle. Herkes tarafından destekleniyor. Tüm ailesi onu desteklemek için ortaya çıkıyor."

"Birini desteklemek ve ona inanmak iki farklı şeydir, Alison."

Gün batımına bakıyorum ve söylediklerini düşünüyorum. Ben düşündükçe, o daha haklı görünüyor. "Ben gidiyorum," diyor.

"Huxley'nin okuldaki programı için yakında yola çıkmamız gerekiyor. Gelmek istemediğine emin misin?"

İç çekiyor. "Keşke yapabilseydim, tatlım. Ama baban birazdan evde olacak ve geldiğinde ona sıcak bir yemek hazırlamayı çok istiyorum."

"Tamam." Kapıya doğru yürümesini izliyorum. "Teşekkürler anne. Her şey için."

"Ben bunun için buradayım."

Ben kanepeye kıvrılırken kapı arkasından kapanıyor. Barrett ile hayatın nasıl olacağını merak ediyorum. Günlük hayatımın ne kadarı değişirdi? Onunla yaşıyor olsaydım nasıl çalışır ve okula giderdim?

Onunla yaşayabilir miydim? İşlerin yürüyeceğine dair bir garanti olmadan? Garanti isteyen o kız olmak istiyor muyum?

Telefonumda onun adı belirdiğinde endişem kontrolden çıkmaya başlıyor. Ekranı kaydırdım.

"Hey, sen," diyorum.

"Selam bebeğim. Günün nasıl geçiyor?"

Sesi hırçın ve her hecesinde hayal kırıklığı duyabiliyorum. Kalbime dokunuyor.

"Güzeldi. Ama seninki nasıldı? Sesin yorgun geliyor."

Bir kahkaha atıyor. "Yorgun. Kızgın. Hayal kırıklığına uğradım." "Neden?"

"Bugün şeytanla bir anlaşma yaptım." "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak battaniyeyi üzerime çekiyorum. Beni rahatsız eden kelimeler değil, her ne kadar kendi içlerinde uğursuz olsalar da. Kullandığı ses tonu, neredeyse hiç sıcak olmaması, her türlü enerjiden yoksun olması dudağımı ısırmama neden oluyor.

"Monroe'yu aradım. Arazi Tasarısı konusunda bir anlaşma yaptım. Her şey tamam." "Oh, Barrett. . ." Ruhum yere düşüyor, sadece

Bunu yapmayı ne kadar istemediğini.

"Başka seçeneğim yoktu," diye iç geçiriyor. "Oy oranları çok düşük." Telefonda hırlıyor ve ben uzanıp ona kocaman sarılmak istiyorum.

"Neden kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyorsun? Beni değil?"

Kıkırdıyor. "Çünkü ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum."

"O zaman bunu neden yaptın? Neden yapmak istediğin şeye karşı geldin?"

"Yapmak zorundaydım."

"Hayır, yapmadın," diye yalvarıyorum. "İstediğin şey, adını koyduğun şey, bunun bir anlamı var Barrett. Bu her şeyden daha önemli. Bu işten sen sorumlu değilsin.

Herkesin hayatı. İnsanlar iş bulabilir. İnsanlar bunu başarmanın bir yolunu bulacak ve bunun olup olmayacağından bile emin değilsiniz."

"Bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalısın," diye üzgün bir şekilde gülüyor.

"Davranışına izin vermeyeceğim. Burada oturup doğru şeyi yapmadığını sesinden anladığım halde doğru şeyi yapmışsın gibi davranmayacağım."

"Yapmak zorundaydım," diye tekrarlıyor.

Ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. Telefonda bu çok zor, gözlerinin içine bakmadan ne düşündüğünü anlamak neredeyse imkansız.

"Kendine inanmaya başlamalısın," diyorum, sesim yumuşak. "Ne kadar zeki olduğunun farkında değil misin?"

Beni reddederek homurdanıyor. Ama ben devam ediyorum.

"Sen öylesin. İnsanlar sizin ne düşündüğünüzü duymayı, onlar için en iyi olanı yapmayı hak ediyor, sizin söylemeniz gerektiğini düşündüğünüz şeyleri değil."

"Keşke yapabilseydim," diye mırıldanıyor.

Uzun bir süre oturuyoruz, her birimiz sessiz, her birimiz onun ne yaptığını düşünüyoruz. Kalbim onun için çarpıyor, kendi yarattığı bir hapishanede olduğu için acı çekiyorum. Sonunda, arka kapı açılıp Huxley'nin buzdolabından gelen gürültüsünü duyduğum anda Barrett konuşuyor.

"Tüm bunların en kötü yanı ne biliyor
musun?" "Neymiş o?"

"Sesindeki hayal kırıklığını duymak."

"Oh, Barrett," diyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Evet, öyle. Bunu duyuyorum. Ve eğer orada o l s a y d ı m , bana herkesin baktığı gibi bakardın. Sanki ben sadece bir

şu ya da bu nedenle lanet olası bir aptal."

"Barrett, bu doğru değil. Ben . . . Yapmak istemediğin şeyleri yapmak zorundaymışsın gibi hissetmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Benimleyken güçlüsün, kendine güveniyorsun. Mutlu, eğlenceli ve kibarsın. Ve sonra işe gidiyorsun ve hala bunların hepsisin, sadece seni daha ... ... yapmak için etrafına inşa edilmiş bir tamponla. Bilmiyorum, halkın gözünde daha sevimli mi?"

Derin bir nefes alır ve düzenli bir şekilde üfler. "İşe yetişmem gerekiyor. Bugün çok geride kaldım. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin," diye fısıldıyorum. "Her zaman. Umarım yaparsın.
Senin için endişeleniyorum."

Üzerimize uzun bir sessizlik çöküyor ama bu yalnızlık hissi değil. O kadar ağır, o kadar rahat bir hisle şişmiş ki, zar zor nefes alabiliyorum.

"Ali?" diye
mırıldanıyor.

"Evet, Barrett?"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Nefesim kesildi, kelimeler hiç de beklediğim gibi değildi ... ama duymayı umduğum her şey onun tatlı dudaklarından geliyordu.

Tepkim karşısında kekeliyor ve ben kafamı toparlayamadan beyanını geri çekecek diye panikliyorum.

"Barrett," diyorum, onun geveleyerek verdiği yanıtı keserek. "Öyle mi?"

"Ben de seni seviyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkan bir şarkı gibi, bir daha asla bir erkeğe söylememeye hazırlandığım bir dizi kelime. Ama bunları sadece isteyerek değil, tüm kalbimle ve zerre kadar pişmanlık duymadan söylüyor olmam, kalbimin de şarkı söylemesini sağlıyor.

"İstiyor musun?" diye soruyor, kelimeler
titriyor. "Gerçekten istiyorum."

Zayıf, sessiz bir gümbürtüyle gülüyor. "K a h r e t s i n , Alison. Bana gidip uçurtma uçurmamı söyleyeceğini sanmıştım."

"Sadece o uçurtma seni buraya taşıyacaksa," diye nefes alıyorum. "Sadece beni şaşırttın, hepsi bu."

"Ama iyi bir sürpriz miydi?"

Yanaklarım ağrıyana kadar sırıtıyorum. "Hayatımın en güzel sürprizi."

Barrett

Parkeye v u r a n belirgin topuk sesleri az önce kimin geldiğini söylüyordu. Farlar ofisimin penceresinin önünden geçmişti ama içeri girmeden önce arabanın modelini seçemiyordum. Anahtar kullanılıp alarm kapatılınca olasılıklar iyice azaldı. Ama topuklardan belli oluyordu.

"Tak, tak." Annemin sesi ofisimde çınlıyor. Kafamı kaldırdığımda kapının önünde duruyordu. Koyu mor bir elbise giymiş ve inciler takmış, sanki doğrudan Central Casting'den gönderilmiş gibi görünüyor. Mükemmel bir anne.

"Selam," diyorum sandalyeme gömülerek. "Seni bu saatte buraya getiren nedir?"

"Sadece en büyük çocuğumu kontrol ediyordum. Bunu yapmaya iznim var, değil mi?"

"Kesinlikle," diye sırıtıyorum, onu gördüğüm için mutluyum. "İçeri gel."

Odaya her zamanki zarafetiyle g i r i y o r , tıpkı Camilla ve Sienna gibi. Güzel ve sakinler,

Ama gerektiğinde aslan kesilebiliyorlar. Onlarda en çok sevdiğim şey bu. Alison'da da sevdiğim şey bu.

Masamın karşısındaki deri koltuğa kayarak bana bakıyor. Gözleri bir annenin gözleri gibi beni arıyor, sormadan önce nasıl olduğuma karar vermeye çalışıyor. "Nasılsın?"

"Daha iyiydim. Daha kötüsü de oldu."

"Kampanya nasıl gidiyor?" "Neredeyse

bitti."

"Sanki bundan mutluymuşsun gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Ondan bir şeyler saklamaya çalışmıyorum bile. O her zaman bilir.

"Seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyor musun?" diye soruyor ve kendimi hazırlamam gerektiğini biliyorum. Ne demek istediğine gelmeden önce her zaman iltifatla başlar. "Ama bu -şu anda yaşadıkların- seni neden siyasette istemediğimin nedeni, tatlım."

"Korkunç değil."

"Ve bu da harika değil. Ve benim senin için istediğim şey harika bir hayat." İç çekip başını sallıyor ve ben kendimi yeniden on iki yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. "Belediye Başkanı olarak mükemmel bir iş çıkardın ve Savannah'daki insanlar için yaptıklarının aynısını bu eyaletin insanları için de yapman beni çok heyecanlandırır. Görev süreniz boyunca bazı ciddi zorluklarla karşılaştınız ve hepsini yendiniz. Ama bu süreçte kendinizi kaybetmemeyi de başardınız ve ben bunun olmasından endişeleniyorum." Bana merakla bakıyor. "Eğer şimdiden olmaya başlamadıysa."

Kollarını kavuşturur ve gözlerini kısar. "Babamın bu işte çalışmasını izledim ve baban bu işle uğraşırken iyi günde kötü günde yanında oldum.

Aynı şey. Hiçbiri birçok açıdan senin kadar başarılı olamadı. Bunun benim bir parçam olduğun için olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor" diye takılıyor.

"Muhtemelen doğru."

"İstediğin kadar ileri gideceksin. Babanın seni zorladığını, kendisinin başaramadığı şeyleri senin başarmanı istediğini biliyorum. Ama Barrett, benim tatlı oğlum, istediğinin bu olduğundan emin olmadıkça kendini bunun için öldürme."

"Eminim."

"Öyle misin? Gerçekten öyle misin? Eskiden öyle olduğunu düşünürdüm, ama şimdi ... . Bu gece yüzüne bakıyorum ve artık o kadar da emin değilim."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Monroe ile bir anlaşma yaptım."

"Ve?"

"Ve bunu yapmak istemedim. Yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm için yaptım. Ama şimdi şüphelerim var ve bunun devam ettirebileceğim bir şey olmadığını biliyorum."

"Barrett. . ."

"Biliyorum. Ama benim için çalışan tüm bu insanlardan ben sorumluyum anne. Onların ailelerini geçindirebilmeleri için kazandığımdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda hissediyorum."

"Bu Nolan'ın konuşması-"

"Bu benim konuşmam," diye sözünü kestim. "Önümde pek çok kişinin istediği bir fırsat var ve ben bunu yapabilirim! Eğer bu seçimi kazanırsam, birkaç yıl içinde Beyaz Saray'a girme şansını yakalayabilirim. Eğer bunu yapmazsam, bu aptallık olmaz mı? Bu kadar çok kişinin hayal ettiği bir şeyden vazgeçmek?"

"Eğer bu senin hayalin değilse, hayır."

"Bu benim hayalim," diye iç geçiriyorum. "Sadece stresliyim. Bir içkiye f a l a n ihtiyacım var." Ayağa kalkıp kuru barıma doğru yürüyorum ve

kendime biraz viski.

Annemin ayağa kalktığını duyuyorum ve bana doğru yürüdüğünü hissediyorum. Elini omzuma koyuyor ve ben de ona yan yan bakıyorum.

"Eğer bu sizin hayalinizse, bunu gerçekleştirmenize yardımcı olacağım. Seni iterim, çekerim, olmak istediğin yere ulaştırmak için her türlü etkinliği düzenlerim. Ama değilse-" Ben sözünü kesmeye başlayınca başını sallıyor. "Eğer bu babanın hayaliyse, Nolan'ın hayaliyse ya da kafanda bunu yapman gerektiğine dair çılgınca bir fikir varsa, yapma tatlım. Hayatta kampanyalardan, yasama organından ve siyasetten çok daha fazlası var."

"Var mı? Benim gibi bir adam için, var mı?"

"Tabii ki var," diye homurdanıyor. "Mutluluk ve tatiller var. Bir bayana aşık olmak, bayan dediğime dikkat edin, ve takıntılı bir şekilde alışveriş yapabileceğim güzel torunlara sahip olmak var." Göz kırpıyor ama tamamen şaka yapmadığını biliyorum. "Muazzam bir hayatın olabilir Barrett, ama bu dünyada yaşamayabilirsin. Ve bunda yanlış bir şey yok. Ben de seninle aynı şekilde gurur duyardım ve baban da bunu kabul ederdi. Güven bana."

Aklımdan düğünler, bebekler ve meşalelerle aydınlatılmış yollarda yürüyüşler geçiyor ve başımı sallıyorum.

"Ya zaten aşık olsaydım?" Bir tepki vermesini bekleyerek soruyorum.

Gözleri parlıyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Seni mutlu edecekse bu beni de çok mutlu eder."

Sırıtışıma engel olamıyorum, bu da onunkinin daha da büyümesine neden oluyor. "Zorlamayacağım. Sadece Camilla'nın

ve bana onun çok hoş bir kız olduğunu söyledi." Gülmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme var. "Bir erkek olarak olgunlaşıyorsun. Her şeyi enine boyuna düşünüyor, olayların sonuçlarını daha önce olduğundan daha geniş bir ölçekte değerlendiriyorsun. Bunu görmek güzel. Şimdi Lincoln'ü oraya götürebilirsek . . ."

Gülüyorum ve hızlı bir sarılma için beni çekmesine izin veriyorum. "Beni küçük bir çocuk gibi hissettiriyorsun."

Etkili olması için yanağımı sıkıyor. "Sen benim küçük çocuğumsun. İşte bu yüzden," saatine baktı, "akşamın sekizinde buradayım."

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Hayır. Baban bu gece Graham'la geç saate kadar çalışıyor, o yüzden tek başımayım. Muhtemelen dün akşamdan kalan yemekleri ısıtırım."

Masamın üzerindeki kâğıt yığınına ve e-postalarımdaki dört yüz talebe bakıyorum. Anneme dönüp bakıyorum. "Hadi sipariş verelim. Sen ve ben."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

"Gerçekten anne. Seninle akşam yemeği yemeyi

çok isterim." "Ben de çok isterim."

Barrett

Antika dede saati tik taklarıyla bana geçen her saniyeyi hatırlatıyor. Dün Monroe ile anlaşma yaptığımdan beri milyonlarca saniye geçmiş gibi geliyor ama aslında sadece yirmi dört saatten biraz fazla oldu.

Çocukluğumdan beri o ceviz saatten nefret ederdim. Annem her zaman onun en değerli varlığı olduğunu söylerdi, kendi büyükannesinden yadigâr. O lanet saat yüzünden yemek odasında top atmamamız ya da güreşmememiz konusunda bizi uyarırdı. Lincoln'ün el emeği sayesinde arkasında onun bilmediği bir çatlak var.

"Beni dinliyor musun, evlat?"

Babam beni kolumdan dürtüyor ve ben de şimdiki zamana geri dönüyorum. Saatlerdir bunu konuşuyoruz. Ölü bir atı dövüyormuşuz gibi geliyor. Seçimin her açısını önden ve arkadan gözden geçiriyoruz ve her seferinde aynı noktaya varıyoruz: rahatlık için çok yakın. Kağıt üzerinde, ruhumu şeytanın kendisine satarak doğru şeyi yaptım. Gerçekte ise bu konuda pek de iyi hissetmiyorum.

"Evet, dinliyorum baba."

"Güzel. Monroe seni desteklediğinde anket sonuçlarına bakacağız. Senin için kuzeyi gerçekten perçinlemeli. Her nedense o orospu çocuğunu dinliyorlar."

Başımı sallıyorum, kahvemin kalanını fincanımda yudumluyorum. "Her şey yoluna girecek. Bence zaten iyi olacaktı."

"Kazanmak için ne yapman gerektiğini anlıyorum," diyor Lincoln, gözlerini kısarak, "ama bence bu bir çuvallamaydı."

"Linc, bu işe karışma," diye uyarıyor babam.

"Onu zorluyorsunuz ve doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapması için zorluyorsunuz. Belki de kendi kararlarını kendisinin verebileceği bir an bile aklınıza geldi mi?"

Graham masanın karşısındaki Lincoln'e bakarak, "O seçimini yaptı," diyor.

Lincoln gülüyor. "Onun 'bu kararı vermesi', bir koçun bana ilk üç atışa vurmamı söylemesi gibi bir şey olurdu.

Önce oraya çıkıp iyice bakmama izin verin. Bu çok saçma."

Graham gözlerini devirerek, "Beyzbol metaforları için vaktimiz yok," diyor. "Bunun yapılması gerekiyordu. Bu size birkaç saat içinde açıklayabileceğimiz bir şey değil. Bu toplar ve vuruşlar değil."

"Ne var biliyor musun? Siktir git," diyor Lincoln ama tamamen şaka yapmıyor. "Politika hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bu benim seçimimdi. Ve bu konuda bir bok bilmemem, iyi bir kararın neye benzediğini bilmediğim anlamına gelmez."

Kardeşlerimin ve babamın gözümün önünde birbirlerine girmelerini izlerken iç çekiyorum. Onları bu kampanya yüzünden anlaşmazlık içinde görmek, gözlerindeki hayal kırıklığı beni korkunç hissettiriyor.

Masadan kalkıp ayağa kalkıyorum ve babama bakıyorum. Yirmi yıl sonra neye benzeyeceğimi biliyorum. Başka yönlerden ona ne kadar benzeyeceğimi merak ediyorum.

Ona sıkı bir gülümseme vererek başımı sallıyorum ve dışarı çıkıyorum. Annem ben geçerken mutfaktan bana sırıtıyor ama konuşmuyor. Kaşlarını birbirine çatarak beni izliyor.

Troy ön kapının dışında duruyor ve Rover'ın arkasını açıyor. Ben içeri kayıyorum, o da ben farkına varmadan sürücü koltuğuna oturuyor.

"Nereye?" diye soruyor, dikiz aynasından bana bakarak.

Omuz silkiyorum. Hiçbir yer kulağa hoş gelmiyor. Yalnız hissediyorum, tamamen yalnızım ve olmak istediğim yer de orası.

"Sadece sür."

Beni onun evine götürmesini söylemedim ama yine de götürdü. Belki bu benim ümitsiz vaka olduğum anlamına geliyor, belki de neye ihtiyacım olduğunu görecek kadar beni iyi tanıdığı anlamına geliyor. Ya da

Rover küçük beyaz evin önüne yanaştığında, kendimi rahatlamış hissetmekten alamıyorum.

Troy dikiz aynasından gözlerimi yakalıyor.

"Teşekkürler," diyorum başımı sallayarak.

Cevap vermiyor, sadece dışarı çıkmamı ve ön kapıya doğru ilerlememi izliyor. Kapıyı birkaç kez hızlıca tıklatıyorum ve o da hemen açıyor. Beni görünce yüzü aydınlanıyor ve hiç vakit kaybetmeden kollarımı ona dolayarak içeri giriyorum.

Başını göğsüme gömüyor ve göğüs kafesime bir öpücük konduruyor. "Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldıyor.

"Ben de."

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve oturma odasına geçiyoruz. Onu bırakmıyorum; dokunuşuna, varlığına ihtiyacım var, içimdeki stresin bir kısmını yatıştırmak için.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Boktan." Oturdum ve onu kucağıma çektim. Yüzümü saçlarına gömüp onu içime çekiyorum ve her zaman olduğu gibi beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Ama şu anda daha iyiyim."

"Bütün gün seni düşündüm. Dün gece sesin çok üzgün geliyordu. Hux evde olmasaydı, gelip seni bulacaktım."

"Her zaman seninle olamamak, bana ulaşamamak artık sona ermeli."

"Her şey sırayla, tamam mı?" diye fısıldıyor ve yanağımı öpüyor. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Önümüzdeki birkaç gün boyunca sadece işine odaklanmalısın."

Hayatıma bir tepsi şampanyayla giren bu değerli kıza sımsıkı sarılıyorum. Benim için ne anlama geldiğini ya da ona her gün her dakika ihtiyacım olduğunu bilmiyor.

"Şu anda sana sarılabilir miyim?" Sinirlerimin yatıştığını hissederek soruyorum. "Kollarımda nasıl hissettiğinden başka bir şey düşünmek istemiyorum."

"Bana uyar," diyor ve kucağıma oturup rahatlıyor.

Sonraki yarım saat boyunca Savannah'nın kenar mahallelerindeki kanepesinde oturdum ve doğru şey olduğundan emin olduğum tek şeyi tuttum.

Alison

ÖN KAPI AÇILIYOR VE annemin sesini duyuyorum. Ses tonunda bir gariplik var, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey.

Saçımda gezdirdiğim fırçayı yere bıraktım.

Hillary'nin Evi bugün çılgıncaydı ve annem Huxley'i okuldan eve getirmeden önce hızlı bir duş alabildim.

Koridora çıktığımda ikisinin de antrede durduğunu görüyorum. Annem bir hayalet kadar beyaz görünüyordu.

"Ne oldu? Neyin var?" Yerimde donup kaldım.

"Adamın biri resmimi çekiyordu," diyor Hux, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Büyükannem çıldırdı, anne. O-"

"Ne?" Çığlık atıyorum.

Annem paltosunu çıkarıyor ve sonra omuz silkerek tekrar giyiyor, dışarısı o kadar da soğuk olmamasına rağmen fiziksel olarak titriyor. "Onu her zamanki gibi evimde otobüsten indirdim. Kaldırımdan yukarı doğru yürümeye başladık-"

Huxley onun sözünü keserek, "Ve bu adam büyük bir kamerayla minibüsteydi," diyor. Onu terbiyesi için azarlayamayacak kadar gerginim.

"Ne yapıyordu?" Anneme bakarak sordum.

Sadece başını sallıyor. "Polisi aradım. Adam kaçtı ama plakasını aldım ve birkaç sokak ötede onu kenara çektiler. Şu anda şehir merkezinde tutuluyor."

Kalbim sıkışıyor. Oda dönmeye başladı. "Aman Tanrım."

Ben daha düşünemeden Hux'un kolları belime dolanıyor. Hayatımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Benim kıymetli oğlum, benim seçimlerim yüzünden mahremiyetinin ihlal edilmesini hak etmeyen çocuk.

Suçluluk duygusu içimi kaplıyor, gözyaşlarım da aynı şeyi yapıyor. Kendimi boktan bir anne gibi hissediyorum.

Bugün olabilecek her kötü şey, hâlâ olabilecek her korkunç şey bir anda aklımdan geçiyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim Huxley'e tutunmak.

"Bir şey bilmek ister misin?" diye soruyor, parlayan gözleriyle bana bakarak.

"O da ne?"

"Biraz havalıydı," diye itiraf ediyor.

Başımı sallayarak gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, değil." "Öyle sayılır. Resmimi istediler. Bir kaya gibi hissediyorum
yıldız gibi bir şey."

"Bir rock yıldızı olmak için çok gençsin," diye belirtiyorum, kalbimi hala sakatlayan korkuyu hafifletmeye çalışarak. "Şimdi git çantanı kaldır ve bunu anlamama izin ver."

Büyükannesinin yanağına bir öpücük konduruyor ve kapıyı usulca arkasından kapatarak odasına giriyor. Anneme bakıyorum.

"Böyle şeyler hep olacak," diyor. "Barrett kimsenin dikkat etmeyeceğini düşünemeyecek kadar büyük bir av."

"Bunu tekrar yaşayamam anne. Huxley ile olmaz."

"Her şeyin bir karşılığı vardır, tatlım. Neyle başa çıkıp çıkamayacağınıza karar vermek size kalmış."

Alnımı ovuşturarak duvara yaslanıyorum. "Olabilecek onca şeyi düşün. Onun yüzünün bir dergide ya da adının gazetelerde çıkmasını istemiyorum. Ama ... ya onu kaçırmaya çalıştıysa anne?"

Bu düşünceyle yüzümden bir damla yaş süzülüyor.

"Her çocuk bu riski taşır Alison. Bebeğiniz kapıdan dışarı çıktığında, trajik bir şey olma riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Bu hayatın bir parçası."

"Ama Huxley'i halkın gözüne sokmak onu daha fazla hedef haline getirir mi?"

Cevabı telefonumun çalmasıyla kesildi. Barrett'ın aradığını görmek için aşağı baktım.

"Ben gidiyorum," diyor annem. "Polis merkezini tekrar aramam gerekiyor. Muhtemelen seni de arayacaklar ve iyi olduğundan emin olacaklar. Sen işe gittiğinde Huxley'e göz kulak olmak için bir saat kadar sonra döneceğim."

Başımı sallıyorum ve ben telefonu açarken onun dışarı çıkmasına izin veriyorum. "Selam," dedim.

"Hey, bebeğim," diye cevap veriyor. Sesi beni rahatlatıyor, sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor. "Nasılsın?"

İçimi çekiyorum ve o da ruh halimi hemen anlıyor.

"Sorun ne Alison?"

"Annem az önce Hux'u bıraktı. Görünüşe göre bugün birisi onun fotoğrafını çekmiş."

"Ne oluyor lan?" diye gürlüyor. "O iyi mi?"

"Evet."

Öfkesi hissediliyor ve onun da benim kadar kızgın olduğunu bilmek beni garip bir şekilde rahatlatıyor.

"Kimdi o? Polisi aradınız mı?" "Annem aradı ve adam karakolda." "Oraya gidiyorum," diye ısırdı. "Hayır, gitmiyorsun. Bırak onlar halletsin."

Hattan inliyor ama uzun bir süre boyunca tek ses bu oluyor. İkimiz de durum üzerinde düşünüyor gibiyiz.

-O düzeltmeye çalışıyor, ben özümsemeye çalışıyorum.

"Onu ibret olsun diye cezalandıracağım," diye nefes alıyor, her kelimesinde öfke var. "Adını ve yüzünü her yönden çamura bulayacağım. Bana güvenin."

Gözyaşları yeniden akıyor, korku yeniden canlanıyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum ve onun diğer uçtan yanıt verdiğini duyabiliyorum.

"Ağlama. Oraya geliyorum."

Her şeyden çok istediğim tek şey onun kollarına sarılmak. Ama bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var ve eğer buraya gelirse, beni her şeyin yoluna gireceğine ikna edecektir ... ve kendi standartlarıma göre, bunun olacağını bilmem gerekiyor.

"Eminim yapacak milyonlarca işin vardır," diyorum onun yerine. "Hiçbiri bunun kadar önemli değil."

Dudağım titriyor. "Bunu takdir ediyorum. Ama bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmek istemiyorum," diyorum.

dürüstçe. "Ve eğer buraya ejderhayı öldürmeye hazır bir tür savunucu gibi gelirseniz..."

"Oh, o orospu çocuğunu öldüreceğim. Sana söz veriyorum."

"Gördün mü?" Gülüyorum. "Demek istediğim buydu. Ayrıca, bu gece Luxor'da işe gitmem gerekiyor. Senin bir etkinliğin falan yok mu?"

"Siktir," diye tıslıyor.

"Gördün mü? Sen kendinle ilgilen, ben de bizimle ilgileneyim." Duraksama beni seçtiğim kelimeler için pişman etti. "Barrett?"

Hattın içine doğru iç çekiyor. "'Biz'in bir parçası olmamaktan nefret ediyorum, anlıyor musun?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Hayır, öyle. Bana senden ve oğlundan ayrıymışım gibi bakıyorsun ve bu beni kızdırıyor Alison."

"Ben olaya böyle bakmıyorum," diye karşılık veriyorum. "Ama gerçek bu, Barrett. Senin üzerinde çalıştığın bir işin var, benim de okulum, işim, ek işim ve bir oğlum var. Evet, sen ... erkek arkadaşımsın, daha uygun bir kelime bulamadım ama bu şu anlama gelmiyor ..."

"Ne? Beni etrafta istemediğini mi?"

Omuzlarım çöküyor ve kanepeye yığılıyorum, başım ellerimin arasına giriyor. "Seni etrafımda istiyorum. Ama . . . Sadece bunu sindirmem gerekiyor. Oğlumun fotoğrafı kısa bir süre önce bir pislik tarafından çekildi. Huxley'nin iyi olduğundan emin olmalıyım. Ne olacağını anlamam lazım." Derin bir nefes alıyorum.

"Troy'u göndereceğim. O senin-"

"Troy'u burada istemiyorum. Bunu ben halledebilirim." "Kahretsin, Alison. Bırak sana yardım edeyim!"

"Bana yardım ediyorsun. Şu haline bak, atlayıp günü kurtarmaya hazırsın. Bu yönünü seviyorum Barrett. Ama . . ."

Zihnimde dalgalanan düşünceleri geri itmeye çalışıyorum. Derin bir nefes alarak, az önce yüzüme çarpan gerçekle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Saatime baktığımda, Luxor'a gitmeden ya da iptal etmeden önce fazla zamanım olmadığını ve Huxley ile konuşmam gerektiğini fark ediyorum.

"Barrett? Gerçekten gitmem gerekiyor. Huxley ile konuşmam, karakolu aramam ve sonra da bu gece işe gidip gitmeyeceğime karar vermem gerekiyor."

"Hayatlarımız neden bu kadar ayrı?" Sesi o kadar yalnız ki kalbimi acıtıyor. "Bu gece seni de yanımda götürmek istiyorum. Huxley'i görebilmek ve onun da iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Olacak. Bundan emin olacağım," diye fısıldıyorum. "Onu sorduğunu söyleyeceğim."

"Seni sonra ararım?"

Bunu belirtmek yerine sorma şekli canımı

yakıyor. "Evet. Lütfen beni sonra ara."

"Tamam. Yakında konuşuruz,

bebeğim." "Hoşça kal, Barrett."

Alison

"İYI OLDUĞUNA EMIN MISIN? Endişelendin mi, korktun mu ya da-"

"Ben iyiyim anne," diye yanıtlıyor Hux, bir süre sonra gözlerini devirerek. "Ben bebek değilim. Ve adam sadece fotoğrafımı çekti. Bunu çok büyütüyorsun."

Burnu okuduğu kitaba gömülmüş bir halde uzaklaşırken saçlarını karıştırıyorum. "Adamı tutukladılar. Başı büyük belada."

Umursuyormuş gibi bile davranmıyor.

"Bu gece evde kalmamı istiyorsan, kalırım."

Dudaklarında bir gülümsemeyle kitabının üzerinden bana bakıyor. "Lütfen gider misin, böylece huzur içinde okuyabilirim?"

"Sevimli olman iyi bir şey," diye gülüyorum, yatağından kalkarken. "Büyükannen seni birazdan evine götürecek, tamam mı?"

Başını sallıyor ama yukarı bakmıyor. Gülüyor ve bu dramı umursamadığı için şükran duası ediyor.

mutfağa gidiyorum. Annem mutfak masasından bana bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Hux bu konuda iyi görünüyor. Ben sadece ... korktuğum şey buydu, anlıyor musun?"

"Evet. Çünkü sen iyi bir annesin ve oğlunu korumak istiyorsun. Ama onu her şeyden koruyamazsın Alison."

"Bunu biliyorum," diye alay ediyorum. "Ama bela mı arıyorum? Onu pişman olacağım bir duruma mı sokuyorum?"

Kollarını soluk yeşil kazağının üzerinde kavuşturuyor ve başını öne eğiyor. "Bundan pişmanlık duyuyor musun?"

Ona bilmediğimi, düşünecek zamanım olmadığını, başımın hala döndüğünü ve dünyada neler olup bittiğini b i l m e d i ğ i m i söylemeye başlıyorum, ama telefonum çalıyor.

Ben Barrett.

"Hey," dedim, kulağıma tutarak.

"Seninle konuşmam gerek."

"Tamam," diyorum ve anneme bir bakış atıp odadan çıkıyorum. "Ne oldu?"

"Öncelikle, Huxley nasıl?"

Gülümsüyorum. "O iyi. Küçük bir şampiyon gibi davranıyor."

"Güzel," diyor nefesini üfleyerek. "Bu akşam lanet olası bir Gala var ve ondan önce yapmam gereken milyonlarca şey var. Ama muhtemelen bu gece ya da yarın ortaya çıkacak bir hikaye var ve bunu benden duymanı istedim."

Boğazımdaki avokado büyüklüğündeki yumruyu yutmaya zorluyorum.

Bu gün daha da güzelleşiyor.

Elim bir sandalyenin arkalığını kavrıyor ve kendimi destekliyorum. "Ne tür bir hikâye?"

Arka planda bir şey patlıyor, muhtemelen masadaki bir bardak. Beynim onun sözleri yerine buna odaklanıyor çünkü sindirmesi daha kolay. "Benden hamile olduğunu söyleyen başka bir kız var."

"Ne?" Bağırıyorum, göğsüm çöküyor, oda dönüyor. "O benim değil, Alison."

"Emin misin? O kim? I. "

"Adı Lacy McKay, eskiden ara sıra görüştüğüm bir kız. Aylardır onunla birlikte değilim, yani bu bebek benim değil." Sesi o kadar soğuk, o kadar klinik ki bunu nasıl algılayacağımı bilemiyorum.

Kanepeye çöküp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Derin bir nefes alıp üfledikten sonra tek yapabildiğim hüzünlü bir kahkaha atmak oluyor.

"Bu kolay bir çözüm," diye tıslıyor. "Çocuk buraya geldiğinde babalık testi yaptıracağım ve benden olmadığını kanıtlayacağım."

"Ama o zamana kadar? Ya öyleyse?"

"Alison, değil. Bu öğleden sonra yüklü bir çek istedi. Sadece para istiyor."

"Ne yapacaksın?"

"Çöp olduğu için ona para vermiyorum. Ne yapabilir ki? Gazetelere mi çıksın? Sonra ne olacak? Bebek doğduğunda benden olmadığını öğrenecek ve gerçekte olduğu gibi bir sürtük gibi mi görünecek?"

Gerçekten odama kaçıp ağlamak istediğimde kafamı toplamaya ve aklımı başımda tutmaya çalışıyorum. Hayatım birkaç saat

tam da olmasını istediğim yerdeydi. Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor.

Nefesini dışarı üflüyor. "Bak, blöfünü göreceğimi düşünmüyor. Ona para vereceğimi ve gün batımına doğru gidebileceğini ya da ona sonsuz aşkımı itiraf edeceğimi düşünüyor. Bilmiyorum. Ama iki seçenek de gerçekleşmeyecek.

"Ah, Barrett," diyorum, midem bulanıyor. "Çok özür dilerim."

"Ben de öyle." Boğazını temizliyor, sesi yumuşuyor ama keskinliğini kaybetmiyor. "Bu şey için hazırlanmam gerekiyor. Seni bu gece arayabilir miyim? Geç olacak. Bu şey sonsuza dek sürecek."

"Evet, tabii. Tabii. Dokuza kadar Luxor'da çalışacağım, sonra evde olurum."

Beni işe gitmememem için ikna etmeye çalışmıyor, her zaman yaptığı gibi dikkatli olmamı ya da onu düşünmemi söylemiyor. Bunun yerine derin bir nefes alıp "Seni sonra ararım bebeğim." diyor.

"Tamam. İyi bir gece geçirmeye çalış,

Barrett." Ve hat kesilir.

Alison

Bu akşamki yemek işinin yapılacağı yerin otoparkına girdiğimde öğleden sonra güneşi sıcaklığını kaybetmişti. Luxor'un minibüsleri kaldırımın kenarına park etmişti ve ben de Lola'nın arabasını arka tarafta Isaac'in arabasının yanında gördüm. Yanına yanaşıyorum, iniyorum ve hızlı adımlarla arka kapıya doğru yürüyorum.

Bu öğleden sonra beni bir döngüye soktu. Midemin çukurundaki bu rahatsız edici duygudan nefret ediyorum.

her şeyin iyi bitmeyeceğini düşünüyorum. O kadar çok kötü his uyandırıyor ki kendimi birkaç dakikada bir kusmak isterken buluyorum.

"Bayan Baker, Malarky'nin internet sitesindeki fotoğrafları gördünüz mü? Kocanızın bir fahişenin memelerinden kokain çektiğini gördünüz mü?"

"Anne, babam bizi neden terk etti? Artık beni sevmiyor mu?"

"Sen değersiz bir bok parçasısın, Alison. Benim gibi bir adama verebileceğin hiçbir şey yok."

Midem anılarla birlikte yuvarlanıyor.

Minibüsün yanından geçiyorum ve olduğum yerde duruyorum. Kaldırımda bir kadın duruyor, parlak dudaklarına Cheshire kedisi gibi bir gülümseme yerleşmiş. Bronzlaşmış teni ve uzun sarı saçlarıyla çok güzel. Beni görünce yüzünü bana döndü.

"Sen Alison'sın, değil mi?" diye soruyor.

Ses tonundaki küçümseme inkar edilemez, her heceden zehir sızıyor. Omuzlarımı geriye atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Evet, öyleyim."

Başımı dik tutarak adımlarımı hızlandırıyorum ama o önüme geçiyor.

"Ben Lacy McKay," diye sesleniyor, onu duymamış gibi davranamayacağım kadar yüksek bir sesle. "Tanışmamız gerektiğini düşündüm."

Etrafımızdaki hava değişiyor, normal bir sonbahar akşamından bir korku filmine dönüşüyor. Kim olduğunu bildiğimi anlayabiliyor çünkü sırıtıyor. Dudaklarının sağ köşesindeki o küçük hareket her şeyi değiştiriyor.

"Nedenini anlamıyorum." Durdum, fiziksel olarak ona çarpmadan ilerleyemiyorum ve ona

Bu. Onunla birlikte ben de gözlerimi kısıyorum.

Beni ürperten tiz bir sesle gülüyor. "Tatlım, kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranma." Avuçlarını karnına bastırıyor, gözleri kısılıyor. "Ve Barrett'ın bebeğini taşıdığımı. Bunu biliyordun, değil mi?"

Bunun olacağını bilmeme ve yalan olduğunu bilmeme ya da Barrett'ın yalan olduğunu söylemesine rağmen, yine de içim içimi yiyor. Barrett'ın çocuğunun onun karnında olma ihtimalini düşünmek tüm bedenimi ürpertiyor, tüm benliğim derimden çıkmaya hazır hale geliyor.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden nefret ediyorum. Bunun arkasındaki tüm konseptten nefret ediyorum. Bu durumda olmaktan nefret ediyorum.

Yine de kazanmasına izin veremem. "Tatlım," diyorum ona, "rüyanda onu becererek hamile kalamazsın."

Ağzı açık kalıyor ve ben de bu küçük zaferin tadını çıkarıyorum. Kendini beklediğimden çok daha çabuk toparladı. "Hayır, ama seni Belediye Başkanı'nın ofisinde masasının üzerinde becerdiğinde hamile kalabilirsin, değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyor ve bana olan beş santimlik mesafesinden aşağıya bakıyor. "Artık biliyor olman ve tüm bunlar ortaya çıkmadan onu terk edebilmen çok iyi. Zaten hiçbir zaman seninle birlikte olmayacak. Şimdiye kadar bunu anlamış olman gerekmez miydi? İşe gidiyorsun," diyor yüzünü buruşturarak, "içeride. Eğer senin hakkında ciddi olsaydı-"

"Senin hakkında ciddi olsaydı," diye ısırdım, "bu gece karşımda olmazdın."

Bana doğru bir adım atıyor, nefesi yüzümde sıcak. "Tahmin et şu anda nerede?"

"Çalışıyorum, tam da ihtiyacım olduğu gibi," diyorum, etrafından dolaşmaya çalışarak. "Şimdi o zavallı kıçını yolumdan çekersen ..."

Yolumu kapattı. "Daphne Monroe ile birlikte."

Bana bunu anlatırken aldığı zevk gözümden kaçmıyor. Göz bebekleri mutlak bir zevkle parlıyor.

Tepkimi yumuşatmaya çalışıyorum, yüz hatlarımın hissettiğim şaşkınlığı göstermesine izin vermiyorum, tam merkezimde oturan şok kırıntısı. "Eğer bu doğru olsaydı-"

"Oh, bu doğru," diye kıs kıs gülüyor. "İnternetten bak. Bu gece şehrin önünde adamın kolunda. Sen değil. Sen değilsin."

Böyle bir şey hissetmediğim halde kendimi güldürüyorum. Ama onu aptal, kendimi de daha güçlü hissettirmek istiyorum. "O da sen değilsin. Yani bu seni ne yapıyor? Onun listesinde en az üç numarasın ve sözde onun çocuğunu taşıyorsun. Bu senin hakkında ne söylüyor?"

"Seni küçük ..." Nefes nefese kalıyor, gözleri parlıyor. "Bokunun kokmadığını sanıyorsun, değil mi?"

"Güzel imgelem," diye homurdandım. "Çok şık. Şimdi izin verirseniz ..."

Etrafında dolanırken omzumu tuttu. Dengemi bozdu ve tökezledim, tam o sırada eli yüzüme çarptı.

"Ah!" diye bağırıyorum, yanağım temastan yanıyor. Hızla döndüğümde onun arkasındaki minibüse düştüğünü gördüm.

"Bana vurdun!" diye bağırıyor, sesi sonbahar havasını delip geçiyor. "Biri bana yardım etsin!"

Kımıldayamıyorum, durumun inanılmazlığı karşısında olduğum yerde donup kalıyorum. Beynim bana koşmamı söylese de şok vücudumu kaskatı kesiyor. Kolumda bir el hissediyorum, erkek sesleri konuşuyor ve bedenim binanın içine doğru yönlendiriliyor.

Serin hava yüzüme çarpıyor ve Lola'nın bana doğru koştuğunu görecek kadar kendime geliyorum. Isaac yanımda duruyor, kolu benimkinin üzerinde.

"İyi misin?" diye soruyor, iri kahverengi gözleri benimkileri arıyor.

"I . . . Sanırım," diye kekeliyorum, kollarım Lola'ya uzanıyor. Onun içine çöktüğümde, önce Isaac'e sonra da Bay Pickner'a bağırarak talimatlar verdiğini duyduğumda gözyaşlarım serbestçe akıyor. Günün tüm duyguları pervasızca içimden dökülüyor.

"Orada ne oldu?" Bay Pickner bağırıyor. "Bir kız

ona saldırdı," diyor Isaac.

Yüzüm Lola'nın gömleğine gömülmüş, sırılsıklam. Saçımı okşuyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Kahretsin," diye tısladı patronum. "Bu tür bir reklama ihtiyacımız yok."

"Şu anda cidden bunun için mi endişeleniyorsun?" Lola havlıyor. "Berbat durumda!"

"O benim sorunum değil. Benim işim. Belediye Başkanı'nın seks arkadaşı hakkında bilgi almak isteyen bir sürü kameralı kamyona ihtiyacım yok."

"Sana inanamıyorum," diye soluk soluğa kalıyor Lola. "Nasıl bir adamsın sen?"

Isaac arkamdan, "Pek değil," diye araya giriyor. "Ona bir daha böyle bir şey söylersen, kendini yerden kaldırırsın. Anladın mı?"

"Erkek arkadaşın yüzünden mi?" Bay Pickner kaşlarını çatarak soruyor.

"Benim ... ne?" Yüzümü kaldırıp gömleğimin ucuyla gözlerimi kurulayarak soruyorum. Kendimi kırbaçla dövülmüş gibi hissediyorum ve bunun dışarıdaki Bayan Üçüncü Sıra ile hiçbir ilgisi yok. Günün, bu hayatın yükü üzerime çöktü. Ve bunu her yerde hissediyorum.

"Az önce neden olduğun bu gösteri Landry yüzünden miydi?"

Gözleri soğuk, çenesi sert. Beni küçümseyerek izliyor ve Tanrı'ya şükrediyorum ki onunla yalnız değilim çünkü ona güvenmiyorum. Hem de hiç.

"Evet," diye burnumu çekiyorum.

Başını hafifçe sallıyor, gözleri kısılıyor. "Bana haber vermeni ve buradan defolup gitmeni önereceğim. Eğer soran olursa, bu gece istifa etmek için geliyordun."

"Ne?" Dik durarak söylüyorum. "Bu işe ihtiyacım var! Bırakmak istemiyorum."

"Sen benim için bir yüksün Alison. Bunun benim için nasıl görüneceğini bir düşün, olur mu?" Kıkırdıyor. "Bunun Landry için nasıl görüneceğini bir düşün. Sence bu onun kamuoyundaki imajına yardımcı olacak mı?"

Kelimelerin gerçekliği beni sarsıyor. Lola elimi tutarken elim titriyor.

"Landry'nin umurunda olacak şey, Pickner, onu sebepsiz yere kovmuş olman. İşler sarpa sardığında senin yerinde olmak istemezdim."

Omuz silkiyor. "Lütfen ona buradan çıkarken eşlik ederseniz çok memnun olurum."

"Bu geceki partini alıp terli kıçına sokabilirsin," diye karşılık veriyor Lola.

"Biliyor musun," diyor Isaac, patronumuza bakarak. "Lola ve ben onu dışarı çıkaracağız ve ikimiz de geri dönmeyeceğiz.

Bu gece dışarıda olanlarla ilgili olarak benimle röportaj yapıldığında, burada olanları da herkese anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

"Isaac. . ."

"Siktir git Jim," diyor Isaac, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Landry bu gece söylediklerini öğrendiğinde Tanrı seninle olsun." Bana bakıyor ve nazikçe gülümsüyor. "Hadi gidelim buradan."

Kaldırımda biri var mı diye omzunun üzerinden bakıyorum ama kimse yok. Rahat bir nefes alıyorum.

Isaac o kadar tatlı ama bir o kadar da vahşi gülümsüyor ki neredeyse onu öpeceğim. "Teşekkürler, Isaac."

"Ne zaman istersen. Şimdi seni tek parça halinde eve götürelim."

Alison

Yüzüme sıçrattığımda su soğuktu. Ellerime biraz sabun pompalıyorum ve işte geçirmem gereken gecenin makyajını silip her şeyi temizliyorum.

Keşke anıları silmek de bu kadar kolay olsaydı.

Lola banyomun kapısında duruyor ve beni izliyor. "Polis raporu falan tutalım mı?"

"Bilmiyorum," diye inleyerek yüzümü kuruluyorum. Lola beni eve bırakırken döktüğüm gözyaşları yüzünden şişmiş gibi hissediyorum. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Isaac her şeyi gördü. Size olabildiğince çabuk ulaşabilmek için park alanını koşarak geçtiğini söyledi."

"Şimdi nerede?" Lola'nın arabasını arkamızdan sürdüğünü bildiğim için soruyorum.

"Ona dışarıda beklemesini söyledim. Biraz mahremiyete ihtiyacın olacağını düşündüm."

Omuzlarım ağrıyor, başım zonkluyor ve tek yapmak istediğim yatağa gidip ağlayarak uyumak. Yapacak çok şey var.

Nereden başlayacağımı bile bilemediğim bir süreç.

"Sana ne söyledi?" Lola soruyor.

"Barrett bu gece Daphne'yle birlikteydi," diyorum basitçe, zihnimi toparlamaya çalışarak.

"Yine de mantıklı," diyor Lola.

"Ve onun bebeğine hamile olduğunu," diye

mırıldandım. "Ne oluyor lan?"

"Bana onun bir iddiada bulunduğunu söyledi. Bunun doğru olmadığını söylüyor."

"Oh, doğru olmasa iyi olur!"

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapar yapmaz, New Mexico'da kameralar tarafından kuşatıldığım, suçlamaların bağırıldığı canlı anılar bana çarpıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Lola koluma giriyor ve beni kanepeye götürüyor, ben de oturup nefes nefese kalmamaya çalışıyorum.

"Sanırım panik atak geçiriyorsun," diyor ve bana soğuk bir bez uzatıyor. "Al. Bunu kafana falan koy."

"Cidden benim için mi işi bıraktınız?" Yükselen panikle savaşarak soruyorum. Paniğe suçluluk duygusu da eklenince doğrulmaya çalışıyorum ama Lola elini omzuma koyuyor.

"Yaptık. Ama bu senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil. Muhtemelen önümüzdeki hafta bizi işe geri çağıracak ve biz de zam talep edeceğiz," diye göz kırpıyor.

Bunun doğru olup olmadığından emin değilim ama bunu kabul etmeyi seçiyorum. Şu anda üzerimdeki yüklerden birinden kurtulmaya ihtiyacım var.

"Belki de polisi aramanız gerektiğini düşünüyorum," diyor. "Sadece emin olmak için."

"Ama onları bu konuya dahil etmek istiyor muyum? Yani, bu kayıtlara geçecek." Başımı arkaya yaslıyorum ve el bezini yüzüme koyuyorum. "Eğer görmezden gelirsem, belki o da görmezden gelir."

Lola bunu düşünürken ağzına bir parça sakız attı. "Bence Barrett'a ulaşmaya çalışmalısın."

"O etkinlikte. Daphne ile birlikte." Bu düşünce midemi bulandırıyor, safralarımın hızla yükselmesine neden oluyor. "Muhtemelen onu yine de yakalayamam."

"Deneyin. Bence gerçekten denemelisin. Kampanyasındaki birinin, kendisine sorulması durumunda ne olduğunu bilmesi gerekiyor. Haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını biliyorsun, Ali. Akıllı ol. Aklını kullan, kalbini değil."

Haklı olduğunu bilerek ve bunu daha önce düşünmediğim için aptal gibi hissederek doğruldum. Telefonumu aldım ve Barrett'ı aradım. Açılmadan önce üç kez çalıyor. Konuşmasını beklerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Alo?" diye soruyor bir ses, ama bu Barrett değil. Doğru numarayı tuşladığımdan emin olmak için telefonu yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Barrett Landry'i bulmaya çalışıyorum. Ben Alison Baker."

"Şu anda meşgul, Bayan Baker," diyor bir adam. "Onunla konuşmamın bir yolu yok mu?"

"Hayır, yok. Şu anda Bayan Monroe ile birlikte Garalent Galası'nda. Sanırım biz konuşurken onlar yemek yiyorlar."

"I . . ." Bunu beklemediğim için şaşırdım. "Kiminle konuşuyorum ben?"

"Özür dilerim. Ben Nolan, Bay Landry'nin Personel Şefi. Bu akşamki terbiyesizliğim için özür dilerim."

"Barrett'a aradığımı söyler misin?" Gıcırdıyorum. Bu adamın yanında kendimi rahat hissetmiyorum, ona gecemden bahsedecek ya da herhangi bir konuda ipucu verecek kadar rahat değilim. Bir terslik var, hissediyorum.

"Yine de sizinle konuşmak ve bu kampanyada üzerinize düşeni yaptığınız için teşekkür etmek istedim Bayan Baker. Harika bir iş çıkardınız, beklediğimden de fazlasını yaptınız."

"Affedersiniz?"

"Belediye Başkanı'nın sevgilisi rolünü senin gibi oynamaya pek çok kadın talip olmazdı. Size ve çocuğunuza bir hayırsever gibi görünmek kampanyasına büyük fayda sağladı. İtibarını güçlendirmemize yardımcı oldunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Kampanya sona erdiğinde hizmetlerin için sana bir çek keseceğimizden emin olabilirsin."

Gözlerim yine yaşardı, sözleri Daphne'ninkileri yankıladı. Kendimi kullanılmış hissediyorum, her şey çift amaçlıydı çünkü Barrett'ın benden hoşlandığına inanıyorum. Ama bu bakış açısı da işin içinde miydi?

Lola'nın az önce açtığı televizyon ekranına baktıktan sonra gözyaşlarım daha da sertleşiyor. Barrett ekranda, lacivert takım elbisesi ve koyu kırmızı beyaz kravatıyla şeytani bir yakışıklılığa sahip görünüyor. Yanında da belediye başkanı kadar asil görünen Daphne Monroe var.

Başını yana eğiyor, kolunu adamın beline doluyor ve ona geniş bir gülümseme atıyor. O açıdan yüzünü göremiyorum ama bu görüntü midemi bulandırmaya yetiyor.

Nolan'a cevap vermiyorum. Yapamıyorum. Telefonu kapattım ve tuvalete koştum.

Zemin.

Barrett

Yanaklarıma yapışan sahte gülümseme yüzünden yüzüm acıyor. Rahatsızlığa rağmen kaymasına izin vermiyorum çünkü kaplamada bir çatlağa izin verirsem, onu geri alamayacağımı biliyorum. Daha önce milyonlarca kez numara yapmak zorunda kalmış olsam da, hiç bu şekilde takmak zorunda kalmamıştım.

Bir saatten fazladır benimle konuşmak için bekleyen bir adam nihayet masama geliyor. Yemeğime dokunulmadı, şarabım hâlâ dolu, aklımı toplayıp başka bir olası seçmeni düşünmeye başladım.

Her parçam buradan ayrılmak istiyor, tek bir eğlence ya da burada olma arzusu yok. Genelde bu küçük etkinliklerden keyif alırım. Ama bu gece değil.

Bu gece şehrin öbür ucundaki küçük bir evde, yırtık pırtık bir kanepede eşofmanlarımla oturup Huxley'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Kolumu Alison'a dolamak, gözlerim Hux'un sevdiği köşedeki küçük siyah puf koltukta otururken onun üzerinde olsun ve onların iyi ve mutlu olduklarından emin olmak istiyorum. Bunun yerine, bu saçma etkinlikte oturmuş kel kafalı adamın masama yaklaşmasını bekliyorum.

"Nasılsınız Bay Landry?" diye soruyor elini uzatarak.

El sıkışıyoruz ve yüz hatlarımı sabitliyorum. "İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

Herkes gibi o da bölgesi için önemli bir proje hakkında konuşmaya başlıyor. Söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum, bir iki şey yakalıyorum ama Daphne'nin kolu

Omzuma yaslanıyor ve yanımda onun tiz kahkahasını duyuyorum, tüm çabalarım yok oluyor.

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum ve odayı Nolan için tarıyorum. Geçen her dakika, akıp g i d e n her saniye, bu maskaralığı yaşadığım bir başka an.

Alison'a değil de yanımdaki Daphne'ye bakınca, bunun ne kadar saçma olduğu aklıma geliyor. Ne kadar gülünç olduğumu. Dönüştüğüm şey bu mu?

"İzin verirseniz," diyorum keltoşa, "halletmem gereken bir şey var."

"Endişelenmeyin, Başkan. Sadece iyi bir iş çıkardığınız için tebriklerimi iletmek istedim. Savannah sizi eyaletten kaybetmekten nefret edecek, ancak gidişinizi gururla izliyoruz."

Kıkırdıyorum, koltuğumu geri itiyorum. "Henüz kesin bir şey yok." "Kesinleşecek, özellikle de bu gece Monroe'dan gelen övgü dolu destekten sonra," diye sırıtıyor. "Sen ulusal ölçekte gerçekleşmeyi bekleyen bir süperstarsın Landry. Her şeyi kendi bildiğin gibi yapan ve politikanın seni değiştirmesine izin vermeyen bir adamsın.
Sizi desteklemek benim için bir onurdur."

Bakışlarım onu takip ediyor, nefesim kesilerek uzaklaşmasını izliyorum. Keşke söylediklerinin ne kadarının doğru olmadığını bilseydi.

Daphne'nin dokunuşu beni şimdiki zamana geri getiriyor. Ona baktığımda, en tatlı gülümsemesiyle beni izliyor.

"Size eşlik etmemi ister misiniz?" diye soruyor kirpiklerini kırpıştırarak.

"Evet, aslında," diyorum, elini tutup ayağa kalkmasına yardım ederek. "Hadi buradan gidelim. Bir gece için bu kadar yeter."

Sırıtışından ne demek istediğimi tamamen yanlış anladığını anlıyorum ama burada, herkesin önünde onu düzeltmeyeceğim.

Mekâna doğru ilerliyoruz, Nolan'ı duvarda görene kadar her birkaç adımda bir el sıkışmak için kısa bir süre duruyoruz. Kaşlarını çattı.

Daphne'yi işaret ederek, "Buradan gidiyoruz," diyorum.

Nolan ayağa kalkar. "Normalde, bir etkinlikten erken ayrılmanızı istemem ama koşullar göz önüne alındığında . . ." Elini cebine attı ve telefonumu çıkardı. "Al bakalım. Keyifli bir gece geçir."

Hemen telefonumun güç düğmesine basıyorum ve doğrudan mesajlarıma gidip Troy'a beni alması için bir mesaj atıyorum.

İçimde kavurucu bir öfke kaynamaya başlıyor, bütün gece zapt etmeye çalıştığım duygu taşmakla tehdit ediyor.

"Bu tuzağı kurduğunuz için ikiniz de tam bir pisliksiniz," diye ikisine de ateş ediyorum, sesim istediğimden biraz daha yüksek çıkıyor. "Hayır," diye karşılık veriyor Daphne, "senin kim olduğunu hatırlıyoruz. Senin için önemli olan her şeyi unutmadık.
Çünkü bir parça göt tarafından beynimiz yıkanmadı." "Daphne, kapa çeneni," diye tıslıyorum. Menajerime dönerek
ona buz gibi bir bakış attı. "Bunu konuşmak için yarın seni arayacağım."

Sadece sırıtıyor. "Ben Bayan Monroe'nun tarafındayım. Taktiklerimizi beğenmemiş olabilirsiniz ama bu işe yaradı. İkinizin nasıl karşılandığını gördünüz mü? Bu gece ne kadar iyi karşılandınız? Birbirinizle kusursuz bir şekilde oynuyorsunuz ve bu gece tam da ihtiyacımız olan şeydi. Paha biçilemezdi Barrett."

Dişlerimi sıkarak, "Oynamak istediğin oyun için işe yaramış olabilir. Ama Tanrı benim

Tanık ol, Nolan, bu konuşma bitmedi. Sadece burada yapmayacağım."

Daphne'nin elini tutarak onu olabildiğince aceleyle ön kapıya doğru yönlendiriyorum. Onu yanımda götürmek istemiyorum ama onu burada bırakamayacağımdan da eminim. Bu kötü görünür ve kim bilir ne yapar ya da söyler.

Bu insanları da bugünü de sikeyim.

Tabağa çıkıp sallanma vaktim geldi.

Barrett

Rover, Daphne'nin garaj yoluna girmesi gerekenin yarısı kadar bir sürede girdi. Troy'a bir şey söylememe gerek yoktu; gözlerimdeki bakış her şeyi anlatmış olmalıydı.

Gökyüzü karanlık ama cipin içindeki ışıkların parıltısı Daphne'nin gözlerini görmemi sağlıyor. Yüzünde hınzır bir sırıtışla bana bakıyor. "Beni eve getirmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bu elbiseyi üzerimden çıkarmanın ne kadar süreceğine dair bahse girmek ister misin? Lanet olsun, Barrett. Eğilip arkamdan içime girmene izin verebilirim. Sana ihtiyacım var, şekerim."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bu anın geleceğini biliyordum ve yaklaşan tartışma kaçınabileceğim bir tartışma değil. Artık değil. Kampanyama ya da arkadaşlığımıza ne yaparsa yapsın, bu iş bitti. "Daphne, böyle bir şey olmayacak."

Merakla bana b a k ı y o r ve daha iyi görebilmek için geri çekiliyor. "Emin misin?" Sözleri ukalaca, bir meydan okuma,

Yaptığım seçimin onun kıçından daha fazlasını etkileyeceğini bilmemi sağladı. Kariyerimi etkileyecek.

Ateşle oynuyor. Bana istediğini yaptırabileceğini sanıyor. Fark edemediği şey, onu ya da kariyerimi umursama noktasını geçtiğim. Sadece Ali'ye ihtiyacım var.

"Kesinlikle eminim," diyorum sesimi düz tutarak.

Sırıtışı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu kızla mı ilgili?"

"Kızın bir adı var," diye ısırdım. "Ama bunun bir önemi yok."

"Oh, önemli. Çok önemli ve eminim sen anlıyorum."

"Daphne. . ."

"Kendini toparlaman, onlardan biri gibi görünmeye çalışmayı bırakman ya da her ne yapıyorsan onu yapman için sana şans verdim," diye homurdanarak gözlerini devirdi. "Ama eğer içeri yalnız girersem, ellerimde çok fazla zaman olacak. . . ."

Çenem yere düştü. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Duyduklarıma neredeyse inanamayarak ondan uzaklaşıyorum. Bu Daphne. Seviştiğim Daphne çünkü bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Ve bana sırtını mı dönüyor? Serseri mayın olduğunu biliyordum ama bu kadar değil.

"Eğer çuvallarsan, babam yaptığın her şeyi ortaya çıkarır. Unutma, senin hakkında neredeyse herkesten daha çok şey biliyorum. Ve bu yola girersen, bilirsin işte, ucuz bir kıç parçası için beni geri çevirirsen-"

Troy'un dikiz aynasından bakışını yakalayarak, "Kapa şu lanet çeneni," diyorum ama uyarısı umurumda bile değil. Daphne çizgiyi aştı. "Bir daha asla

onun gibi. Onun hakkında hiç konuşma. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Başını dik tutarak sırıtıyor. "Bu iş boka sardı, Barrett. Bu gece babanın desteğini almış olabilirsin ama bunun her zaman geçerli olacağını sanma. Küçük bir arama ..." Yeni bir oyuncak isteyen bir çocuk gibi dudaklarını büzerek dudaklarını birbirine bastırıyor. Bu iğrenç bir şey.

"Şu anda ciddi değilsin, Daph."

Omuz silkiyor, eli topuzun üzerinde. "Bu şeylerin nasıl çalıştığını biliyorum. Bunu unutma Barrett. Ben senin düzüştüğün sıradan bir hatun değilim. Düşündüğün kadar aptal olmadığımı da unutma. Zamanımı bekliyordum ve bir yandan da arkadaş ediniyordum. Kimleri tanıdığımı, kimlerin cebimde olduğunu ve neler yapabileceğimi bir düşün."

"Sen neden bahsediyorsun ki? Bunu neden yapıyorsun?"

"Bunu yapardım çünkü benim de hayatımda başarmak istediğim şeyler var. Ben de aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Ama şimdi etrafta çöplerle koşturuyorsun-"

"Şu anda," diyorum ona ağır bir bakış atarak, "aynı fikirdeyim."

Gülüyor, tiz sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Siktir git, Barrett."

"Unutmayalım ki," diye yaktım kendimi nefes almaya zorlayarak, "ben de senin birkaç sırrını biliyorum. Hatta bir yerlerde burun deliklerini kaplayan beyaz küçük bir tozla çekilmiş birkaç fotoğrafın bile olabilir..."

Gözleri bana takılmadan önce arabanın içinde geziniyor, yumruklarını sıkarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Buna cesaret edemezsin."

"Telefonum yanlış ellere geçerse ve o fotoğraflar herkese açık hale gelirse elimden bir şey gelmez." Sahte bir düşünceyle çenemi kaşıyorum. "Bana küvetten gönderdiğin birkaç selfie'yi hatırlıyor gibiyim, şey, onlara selfie diyebiliriz sanırım..."

"Sakın buna cüret etme!"

"O zaman arabamdan defol git ve adımı unut.
Anladın mı?"

Kapıyı kendisi açıyor ve arkasından çarpıyor.

Troy omzunun üzerinden bana bakıyor ve hızlı bir bakıştan sonra bizi Daphne'nin evinden hızla uzaklaştırıyor.

Alison

Seninle gelebilirim.

MESAJI BASIT. Ciddi olduğunu da biliyorum. Eğer isteseydim bir saniye içinde bavullarını hazırlamış ve gitmeye hazır bir şekilde burada olurdu.

Ama bu bir kızın hafta sonu kaçamağı değil. Bu benim
Her yönden üzerime gelen şeyler olmadan nefes alabileceğim bir alan bulmalıyım. Huxley'nin fotoğrafçı meselesi, Barrett'ın Daphne'yle birlikte olması, Lacy'nin beni iş yerinde bulması ve üstüne bir de işimi kaybetmem derken tek kelimeyle bunalmış durumdayım.

Luxor'daki olay basına yansırsa ne olacağından emin değilim. Daha önce olduğu gibi burada, kapımın önünde kamp kurarlar mı? Bu riske atmak istediğim bir şey değil.

Tüm bunları güvenli ve sessiz bir yerde ve kararlarımda herhangi bir etkisi olabilecek herkesten uzakta çözmek istiyorum. Ne karar verirsem vereyim, hiçbir etki altında kalmadan kendim vermeliyim.

Çabucak Lo'ya bir mesaj yazıyorum.

Biliyorum. Sadece şu anda onu terk etmek daha mantıklı geliyor. Her şey kaynıyormuş gibi hissediyorum ve sadece uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Hemen cevap veriyor.

Lola: Sadece onunla kaynama.

Anneme iyi olduğumu ve hafta sonu için küçük bir kaçamak yapacağımızı bildiren bir sesli mesaj bırakıyorum. Olayı hafif tutmaya çalışarak ona olanlardan bahsetmiyorum. Onu da endişelendirmeye gerek yok. Lola yanımdan geçip Huxley'i benim için aldı, böylece beni ağlarken görmek zorunda kalmayacaktı.

Cebime koyup kapıyı kilitlediğimde telefonum şarjın bittiği konusunda beni uyarıyor. Arabada Huxley'e katılıyorum.

"Her şeyi aldın mı?" Arabayı çalıştırıp garaj yolunda geri geri giderken soruyorum.

"Evet. Sanırım. Yani, nereye gittiğimizi bilmiyorum, bu yüzden kesin olarak bilmek zor."

"Peki, nereye gitmek istiyorsun?" Caddeden aşağı inerken soruyorum.

Omuz silkiyor ve Arrows şapkasının altından bana bakıyor. "Neden gidiyoruz anne? Bir şey mi oldu?"

Bacağını okşuyorum ve ona en iyi gülümsememi veriyorum. "Hayır, bebeğim. Sadece düşündüm ki, bilirsin, sen ve ben birkaç günlüğüne uzaklaşabilir ve biraz eğlenebiliriz."

"Pekala."

Radyoda mırıldanarak ağaçların geçişini izliyor. Dikkatimi yola vermeye ve aklımın başka yerlere kaymasına izin vermemeye çalışıyorum. Hasta olduğum için başım zonkluyor ve

Ağlıyorum, boğazım hala acıyor. Şehirden uzaklaştıkça sinirlerim tamamen yıpranıyor.

Yarım saat sonra Hux bana bakıyor, gözleri ciddi. "Anne?"

"Evet, bebeğim?"

"Ağladığını biliyorum."

Ona asla hissettirmemeye çalıştığım tek şey olan gözlerindeki endişe kalbimi parçalıyor. Kendinden emin, her şeyin yolunda olduğunu bilerek büyümesini istiyorum. Bir yetişkin olana kadar yetişkin sorunları hakkında endişelenmemesini ve eğer onu bundan uzak tutabilirsem, yapacağımı biliyorum. Huxley benim hayatım, dünyamdaki her şeyden önce geliyor ve yüzündeki ifade beni mahvediyor.

"Kızlar bazen ağlar, Hux. Bunu biliyorsun." Gülmeye ve geçiştirmeye çalışıyorum ama beni dinlemiyor.

"Biliyorum. Sınıfımdaki kızlar gerçekten aptalca şeyler için sürekli ağlıyorlar. Ama sen sadece bir kız değilsin. Sen benim annemsin. Sert birisin. Eğer ağlarsan, belki de endişelenmeliyim."

"Hayır, yapmamalısın," diyorum. "Çünkü ne olursa olsun, sen yanımda olduğun sürece her şey yoluna girecek."

Küçük kafasını eğiyor. "Barrett ile kavga mı ettiniz?"

"Pek sayılmaz. Endişelenmen gereken bir şey değil, tamam mı?"

"Senin için endişelenecek başka kimse yok. Hasta ya da üzgün olduğumda benimle ilgileniyorsun. Seninle kim ilgileniyor?"

Sözleri neredeyse gözlerime taze yaşlar getiriyor. Onlara karşı koyuyorum, ama bu sahip olduğum her şeyi alıyor.

"Ben iyiyim, Hux."

"Bu kameralı adamla mı ilgili? Çünkü eğer öyleyse, ben iyiyim anne."

Neyse ki, çalan telefonum konuşmanın dikkatini dağıtıyor. Ama cebimden çıkardığımda Lincoln'ün adını gördüm.

Telefonumda sadece yüzde birkaç kaldı, bu yüzden büyük bir tuzağa düşmeyeceğimi düşünerek cevap veriyorum. Ama Luxor'daki kızla ilgili bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum, o yüzden cevap veriyorum.

"Alo?"

"Neredesin sen?" Linc soruyor.

"Araba kullanıyorum. Her şey

yolunda mı?"

"Neredesin peki? Özellikle mi?"

"Bilmiyorum," diyorum etrafıma bakarak. "Neden? Ne oluyor?"

İç çekiyor. "İlk olarak, verandanda duruyorum ve sen burada değilsin."

"Bunu sana zaten söyledim."

"İkinci olarak, Graham bu gece iş yerinde bir tartışmaya karıştığına dair bir telefon aldı. Barrett'a söylemeden önce iyi olduğundan emin olmak istedik çünkü öğrendiğinde çılgına dönecek."

Ruhum çöküyor ve gözlerimi kapatıp dinlendirmek, kafatasımdaki çarpıntıyı susturmak istiyorum ama yapamıyorum.

Huxley diğer koltuktan beni izliyor, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Onu panikletmemek için kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyor.

"Küçük bir şey vardı," diye dikkatle itiraf ediyorum. "Umarım sana herhangi bir sorun yaratmıyordur."

"Huxley orada mı? Bu yüzden mi bana cevap vermiyorsun?"

"Evet."

"Ama sen Tamam mı? Sen değil fiziksel olarak zarar görmüş ya da başka bir şey, değil mi?"

"Hayır."

"Polis raporu doldurdun mu?"

"Hayır. Barrett'ı arayıp söyledim ama ..."

"Ama ne?" diye uğursuzca sorar.

"Nolan cevap verdi."

Sertçe nefes veriyor ve onun da kelimelerini seçtiğini biliyorum. "Sana bulaştı mı? O orospu çocuğundan nefret ediyorum."

Ona cevap vermiyorum. Huxley'nin önünde bunu yüksek sesle söyleyemem ve zaten havada çınlayan kelimeleri tekrar duymak da istemiyorum.

"Ali?"

"Söyleyecekleri vardı, evet, beklemediğim şeyler." "O şerefsiz. Orospu çocuğu. Ne söyledi?" "I. . . gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum," diye yutkunuyorum.

"Neredesin?" diye soruyor, sesi Lincoln'dan hiç duymadığım bir otoriteye bürünüyor. Barrett'ı o kadar andırıyor ki kalbim acıyor. "Peşinden geliyorum."

"Hayır, değilsin. Hux'u hafta sonu için şehir dışına çıkarıyorum."

"Alison ..." diye iç geçiriyor. "Barrett, Daphne'nin bu gece Gala'da onunla birlikte yürüyeceğini bilmiyordu-"

Hüzünlü, ağır bir kıkırdamayla attığım kahkaha onu durduruyor. "En büyük sorun bu bile değil, Linc." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu demek oluyor ki. . . bu bunaldığım ve biraz zamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, tamam mı?"

"Hayır, hayır, değil," diye homurdanıyor. "Barrett etkinlikten erken ayrıldı çünkü seni bulmak istiyordu, özellikle de bugün yaşanan bebek olayından sonra nasıl göründüğünü fark etti. Ve seninle olan olayı öğrendiğinde . .
."

Derin bir nefes aldım ve silahlarıma sıkı sıkıya sarıldım. Eğer şimdi geri dönersem, kendimi kalp kırıklığına hazırlamış olurum. Bu gece Lacy ile olan şeyin Barrett'ı kötü hissettirmediğini nereden bileceğim? Belki de Barrett'ın medyada daha iyi görünmesini sağlamak için bunu çevirmek istiyorlardır?

Geri adım atamam. Emin olana kadar olmaz.

Göz ucuyla Huxley'nin tepkisini ölçerek, "İyi olduğumu ve ondan kaçmadığımı bilmesini sağla," diyorum. "Şu anda sadece bunalmış durumdayım ve Hux'u alıp sakinleşmem gerektiğini hissediyorum."

"Kardeşim seni seviyor. Onu hiç kimse hakkında böyle düşünürken görmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse her zaman oldukça hedonist olmuştur ve şu anda tek düşündüğü sensin."

Gözyaşlarıma yine hakim olamıyorum. "Eğer bu doğruysa, her şey yoluna girecek," diye burnumu çekiyorum. "Ona seçimden sonra döneceğimi ve o zaman konuşabileceğimizi söyle. Telefonumun şarjı bitiyor, Linc ..."

"Ali, bekle."

Hat kesildi.

Barrett

Elimde telefonum, Çiftliğin oturma odasında bir ileri bir geri yürüyorum. Keşke onun çalışma programına dikkat etmek için daha fazla zaman harcasaydım.

Hayır, keşke bu gece işe gitmemesini sağlasaydım. Kendim olmalıydım, onunla birlikteyken hissettiğim adam. Sorumluluğu almalıydım, onu korumalıydım, benim için dünyadaki en önemli şeyin o olduğunu anlamasını sağlamalıydım.

Onun erkeği ben olmalıydım.

Siktir!

"Alison neden telefonlarıma cevap vermiyor?" Graham'a soruyorum. "Nereden bileyim? O benim kız arkadaşım değil."

Lincoln boğazını temizlediğinde aceleyle bir yorum yapmaya hazırlanırken olduğum yerde duruyorum. Dönüp ona bakıyorum, köşedeki masada oturuyor, yüzü bilgisayara dönük, kaşları birbirine yapışmış. Omzunun üzerinden bize bakıyor.

"Hey, bugün burada kim vardı?" diye sorar. "Bilmiyorum. Neden?"

"Dalga geç benimle."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefesimi üflüyorum. "Baba. Nolan bir süre Rose'la buradaydı sanırım. Belki Camilla?"

Başını sallıyor, alt dudağı dişlerinin arasında ve Graham'a bir bakış atıp spor skorlarını ya da her ne yapıyorsa onu kontrol etmeye geri dönüyor.

Graham dikkatimi çekerek, "Seninle bir saniye konuşmam gerek," diyor.

"Buradayım," diye omuz silkiyorum, sabırsızlanıyorum. "Konuş."

Sandalyeden kalkıyor ve omuzlarını benimkilere yaklaştırıyor. "Alison bu gece işe gitti ve bir olay oldu."

"Olayı tanımla," diye homurdanıyorum, vücudumdaki her hücreyi bir ürperti kaplıyor.

"Saldırıya uğradı."

"Ne?" Kükredim. "O iyi mi? Neden ben bunu yeni öğreniyorum?"

"O iyi," diyor Graham. "Bir tanık vardı, birlikte çalıştığı bir adam ve bütün gece onunla konuştum. Bir şey olması ihtimaline karşı şu anda bir tanık raporu dolduruyor. Her şeyi görmüş." Tekrar konuşmadan önce bir saniye düşünüyor. "Aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlamaya gönüllü oldu."

"Alison iyi ama, değil mi?" Graham'a doğru bir adım atarak söylüyorum. Kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyor. Bu gece bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Hissettim. Orospu çocuğu, bunu biliyordum ve onunla birlikte olmalıydım ya da yanımda olmalıydı. Hay sikeyim!

"O iyi. Gerçekten iyi. O ... um ..." Graham yüzünü buruşturdu. "Lacy McKay tarafından saldırıya uğradı."

"Ne!?" Bum.

"Ne söylendiğini bilmiyoruz," diyor Graham. "Sadece birlikte çalıştığı Isaac'in ne gördüğünü biliyoruz. O da Lacy'nin ona tokat atması ve ardından Alison'ın da ona vurduğunu iddia etmesiydi. Ama o vurmadı."

"Siktir," diye tıslıyorum, cevap verip vermediğini görmek için telefonumu tekrar elime alıyorum. "Onu görmem lazım. Onunla birlikte olmalıyım. Troy nerede? Onun evine gitmem gerek."

"Üzgünüm, Barrett. Orada değil," diyor Graham basitçe.

"Nerede o?"

"Hey, çocuklar," diye yüksek sesle araya giriyor Linc. "Bunu görmek isteyeceksiniz."

"Şimdi olmaz, Linc," diye uyarıyor Graham. "Güven bana."

"Lincoln, golf skorları kimsenin umurunda değil, tamam mı?" Bize doğru kızgın bir bakış fırlattı. "Peki, buna ne dersin? Bu dikkatini çekiyor mu?" Bilgisayar ekranına doğru eğiliyor. "Sana beş bin dolar daha göndereceğim.

Sabah. Barrett hamilelik konusunda ısrar ederse, sahte ultrasonlarla geleceğiz. Bu sizi rahatsız etmesin. Lacy ile konuştuk ve o da bu işi sonuna kadar götürmeye hazır."

"Bu da ne böyle?" Masaya doğru koşarak söyledim. Graham ve ben ekrana bakarken soğuk terler döküyor, midem bulanıyordu. Nolan'ın adına açılmış web tabanlı bir hesaptan gelen e-posta üstüne e-posta. "Aman Tanrım."

"Daha da iyi olacak," diyor Linc. Başka bir mesaja tıklıyor.

"Baker hakkındaki bilgileri yayınlayın. Bu onu sarsacaktır. Belki de bu onun tamamen geri çekilmesini sağlar."

Graham fareyi alır ve başka bir mesaja tıklar.

"Onu takip ettiriyorum. Kızın düzgün bir fotoğrafını çeker çekmez medyaya isimsiz olarak göndereceğim. Sadece sakin ol, destekleyici ol. Çocuğun fotoğraflarını çekecek bir adamım var. Belki bu onun tekrar düşünmesini sağlar. Yakında konuşuruz. Hobbs."

Geri çekiliyorum, ellerim iki yanımda titriyor. Kardeşlerim beni izliyor ve benim hissettiğim öfkeyi onların gözlerinde de görebiliyorum.

"Orospu çocuğu," diye homurdandım.

"Bunu neden yapsın ki?" Graham başını sallayarak mırıldanır.

Lincoln ayağa kalktı ve bana baktı. "Çünkü o sinsi bir piç. Sana ona güvenmemeni söylemiştim."

"Onu öldüreceğim." Telefonumu kapıp Troy'a beni alması için hızlıca bir mesaj gönderiyorum. Alison'ı bulmalıyım, Nolan'ı bulmalıyım, milyonlarca lanet şey yapmalıyım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Ön kapının açıldığını ve babamın sesinin koridordan aşağı süzüldüğünü duyduğumda başımı kaldırıyorum. Graham, Linc ve ben birbirimize bakıyoruz, öfke hepimizin arasında dolaşıyor.

"Bu doğru, Harris," dediğini duyuyorum Nolan'ın. "Sadece ilerlemeye devam edeceğiz. Her şey yoluna girecek."

"Ne işe yarayacak?" Graham köşeyi döndüklerinde şöyle der.

Babam odaya bakar, belli ki havayı doğru okumuştur. Bu Nolan'ın da gözünden kaçmıyor. Yüzü asılır ve bir adım geri çekilir.

"Görünüşe göre Nolan bu gece Alison'la konuşmuş," diyor Lincoln, sorumluluğu üstlenerek. Yanıma gelip Graham ve benimle omuz omuza duruyor. Lincoln'ün sesi ürkütücü derecede sakin ve içime bir ürperti gönderiyor. "Bize bundan bahsetmek ister misin?" Ona saldırmak, yeni bir göt deliği açmak istiyorum ama yapamıyorum. Olduğum yerde donup kaldım, her şeyi algılayamıyorum.

az önce oldu.

Müdürüm Lincoln'ün sorusundan çekiniyor. "Az önce telefonunuza cevap verdim ve şu anda konuşamayacağınızı söyledim."

Linc, "Hayır, Nolan, tüm olanların bundan ibaret olduğunu sanmıyorum," diyerek onu reddeder.

"Alison'la mı konuştu?" İnanamayarak sordum. "Ne söyledi?" Bakışlarımı Nolan'dan kardeşime çeviriyorum ve kanımın buza dönüştüğünü hissediyorum. "Söyle bana, Linc."

Odaya bir sessizlik çöker.

"Nolan, ona ne söyledin?" diye soruyor babam kadim dostuna.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ona meşgul olduğunu ve politikacıların hayatlarının böyle olduğunu söyledim."

Linc yanımda parmaklarını patlatıyor. "Hayır, Nolan, tüm söyleyeceğinin bu olduğunu sanmıyorum."

Nolan'a doğru bir adım atıyorum ama Linc kolumu tutuyor.

Graham babamıza bakarak, "Linc az önce internetteydi," diyor. "Ve ilginç bir şey bulmuş."

"Ne gibi?" Babam çenesini tutarak soruyor. "Burada neler oluyor çocuklar?"

"Hobbs'a neden e-posta gönderdiğini bana söylemek ister misin?" Nolan'ın gözlerinin içine bakıyorum ve yüzü bembeyaz oluyor. "Neden sahte hamilelik testlerinden bahsettiğini ve basına fotoğraf sızdırdığını duymak isterim. Hadi ama Nolan," diye kıkırdıyorum, sesim öfkeyle karışık, "Duymak istiyorum. Anlat bana. Ve eğer Huxley'nin takip edilmesiyle ya da Lacy tarafından becerilmesiyle bir ilgin varsa, seni bir daha asla bir araya getiremeyecekleri kadar küçük parçalara ayıracağım. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Babam topuklarının üzerinde dönüyor ve çenesi düşüyor. "Nolan? Bunlar neden bahsediyor?"

"I . . ." Graham ona doğru bir adım atarken kapının pervazına tutunur. "I . . ." Tekrar kekeliyor, gözleri en zayıf halkayı arıyor. Babamın üzerine düşüyor. "Toprak Yasası'nın geçmemesini sağlamaya çalışıyordum. Bunun sana ne yapacağını biliyorsun, Harris. Dinlemeyecek. O-"

"Hayır," diye düzeltiyor Graham, sesi bir salatalık kadar soğuk. "Bence yaptığın şey Barrett'ın kampanyasını çökertmeye çalışmaktı. Ama neden? Bunu anlayamıyorum."

Nolan cevap vermez, sadece Graham'ın bir adım daha yaklaşmasını izler.

"Öğrenmeyeceğimizi mi sandın? Bundan paçayı sıyıracağını mı sandın?"

Graham'ın soruları Nolan'ın stresini kırıyor, son kalan soğukkanlılık kırıntılarını da eritiyor gibidir. Graham'la yüz yüze gelir.

Nolan bana başını sallayarak, "Nasıl arkana yaslanıp onu yüceltmelerini izliyorsun?" diye soruyor. "Aday sen olmalısın. Zeki olan sensin, mantığı dinleyecek olan sensin.
."

Graham gülümser ama bu samimiyetsizdir. "Yani onun kazanamayacağından emin olmaya mı karar verdin? Hak etmediğini düşündüğün için mi?"

Nolan, Graham'ın rahat ses tonuyla kandırılarak biraz rahatlar. "Hayır, kazanamayacağından emin oldu. Dinlemeyecek. Birdenbire vicdanlı olmaya karar verdi ve bu ona seçimlere mal olacak! Sonra ne olacak?" Gözleri inanamamaktan şişmiş olan babamla yüzleşmek için arkasını döndü. "Bak sana ne diyeceğim," diye homurdanıyor Nolan, "İşsiz kalacağım! Tıpkı o çocuğa güvenen diğer bir sürü insan gibi," diye tükürüyor, "kampanya için en iyi olanı yapmak için. Yani, evet, bu kampanya karmaşasını erken bitirmek için birkaç komisyon aldım. Kaybetmeyi o kadar çok istiyordu ki, ona yardım edebileceğimi düşündüm!"

Yüzünü bana döndü, gözlerinde nefret vardı. "Hobbs'tan aldığım rüşvetleri kıdem tazminatım olarak kabul ettim."

Lincoln omuzlarımı geri çektiğinde vücudumda öfke patlamasıyla ileri atılıyorum. Kollarım arkamda, kardeşimin göğsüne doğru sendeliyorum.

"Onu bana bırakın!" Bağırıyorum, vücudum öfkeyle titriyor. "Seni öldüreceğim!"

Graham omzunun üzerinden bana bakarak, "Hayır, değilsin," diyor. "Ona inat olsun diye kazanmanız gereken bir seçim var. Ama öte yandan ben, mantıklı olan, burada mantığı kullanmamak için hiçbir nedenim yok ve-"

Odada bir çarpma sesi yankılanırken hepimizin nefesi kesiliyor. Nolan duvara çarpıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Babamız Nolan'ın yüzüne çarpan elini sallıyor.

"Seni uzun zaman önce çocuklarıma bulaşmaman konusunda uyarmıştım," diye gürledi babam, bir zamanlar güvendiği danışmanına ters ters bakarak. "Bu gece hapse girecek biri varsa o da ben olacağım."

"Hayır," diye gürlüyor kapı aralığından bir ses. Troy'un orada dikildiğini görmek için hepimiz başımızı yana çeviriyoruz. "Bunun cezasını çekecek biri varsa, o da benim."

Eğilir ve Nolan'ın ayağa kalkmasına yardım eder. Ağzından kan damlıyor ve elinin tersiyle siliyor.

"Eğer soran olursa, ona vuran benim." Troy bize bir bakış attı ve Nolan'a döndü. "Araziden çıkarken size eşlik edeceğim, kendi isteğinizle ve sessizce gitmeniz en iyisi olacaktır."

Nolan hemen kapıya yöneliyor ama ben konuşunca sırtı bize dönük bir şekilde duruyor.

"Bu iş daha bitmedi. Ben olsaydım, bu bir şey olurdu. Ama Alison ve Huxley ile uğraştın ve bunun bedelini ödeyeceksin. Sana söz veriyorum."

"Dua et de Huxley'nin fotoğraflarını çeken adamın izini sana kadar süremeyelim," diye uyarıyor Lincoln onu. "Çünkü seni polisten önce bizzat ben bulacağım ve örnek sopa becerilerimi lanet suratında kullanacağım."

Nolan merdivenlerden uçarak iniyor ve arabasına biniyor. Babam ve Graham dışarı çıkıp güvenliği, reklamcıları ve diğerlerini arayarak işlerin değiştiğini haber veriyorlar.

"Ali nerede?" Linc'e sordum.

Elini omzuma koydu. "Bilmiyorum." "Onu bulmak zorundayız."

Alison

Perdeleri çekiyorum, muhtemelen o zamanlar güzel bile olmayan yetmişli yıllara ait çiçek desenli bir perde, kapalı. Televizyonda Hux'un bazen otel odasındaki tüm çekmeceleri karıştırırken izlediği bir çizgi film oynuyor.

"Ne arıyorsun?" Gülümseyerek soruyorum.

"Bilmiyorum. Bu yüzden bakıyorum."

"Yeterince adil."

Geç oluyor ve günün olaylarından dolayı yorgunum. Tüm vücudum bir kaza geçirmişim gibi acıyor, ağrıyor, zonkluyor. Kaslarım ağrıyor, başım çarpıyor ve kalbim çatlamış ve muhtemelen onarılamaz durumda.

Bütün akşam Barrett'a gitmek için geri dönmeyi düşündüm. En azından onu arayıp ne diyeceğini öğrenmeyi. Ama bir yanım, gururlu yanım, bunu yapmama izin vermiyor. Ya bana Nolan'ın haklı olduğunu söylerse? Ya Lacy'nin hikayesinin doğru olduğunu kabul ederse? Ya bu gece onunla yaşadığı olayın, Huxley olayıyla birleşince başını ağrıttığını söylerse?

ve o işleri yoluna koyana kadar bizim işleri ertelememiz gerektiğini mi düşünüyor?

Cevap şu ki, bununla başa çıkamam. Bu gece olmaz, kafam ağırlığım kadar votka içmişim gibi bulanık hissederken olmaz.

Huxley'nin otomattan bir parça şeker açtığını görmek için kafamı kaldırıyorum.

"Aşağıda yüzmeye gitmek ister misin?" Ona sordum.

Şekeri ağzına atıyor "Tabii. Ama bu gösteriden sonra, tamam mı?"

Esneyerek Lola'nın benim için hazırladığı banyo malzemelerimi aldım. "Sen izlerken ben duş alacağım."

Başını sallıyor, olay örgüsüne dalmış. Yanından geçerken başını öpüyorum ve kendimi banyoya kilitliyorum. Yansımama, şişmiş gözlerime ve dağınık saçlarıma baktığımda, boşandıktan sonra bana bakan kızı görüyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kalbim parçalanıyor. Tüm umudumun ötesinde, sabaha kadar bunların bir kısmının zihnimdeki sisin içinde çözüleceğini umuyorum.

Barrett

Gökyüzü zifiri karanlık, içinde tek bir yıldız bile yok. Yıllar önce gibi gelen bir gecede Alison'la ilk kez seviştiğim masada oturuyorum.

Tam da bu noktaya yayılmış halini, çıkardığı sesleri, birden fazla şekilde becerildiğimi bilmenin bende yarattığı hissi hatırlıyorum.

İstemediğim bir sürü şey için istediğim tek şeyi feda etmiş olabileceğimi fark etmekten kendimi alamıyorum. Seçimle ilgili olarak bana ne söylediyse onu yapmalıydım.

-İçgüdülerime ve fikirlerimin kazanmak için yeterli olduğuna güvenmeliydim. Onunla olan ilişkimde de aynısını yapmalıydım.

Hayatımın parçalanması, hissetmeyi hayal ettiğim her şeyden daha fazla acı veriyor.

"Siktir," diyorum etrafımdaki karanlığa.

Graham ve Lincoln onu bulmaya çalışıyorlar, Graham bana bir kez olsun bir planı olmadığını çünkü kendi deyimiyle "Seni terk edeceğini kim düşünebilirdi ki?" Benim aklıma gelmezdi. Sanırım benim için ne ifade ettiğini bildiğini sanıyordum ama belli ki bilmiyormuş. Ya da ben ona bunu sorgulaması için yeterince sebep vermişim.

Bu ikinci kez yapmayacağım bir hata.

Umarım bunu kanıtlamak için bir şansım daha olur.

Telefonumu aldım ve Graham'ı aradım. Hemen cevap verdi.

"Onu henüz bulamadım," diyor, merhaba demekten kaçınarak. "Biliyorsun," diyorum, "yorgunum."

"Neyden bıktınız?"

"Her şeyden. Burada oturmuş hayatımda yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum ve evet, bunlardan bazılarını gerçekleştirme yolundayım. Ama bunları gerçekten yapabileceğim bir göreve gelirsem ve yapamayacağım şekilde ayarlanırsam, ne anlamı var?"

"Toprak Yasası'ndan mı bahsediyorsunuz?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Alison'ı bu yüzden kaybetme ihtimalim var," diyorum nefesimi tutarak.

İç çekiyor. "Lincoln'e sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Panik yapmayın. Onu bulacağız."

"Yapacağımızı biliyorum. Ama bu, benimle birlikte olmak için vazgeçtiği her şeyi riske atacak kadar iyi bir ödül olduğumu düşüneceği anlamına gelmiyor."

"Sen bir ödül değilsin. Bu senin ilk hatan," diyor. "Siktir git, Graham."

O daha sert gülüyor ve ben bir gülümseme koparıyorum. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Barrett?"

Ayakkabılarımı masanın üzerinden alıyorum, annem beni görseydi buna çok kızardı ve ayağa kalkıyorum. "Her şeyi yapmam gerektiği gibi ya da bana söylendiği gibi yapmaktan bıktığımı söylüyorum. Eğer bunu yapacaksam -siyaset, kampanyalar, ilişkiler- bunu kendi şartlarımla yapmak istiyorum. Kendi yolumla yapmak istiyorum ve sonra, bilirsiniz, kendi defnelerimde batar ya da yüzerim."

Cevap vermiyor, muhtemelen içtiğimi düşünüyor. "Sarhoş değilim."

"Hayır, bunu biliyorum." Duraklıyor ve nefes veriyor. "Tamam. Katılıyorum. İşleri senin istediğin gibi yapalım. Eğer böyle olacaksa, bu senin kariyerin, senin hayatın. Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Yarın benim için bir basın toplantısı ayarla. Erkenden."

"Ben mi? Bunun için bağlantılarım yok, Barrett."

"Reklamcımı ve Rose'u ara. Onlar haberi yayarlar. İlk iş olarak kayıtlara geçmek istiyorum."

"Kesinlikle emin misiniz? Bu konferansın yarardan çok zarar getirme potansiyeli olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Ama bu seçimi kim olduğuma dayanarak kaybedersem, o zaman başlamasını ben mi istedim?"

Graham nefesini içine çeker. "Peki ya Alison? Yani, ne söylediğine bağlı olarak, bu yüzden onu da kaybetme ihtimalin var."

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Biri bana kendime inanmamı söyledi. Bu yüzden her şeyi açıklığa kavuşturacağım ve umarım her şey yolunda gider."

"Eğer eminseniz."

Cevap veremeden telefonum çalıyor. Alison'ın adını görmek için çekiyorum. Kalbim durdu. "Ali arıyor." Anladığını bildiğim için hoşça kal demekle uğraşmıyorum ve telefonu açarken göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Alison?"

Hat sessiz. Cevap yok.

"Alison, konuş benimle bebeğim," diye yalvarıyorum, kalbim boğazıma fırlıyor.

"Benim. Huxley."

Kafam karışmış bir şekilde daireler çiziyorum. "Hux?

İyi misin?" "Evet."

"Annen orada mı, dostum?"

"Evet."

Sesi kararlı, güçlü ama biraz da gergin. Onunla bir yere varmak istiyorsam sakinleşmeliyim.

"Bu gece sizi birkaç kez aradım," diyorum. "Bir türlü ulaşamadım."

"Annemin telefonu ölmüştü ve buraya geldiğimizden beri şarjdaydı."

"Neredesin?"

"Bilmiyorum."

Telefonu yüzümden çekip derin bir nefes alıyorum. Emir yağdırmaya, bir bok istemeye başlayamam. Ben varım

ince bir çizgide yürümek için. "İyi misin, Huxley? Annen iyi mi?"

Bana yine cevap vermiyor. Hat sessiz. Arka planda bir televizyon sesi duyuyorum ama başka ses yok.

"Hux?"

"Onu ağlattın."

Kalbim parçalanıyor, omuzlarım onun sözleri karşısında çöküyor. "Bunu yapmak istememiştim."

"Bana yapmayacağını söylemiştin."

Telefonu çekiyorum ve nefesimin altında birkaç küfür mırıldanıyorum. Bir çocuğun basit bir ifadesi nasıl olur da kendimi çocuk gibi hissetmeme neden olabilir?

"Bazen," diye başlıyorum, sesim istediğimden daha titrek, "yetişkinler de tıpkı çocuklar gibi istemedikleri şeyler yaparlar. Ama Huxley, sana söz verdim, onu asla bilerek ağlatmayacaktım ve ağlatmadım da. Şu anda çiftlikteyim, Linc'le top oynadığın yerde, hatırladın mı? Sen ve annen için çok endişeleniyorum. Bana nerede olduğunu söylersen gelip seni alırım. Her şeyi yoluna koyacağım."

"Sana söyleyemem çünkü bilmeni istemediğini biliyorum. Ve . . . Onu korumak zorundayım."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Evet, öyle. Ve eğer onu benden koruman gerektiğini hissediyorsan, seninle tartışmayacağım. Çünkü bu hayatta bilmeni istediğim bir şey varsa, o da içgüdülerine güvenmektir." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve Tanrı'ya kendi tavsiyemi daha önce dinlemiş olmayı diliyorum. "Kimsenin sana ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini söylemesine izin verme, tamam mı?"

"Tamam." Sessizleşiyor, küçük nefesi telefondan dışarı fırlıyor. "Barrett?" diye soruyor, sesi emin değil.

"Evet, dostum?"

"Onu seviyor musun? Gerçekten seviyor musun?"

Aceleyle nefes alıyorum, sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor. "Seviyorum," diye ısrar ediyorum. "Onu çok seviyorum. Ve gelecek hafta seninle erkek erkeğe oturup bir aile olmamız hakkında ne düşündüğünü sormayı planlamıştım."

"Gerçekten mi?" Küçük sesi telefonda şarkı söylüyor ve neredeyse beni ikiye bölüyor.

"Gerçekten. Anneni seviyorum ama o senin kızın. Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğine inanıyorum ve eğer bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsan, dinlerim. Çünkü sana saygı duyuyorum. Ama onunla ilgilenmene yardım etme fırsatını çok isterim. Ve bilirsin, kızların beceremediği şeylerde senin yanında olmak."

"Yani beyzbol dışında erkek işleri mi?"

Gülüyorum. "Evet. Beyzbol işleri için Linc'i kullanacağım çünkü Tanrı biliyor ya seni orada mahvetmek istemiyorum."

Sırıttığını görebiliyorum ama bir şey söylemiyor.

"Belki şehre döndüğünde sadece ikimiz yemeğe çıkarız ve sen de bana bu konuda ne düşündüğünü söylersin, tamam mı?"

"Bence bu iyi bir fikir. Onunla ilgili biraz yardıma ihtiyacım var," diyor, küçük sesinde bir parça bıkkınlık var. "Ağladığında ne yapacağımı bilemiyorum. Bir yetişkine ihtiyacım var ve büyükannem de ağlıyor ve sonra uğraşmam gereken iki ağlayan kızım oluyor."

Keşke burada olsaydı. Ama burada değil. Ve bu bir sorun.

"Onun için memnuniyetle yardım ederim. Ve eğer bana nerede olduğunu söylersen

Şimdi geliyorum."

Cevap vermeden önce bir an bekliyor. "Sana bu gece söyleyemem. Henüz bir aile olmayı kabul etmedi, bu yüzden şu anda ona sadık kalmam gerekiyor."

"Bana bir söz ver, tamam mı?"

Soruyorum. "Elbette."

"Bir şeye ihtiyacın olursa, annenin bir şeye ihtiyacı olursa beni arayacaksın."

"Tamam. Ama gitmem gerek çünkü şimdi duştan çıkıyor."

"Hux?" Çabucak

söylüyorum. "Öyle mi?"

"Beni aradığınız için teşekkürler. Beni

istediğin zaman ara." "Tamam," diye

gülümsüyor. "Ama gitmem gerek." "Hoşça

kal, dostum."

"Güle güle."

Telefonu kapatıp geceye bakıyorum.

Barrett

Kalabalık kapalı kapının ardında uğulduyor. Birkaç kişi benimle birlikte kanatta duruyor, ana televizyon kanallarının hazır bulunmasını ve benimle ilgili haberi yapacak gazetecilerin burada olmasını sağlıyor. Haberi doğrudan ahmağın ağzından da alabilirler. Benim ağzımdan. Bu durum karşısında böyle hissediyorum. İşleri yoluna koymanın zamanı geldi.

Siyah takım elbisem, geleneksel kırmızı kravatım ve bayrak rozetim var ve önümde buraya gelirken Rover'da karaladığım, söyleneceklerin madde madde sıralandığı bir liste duruyor. Şu andan itibaren, bir başkasının senaryosuna güvenmek yerine içimden geldiği gibi konuşacağım.

Dün gece Huxley ile konuştuğumdan beri biraz huzur buldum, Ali ile konuştuğum kadar değil ama daha fazla.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Kesinlikle emin misin?" Graham bir fincan kahvesini yudumlarken bana dikkatle bakıyor. Benimki gibi bir takım elbise giyiyor, mavi kravatı var ve çok daha fazla endişe çizgisi var. Ne yaptığımı biliyor ve ben onun aynı fikirde olmadığını düşünsem de,

Yapacağını bildiğim şeyi yaptı, sustu ve arkama geçti.

"Emin görünüyor muyum?"

Bir nefes veriyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Telefonu bana uzattığında yüzünde birkaç çizgi daha beliriyor. "Babam arıyor. Sen buna bakarken ben biraz uzaklaşacağım."

"Korkak," diye homurdanıyorum, telefonu alıp uzaklaşmasını izliyorum. Etrafı tarıyorum ve sağ tarafımdaki küçük bir odaya giriyorum. "Hey, baba."

"Barrett, ne halt ediyorsun? Graham'dan bir telefon aldım, şimdi oraya gidiyorum. Bu basın toplantısı ne hakkında?"

"Meseleyi kendi ellerime alıyorum."

İç çekiyor, sesi telefonda çınlıyor. "Oğlum, oraya gidip uğruna çalıştığımız şeyi mahvetme. Çok yakınsın ve bunu hâlâ yapabilirsin. Neler oluyor, baskı altında çatlıyor musun bilmiyorum ama bu iş bizde. Sadece-"

"Hey, baba?"

"Ne?"

"Kes şunu, tamam mı?"

"Barrett."

"Hayır, cidden. Kes şunu. Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni gururlandırmak ve yapmamı istediğin her şeyi yapmak istediğimi biliyorsun."

"Yapmak istediğin şeyler."

"Yapmak istediğim şeyler," diyorum gözlerimi devirerek. "Ama aynı zamanda o şeyleri kendi yöntemimle yapmak istiyorum."

"Bu birkaç gün daha bekleyemez mi? Lordum, Barrett! Biraz mantıklı ol. Zaten kaybettik.

Nolan ve şimdi oraya gidip geri kalanını batırmak mı istiyorsun? Neden, evlat? Neden mi? Seçim bugün!"

Onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissetmediğim gerçeğine gülüyorum. Çizgiyi düşürüyormuşum ya da hayatta başarısız oluyormuşum gibi hissetmiyorum. Çünkü yapmak üzere olduğum şeyin benim için en doğru şey olduğunu hiç şüphesiz biliyorum. "Bu şimdiye kadar yaptığım en mantıklı şey. Güven bana."

Cevap vermiyor ve biliyorum ki kanunları ortaya koyduğum gerçeğini anlamaya çalışıyor. Ama zamanı gelmişti, bunu ikimiz de biliyoruz.

Graham kapıdaki pencereden el sallıyor ve ben de nefes alıyorum. "Baba, gitmem gerek."

"Bunu seninle daha sonra konuşmak istiyorum." "Sorun değil, ama yapmam gereken bir konuşma var."

Telefonu kapattım ve kapıyı açtım. Graham ve ben birbirimize bakıyoruz, açıklayamadığım ama avucumun içi gibi bildiğim bir bakış. Ona bakmak ve bunu görmek, hissetmek, babam bu yüzden benden nefret etse bile, Nolan beni her yerde patlatsa bile, bugünkü kararımın buna değdiğini bilmemi sağlıyor. Uzun zamandır ilk kez yaptığım işten, kim olduğumdan, ne için çalıştığımdan gurur duyabiliyorum ve bunun siyasetle, kariyerle ya da aile kavgalarıyla hiçbir ilgisi yok.

"Yaklaşık on dakikanız var," diyor Graham içeri girerken. "Mikrofonların falan çalıştığından emin oluyorlar. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, telefonumu cebimden çıkarıyorum. "Hadi şu lanet şeyi kapatalım. Siktir et." Aşağı bakıyorum ve ekranda Monroe'nun numarasının yanıp söndüğünü görüyorum. "Ben Monroe. Açayım mı?"

Graham duvara yaslanır. "Hey, bugün sert oynuyorsun. Ya büyük oyna ya da eve git."

Düğmeye basıyorum ve Graham'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Neler oluyor, Monroe?"

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Landry?"

"Bilmiyorum, belki kampanyamı geri alabilirim.
Zaten öyle hissettiriyor."

"Dün gece bir telefon aldım, kendini kaybediyormuşsun. Seni destekleme konusunda endişelenmem gerektiğini söylediler."

İlk kez hakkımda ne düşündüğünü umursamadan gülüyorum. "Belki de öyle olmalısın. Bugün seçimlerimi yeniden değerlendiriyorum."

"Desteğimi geri çekersem bu seçimi kazanamayacağınızı biliyorsunuz. Seninle ilgili fikrimi herkesin önünde değiştirmek için yeterince zamanım var ve değiştireceğim. Beni test etme."

"Bak ne diyeceğim Monroe," diyorum, kapının diğer tarafında bize el sallayan bir kadın fark ediyorum. Graham onunla ilgilenmek için dışarı çıkıyor. "Birkaç dakika içinde haberleri aç ve tam olarak neye karar verdiğimi öğren. O zaman bana şantaj yapmaktan, basında istediğin kadar yermekten çekinme."

"Vakit geldi," diyor Graham camın arkasından.

"Sonra konuşuruz." Telefonu tamamen kapatıyorum ve kapıyı açıyorum. "Gösteri zamanı."

Barrett

Oda beklediğimden çok daha doluydu. Sandalyeler odanın ortasını kaplıyor ve her birinde bir gazeteci benim gelmemi bekliyor. Kameramanlar odanın önünde

derme çatma podyumun yanı sıra odanın yanlarını ve arkasını kaplayan duvarlar. Daha iyi kayıt yapılabilmesi için ışıklar yanıyor ve bu durum, bu kadar küçük bir alana sıkıştırılmış tüm bedenlerle birleşince havayı ısıtıyor, odadaki enerjiyi kaynatıyor.

Graham önümden gidiyor ve birkaç dakika içinde yayında olacağımı bildiriyor. Yan taraftaki koridorda duruyorum. Graham sözlerini bitirip sahneden inerken kalabalığın sesi kesiliyor. Ben ne olduğunu anlamadan, o benim önümdeydi.

"Son şans" diyor.

"Ben hallederim." Odaya doğru ilerliyorum ama geri dönüyorum. "Hey, Graham?"

"Evet?"

"Teşekkür
ederim." "Ne
için?"

Omuz silkiyorum. "Benim yanımda olduğun için. İçinde yaşadığım bu dünya bazen çok yalnız hissettirebiliyor."

"Bu iş sende," diye söz veriyor. "Oraya git ve piçleri yola getir."

Kapıyı açıp gülüyorum. Garip bir şekilde gergin değilim. Notlarımın olduğu kâğıda bakarken ellerim tamamen sakin. Havadaki beklentiyi hissederek kürsüye doğru adımlarımı atıyorum. Kararımı yeniden değerlendirmek için kendime bir saniye veriyorum. Bunu yapmak istiyor muyum?

Sonuçlarının çirkin olabileceğini biliyorum. Hatta bir parçam bunun kariyerimi mahvedeceğine inanıyor. Eğer bu olursa, B planım yok. Sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum. Ve bunların hiçbirinin fikrimi değiştirmemesini çok garip buluyorum.

Podyumun arkasında duruyorum ve mikrofonu ayarlıyorum. Kalabalığa baktığımda bir sürü tanıdık yüz görüyorum.

Defalarca röportaj yaptığım gazeteciler. İyi ve kötü yazılar yazan, bazıları profesyonel düzeyin ötesine geçen hizmetler sunan muhabirler. Seviştiğim birkaç kişi. Belediye Başkanı olduğum dönemden anılar gözlerimin önünden geçiyor ve yapabileceğim en iyi işi yaptığımı bilerek gülümsüyorum. Bu kariyerimin sonu, siyasi maceramın durma noktası olsa bile, bununla bir sorunum yok.

Konuşmak için ağzımı açtığımda arka kapının açıldığını fark ediyorum. Babam ve Lincoln içeri girip arka duvara yaslandılar. Babamın yüzünü inceliyorum, ne düşündüğüne dair bir işaret bekliyorum ama boş. Bakışlarımız ayrılıyor ve kameralar için maskemi takarak boğazımı temizliyorum.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Başımı kaldırıp gülümseyerek onlara fotoğraf çektiriyorum. Podyumun arkasında poz vermemden faydalanan kameralar yanıp sönüyor. Tekrar notlarıma bakıyorum, derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum.

"Savannah halkı için çalışmak benim için bir onurdur. Bu kentin insanları adına karar vermem için bana duyulan güven karşısında alçakgönüllüyüm. Zorlu, tatmin edici ve başarılı bir yolculuk oldu. Hep birlikte şehrimizi ülkenin en iyi şehirlerinden biri haline getirdik ve bunda payım olduğu için gurur duyuyorum.

"Sizin de bildiğiniz gibi, bugün bir seçim var."

Bu önümdeki insanların kıkırdamasına neden oluyor ve ben de onlara bir fotoğraf çektirmek için duruyorum.

"Vali adayı olmaya karar verdiğimde, 'Savannah'dan öğrendiğimiz dersleri alıp tüm eyalete uygulayabilirsek ne olur?

Landry formülünü alıp Georgia'yı olması gereken ve hak ettiği cevhere dönüştürebilir miyim? Ben de adımı şapkaya attım. Geriye dönüp baktığımda pişmanlık duyduğum bir karar değil ama keşke biraz daha farklı bir şekilde ele alsaydım dediğim bir karar."

Kameraların tıkırtıları ve mırıltılar havayı dolduruyor ve ben Lincoln'e bakıyorum. Yüzündeki gülümseme bana tekrar konuşmak, ruhumu bu akbabalara açmak ve büyük olasılıkla kariyerimi sona erdirmek için ihtiyacım olan cesareti veriyor.

"Siyasetin insanları yiyip bitiren bir yönü var. Pek çok iyi adam, bu dünyada başkaları tarafından üzerlerinde kurulan baskılar nedeniyle kenara itildi ve susturuldu. Bu oyunun bir parçası, sektörün bir parçası ama bence bu herkesin bildiği bir şey. Çoğu kişinin fark etmediği kısım, ben fark etmediğimi biliyorum, size nasıl sinsice yaklaştığıdır. Bir gün ne istediğinizi tam olarak biliyorsunuz ve ertesi gün," omuz silkiyorum, "artık kim olduğunuzdan emin değilsiniz."

Yere bakıyorum, notlarımı buruşturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hayatta size doğruyu söyleyecek insanlar bulmak zordur.

İşler zorlaştığında gözünüzün içine bakacak ve size duymanız gerekenleri söyleyecek, herkesin söylediğini ya da söylemesini istediğinizi değil. Gerçek, bugünlerde nadir bulunan bir şey.

"Bugün, kim ve ne olduğumu kesinlikle açıklığa kavuşturmak istiyorum. Çünkü Georgia seçmenleri tarafından Vali olarak seçilecek kadar şanslı olursam, neyi savunduğumu ve sizin adınıza ne yapacağımı bilmenizi istiyorum."

Arazi Yasa Tasarısı'nın üzerinden geçerken kameralar tıklıyor, onlara tasarıyı destekleyeceğimi ve bunu söylersem Monroe'dan desteğimi kaybedeceğimi bildiriyorum. Onlara benim için en önemli olan platformları -ekonomimiz ve

ve göreve gelirsem bunları daha güçlü hale getirmek için ne yapmayı planladığım.

"Bunların bazıları yeni bilgiler, bazıları değil," diyorum derin bir nefes alarak. "Ama günün sonunda aynı fikirde olmamız benim için önemliydi, yani eğer seçilirsem, bunun bana söyleneni değil, en iyi olduğunu düşündüğüm şeyleri yapmamı istediğiniz için olacağını biliyorum."

Bitirdiğimi hissettiklerinde bana doğru bağırarak sorular sorulmaya başlandı ve birkaç kez röportaj yaptığım bir kadının önüne mikrofon tutuldu. "Başkan, son birkaç gündür istikrarınız hakkında çok şey söyleniyor. Bir ilişkiniz olduğunu, başka bir kadından bebeğiniz olacağını ve dün gece Bayan Monroe ile birlikte olduğunuzu duyuyoruz. Madem bu kadar hazırlıksız konuşuyorsunuz, bu konuya bizim için açıklık getirir misiniz?"

Mikrofonu ağzıma götürüyorum ve Lincoln'e bakıyorum. Göz kırpıyor.

"Kesinlikle. Bu bebek söylentileriyle ne benim ne de sizin zamanınızı harcamam gerektiğini düşünüyorum çünkü bunlar sadece söylenti. Sorunuzun üçüncü kısmına gelince, Bayan Monroe eskiden beri arkadaşım ve dün gece Bayan Baker müsait olmadığı için benimle birlikteydi," diyorum, bunun dolambaçlı bir şekilde doğru olduğunu düşünerek. "Madem aşk hayatımdan bahsediyoruz, benim ve Bayan Baker'ın mahremiyetine saygı göstermenizi rica ediyorum, tıpkı benim de sizinkine saygı gösterdiğim gibi. İnsanlar için çalıştığımın ve kamu politikalarıyla ilgili faaliyetlerimin adil bir oyun olduğunun farkındayım. Ancak kimi sevdiğim, onun nerede çalıştığı ve akşam yemeğinde ne yediğimiz kimseyi ilgilendirmez."

"Demek hâlâ bir ilişkiniz var?" diye bağırıyor arkadan biri.

"Öyleyim. Kesinlikle," diyorum, Tanrı'dan bunun doğru olmasını dileyerek. "Alison Baker, açıkçası, hayatımın aşkı. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Ve çok sevdiğim küçük bir oğlu var ve umarım onun neden yalnız bırakılmayı hak ettiğini anlayabilirsiniz."

Daha fazla soru bağırıyor ama boğazım sıkılıyor. Onun adını söylemek beni oyundan düşürüyor, midem endişeyle gurulduyor. Graham sendelediğimi fark ediyor ve sahneye çıkıp sorumluluğu üstleniyor, seçim için yapmam gereken işler olduğunu onlara bildiriyor.

Yandaki kapıdan çıkıyorum ve etrafa bakıyorum. Koridor boştu. Neden bilmiyorum ama kendimi inanılmaz yalnız hissediyorum.

Az önce vurmuşum gibi.

Alison

Önüme bir tabak pankek ve domuz pastırması konuyor, Hux'un gözleri çikolata parçacıklı yığınını görünce parlıyor.

Sunucu içeceklerimizi doldurur ve kontrol etmek için aceleyle uzaklaşır.

diğer masaları.

Lokanta kalabalık, kahvaltı ve öğle yemeği saatlerinin kesiştiği cadı saati tam anlamıyla etkisini gösteriyor. Öğle yemeği yaklaşmasına rağmen günün ilk yemeğine tam zamanında yetiştik.

"Güzel görünüyor," diyorum kreplerimin üzerine şurup gezdirirken. Bu yapış yapış nişasta yığını için gerçekte olduğumdan çok daha heyecanlı görünüyorum. Midem üzüntü ve sinir karışımıyla çalkalanıyor, kafam dünkü günden ve bütün gece düşünmekten hâlâ tam olarak kurtulamadı. Her şeyi yüzlerce kez yuvarlamama rağmen ne yapacağıma hâlâ karar vermiş değilim.

Onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki. Kalbim bana ona geri dönmemi, her şeyi bırakıp doğruca

Çiftlik. Beynim bana ağırdan almamı, her şeyi iyice düşünmemi, gerçekleri hatırlamamı söylüyor. Bildiğim zaman bileceğimi.

Ama bilemiyorum.

Herkes seçim hakkında konuşuyor, düğmelerini göğüslerine iliştirmişler, anayasal hakları olan oy kullanma haklarını kullandıklarını ilan eden çıkartmaları gururla sergiliyorlar. Barrett'ın nasıl olduğunu, ne yaptığını merak ediyorum ama aramalı mıyım bilmiyorum.

Hux kahvaltısından bir ısırık alır "Bugün nasıl hissediyorsun anne?"

"Güzel!" Elimden geldiğince parlak bir şekilde söylüyorum. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Çatalı tabağın kenarına çarpıyor ve bana bakıyor. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Tabii ki gerçeği istiyorum."

"Eve gitmek istiyorum."

Gözlerindeki çekingenliği, tepkimi izlerkenki tereddüdünü izliyorum. Yutkunmaya zorlayarak suyumdan aceleyle bir yudum alıyorum.

"Ara vermemiz gerektiğini düşündüğünü biliyorum," diyor Huxley, "ve fotoğrafçı olayının seni gerdiğini de biliyorum, ama ben gerçekten eve gitmek istiyorum."

"Şey ..."

"Neden ayrıldık anne? Gerçekten." Bir cevap bekliyor ama ben ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ben bebek değilim. Neredeyse on bir yaşındayım. Bunu kaldırabilirim."

"Hux, durum biraz karışık." "Barrett yüzünden mi?"

Gülerek krepimden bir ısırık alıyorum. "Barrett'i seninle tartışmayacağım."

"Sen benim annemsin," diyor düşünceli bir şekilde. "Yani her seferinde seni seçtiğimi biliyorsun. Ama Barrett seni kızdırdıysa ya da işleri berbat ettiyse ona ikinci bir şans vermelisin."

"Sen ikinci şanslar hakkında ne bilirsin ki, seni küçük bücür?" Gülüyorum.

"Oturma odasındaki vazoyu beyzbol topumla kırdığımı biliyorum ve sen onları eve getirmemi yasaklamadın. Bir kez daha denememe izin verdin. Büyükannem arabasının plakasını yenilemeyi unuttuğu için büyükbabama kızdığında ona bir şans daha verdiğini biliyorum. Ben de geçen yıl beni yaz beyzboluna yazdırmayı unuttuğunda sana bir şans daha vermiştim, hatırladın mı?"

"O şeyler Barrett'tan farklı, Hux."

Omuz silkiyor. "Olabilir. Ama seni çok güldürüyor. Ve bana yalnız olmadığımızı hissettiriyor ve bu gerçekten hoşuma gidiyor. Onun biraz popüler olduğunu biliyorum ve resimde gördüğüm adamın Barrett yüzünden olduğunu da biliyorum ama kimin umurunda anne? Bana zorbalara boyun eğmememi söylüyorsun ve biz burada zorbaların kazanmasına izin veriyoruz."

Gözyaşları bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor ve yeterince hızlı bir peçete alamıyorum. Hux ıslaklığın yüzümden aşağı kayışını izliyor ve küçük gözleri büyüyor.

"Yani, eğer sadece sen ve ben olmamızı istiyorsan, sorun değil.

Başka kimseye ihtiyacımız yok. Ama . . ."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor, gözleri parlıyor. "Evet.

Senden hoşlandığını söyleyebilirim. Sanırım o da benden hoşlanıyor."

"Sanırım o da öyle." Gözlerimi okşuyorum, kalbim göğsümde doluyor.

Bildiğiniz zaman, bilirsiniz.

"Bugün eve gitmek ister misin?" Ben sorarım.

Başını sallar ve sandalyenin arkasından Arrows şapkasını alır.

"Sanırım bugün gidip oyumu kullanmalıyım," diye gülerek çantamı alıyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve sonra ayağa kalkıp kasaya gidiyoruz.

Barrett

ÇİFTLİK, sadece kardeşlerim evdeyken olduğu gibi gürültülü. Ford dün gece geç geldi ama Lincoln, Graham ve ben basın toplantısı için ayrıldığımızda hala uyuyordu.

Çantalar, gazeteler ve boş su şişeleri var
Her yerde. Hepimiz büyüyüp kendi yollarımıza gitmeden önceki eski günlerdeki gibi. Genelde sevdiğim herkesin aynı yerde olması hissini çok severim ama bu sefer biri eksik.

Lincoln oturma odasında son spor haberlerini izliyor. Graham ofisimde bugünkü anketler ve konuşmamın tepkileri hakkında bilgi alıyor.

Ford aşağı inerken merdivenlere bakıyorum. Üzerinde gri bir eşofman var ve tişört giymemiş. Karın kasları ve bronz teniyle Rambo'ya benziyor.

"Hey," diyorum ve onu tek kolumla kucaklıyorum.

Elini tıraşlı saçlarında gezdiriyor. "İşte buradasın. Şerefsiz bu sabah beni uyandırmadı bile. Seyahat ediyorum

dünya desteğimi göstermek için ve sen beni yatakta bırakıyorsun." "Birkaç saat dinlenmenin sana zarar vermeyeceğini düşündüm."

Yanımdan geçip kahve cezvesine doğru yürüdü. "Graham ve Lincoln hem basın toplantısı hem de yeni kızın hakkında beni bilgilendirdi. Ama aramızda kalsın, Lincoln'ü onunla yalnız bırakmasan iyi edersin!" Bunu Lincoln'ün duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor ve Lincoln de ona omzunun üzerinden kuşu uçurarak karşılık veriyor.

Ford ikimize de birer fincan kahve koyuyor ve kendi kahvesini sade içiyor. Ben de kendiminkine biraz krema koyup dolaba yaslanıyorum. "Ondan haber aldın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, içim korkuyla doluyor. "Onu arıyorum ve mesaj atıyorum. Şimdi çalıyor, bu da bir artı, ama cevap vermiyor."

"Kendine gelecektir," diye sırıtıyor.

Omuz silkiyorum ve bir içki daha alıyorum. "Burada olman güzel."

"Birkaç ay içinde terhis olacağım," diyor bardağının ağzından. "Onu almayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Öyleyim. Hep emekli olana kadar evde kalacağımı düşünmüştüm ama evi özlüyorum. Normal bir hayat yaşamayı özlüyorum."

"Sen de ben de."

Bilerek başını sallıyor.

"Evet, muhtemelen her şeyi berbat ettim. Sanırım yeni bir normal tanımlamaya başlamalıyım."

Bir süredir kaçınmayı başardığım stresin geri döndüğünü hissediyorum. Boynumu geriyorum, bükülmelerin geçmesini diliyorum.

"Babamdan haber aldın mı?" Ford soruyor.

"Linc'le birlikte geldi. Buraya geldiğimden beri onu görmedim. Kim bilir ne diyecek."

"Bak Barrett, babamın nasıl olabileceğini biliyorum. Ama bugün söylediğin şey inandığın şeyse, Tanrı adına söyle. Hayal bile edemeyeceğin yerlerde, fikirlerini söyleme ya da herhangi bir şeyi savunma fırsatı bulamayan insanlar gördüm. Sen yapabilirsin."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ve haklısın. Politik ve kariyer açısından en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Umarım bu ailemizde bir çatlağa neden olmaz."

"Olmayacak." Sırtıma bir tokat attı. "Ve şimdi bunu öğreneceğin zaman."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam geldi." Benden uzaklaşıp fuayeye doğru yürüyor. Babamızı selamladığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra Lincoln de onlara katılıyor ve kahkahaları benim hâlâ ayakta durduğum mutfağa doğru süzülüyor. Sonunda hepsi bana doğru geliyor. Babam kapının önünde duruyor, yüzü artık kasvetli.

"Barrett? Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Dolabı itiyorum ve fuayeden geçip ön kapıdan çıkarken onu takip ediyorum. Babam yürürken hiçbir şey söylemiyor, sadece pazar gezintisine çıkmışız gibi etrafı inceliyor. Bu kayıtsızlık sonunda beni etkiliyor.

"Baba?"

Olduğu yerde durdu ve bana baktı.

Yere bakarak iç geçiriyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve omuzlarımın düştüğünü hissediyorum.

"Barrett, oğlum, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Ne?" Başım ona doğru döndü. Beni izliyor, yüzündeki çizgiler kırışıyor.

"Bunu yapmak istemediğini hiç fark etmemiştim, seni zorladığım gibi değil. Nolan'a ve ekibe güvendim çünkü onlar sonsuza dek bizimle birlikteydi." Gözleri dökülmemiş yaşlarla bulanıklaşıyor. "Seni kurtlara bıraktım evlat. Daha fazla müdahil olmalı ve bu işin üstesinden gelmene yardımcı olmalıydım. Bu benim hatam."

"Baba, hayır. Değil."

"Evet, öyle. Yalan söylemeyeceğim, ilk başta çok kızmıştım. Sonra annen beni oturttu ve uzun uzun konuştuk ve ..." Başını sallıyor, gözleri kederli. "Ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Sen benim oğlumsun ve bir erkeğin isteyebileceği en iyi evlatsın."

Sesi kesildi ve ben dayanamadım. Ona sarılıyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Babamı hiç böyle görmemiştim ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Baba. Dur. Sorun yok."

Burnunu çekiyor ve gözünü bir mendille silerek uzaklaşıyor. "Sorun değil çünkü sen benden çok daha zekisin. Senin benim daha iyi bir versiyonum olduğunu hep biliyordum Barrett. Ama o zaman bile nasıl bir adama dönüştüğünü anlamamıştım. Bugün seninle daha fazla gurur duyamazdım. Kazansan da kaybetsen de, baban dahil herkese karşı durduğun için benim gözümde kazandın."

Hiçbir şey söyleyemiyorum. Öylece duruyorum, eve iyi bir karne getirmiş küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Aptalca ama yine de yaşadığım en güzel duygu.

"Barrett!" Graham verandadan bağırıyor, Linc de yanında boktan bir sırıtışla. Garaj yolunu işaret ediyorlar ve ben de küçük kırmızı bir arabanın, sesi bir kova vidaya benziyor, bize doğru geldiğini görüyorum.

Koşarak garaj yoluna çıktım ve o daha kapıyı durduramadan kapısındaydım. Kapıyı açtım ve onu kollarıma aldım. İçimde eridi, kollarını belime doladı.

Ağzımdan milyonlarca şey çıkmak istiyor ama hiçbiri çıkmıyor. Hiçbiri çıkamıyor. Yanlış bir şey söylemekten, çok hızlı ciddileşmekten ya da özür dilemem gerekirken özür dilemekten korkuyorum. Ona sarılabilirsem, söylemek istediklerimi ona hissettirebilirsem, bu en iyisi olabilir.

Hux yolcu koltuğundan iner ve sırıtır.

"Teşekkür ederim," diyorum ve elimi uzatıp yanıma gelmesini işaret ediyorum. Onun yerine el sallıyor ve doğruca Lincoln'e doğru koşuyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu fark ediyorum. Kazansam da kazanmasam da, bu benim dünyamın doğru olması. Ali geri çekiliyor ve ben de bu anı bozmak istemediğim için onunla mücadele etmeye çalışıyorum ama sonunda ona izin veriyorum. Gözleri gözyaşlarıyla doluydu, yüzünde gergin bir gülümseme vardı.

"Seni seviyorum," diyorum, ruhunun olabildiğince derinlerine bakarak. "Seni çok seviyorum. I-"

"Ve seni seviyorum. Kaçtığım için özür dilerim." "Anlıyorum."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Sana inanmalıydım. Daha güçlü olmalıydım. Sana kendine inanmanı söyledim ama inanmadım. Hayır, inandım," diye saçmalıyor, "sadece-"

Dudaklarını öpüyorum, basit bir hareketle onu etkili bir şekilde susturuyorum, bu da ona her şeyden çok bunun önemli olmadığını söylüyor. "Seni dinlemeliydim. Kendime inanmalı ve işleri bugünden önce nasıl yapılması gerektiğini biliyorsam öyle yapmalıydım."

"Bugünden önce mi?"

"Dün," diye sırıtıyorum. "Nolan'ı kovdum. Sana söylediklerini ve girmek istemediğim bir sürü başka şeyi duydum. Nolan bu sabah polis departmanında bazı soruları yanıtlıyor diyelim."

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

Başparmaklarımı narin çene çizgisinde gezdiriyorum. "Bugün bir konuşma yaptım ve Toprak Yasası'nı destekleyeceğimi, senin hayatımın aşkı olduğunu ve çocuğunu da sevdiğimi söyledim."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor, dudağı titriyor.

"Ben söyledim. Çünkü herkesin bunu benim ağzımdan duymasını istiyorum, Nolan'ın, Rose'un ya da halkla ilişkilerin verdiği bir demeçten değil. Benim ağzımdan."

Bana tekrar sarıldı ve ben de onu sıkıca kavradım.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diyorum ona. "Bunu biliyorsun, değil mi? Zorba olmamı, seni ve Huxley'i korumamı, geceleri uyumak için ne yapmam gerekiyorsa yapmamı kaldıramıyorsan, bunu aşsan iyi edersin."

"Her şey sırayla. Bugün bir seçim var."

"En anlamlı oy senin oyun," diyerek onu eve doğru yönlendiriyorum.

"Benimki için anlaşmayı imzaladığınıza eminim, Başkan."

İçeri girdiğimizde kardeşlerim ve babam mutfaktaydı. Bizi görüyorlar ve konuşmayı kesip kararı bekliyorlar.

Sırıtarak yanına gittim ve onu kendime doğru çektim. "Çocuklar, Alison Baker'la tanışın. Ali, Graham ve Lincoln'ü tanıyorsun." Küçük bir el sallıyorlar. "Bu Ford ve babam Harris."

Ford başını sallayarak, "Memnun oldum," diyor.

Babam elini uzatıyor ve gülümsüyor. "Seninle tanışmak bir zevk Alison."

"Ben de öyle Bay Landry." Adamın elini tutar ve sıkar.

"Lütfen. Bana Harris deyin."

"Huxley nerede?" Etrafıma bakarak soruyorum.

Lincoln gülüyor. "Sence nerede? Beyzbol eşyalarımı arabamdan çıkarıyorum. Hadi Ford," diyor, "gidip biraz top oynayalım."

"Kulağa hoş geliyor."

En küçük kardeşlerim dışarı çıktılar, babam ve Graham da Ali ve beni yalnız bırakarak çalışma odasına gittiler.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor dudağını

ısırarak. "Kız kardeşlerim bugün gelecek ve ..."

"Onunla değil, Barrett. Bizimle birlikte."

"Şey," diye sırıtıyorum, gerginliğimi telafi etmeye çalışarak, "Dün gece Huxley ile konuştum."

"Ne?" diye haykırıyor.

Omuz silktim. "Beni aradı. Konuştuk."

Nefes nefese, "Hiçbir fikrim yoktu!"

dedi.

"Ona beni istediği zaman arayabileceğini söyledim ve o da bunu kabul etti. Sen, ben ve o hakkında ve tüm bu olanlarla nasıl başa çıkacağımız hakkında konuştuk."

Yanakları pembeleşiyor ve başparmaklarımla onları okşuyorum. "Ve karar verdik," diye fısıldıyorum, dudaklarına bir öpücük kondurarak,

"Hux'un seninle ilgili yardıma ihtiyacı varmış, ben de bu iş için gönüllü oldum." "Benimle ilgili yardıma mı ihtiyacı var?"

"Görünüşe göre duşta ağlıyormuşsun..."

Yere bakıyor ama buna izin vermeyeceğim. Başını geriye yatırıyorum, böylece gözlerimin içine bakıyor.

"Ağlayacak kadar çok gülmediğin sürece gözyaşı olmayacak Ali. Yarından sonra sen, ben ve Huxley oturacağız ve bundan sonra nereye gideceğimize karar vereceğiz.

Çünkü nereye gidersem gideyim, ikiniz de benimle geliyorsunuz. Tamam mı?"

Yüzündeki ifade bana verebileceği tüm yanıtlardan daha iyiydi.

Alison

Barrett beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, sağ yerine sola dönüyor. Koridorda yürüyüp en uçtaki bir odaya giriyoruz. Çocukların çimenlerde oynadıklarını duyabiliyorum ve Huxley'nin bu aileye kabul edilmesi beni o kadar gülünç derecede mutlu ediyor ki patlayabilirim.

Her tarafı beyazlar ve soluk sarılarla döşenmiş pelüş bir yatak odasına giriyoruz. Yatak, şimdiye kadar gördüğüm en kabarık görünümlü battaniye ve yastıklarla büyük boy. Neredeyse bir bulut gibi, dev bir lokum gibi bir oda. Pencerelerden sızan öğleden sonra güneşi odayı bir rüya, bir mutluluk hayali gibi gösteriyor.

Kapı arkamdan kapanıyor ve kolları bir anda beni sarıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, çenesini başımın üstüne yaslıyor.

"Ne için?"

Vücudunun arkamda omuz silktiğini hissediyorum, dudaklarından uzun bir nefes kaçıyor. "Sen olduğun için. Beni istediğin için. Görmem gereken şeyleri görmemi sağladığın için."

"Ben sana bir şey göstermedim," diyorum. "Bunu yapmayı sen seçtin."

"Sen olmasan bunu asla yapamazdım. Bu gece, içimde milyonlarca kilo suçluluk duygusu olmadan uyuyacağım ilk gece.

omuzlarımda. Kendimi hiç hatırlamadığım kadar özgür hissediyorum."

Onunla yüzleşmek için kollarında dönüyorum. Çene hattı hatırladığımdan daha köşeli görünüyor, yüz hatları yenilebilir. Elim yüzünün yan tarafını kavrıyor, başparmağım yanağını okşuyor. "Bu beni mutlu ediyor," diye fısıldıyorum.

"Beni ne mutlu eder biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek. Sorun olur mu?"

Dudaklarını yalayıp bakışlarını benimkilere dikerken dizlerimin bağı çözülüyor. "Evet. Lütfen."

Beni kucağına alıyor, bacaklarımı kolunun kenarına geçiriyor ve odanın diğer ucuna taşıyor. Beni yatağa yatırırken bakışları benimkilerden ayrılmıyor, battaniyeler ağırlığımla alçalıyor. Bedenimi kendi bedeniyle örtüyor, kokusuyla karışan ağırlık duyularımı bastırıyor. Beni daha önce hiç öpmediği gibi öpüyor; neredeyse metodik bir hassasiyetle. Sanki yaptığı her hareket öğrenilmesi gereken bir ders, alınması gereken bir nokta gibi.

Arkama yaslandım ve dudaklarının yanağımdan, çenemden ve boynumdan geçtiğini hissettim. Dudakları devam etmeden önce oyalanıyor. Ellerim saçlarını buluyor ve kumlu tellerinde dolanıyor, kollarımda ne kadar gerçek olduğunu hissediyorum. İlk defa, o benim.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor kulağıma, parmakları kotumun düğmesini karıştırırken. "Çok güzelsin ve çok benimsin."

"Ben de tam bunu düşünüyordum," diyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, böylece kotu kalçalarımdan kaydırabiliyor. Pantolonu çıkarıp yere fırlatıyor ve kendi pantolonunu da atıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan o yatağa uzandı, ben de üzerine çıktım.

Gözleri parıldıyor. "Şu anda buradan başka bir yerde olmak istemezdim."

Kalçalarım dönüyor, amım onun kaya gibi sert sikine sürtünüyor. Altımda uzunluğunu hissediyorum, vücudum onun için çoktan ıslanmış. "Ben de."

Barrett beni kaldırıyor, sikini tutuyor ve beni santim santim üzerine indiriyor. Vücudumun genişlediğini, onun büyüklüğüne yer açtığını hissediyorum. Dişlerinin arasından bir nefes çekerken gözleri açılıyor, parmak uçları kalçalarımın kıvrımına dalıyor.

"Kahretsin Ali," diye mırıldanıyor içime tamamen gömülürken.

Alışmak, dolgunluğu hissetmek için bir saniye ayırıyorum. Gözlerinin içine bakıp bunu görürken onu içimde hissetmek baş döndürücü, tam bir tahrik edici. Gözlerindeki o tanımlanamaz bakış beni evrendeki en önemli, en seksi insan gibi hissettiriyor.

"Ah," diye nefes alıyorum, kendimi ona karşı taşlıyorum. Aleti vajinamın duvarlarına sürtünüyor, temas klitorisimin vücuduna çarpmasına neden oluyor. Bakışları üzerimde ağırlaşıyor, tenimi kendi tarzında okşuyor. Şu anda Barrett Landry tarafından tamamen sahiplenilmiş durumdayım ve bu inanılmaz bir his.

Bu sefer farklı, daha samimi, daha şehvetli, daha kişisel.

"Ben de hissediyorum," diyor aklımdan geçenleri okuyarak. Kalçalarını kaldırıp içime daha fazla bastırıyor. Dudaklarımdan kaçan iniltiyi bastıramıyorum.

Onu en ince şekilde çekerek, hareketlerimi karıştırıyorum. Bir daire çiziyorum ve sonra yukarı ve aşağı pompalıyorum, uyarımdaki farklılıklar beni çılgına çeviriyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor bebeğim," diyor gömleğimi başımın üzerinden kaldırırken. Göğüslerim onları örten kırmızı dantelin içinde zıplıyor. "Ve bu da aynı derecede güzel görünüyor. Aman Tanrım."

Benimle itiş kakış karşılaşıyor, gözlerindeki yoğunluk artıyor. Dokunuşundan, sikinden, bakışlarından tüm vücudum yanıyor ve yanacakmışım gibi hissediyorum.

Ağırlığımı ayaklarımın üzerine veriyorum ve vücudumu şaftından aşağı kaydırıyorum. Yüzünü bir sırıtma kaplıyor.

"Böyle devam ederse bu iş daha başlamadan bitecek."

"Elimde değil," diye inliyorum, yukarı kaldırıp tekrar aşağı indirirken sikinin klitorisimi okşadığını hissediyorum. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Daha sert zıplıyorum, elleri göğüslerimi buluyor. Onları dantelden kurtarıyor ve ellerinin arasına alıyor. Gözleri sıkıca kapanıyor, ağzı hızla aldığı nefesleri duyabileceğim kadar açık kalıyor.

Aleti içimde şişiyor. Gözleri fal taşı gibi açılırken kasları esniyor. "Seni uyarıyorum. Kendimi kaybetmemi istemiyorsan dursan iyi edersin."

"Kaybet onu." Vücudumu onunkine sürtmeye başladım. Sürtünme her uyarıcıya çarpıyor, elleri göğüslerimi sıkıyor. Ağzımı ağzına alacak kadar eğiliyor ve dudaklarıma dövme gibi bir öpücük konduruyor.

"Ali. . ." Yastıklara yaslanıp benden zevk almasını izliyorum ve bu beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Daha sert öğütüyorum, mümkün olan her noktada vücuduna dokunmaya çalışıyorum ve içim dışıma çıkıyor.

Kasıklarımdan bir sıcaklık fışkırıyor, içime ve yanaklarıma doğru yayılıyor. Havai fişekler gözlerimin önünde parlıyor, başım

tüm hisleri anlamaya çalışıyor ve patlayacakmış gibi hissediyor.

Barrett altımda inliyor, hayatımda duyduğum en seksi şey. Hissettiğim her şeyi daha da yoğunlaştırıyor.

Dünyayı sarsan bu yükseliş beklediğimden daha uzun sürüyor ve Dünya'ya geri dönene kadar bana sonsuzluk gibi geliyor. Döndüğümde, saçlarım terden tenime yapışmış, nefesim kesilmiş bir halde, onu yüzünde bir gülümsemeyle beni izlerken buluyorum.

Yüzüm kızardı. "Bana öyle bakma." "Ne

gibi?"

"Bilmiyorum," diye kıkırdıyorum, yanaklarım yine kızarıyor.

"Sanki bu bana ilk kez böyle hissettiriyormuş gibi mi?"

Kalbim kabarıyor çünkü buna inanıyorum. Gözlerindeki bakıştan bunu kastettiğini anlayabiliyorum.

"Dört gözle beklediğim şey bu, bebeğim. Hayatım boyunca özlediğim şey buydu. Ama şimdi ona sahibim ve gitmesine izin vermeyeceğim."

Üzerinden inip yanına sokuluyorum. Başımı öpmeden önce üzerimize gelişigüzel bir battaniye çekiyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım. "Ne için?"

"Bana değerli olduğumu hissettiren ilk kişi olduğun için."

"Oh, Ali, sanırım tam tersi."

"Hmmm . . ." Kirpiklerim çırpınarak kapanıyor. Kollarına uzandığımda son birkaç günün stresi dağılıyor.

"Beni değiştiren s e n s i n . Her yönden." Saçlarıma bir öpücük daha kondurdu. "Bana bir söz ver."

"O da ne?"

"Her güne böyle bir şeyle başlayabiliriz. Konuşma olmadan tabii ki" diye kıkırdıyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Ben de bebeğim. Ben de."

Barrett

Bir süre sonra aşağı indiğimizde HERKES YEMEK ODASINDA. Lincoln bir kase mısır gevreği yiyor, Hux da yanında, bir tür video oyunu oynuyor. Ford bilgisayarda bir şeylerle uğraşıyor. Graham masanın başında, kırmızı bir kalemle bir yığın kâğıdı karıştırıyor. Biz içeri girerken başını kaldırıyor.

"İyi haber!" diyor, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Küçük konuşmanızın geri dönüşleri tamamen olumlu. İnsanlar aptallığınıza tepki göstermiş gibi görünüyor, hatta biri size 'Halkın Seçimi' diyecek kadar ileri gitti. Sizin halkın adayı olduğunuzu söylüyorlar, yakın geçmişteki ilk gerçek aday."

"Yani, yarışın MVP'si o mu?" Lincoln kasesini masanın üzerine koyarak soruyor.

"Ciddi misin Lincoln?" Ford başını sallayarak iç geçiriyor. Başını kaldırıp bana baktı. "Şu anda senin hakkında bir şeyler okuyorum. Şunu dinle, Barrett Landry bir basın toplantısı düzenleyerek hepimizi şaşırttı.

bu sabah bir konferans düzenledi. Spekülasyonlar aldı başını gitti; kimileri kampanyasındaki çatlak söylentilerine değineceğini söylerken kimileri de bir nişan duyurusu bekliyordu. Hepsi haklıydı ama yanılıyorlardı. Belediye Başkanı kürsüye çıktı ve Savannah halkında güçlü bir yankı uyandıran adaylığına hazırlıksız bir yanıt verdi. Yöneticileri konferansa girerken endişeli görünürken, seçmenler bugün sandık başına giderken kendinden emin görünüyordu. Son birkaç haftadır ortaya çıktığını gördüğümüz 'Landry'ye Oy Ver' butonları bu sabah tüm gücüyle ortaya çıktı."

Babam iki elini masanın üzerine koyarak gülümsüyor. "Olacağım."

"Şok oldum," diyor Graham, ellerini önündeki kağıt yığınının üzerine koyarak. "İlk anket verileri güçlü. Monroe sizin konuşmanızdan hemen sonra bir açıklama yaptı ama sanırım fazla zarar vermek için çok geç. Beklediğimden çok daha sert olduğunu söylememe gerek yok. Bence bu noktada sizi düşman ilan etmekten korkuyor."

"Siktir et onu," diye hırladım.

"Ben-" diye başlıyor babam ama kapının açılmasıyla kesiliyor. "Neredesiniz?" Sessiz Güneyli ses tonuyla

Belli ki Sienna. Birkaç yıl önce Los Angeles'a gitti ve şimdi yarı Kaliforniya aksanını benimsedi, ailemin dehşete düşmesine neden oldu.

Birkaç saniye içinde, parlak bir gülümsemeyle köşeyi dönüyor. Saçlarını daha açık sarıya boyatmış olması dışında Camilla'ya çok benziyor. Kamuflaj pantolon, dar siyah bir tişört ve Chucks ayakkabı giymiş. "En son ben geldim. Doğal olarak."

"Hey, sana dün gece gelmeni söylemiştim," diyor Lincoln.

"Dün gece gelmeliydin," diyor babam, dik durup kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Yapacak işlerim vardı. Ayrıca, son saniyeye kadar beklemedim."

"Resim yapmak kabul edilebilir bir mazeret değil," diyor babam. Babamıza bir bakış atıyor. "Sus, baba."

"Buraya gel," diyor babam başını sallayarak. Sienna onun elinin altında olduğunu bildiğinden vals yaparak yanına gidiyor ve bana dönmeden önce yanağından öpüyor.

"Güzel konuşmaydı B. Buraya gelirken internette gördüm. Yine de kırmızı kravatları aştım. Hadi tarzını biraz tazeleyelim," diye takılıyor.

"Ben iyiyim. Teşekkürler," diyerek gülüyorum ve küçük kız kardeşime hızlıca sarılıyorum. "Sienna, bu Alison Baker." Bir adım geri çekilip Alison'ı kendime doğru çekiyorum. "Ali, bu Sienna, Landry bulmacasının kayıp parçası."

Sienna Alison'a geniş bir gülümseme atıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Alison da Sienna'nın sırıtışına karşılık vererek, "Benim için bir zevk," diyor.

Kız kardeşim bana bakıp göz kırpıyor. "Ben duş almaya gidiyorum. Uçak dün gece rötar yaptı, ben de bugün duş almak zorunda kaldım." Sesini yükseltiyor. "O zaman neden burada olmadığımı açıklıyor baba."

Sadece başını sallıyor ve Sienna onun yanağını tekrar öpüyor. Bana bir barış işareti yapıyor ve merdivenlerden yukarı fırlıyor.

"Şimdi ne olacak?" Lincoln telefonuna bakarak sorar.

"Lincoln!" Sienna ikinci kattan bağırıyor. "Aldın odam!"

Lincoln ağlarken herkes gülüyor.

"Senin bokun koridorda, sikik!" diye bağırıyor. Eşyaların yere çarptığı duyulabilir.

"Sözlerine dikkat et--" diye gürlüyor babam merdivenlerden yukarı, ama sözünü bitiremeden bir kapı çarpılıyor.

"Bu gece geç saatlere kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz," diyor Graham, patlamadan etkilenmemiş bir şekilde. "Unutmayın, bu öğleden sonra bir haber kanalı gelip aile hakkında kısa bir haber yapacak. Herkes giyinik ve mutlu olup Cleaver'lar gibi davranabilirse harika olur."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ford kırmızı tişörtünü başına geçirerek soruyor. "Eğer yoksa, koşmaya gidiyorum."

"Devam et," diyorum Alison'a bakarak. "Uzun bir gün olacak."

Alison

Elimde çantalarımla eve doğru yürüyordum. Eminim Landry'lerden biri gelip bana yardım ederdi ama kendime ayıracak birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

> Hiç bu kadar hoş karşılandığımı, bu kadar kabul gördüğümü hissetmemiştim.

benim gibi bir aile tarafından. Hux'la oynamalarını, onunla dalga geçmelerini, sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi şakalaşmalarını izlemek inanılmaz.

Ben yaklaşırken ev aydınlanıyor. Akşam karanlığında çok güzel, yetenekli bir ressam tarafından çizilmiş bir resim gibi. Troy verandada duruyor ve gülümseyerek bana kapıyı açıyor.

"Teşekkürler Troy," diyorum.

"Benim için bir zevk. İşimi çok kolaylaştırdınız," diye göz kırpıyor.

"Nasıl yani?"

Omuz silkiyor, kaşlarını çatıyor. "Barrett genelde çılgın bir geliş gidiş karmaşası yaşar. Ama sen geldiğinden beri

resim, odaklandı. O artık daha iyi bir adam Bayan Baker."

Cevap veremiyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sırıtarak eve giriyorum ve aşırı duyusal yüklenme yaşıyorum.

Hepsi farklı kanallarda olmak üzere bir dizi televizyon açık. Kardeşlerin hepsi yemek odasında kağıtların üzerinden geçiyor ve rakamların ve raporların ne anlama geldiğini tartışıyor. Daha önce görmediğim birkaç kişi de burada. Kampanyada çalıştıklarını tahmin ediyorum çünkü Graham'ın iki yanında durup sağlı sollu telefonlara bakıyorlar.

Barrett yanıma koştu.

"Birkaç saat daha çılgınca geçecek. Annem ve Camilla muhtemelen mutfaktadır. Oraya gitmek ister misin? Daha sessiz olabilir."

"Evet," diyorum endişeyle. "Yapacak bir şeyler bulurum. Benim için endişelenme. Hux nerede? Ben ayrıldığımda buradaydı ve onun yoluma çıkmasını istemiyorum."

"Linc ona odasında bir video oyun sistemi kurdu.
O iyi, güven bana" diyerek gülüyor.

Linc endişeli bir ifadeyle, "Telefonumu karıştırmadığı sürece bir şey olmaz," diyor. "Kahretsin. Gidip alsam iyi olacak." Ayağa fırlıyor ve bizi güldürerek üst kata koşuyor.

Barrett'ı yanağından öptüm. "Ben gidip yapacak bir şeyler bulayım."

Ben uzaklaşmadan önce elimi tutan Barrett, "Bu senin için sıkıcı olabilir ama kalmanı istiyorum. Burada olduğun için çok mutluyum."

Ona karşı koyamıyorum. "Tabii ki. Burada olacağım. Senin için."

Bana o tatlı gülümsemesini gösteriyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım." Ford'un yanında bir koltuk kapıyor ve Graham ona bir kâğıt uzatıyor.

"Alison," diyor Harris, gözlüklerinin üstünden bana bakarak. "Senin oğlan iyi bir çocuk. Onu tanımak için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermeye başlıyorum ama yüzümdeki gülümseme elimden gelen tek şey. Harris sırıtıyor ve işine geri dönüyor.

Evin içinden mutfağa doğru ilerliyorum. Bayan Landry'yle tanışma ihtimalinden dolayı midem bir sinir yumağı. Sıkıştırılmış gri pantolonu ve pembe hırkasıyla Better Homes and Gardens'ın sayfalarından fırlamış gibi görünüyor. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, boynunda inciler var. Şimdiden gözüm korkmaya başladı.

İçeri girdiğimde Camilla'yla birlikte mutfaktaydı. Benim duyamadığım bir konuşmanın ortasındalar. Camilla başını kaldırıp beni görüyor ve kocaman bir gülümsemeye boğuluyor.

"Alison! İşte buradasın! Ben de sana ne olduğunu merak ediyordum!" Tezgâhın etrafından dolanıyor ve beni kucaklıyor. Ona karşı sert olduğumu biliyorum ama biraz şaşırdım.

"Merhaba, Camilla. Seni gördüğüme sevindim."

"Burada olmana çok sevindim," diyor ve annesine dönüyor. "Anne, bu Alison. Ali, bu da annem Vivian."

Bana doğru geliyor ve elini uzatmasını bekliyorum. Onun yerine o da beni kucaklıyor. Beni bırakırken pahalı parfüm ve çiçek kokuyor.

"Alison, seninle tanışmak büyük bir zevk hayatım." Sırıtışı oğullarınınkini andırıyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Landry."

"Vivian, lütfen. Ya da Vivi. Bazı arkadaşlarım bana öyle der." Arkasını dönüyor ve bir pasta tabağı alıyor. "Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Eğer bu çocuklarla buradaysanız

eminim kimse seni beslemeyi düşünmemiştir."

Gülüyorum. "Aslında Hillary's House'dan öğle yemeği için bir şeyler getirttim. Lincoln ve Ford bir parça soğuk pizza için kavga etmeye başlayınca bir şeyler yapmam gerekti."

Camilla gözlerini deviriyor. "Onlar hayvan. Ama ben onları seviyorum." "Nedenini anlayabiliyorum. Hepinizin harika bir ailesi var."

"Teşekkür ederim," diyor Vivian, gülümseyerek. "Oğullarım şamatacı, kabadayı ve gürültücüdür ama iyi adamlardır. Onlarla gurur duyuyorum."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Oğlunuzla daha önce tanıştım. Tam bir oyuncak bebek. Çok kibar ve terbiyeli, Lincoln'e de alışmış gibi görünüyor."

Gülüyorum. "Evet, beyzbolu çok seviyor, o yüzden Linc onun idolü sayılır."

"İkisi de iyi çocuklar," diye başını sallıyor. "Belki birbirlerini beladan uzak tutabilirler."

Kızına dönmeden önce uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Camilla, içeri git ve çocukların kahveye ihtiyacı olup olmadığına bak lütfen."

Camilla tencereyi alır ve yemek odasına gider.
O gittikten sonra Vivian bana döndü.

Boğazım hemen düğümleniyor çünkü bunun gerçek olacağını biliyorum.

"Bana kendinden bahset, Alison."

"Ben ... şey, ben burada büyüdüm." Yüzümün pancar gibi kızardığını hissediyorum. "İşte olmadığım zamanlarda kitap okumayı severim." Aman Tanrım, çok tuhafım.

"Nerede çalışıyorsun?"

"Okula gidiyorum ve şehir merkezindeki Hillary's House'da çalışıyorum." "En büyük oğlumun kalbini kazandın ve titiz kızım Camilla'nın onay damgası. Hangisini başarmanın daha zor olduğunu bilmiyorum" diye göz kırpıyor. "Size ve oğlunuza aileye hoş geldiniz demek için çok erken olduğunu biliyorum, ancak bu önemli olay için burada olmanızdan memnuniyet duyuyorum."

Tekrar tezgâhın yanına geliyor ve beni bir kez daha kucaklıyor.

Barrett

Oturma odasında göz gezdiriyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir gurur duygusu içimi kaplıyor. Bu sadece gurur değil, aynı zamanda bir memnuniyet duygusu, dünyamda her şeyin yolunda olduğu duygusu.

Lincoln ve Sienna yerde oturuyor, Huxley televizyon izliyorlar. Ford kanepenin arkasında duruyor, ellerini ebeveynlerimizin başlarının hemen arkasındaki mobilyanın arkasına koymuş. Graham odanın bir tarafında volta atıyor, gece sona ererken gelen telefonlara ve mesajlara cevap veriyor. Camilla, Graham'ın yanındaki sandalyede oturmuş, herkesi dikkatle izliyor. Ben de aşk koltuğunda oturmuş, Alison yanımda, eyalet tarihindeki en yakın valilik seçimlerinden biri olduğu söylenen seçim sonuçlarını bekliyorum.

Graham yürümeyi bırakıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Elimizde olduğunu söylüyorlar, Barrett." Ses tonu tereddütlü ama iyimser. Sırıtmamak için kendini zor tutuyor ama gözleri onu ele veriyor. "Rapor edilen son üç ilçe kuzeyde, ama ben daha yeni

Oradaki adamımızla konuştum ve ilk rakamların güçlü olduğunu söyledi. Gerçekten güçlü, Barrett."

Camilla ellerini çırpıyor. "Biliyordum!"

"Henüz heyecanlanma Swink," diye uyarıyorum. "Resmileşene kadar bekle."

"İçki isteyen var mı?" diye soruyor annem ayağa kalkarak. Hayatı boyunca çok şey yaşamış olmasına rağmen bu tür şeyler onu hâlâ tedirgin ediyor. Onu endişelendiren şey kazanıp kazanmamam değil, bunun beni nasıl etkileyeceği. Onu hayal edebileceğim en iyi anne yapan da bu.

"Muhtemelen hiç yeşil meyve suyunuz yoktur, değil mi?" Lincoln soruyor.

"Yeşil meyve suyu da ne?" Ford homurdanıyor. "O kadar uzun zamandır mı yoktum?"

"Püre haline getirilmiş ıspanak ve bok, göt herif," diyor Lincoln. "Beni beyzboldaki en iyi orta saha oyuncusu yapan şey bu."

Haberler reklam arasından çıkar ve hepimiz nefesimizi tutarız. Seçim güncellemesi yerine hava durumuna geçiyorlar.

Graham bir adım bile atmadan, "Bizi sıcak hava tahminlerinden mahrum bırakacaklarını sanırsın," diye mırıldanıyor.

Ali'yi kendime çekerek gülüyorum. "Halledecekler."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Ali fısıldıyor. "Bilmek için ölmüyor musun?"

"Genelde öyleyimdir. Ama ne var biliyor musun?" Onu kucağıma çekiyorum ve ellerimi beline doluyorum. "Ben değilim. Çünkü her iki durumda da iyi olacağım."

Sienna konuşmaların arasından, "Kapa çeneni," diyor. Manikürlü parmağıyla ekranı işaret ediyor. "Bak!"

Seçim kararının alındığını gösteren müzik çalar. Yorumcu ekrana gelmeden önce ekranda kırmızı, beyaz ve mavi bir pankart açılır. "Bayanlar ve baylar, bana valilik yarışını ilan etmeye hazır olduğumuz söylendi. Georgia eyaletinin bir sonraki valisi . . . Barrett Landry olacak."

Odada bir alkış tufanı kopuyor, herkes ayağa fırlıyor. Ben hariç herkes.

Ailem çılgına dönerken Alison'ı kendime çekiyorum ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. Konuşmaya çalışıyor ama onu o kadar içime çekiyorum ki konuşamıyor.

"Sadece burada benimle otur," diye fısıldıyorum, onu içime çekerek.

Bunun için her şeyi riske attım. Seçimi kazanmak değil, gerçi o da güzel. Onunla bu an için çalıştım. Bir hayat için. Etrafımdaki herkes için değil, benim için olan bir gelecek için. Ve buna sahibim. Ona sahibim.

Huxley üzerimize atlayıp kollarıyla annesini ve beni sardığında gözlerim kapalı. Onu aramıza çekerken "Başardın!" diye haykırıyor.

"Başardık," diye düzeltiyorum onu, yüzündeki ışıltıyı izlerken. "Tebrikler oğlum!" diyor babam, başımı okşayarak. omuz. Kardeşlerim gelip beni sarsıyor, Ali'yi de, çünkü hâlâ ona tutunuyorum. Kıkırdıyor, yüzü hala gömleğimin içinde.

"Yürü be adam!" Lincoln, Hux'u sağlam koluyla kaldırarak, "Aferin adamım!" diyor.

Graham'ı görene kadar insan kalabalığının arasından bakıyorum. Duvara yaslanmış, yüzünde rahatlamış bir ifade var. Kelimelerle anlatılamayacak kadar çok şey anlatan o bakışı değiş tokuş ediyoruz.

"Mutfakta şampanya var!" dedi annem. "Hadi kutlayalım!"

Ben hariç herkes onu mutfağa kadar takip ediyor. Onun yerine Ali'nin geri çekilmesine izin veriyorum. Bunu yaptığında, dudaklarına en derin öpücüğü konduruyorum. İçimde eriyor, kolları omuzlarıma dolanıyor.

"Tebrikler," diye fısıldıyor. Sesinde bir tereddüt vardı ve ben bunun gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve dikkatini çekiyorum. "Ondan uzaklaşacağım."

"Ne?" diye sorar, şaşkınlıkla.

"Koltuktan kalkıp gideceğim."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim. Ve yapacağım."

"Bunu neden yaptın? Barrett, sen aklını mı kaçırdın?"

Alt dudağımı çiğneyerek sırıtmakla savaşıyorum. "Evet. Bir kızla tanıştım ve aslında her parçamı çaldı. Aklımı. Kalbimi de."

Yanakları pembenin parlak bir tonuna dönüyor ve yere bakıyor. Bana bakması için çenesini tekrar yukarı kaldırıyorum.

"Bu senin kararın, bebeğim. Çünkü bu, sen ve ben, benim için her şeyden daha önemli. Ben eyaletteki en güçlü adamken benim kız arkadaşım olma fikrinden nefret ediyorsan," diye sırıtıyorum, "o zaman işi geri çeviririm. Sadece bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu."

Gözleri kısılıyor, alt dudağı dişlerinin arasında. Bu olasılığı düşünürken çarklar dönüyor ve ben hangi yöne gideceğinden emin değilim. Bir endişe balonu oluşuyor.

Elleri yanaklarıma bastırıyor, başparmağı gözümün üstündeki yara izini okşuyor. "Lincoln sana topla vurduğunda, topu ona geri attın mı?"

"Ne?" Yarı gülüyorum.

"Bu yara izini aldıktan sonra ne yaptın?" Omuz silktim.

"Onunla oynamayı bıraktın mı?"

Bunu neden şimdi tartıştığımızı düşünüp kafam karışıyor. "Hayır, aslında yaptığımı sanmıyorum. Sanırım bana bir atış daha yaptırdım, böylece her gün atması gereken yüz atışı vurdu, sonra içeri girdim ve annem beni acile götürdü."

Gülümsüyor ve beni öpüyor. "İşi kabul et."

"Ne?"

"Al şunu. Vali ol." "Kafam çok karışık, Ali."

Elimi tutup kendi eliyle birleştirdi. "Sen pes eden biri değilsin, Barrett. Ve korkmuyorsun. Bunlar benim de olmamam gereken iki şey."

"Seni korkutuyor muyum, bebeğim?" Ellerimizi ağzıma götürüyorum ve her bir boğumu öpüyorum.

"Bana öyle bakmayı kesersen sanırım korkarım."

Gülüyorum ve onu kucağıma alıp bacaklarını sağ kolumun üzerine atıyorum. Elleri boynuma dolanıyor, hava onun kıkırdamalarıyla deliniyor.

"Bunun olma ihtimali yok. O yüzden bence güvendesin." Eğildim ve dudaklarımızı birbirine değdirdim. "Yani benim kızım mı olacaksın? Bir keresinde bana birlikte olmak istemediğin kişinin ben olduğumu söylemiş olmana rağmen mi?"

Sırıtıyor. "Bir keresinde bana bir yalancıyı bir mil öteden fark edebileceğini söylemiştin."

Barrett

KUTLAMA evin içinde devam ediyor. Pek çok açıdan zaferle sonuçlanan çılgın bir gün oldu. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

Seçim kararı alındıktan sonra çok sayıda insan geldi. Benim iyiliğim. Ev insanlarla dolu-arkadaşlar, aile, ortaklar, hatta Ali'nin arkadaşı Lola bile. Sadece kendime ayıracak birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Arka kapıdan çıkıp evin köşesinden dolanıyorum. Gece sakin, sessiz, hava serin. Hayatımın aldığı yeni yönü kafamda toparlamak için tam da ihtiyacım olan şey. İlk kez mutlak bir huzur içindeyim ve herkesten uzakta bir an geçirip bunu içime çekmek istiyorum.

Ağaç sınırına ve görüş alanımın hemen dışında gizlenen küçük banka doğru gidiyorum.

Ağaçların arasından ilerlerken Lincoln'le yüz yüze geliyorum. Bankta oturuyor, başı ellerinin arasında. O

parmaklarının arasından bakıyor ve ben olduğumu anlayınca başını sallıyor.

"Yakalandım," diye iç geçiriyor, dik oturuyor.

"Neler oluyor?" Yanına oturuyorum.

"Sadece biraz huzur ve sessizlik buluyorum." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Eminim biliyorsundur. Eminim benden daha iyi biliyorsundur."

"Her şey yolunda mı?"

Omuz silkiyor.

İkimiz de odadaki fili görmezden gelerek geceye bakıyoruz. Bir şeyler oluyor ve ben ne olduğunu bilmiyorum, zorlamak da istemiyorum. Ama içini dökecek birini istiyorsa, dinlerim.

Uzun bir süre sonra nihayet kıkırdıyor. "Hayat komik, değil mi?"

"Bunu sana söyleten ne?"

"Tam her şeyi çözdüğünüzü düşündüğünüz anda, size bir falsolu top atar."

"Beyzboldan mı yoksa hayattan mı bahsediyoruz?"

"Beyzbol hayat için büyük bir benzetme." Tekrar omuz silkiyor. "Kendine bir bak. Her şeyi çözdüğünü düşünüyorsun ve sonra Alison içeri giriyor. Sonra bir bakmışsın, gerekirse her şeyi bırakıp gitmeye hazırsın. Bir dakika içinde her şey değişti."

"Neler oluyor, Linc?" Yüzümü ona dönüp dikkatle bakıyorum. Yüzündeki her zamanki şen şakrak ifade gitmiş, yerini korku dolu bir ifade almıştı. Kardeşimi hiç böyle görmemiştim ve bu rahatsız edici.

Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi nefesini üfleyerek bana döndü. "Az önce mesajlarımı kontrol ettim.

Bugünden itibaren. Yarın yola çıkmam gerekiyor." "Neden?"

"Emin değilim. Arrows'un sahibi Pazartesi ilk iş olarak onlarla görüşmem gerektiğini söyledi."

"Bu normal, değil mi? İş toplantısı falan mı?"

"Evet," diye iç geçiriyor. "Normalde. Ama bunun omzumla bir ilgisi var."

Lincoln uzanıp onu kapıyor ve yuvarlarken yüzünü buruşturuyor. "İçimden bir ses ya gitmeme izin vereceklerini ya da beni takas etmeye çalışacaklarını söylüyor. Ve eğer beni bu şekilde takas ederlerse, kontratım bok gibi olur, dostum."

"Ah, Linc."

"Evet. Eğer onları bahar antrenmanlarından önce iyileşebileceğime ikna edebilirsem, bir şansım var. Ama Barrett. . ." Gecenin içine bakıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Bu çok acıtıyor. Küçümsedim, bir ton ağrı kesici aldım ama epeyce ezildi."

"Tarama falan yaptırdınız mı?"

Başını sallıyor. "Aldığım test sonuçları iyileşmesi gerektiğini söylüyordu. Ama ben buradan ayrıldığımda esas olan geri gelmemişti. Sanırım ekip onları aldı ve benim kopyam da evimde."

"Her şey yoluna girecek," diyorum, kalçasını okşayarak. "Sen beyzboldaki en iyi orta saha oyuncususun."

Emin değilmiş gibi başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Son birkaç gündür seni izlemek beni düşündürüyor. Her şeyin üstesinden geldin, pozisyonunu değiştirdin ve sahaya çıktın." Bana baktığında yüzü kasvetli. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Kendini aşma-"

"Ben değilim. Bunu içimde hissediyorum. Bu öylece geçip gitmeyecek ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ben sen, Ford ya da Graham gibi değilim. Tek yapabildiğim beyzbol oynamak."

Yüzünün düştüğünü görmek mutluluğumu bozuyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Lisede tendinit geçirdiğinde yaptığım gibi ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istiyorum. Ama karşımdaki adam benim şapşal küçük kardeşim değil. O kariyeri olan yetişkin bir adam ve onun endişeleri de benim kendi sorunlarımla ilgili endişelerim kadar ciddi.

"Belki de iyi olmayacak," diyorum elimden geldiğince kolay bir şekilde. "Ama son zamanlarda ne öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Bazen her şey boka sarmış gibi görünür. Hayatın size falsolu toplar fırlattığı zamanlar vardır, sizin de dediğiniz gibi, ya savurursunuz ya da atışı kabul edersiniz. Dışarıda kalmamak için sadece vurmak istersiniz. Ama içinizden bir ses bunun bir top olacağını söylüyor. Sadece içgüdülerinize güvenmeyi öğrenmeniz gerekiyor."

Yüz hatlarında bir canlılık titreşimi beliriyor. "Güzel benzetme."

"Boş ver onu. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Linc?"

Eve doğru ilerliyor ve ben de bir adım geriden takip ederek ona yer açıyorum. Başı öne eğik, elleri cebinde, durup tekrar bana bakmadan önce.

"Ya bakarken yakalanırsam?"

Elimi omzuna koyuyorum. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyeceğim çünkü girip girmeyeceğini bilmiyorum."

"Tanrım. Teşekkürler."

"Ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Beyzbol oynasanız da oynamasanız da

başka bir şey varsa, bunu hepimiz arkandayken yapacaksın. Ve bu pek çok açıdan yardımcı olmasa da - hala bir şeyleri kendi başınıza çözmeniz gerekiyor - bunu tek başınıza yapmak zorunda kalmayacaksınız. Arkanda sana bu yolda yardımcı olacak bir kardeşler kabilesi var, tıpkı bu hafta hepinizin bana destek olduğu gibi."

Dudakları titriyor. "Yani seni arayıp Vali Konağı'nda bir işe ihtiyacım olduğunu söylesem, senin için sorun olmaz mı? Spor müdürün falan olmama izin verir misin?"

"Öyle bir şey yok," diye inleyerek tekrar eve dönmeye başladım.

"Belki de başlayabileceğimiz bir şeydir."

"Belki de seni iyileştirmeye odaklanmalıyız, böylece seni Vali Konağı'na sığdırmaya çalışmayız, tamam mı?"

Sırıtışı tüm gücüyle geri döndü.

"Barrett?" "Evet?"

"Teşekkürler."

Omzumun üzerinden ona bakarak merdivenleri çıkmaya başladık. "Aile bunun için var."

Alison

Saat sabahın üçüne dönüyor. Parti azalmıştır, kutlamadan geriye kalan tek şey birilerinin daha sonra temizlemek zorunda kalacağı muazzam bir dağınıklıktır.

Huxley saatler önce yattı. Harris ve Vivian, Troy'un eşliğinde saat bir civarında evden ayrıldılar.

Lincoln kanepede uzanmış, Tennessee Okları şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş, horluyor. Sağ kolu vücuduna dolanmış, sol eli sağ omzunda. Barrett'ı onu izlerken yakalıyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Hiçbir şey, gerçekten." "Yalan söylüyorsun."

Barrett sırıtıyor. "Lincoln'ün kolu söylediğinden daha kötü durumda. Önünde ciddi bir terapi süreci var ve eğer iyileşmezse yeniden sözleşme imzalanmayabilir."

"Oh, Barrett." Kalbim Linc için atıyor.

"Berbat bir şey. Tek yapmak istediği buydu. Eline top aldığından beri topu elinde tutuyor. Konuşmaya başlar başlamaz istatistikleri saymaya başladı."

"Yardım edebilir miyiz?"

"Hayır. Doktorların dediğini yapmak ve omzunu tamamen mahvetmediğini ummak zorunda."

"Onun için dua edeceğim."

Odaya baktım ama sadece biz kalmıştık. Ford, sorumluluk sahibi olan, köpeğiyle birlikte üst katta yatmaya gitti. Graham gece yarısına doğru, yüzünde saf bir memnuniyet ifadesiyle eve gitti. Bu gece Barrett'ı en çok öven kişi Harris'ti ama içten içe en çok gurur duyanın Graham olduğunu düşünüyorum.

Camilla birkaç dakika önce bir aile dostunun refakatinde ayrıldı. Barrett bütün gece adama ters ters baktı, o yüzden daha uzun süre buralarda olacağından emin değilim. Barrett dışında hâlâ uyanık olan tek Landry Sienna ve o da arka verandada Lola ile oturmuş, kulak misafiri olduğum son seferde dövmelerini karşılaştırıyor. Aynı eklektik zevke, aynı özgür ruhlu zihniyete sahipler. Bütün gece birlikte takıldılar.

Son birkaç günün heyecanı etkisini gösterdi ve kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Kemiklerim ağrıyor, çok şaşırdım. Tamamen tükenmiş durumdayım. Duyguların karışımı, endişe, kaygı, gurur, öfke, korku hepsi enerjimi tüketti ve Çiftliğin oturma odasında bir sonraki adımın ne olacağını anlamaya çalışıyorum.

Barrett arkamdan geliyor, kollarıyla belimi sarıyor. Başımı otomatik olarak yana eğiyorum ve dudakları kulağımı buluyor.

"Yatmaya hazır mısın?" diye soruyor ve beni tam lobumun arkasından öpüyor. Yanağının iç kısmını çiğniyor, bu da beni hissettiğinin bir işareti. Bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor. Ama ben hangi hamleyi yapacağımı bilmiyorum.

Barrett beni döndürüyor ve kollarını belime doluyor. "Bayan Baker, sabırsızlanmaya başlıyorum."

"Neden?" Kıkırdıyorum.

"Yatmaya hazır mısın, değil misin?"

"Burada kalmamızın sorun olmayacağından emin misin? Yani, Hux zaten uyuyor ama onu eve götürebilirim. Fark etmemiştim-"

Beni bir öpücükle susturuyor, kollarında erimemeyi imkansız kılan kalıcı, tatlı bir jest.

Geri çekildiğinde sırıtıyordu. "Burada kalıyorsun. Sana bir şeyleri fazla düşünme ya da kendini bundan vazgeçirme fırsatı vermiyorum. Bu, sen, ben ve Huxley birlikte, bizim yeni gerçekliğimiz."

Nefesim ürkek dalgalar halinde çıkıyor, endişem hissediliyor. "Eve gidebilirim ve yakında görüşebiliriz."

"Evet. Evet, yapacağız. Yakında, yani uyanıp gözlerimi açtığımda ve seni yatağımda yanımda yatarken gördüğümde. O zaman aşağı inip Hux ve bana kahvaltı hazırlarken şarkı söyleyebilirsin."

Kulağa harika geliyor, mutluluk verici aslında. Ama bir parçam bunun için çok erken olduğunu düşünüyor. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olabilir. Benim de bunu sindirmek için zamana ihtiyacım olabilir.

"Dur," diye fısıldıyor, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Bunu düşünmem gerek."

"Ben öyle bir şey demedim," diye belirttim. "Söylemene gerek yoktu, bebeğim."

Tıpkı onunla ilk tanıştığım gece yaptığı gibi, beni santim santim yıkıyor. Cazibesi kararlılığımı yumuşatıyor, sırıtışı beni daha da zayıflatıyor. Beni içine çekerkenki dokunuşu ve kokusu, kalan tüm itirazlarımı yok ediyor. Bu gülünç derecede adaletsiz ve tamamen ezici... ve ona aşık olmamın nedenlerinden sadece biri.

Tanıdığım tüm erkeklerden farklı olmasına ve Hayden'a hiç benzememesine rağmen, içimi bir belirsizlik duygusunun kaplamasına engel olamıyorum. Bu fırsatı hak ettiğini bilerek, beni kendi tarafına çekmesi için ona bir şans veriyorum.

"Ya bunların hepsi yanlışsa?" Ben soruyorum. "Ya her şey yolundaysa?"

"Ya bunu milyonlarca farklı şekilde berbat edersek?"

"Ya her şekilde çuvallarsak?" diye sırıtıyor. "Ya benden nefret ettiğine karar verirsen?"

Gülüyor ve beni burnumdan öpüyor. "Ya beni sonsuza dek sevmeye karar verirsen? Çünkü Bayan Baker, bunun olmasını sağlayacağım."

Başımı ona yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum. Oda sessiz, televizyonlar kapalı ve bu çılgınlık başladığından beri ilk defa sadece o ve ben varmışız gibi hissediyorum. Kollarına sarılmış, güvende hissediyorum. Sevildiğimi. Saygı duyulduğumu.

Bunlar daha önce tecrübe etmediğim şeyler. Dahası, o Karşılığında tüm bu şeylere layıksın.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var," diyorum çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakarak.

"Öyle mi?"

"Oyumu geri kazandın."

Gülüyor. "Sonunda seni ne ikna etti?"

"Bakalım..." Yüzümü tam bir konsantrasyonla çevirerek söylüyorum. "Seni üzerinde tişört olmadan görmüş olabilirim. Ya da seni Huxley ile birlikte görmek olabilir. Ama sonra yine," diye omuz silkiyorum, dudaklarıma bir gülümseme değiyor, "üzümler de olabilir."

Barrett

OLACAĞINI DÜŞÜNDÜĞÜM HER ŞEY.

Kolu göğsümde uzanıyor, saçları yastıkların üzerine dökülüyor. Yan tarafıma olabildiğince yakın duruyor, muhtemelen bunu ondan çok ben yapıyorum ama şikayet etmiyorum. Göğsü bana doğru yükselip alçalıyor ve bu hayatımın en huzurlu, en güzel anı.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve sessiz bir şükran duası ediyorum. Son birkaç haftada olan her şey için çok minnettarım, kötü olanlar için bile çünkü onlara rağmen buraya gelebildim. Ve bu anı tehlikeye atmak anlamına gelse bile hiçbir şeyi yeniden yapma riskine girmezdim. Dünyadaki tüm parayı verseler bile bunu yapmazdım.

Alison yanımda kıpırdanıyor, göz kapakları kalkmadan önce uzun kirpikleri dalgalanıyor. Nerede olduğunu fark etmesi bir saniyesini alıyor ve bu fark edişin yüz hatlarına yayılışını izlemek paha biçilemez.

Öpülmek için yalvaran dudaklarında yavaş bir gülümseme uzanıyor. "Günaydın," diyor uykulu bir şekilde.

"Günaydın, güzelim."

Geriniyor ve uzaklaşmaya başlıyor ve ben onu daha da yakınıma sokuyorum, eğer bu mümkünse. Duygularımı anlıyor çünkü başını sallıyor ama rahatlıyor, bu sefer başı göğsümde. "Buna alışabilirim."

"Buna alışsan iyi olur," diye cevap veriyorum, ses tonum amaçladığımdan daha keskin.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Ne? Sabah benden önce yataktan kalkacağını mı sanıyorsun?" Ses tonumda bir alaycılıkla soruyorum.

O daha cevap veremeden kapı uçarak açılıyor ve Huxley kapı aralığından havaya sıçrayıp yatağın ayak ucuna konuyor. Annesi ve benim üzerime atlamadan önce neredeyse "Günaydın!" diye bağırıyordu.

"Hux!" diyor. "Sakin ol, ufaklık. Daha erken."

Kendini aramızdaki battaniyelerin üzerine atarken, başının üstünden gözlerini yakalıyorum.

"Ve kapıyı çalmaya başlamak zorunda kalacaksın," diye gülüyor. "Elimde değil," diyor kıkırdayarak. "O kadar çok şeyim var ki
enerji."

"Bu sabah neler yaptın? Saat kaç?" diye soruyor.

"Bilmiyorum ama Linc Amca bu sabah çikolata şuruplu waffle yaptı. Sen hiç yedin mi anne?"

Gülerek yan dönüyorum, böylece ikisini de görebiliyorum. Bu bir yıl önce çok tuhaf bir resim gibi görünebilirdi ama şimdi mükemmel.

"Çünkü o gerçekten de o koca bedenin içine sıkışmış küçük bir çocuk" diyorum.

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtlıyor Hux, sözlerimi düşünerek, bizi güldürerek.

"Biliyorsun Huxley," diyorum karnına vurarak. "Bugün konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Öyle mi?"

"Var. Annenle ne yapacağımız hakkında konuşacaktık. Hatırladın mı?" Alison'a bakıyorum ve kızarmasını izliyorum.

"Oh, evet," diyor bana bakarak. "Onunla ne yapacağız?"

"Hey, şimdi!" Alison Huxley'i itiyor. "Annene karşı nazik ol."

Hux ona doğru bakmıyor, sadece beni izliyor, küçük gözleri beklentiyle dolu.

"Birkaç ay içinde Atlanta'ya taşınmak zorunda kalacağım," diyorum ona, gözlerindeki endişe dalgasını izlerken. "Orada yapmam gereken çok iş var."

Önce tavana, sonra duvara, sonra da pencereden dışarı bakıyor. Benden başka her yere.

"Siz buradayken Atlanta'da olamam," diye fısıldıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, dudaklarının kenarını gıdıklayan bir gülümseme.

"İkiniz için de endişeleneceğim ve hiçbir şey yapamayacağım. Sizi görmek benim için zor olacak, sonra yemek yaparken şarkı söylemeyi bırakacak ve sonra her şey boşa gidecek."

"Peki," diye başladı, sesi titriyordu, "ne yapacağız? Eğer gidersen ağlayacak ve sana bununla başa çıkamayacağımı zaten söyledim. Ayrıca, onu ağlatmayacağına söz vermiştin."

Alison'ın bana baktığını biliyorum. Bakışlarının yüz hatlarımda ağırlaştığını hissedebiliyorum ama ben bakışlarımı oğluna sabitliyorum.

"Size söz verdim. Bu yüzden ikinize de benimle Atlanta'ya gelmenizi öneriyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak ona doğru uzanıyorum ve Alison'ın uzattığı eli tutuyorum. Elimi sıkıyor ve sıkıca tutuyor.

"Gerçekten, Hux. Bu senin için yeni bir okul, yeni arkadaşlar demek. Büyükannen ve büyükbabandan çoğu zaman uzak kalacaksın ve bunun senin için zor olacağını biliyorum. Eğer benimle gelirsen, bu birlikte yaşayacağımız anlamına gelir. Hayatlarımız değişecek. Tüm bunları anlıyor musun?"

Bu sefer başka tarafa bakmıyor. Gülümsemiyor da. Beklediğimden çok daha uzun süre yüzümü arıyor.

Kalbim güm güm atmaya başladı çünkü bunu çantada keklik sanıyordum. Yaptığımdan emindim. Ama yüzündeki ifade, boş tuval, kendimi gözümde büyüttüğümü düşündürüyor.

"Barrett?" diye soruyor

sonunda. "Öyle mi?"

"Annemle evlenecek misin?"

Zorla yutkunuyorum ve Alison'a bakıyorum. Gözünün kenarındaki bir damla yaşı siliyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor.

Kalbim kabarıyor. Bu odadaki huzur ve sevgi, kendi ailemde bile hiç hissetmediğim kadar farklı bir duygu. Bu muhteşem kadın ve oğlu beni destekliyor ve seviyor, hata yaptığımda ve bunu hak etmediğimde bile.

Sonsuza dek benim olmaları için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Bu senin için sorun olur mu, Hux?" diye sordum. "Bir gün annenle evlensem?"

"Bunu gerçekten çok isterim." Kelimeleri ağır, boğazındaki yumrunun etrafına sıkışmış. "Bence bu gerçekten harika olurdu."

Alison elimi sıkıyor ve ağzına götürerek parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Onunla bu konuyu konuşmam ve kabul etmesini ummam gerekecek," diye göz kırpıyorum, "ama senin onayını alırsam, bu doğru yönde atılmış bir adım olur."

Eğilip kollarını boynuma doluyor ve içimdeki rüzgârı dışarı atıyor. Ben cevap veremeden eğilip uzaklaşıyor.

"Gidip Lincoln'ü bulacağım. Telefonunda bir uygulama var," diyor mutlu bir şekilde, yataktan sıçrayıp kapıya doğru koşarken, "o-"

"Lincoln'ün telefonundan uzak dur!" Hux kapıyı arkasından çarparken Alison ve ben hep bir ağızdan bağırıyoruz.

Gülerek Alison'ı tekrar kendime çektim. "Kardeşimden öğrendiklerinden ya da gördüklerinden ben sorumlu değilim."

"Tanrım, bize yardım et," diye kıkırdıyor. Başını eğip bana bakarak gülümsüyor. "Hux'a söylediklerinde ciddi miydin?"

"Her kelimesinde ciddiydim."

Gözlerinde bir ışıltı parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Bulduğunuz gibi konuşun. Hatırladın mı?" Sırıtıyorum. "Bana kalırsa, uzun bir süre için birlikteyiz. Bunu nasıl kalıcı hale getirmek istersen benim için sorun değil, yeter ki öyle olsun."

"Öyle," diye fısıldıyor.

"Buraya gel ve bana ciddi olduğunu göster."

Huxley'nin sesi koridordan bağırdığında, amının sıcaklığı sikime değecek şekilde üstüme çıkmaya başladı.

"Belki de önce kapıyı kilitlemeliyiz."

Son

Swing, Lincoln Landry'nin hikayesi, Kış 2016'da geliyor! Yayınlandığında e-posta almak istiyorsanız, lütfen bu formu doldurun Goodreads Rafınıza ekleyin

Acknowledgements

İLK VE EN ÖNEMLİSİ, hayatımdaki tüm nimetler için Yaratıcı'ya teşekkür etmek istiyorum. Bir insan olarak, her zaman 'yardım istemekte' hızlıyım; bence 'teşekkür ederim' demeyi hatırlamak da önemli.

Her zaman olduğu gibi, ailem gezegendeki en destekleyici ve cesaretlendirici insan grubu. Bay Locke, A Takımı, annem ve kayınvalidem: Hepinizi seviyorum.

Jen, Susan, Michele ve Joy bunu en az bir milyon kez okumuştur. Teşekkür etmek yetersiz kalır. Ashley, Robin ve MaryLee de bu hikayeye inanılmaz geri bildirimler ve ilgi gösterdiler. Carleen ve Kiki son dakikada gelip bu hikayeye değerli zamanlarını ayırdılar. Hepinize minnettarız!

Mandi bu süreçte beni ayakta tuttu. Ben senin inancın olacağım, sen de benim. Biz böyle yaparız, değil mi Pres?

Alison, arkadaşlığına tahmin edemeyeceğin kadar değer veriyorum. Seni seviyorum.

SL Scott'ın sevgisi ve desteği olmasaydı bunu başarabilir miydim emin değilim. Seni, telefonlarını ve ab-acil durumlarını seviyorum.

Ekibim bir kez daha bu projede harikalar yarattı. Kari March Designs'dan Kari'ye, Perfectly Publishable'dan Christine'e ve Adept Edits'ten Lisa C.'ye bu projeye uzmanlıklarını kattıkları için çok teşekkür ederiz. Give Me'den Kylie'ye teşekkür ederim

Books'a, yaptığınız her şey için Kinky Girls Book Obsessions'dan Jen'e ve bunu ışıltılı hale getirdiği için Jilly's Polished Proofs'dan Jillian'a teşekkür ederim. Lisa W.'ye, Etsy'deki A Bookish Life işiniz de dahil olmak üzere, yaptığınız her şeyden zaman ayırıp benim çılgınca tanıtımlarımı yaptığı için sarılıyorum. Hepinizi seviyorum.

Stephanie Gibson'a harika olduğu için, Candy Collins'e (Manning) Locke Kütüphanesi'ni güncellediği için ve Jade Hyland'a (Ben kimseyi öldürmedim!) All Locked Up'a yardım ettiği için öpücükler gönderiyorum. Sizler harikasınız!

Aşağıdaki kadınları tanıdığım için günlerim daha güzel geçiyor: Angie McKeon, Jen Lynn, Dawn Costiera, Randa Lynn, Staci Hart, Kennedy Ryan, Gail McHugh, Gretchen de la O, Lili Valente, Serena McDonald, Lexy Storries, Kaitie Reister ve Kara Hildebrand. Hayatıma ışık olduğunuz için teşekkür ederim.

Facebook grubum Books by Adriana Locke ve Goodreads grubum All Locked Up benim kaçış noktam. Bu gruplardaki okuyucular bana o kadar çok sevgi ve enerji veriyor ki, onlar olmadan bunu yapmak imkansız olurdu! Bana bu kadar enerji ve cesaret verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. (Ve eğer bunu okuyorsanız ve orada değilseniz- bize katılın!)

Instagram Kızlarım günlerimin gülümsemeyle (ve seksilikle!) dolu geçmesini sağlıyor. Artık o kadar çoğunuz var ki, birini dışarıda bıraktığım için endişeleniyorum. Paylaşımlarınız ve düzenlemeleriniz için hepinize teşekkür ederim - sizler her yerdeki en yetenekli kadın grubusunuz!

Blog yazmak sıkıcı ve nankör bir iş olabilir. Bugüne kadar bana destek olan bloglara büyük bir minnettarlık duymak istiyorum.

gemiye atladı ve bu sürümü destekledi. Bunu mümkün kıldınız ve size sonsuza dek minnettarım.

Ve sen, evet sen! Sway'i almayı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Milyonlarca seçeneğiniz olduğunu biliyorum ve benim hikayemi seçmenizden onur duydum. Umarım beğenmişsinizdir.

xo

Addy

About the Author

USA Today Bestselling yazarı Adriana Locke kitaplarla yaşıyor ve nefes alıyor. Diğer yazarlar tarafından yaratılan kusurlu kötü çocuklarla yıllarca süren hafif takıntılı ilişkilerden sonra, Adriana kendi kötü çocuklarını yarattı.

Kocası, oğulları, iki köpeği, iki kedisi ve bir kuşuyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Zamanının büyük bir kısmını çocuklarıyla oynayarak, kahve içerek ve yemek yaparak geçiriyor. Hava güzelse onu dışarıda bulabilirsiniz ve cebinde her zaman bir parça şeker vardır.

Tarçınlı jelibonlar, boks ve rastgele alıntıların yanı sıra, bir sonraki favori şeyi okuyucularla sohbet etmek. Sizden haber almayı çok ister!

Her gün interaktif olduğu iki grubu var! Kitaplar hakkında konuşmak için Facebook'ta Books by Adriana Locke'a veya Goodreads'te All Locked Up'a katılın.

Adriana ile iletişime geçin

Web sitesi | Facebook | Twitter | Google+
Pinterest | Instagram | Goodreads | Spotify
SnapChat-adrianalocke

Adriana'nın haber bültenine abone olun: Buradan Abone Olun

Yine Adriana Locke'un yazdığı **Wherever It Leads** kitabından bir alıntı için devam edin.

Nereye Götürürse Götürsün

Fenton

"Ona mesajını dün aldığımı ve bana sakso çekmesine ihtiyacım olmadığını söyle. Ama teklifi için teşekkür et."

En yakın alışveriş arabasını kapıp önüme doğru kaydırarak telefonu omzuma yaslıyorum. Neredeyse sert kaslarımdan kayıyor, egzersiz yorgunluğu ve iş stresinin karışımı sırtımda bir dükkan kuruyor.

Duke telefonda iç geçiriyor, hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmıyor. "Fenton, bu doğru değil," diyor, sesinde yoğun bir öfke var. "Sana sakso çekmeyi o istemedi."

"Belli ki bu doğru değil. Sadece bunu inkar etmesini duymak istiyorum."

"Ne var biliyor musun? Aradığımı unut. Ben kendim bir yanıt bulurum."

"Bu muhtemelen şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Duke tekrar iç geçiriyor, bu sefer daha yüksek sesle. Onu işe aldığımdan beri uğraşılması gereken bir pislik olduğuma eminim, ama ona neye bulaştığı konusunda yeterince uyarıda bulundum. Başa çıkması için işe alındığı tüm bu durum başından beri tam bir karmaşaydı. Bir sorunu çözebilecekken elinizin kolunuzun bağlı olmasından daha can sıkıcı bir şey olamaz.

arkanızdan sorun var diye iğnelenirken. Var olduğunu biliyorum. Son derece farkındayım ve kimse bunun düzeltilmesini benden daha fazla isteyemez.

"Onlara sadece durumun değişmediğini söyleyeceğim." "Bunu ben halledebilirdim," diye ısırdım.

"Biliyorum. Biliyorum."

"Ve bana izin vermediler."

"Biliyorum."

"Bildiğinizi biliyorum. Bu bilginin bir kısmını onlara aktarmaya çalışın. Şu anda onların kurallarına göre oynuyorum, ama sabırlarını kaybetmeye başlıyorum-"

"Fenton, onların kurallarına göre oynamak zorundasın. Aksi takdirde-" "Mağazaya gidiyorum," diye araya giriyorum. "Servis bok gibi olacak."

"Sonra konuşuruz," diyor Duke, yine de konuşmayı bitirmeye hazır ve hat kapanıyor. Telefonumu siyah atletik pantolonumun cebine sokuyorum. Çenem zonkluyor, bu sabahki antrenmanın verdiği heyecan artık yok.

Elmaları inceleyen sinirli bir adamın gözlerini görmezden gelerek, etkileşimden kaçınmak için arabamı sola kaydırıyorum. Market alışverişimi yapmak için neden bugünü seçtiğime dair hiçbir fikrim yok. Hizmetçim tatilden dönene kadar üç gün bekleyebilirdim.

Elmalardan ve müşteriden yayılan negatif enerjiden uzak durarak muzlara doğru yöneliyorum. Duke ofisten arayıp Cumartesi sabahımı mahvetmeden beş dakika önce sahip olduğum iyimserliği bulmam gerekiyor.

Muzlar organik ve mükemmel olgunlukta, bu yüzden podyumdan bir demet koparıyorum. İtmeye başlıyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir tedirginlik

bilinçaltıma dağılıyor. Adımlarımın ortasında durup mağazanın etrafına bakıyorum. İnsanlar kendi işlerine bakıyor, sıra dışı bir şey yok. Suçluyu gördüğümde tekrar uzaklaşmaya başlıyorum. Bir muz demetinin arkasından siyah bir plastik parçası görünüyor, tepedeki ışık ondan sekiyor ve gözüme çarpıyor.

Ürünlerin arkasına uzandım ve siyah bir cep telefonu çıkardım. Elimde çeviriyorum, hiç de kötü görünmüyor. Alttaki yuvarlak düğmeye basıyorum ve ekran aydınlanıyor.

Muhtemelen benden birkaç yaş küçük iki güzel kız bana bakıyor. Yirmili yaşların ortalarında diyebilirim. Koyu renk saçlı olan, beyaz bikinisinin içinde barış işareti yapıyor. Çok seksi. Ama benim dikkatimi çeken sarışın olan. Kumsalda şortu ve atletiyle bağdaş kurmuş oturuyor, saçları dar omuzlarına dökülüyor. Vücudu örtülü, duruşu ağırbaşlı ama onda tam olarak tanımlayamadığım çarpıcı bir şey var. Neredeyse başka tarafa bakamıyorum. Mavi-yeşil gözleri benimle alay ediyor, düpedüz baştan çıkarıcı bir bakışla beni kızdırıyor. Özgüveninin ardına gizlenmiş kırılganlık dokunuşları ilgimi çekiyor, sesini duymak ve ne düşündüğünü bilmek istememe neden oluyor.

Kanımı kaynatan sıcaklığa rağmen saçmalığıma gülerek dükkânı tekrar gözden geçiriyorum. Kimse telefonu arıyor gibi görünmüyor.

Tekrar aşağı bakıyorum ve bakışlarım hemen sarışına gidiyor. Kalçasının kıvrımı başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyor.

Telefonu yönetime teslim etmeliyim. Yapılacak en mantıklı ve sorumlu şey bu.

Ayaklarım hareket etmiyor.

Telefonunuzu muzların arasında kaybetmek pek de sorumluluk duygusu uyandırmıyor.

Derin bir nefes alarak seçeneklerimi düşündüm. Kayıp Eşya Bürosu'na teslim edebilir ve aramaya gelirse gerçekten ona vermelerini umabilirim. Ya da . . . Onunla kendim iletişime geçmeye çalışabilirim.

Kendinize iyilik meleğini oynadığınızı söylemeye devam edin.

Ürün sergisine yaslanarak hızlı bir analiz yapıyorum. Yardım Masası'nda bulma ihtimali çok yüksek değil. Belki yarı yarıya. Torbacı çocuğun biri muhtemelen kilit ekranını görecek ve onu tuvalete götürüp otuz bir çekecek. Bunun olasılığı olağanüstü. Şifreyi kırma ihtimalim de çok yüksek değil ama mümkünse geri alma şansını büyük ölçüde artıracaktır.

Ve o gözleri şahsen görme şansı.

0000'a yazıyorum.

Ekranda "Tekrar deneyin" yazısı

yanıp söner. 1234.

"Tekrar dene."

Dirseklerimle arabayı müşteri hizmetleri masasına doğru yönlendirirken, son denememi yapmadan önce olası şifreleri gözden geçiriyorum. Beni tamamen kilitlemeden önce son bir şansım daha var ve işi Bagger Boy'a ve onun tuvalet molasına bırakmaktan başka çarem yok.

1111'i seçiyorum, başka bir aşırı kullanılan şifre.

Bir tık sesi geliyor ve kilit ekranı açılıyor. Telefon elimde titriyor, şaşkınlıktan çenem düşüyor. Bu

çalıştı. Ana ekran, parlak altın duvar kağıdı üzerinde keşfedilmeyi bekleyen uygulamalarla dolu.

Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım?

Başparmağım fotoğraf albümünün üzerinde geziniyor ve ilk fotoğrafı görüyorum.

Kesinlikle yapmalıyım.

ŞİMDİ MEVCUT!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.